

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IVY ASHER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

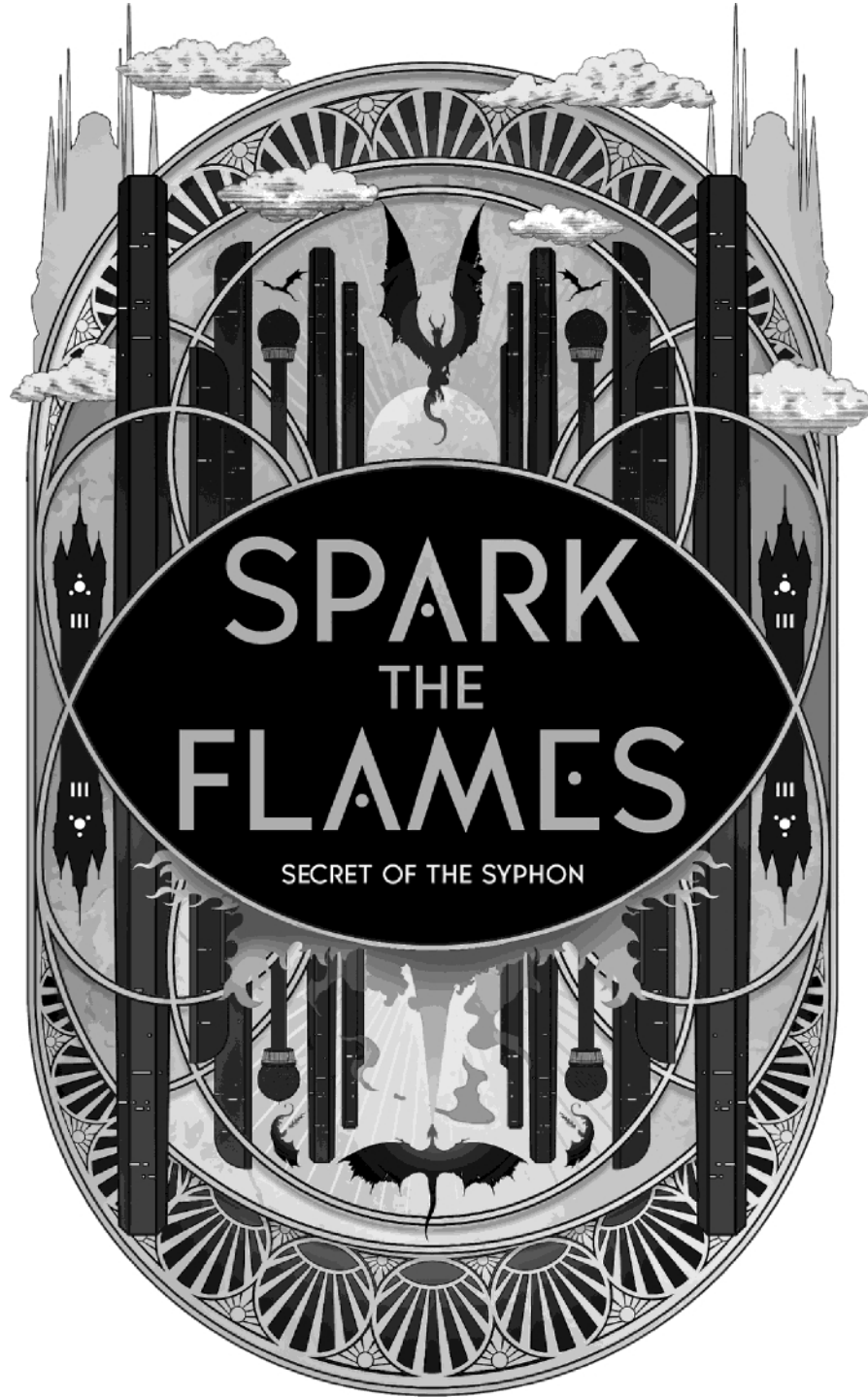
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

iYY ASHER

SPARK THE FLAMES

Copyright © 2025 by Ivy Asher

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya bölümleri, bir eleştirinin bir eleştiride kısa pasajlar alıntılanması durumu hariç olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak için izin istiyorsanız (aşağıdaki amaçlar dışında) inceleme amaçlı), lütfen ivy@ivyasher.com ile iletişime geçin.

Kapak Tasarımı: David Gardias, [En Çok Satan Kapaklar](#)

Düzenleme: Cıvalı Mükemmellik

Harita Tasarımı: [Fictive Designs](#)

Kitap Tasarımı ve Dizgi: [Enchanted Ink Publishing](#)

ASIN: B0DT4YQQSH (E-kitap) ISBN:

978-1-959537-05-2 (Ciltsiz)

ISBN: 978-1-959537-06-9 (Ciltsiz)

ISBN: 978-1-959537-03-8 (Ciltli) ISBN: 978-

1-959537-04-5 (SE Ciltli)

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

WWW.IVYASHER.COM

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

BÖLÜM 30

BÖLÜM 31

BÖLÜM 32

BÖLÜM 33

BÖLÜM 34

BÖLÜM 35

BÖLÜM 36

37. BÖLÜM

BÖLÜM 38

BÖLÜM 39

BÖLÜM 40

BÖLÜM 41

BÖLÜM 42

BÖLÜM 43

BÖLÜM 44

BÖLÜM 45

BÖLÜM 46

BÖLÜM 47

IVY ASHER'DAN DA YAZAR

HAKKINDA

Sanaiya için, yazdığım her kötü adam senin için.

YAZARIN NOTU

Bu hikayede işkence, fiziksel saldırı, aç bırakma, cinsel saldırı (sadece referans), intihara teşebbüs, yetişkin ve çocuk cinayeti, adam kaçırma, grafik dil, grafik şiddet ve grafik seks ve cinsel içerik olayları ve bunlara referanslar vardır.

Lütfen burada listelenmeyen başka tanımlanmamış tetikleyici içerik olabileceğini unutmayın.

BÖLÜM 1

Buz gibi hava buz gibi pençelerini ciğerlerime sokup çıkarırken ÇIPLAK AYAKLARIM donmuş, acımasız zemine VURUYOR. Bulunduğum yeri ele vermeye niyetli dumanlı işaretçiler gibi ağızımdan püsküren nefes bulutlarının arasından hızla geçiyorum. Uçsuz bucaksız bir gövde labirentinin içinden dalarken buz tutmuş çamlar yanımdan geçip gidiyor.

"Çok yavaş," diye kendi kendime söyleniyorum, daha da zorluyorum, daha hızlı hareket etmeye çalışıyorum ve başaramıyorum.

Henüz beni kovaladıklarını duymuyorum ama zaman çok hızlı akıp gidiyor ve bulunduğum yerle beni tuttukları hücre arasında yeterince mesafe yok.

Adımlarım ve nefes alışlarım çok gürültülü. Her an alarmlar çalacak ve bunu anlayacaklar. Avlanmaya başlayacaklar. Çaresizlik her nefes verişimi buğulandırıyor ve göğsüm efordan ağrıyor.

"Kımıl da, Ever!" Emrediyorum, tedirginlik ve korku omurgamdan yukarı sıçrıyor, daha hızlı, daha uzağa gitmem için yalvarıyor, ama çok zayıfım ve zaten istismar edilmiş bedenimi eşiğe itiyorum. Keşke beni en son kanattıkları ve dövdükleri zaman ile bu şanslı mola arasında daha fazla zaman olsaydı. İyileşmek, biraz olsun iyileşmek için bir şansım olsaydı, şu anda olduğumdan çok daha iyi bir konumda olurum, ama böyle bir şansım daha olmayacağını biliyorum. Ya şimdi ya da asla.

Ciğerlerim kasılıyor, k ö r e l m i ş kaslarımın çaresizce çektiği oksijeni protesto ediyor. Dört ay önce, böyle bir koşu

ısınma hareketinden başka bir şey değildi. Saçlarımı savurur, en sevdiğim koşu sutyenimi takar ve saatlerce terlemeden, hatta nefesim kesilmeden koşardım. Şimdi, kan simsarları sağ olsun, o günler geride kaldı ve buradan nasıl uzaklaşacağımı bulamazsam bir daha asla geri gelmeyeceklerinin acı bir şekilde farkındayım.

Çılgına dönmüş bir halde, nerede olduğuma dair bir fikir edinmek umuduyla etrafıma bakıyorum ama tek gördüğüm karanlık, uçsuz bucaksız bir orman. Herhangi bir yerde olabilir. Bu yeni yere taşındığımda, Lekeli duyularımı tekrar büyüledi. Neden hala gözlerimi bağlayıp başıma kalın bir torba geçirdiklerini bilmiyorum ama tüm önlemlerine ve çabalarına rağmen buradaki havanın farklı olduğunu hissedebiliyordum - *burası* her neresiyse. Atmosferde belirgin bir ağırlık, etrafımda son hapisanemde olmayan bir nem baskısı var. Gerçi *bu* ayrıntıyı bilmenin bir faydası yok. Terli hava şu anda umutsuzca ihtiyacım olan kaçış için tam olarak bir yol haritası değil.

Şehirlerden nefret ederim ama şu anda bir şehirde olmak için her şeyimi verirdim. Binalarla, kalabalık caddelerle ve insanlarla dolu bir yer. Köşeyi dönüp kaybolmanın kolay olacağı bir yer. Tepeden tırnağa silahlı ve zavallı savunmasız bir kadını savunmaya hazır avcılarla dolu bir kamp alanı da işe yarayabilirdi. Ama ben o kadar şanslı değilim, onun yerine kendimi tepelerden ve dağlardan oluşan bir denizde koşarken buluyorum. Saklanacak hiçbir yer yok. Tehlike geçene kadar karışacak ya da sinecek bir yer yok, sığınacak ve iyileşecek bir yer yok, böylece çıkış yolumu bulmaya çalışabilirim.

Kısacası, boku yedim.

İyice ve gerçekten boku yedim.

Bir alarımın delici sesi sakın geceyi yarıyor ve içim daralıyor.

Hay sikeyim! Zaman doldu.

Kalbim daha da sert çarpıyor ve uzuvlarıma acı ve yorgunluğu aşmaları için yalvarıyorum. Arkamda uzak bir yerden bağırışlar geliyor, ama yeterince uzakta değiller ve rüzgârda kıyametimi duyabiliyorum.

Benim için geliyorlar.

Alaycı bir ay gökyüzünde asılı duruyor, yıldızlar kayıtsız seyirciler gibi aşağıda gösteriyi izliyor. Etrafımdaki uzun ağaçlar, ben onların arasından geçip yokuş yukarı koşarken seyrelmeye başlıyor. Sahip olduğum her kas protesto için yanıyor.

Belki bir yol bulabilirim. Bir yol, endişeli bir sürücüye, beni hızla uzaklaştırabilecek birine çıkabilir. Avcılarla dolu kamp alanını siktir et,

Açgözlülük ediyordum. Bu ormanda sinsice dolaşan tek bir avcı şu anda ihtiyacım olan tek şey. Bu düşünceyle alay ettim. İyi talih hiçbir zaman benim yanımda olmadı, bu yüzden burada bir grup kan simsarından ve onları çalıştıran lekeli sorcai'den kaçıyorum.

Sanki kaderin kendisi benimle alay etmek istiyormuş gibi, yeşilliklerin arasından geçip bir açıklığa koşuyorum ve orada kayarak durmak zorunda kalıyorum. Ve işte tam o anda, dikkatle baktığım kırılgan umut ateşi, elimden kaçan bir duman parçasından başka bir şey olmuyor.

Görkemli ağaçlar ve donmuş çalılar yok oldu. Onların yerine karanlık, ıssız gecenin soğuk örtüsüne gömülmüş bir yıldız denizi ve unutuluşa giden uğursuz bir pist gibi her şeye doğru uzanan kayalık bir uçurum var.

Lanet olası bir uçurum.

Tabii ki her şey böyle bitecek.

Çılgılık atmak için ağzımı açıyorum, daha çok bir ağıt gibi duyulacağından emin olduğum bir protestoyu haykırmak için, ama bunun yerine inanılmaz bir kahkaha dökülüyor. Gözlerimi gökyüzüne dikip başımı sallıyorum. Bu kadar uzun süre dayanabildim. Bu Lekeli pisliklerin bana yaptığı, benden aldığı her şeyden kurtuldum. Sonunda kaçmayı başardım ama Doğa Ana tarafından durduruldum.

Ne kalpsiz bir amcık.

Gülüşüm histerik bir hal alıyor. Bir elimi ağzıma kapatıp burnumdan soğuk bir nefes çekiyorum, kendime gelmem ve toparlanmam gerekiyor.

Henüz her şey bitmedi.

Arkama bakarak yolumu tekrar takip ediyorum, çılgınca bir çözüm, başka bir çıkış yolu arıyorum. Tek bulduğum uzakta titreşen ışık noktaları. Parlayan toplar, onları tutan büyücüler beni aradıkça yaklaşıyor. Onları duyuyorum, beni tutsak edenlerin talimatları ve koordinatları ileri geri aktardıklarını, seslerinin kendimi koruma çabalarımı törpülediğini.

Zihnim, Renatta ve ben pusuya düşürüldüğümüz andan beri kendime sakladığım düşünceleri serbest bırakıyor.

Beni tekrar ele geçirmelerine izin vermeyeceğim.

Bir saniye daha işkence görerek, kan kaybederek ve akıl sağlığımı yitirerek geçirmeyeceğim. Öyle ya da böyle kaçmak zorundayım.

Son bir çabayla ejderhamı arıyorum. Beni kurtarabilecek tek şey için içimdeki her şeyi araştırıyorum. Lekeli sorcai'nin bana verdiği bastırıcıların çok güçlü olduğunu anlamam sadece birkaç saniye sürdü. Diğer tarafımı hissetmeyeli ne kadar oldu bilmiyorum. Ve

Bir mucize eseri diğer yarımı hissedebilsem, o güçten yararlanabilsem bile, kaderin başka bir acımasız cilvesi onu çoktan kilit altına almış durumda.

Tüm bunlar halkımın, ailemin ölümüne yardımcı olan ve şimdi, öyle görünüyor ki, nihayetinde beni de öldürecek olan bir lanet sayesinde oldu.

Büyünün, soydaşlarımın ejderhalarına dönüşme yeteneklerini çalmasını sessiz bir dehşet içinde izlemek zorunda kaldım. Soydaşlarımın birer birer katledilişini izledim, tıpkı korkutucu, kudretli ejderhalar yerine çaresiz yavrular gibi. Keşke yıllar önce o gece yaptığım gibi babamın gardırobuna geri dönebilsem ve şimdi başıma gelenlerden saklanabilsem ama bu beni o zaman kurtardığı gibi kurtarmayacak. Korkaklığın bir raf ömrü vardır.

Hayal kırıklığına uğramış ve vakti tükenmiş bir halde parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, ancak parmaklarım alev rengi buklelere hakim olan keçelere ve düğümlere takılıyor. Şu an içinde bulunduğum durumu ancak hayal edebilirim. Kilo ve kas kaybettim. Solgun tenim en iyi ihtimalle solgun ve yeşim yeşili gözlerim muhtemelen çaresizliğin kan çanağı havuzlarından başka bir şey değil.

Gevrek gece havası uzuvlarımda kalan tüm sıcaklığı çalıyor. Kollarımı ovuyorum, şimdi orada hissettiğim düzgün yara izi çizgilerini görmezden geliyorum. Kirliyim. Haftalar önce bana verilen siyah atlet ve şort kir, kurumuş ter ve kanla buruşmuş ve kırıışmış. Kan simsarları sadece kötü kokumdan bile beni takip ediyorsa hiç şaşırmam.

"Kahretsın!" Uzaktaki sesler daha yüksek ve daha hareketli hale gelirken tıslıyorum. Avin kokusunu almış tazılar gibi ses çıkarıyorlar.

Uzaktaki dağların genişliğine bakıyorum ve sonra sanki aydaki adam uzanıp beni bu kabustan kurtaracakmış gibi gökyüzüne bakıyorum. Ama beni bundan kurtaracak bir şey yok. Bunu şimdi anlıyorum. Kaçabilirsem, sadece kaçabilirsem, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm.

Aptalmışım.

Çok aptalmışım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve hızla akan düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Son 117 gün boyunca beni taşıyan umudun yasını tutmak için kendime bir saniye, bir an veriyorum. Yüzler ve anılar üzerime üşüşüyor... kız kardeşim... Flight'ım.

Hâlâ beni arıyorlar mı, yoksa vazgeçtiler mi? Bana ve

Ren'e ne olduğunu öğrenebilecekler mi?

Ölmeden önce yapmayı düşündüğüm her şeyi düşündükçe kalbimin etrafında bir yumruk sıkılıyor. Laneti kırmanın bir yolunu bulacağımı düşünmüştüm. Ben

ve türümden geriye kalanlara gölgelerin dışında, acı ve kederden daha fazlasıyla dolu bir hayat verecekti. Artık her şey diğerlerine bağlı.

Kaybedeceğim her şeyin, kaçıracağım her şeyin farkına vardığımda boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

Duygularım beni yapmak üzere olduğum şeyi yeniden düşünmeye zorlamadan önce, onları itiyorum, o kadar derine gömüyorum ki sanki hiç orada olmamışlar gibi. Kararlılığımı pekiştirerek ciğerlerimi sıkı korkuyu dışarı atıyor ve güçlendirici acı bir nefes çekiyorum.

Beni tekrar köşeye sıkıştırıp yakalamalarına izin vermeyeceğim. Diğerlerine ulaşmak için beni kullanmalarına izin vermeyeceğim.

Başımı kararlı bir şekilde sallayarak ve ruhumu sertleştirerek yirmi adım geri gidiyorum ve sonra tekrar koşmaya başlıyorum. Kollarımı ve bacaklarımı olabildiğince sert pompalıyorum. Gözlerimden sessiz, sıcak yaşlar dökülüyor ve soğuk yanaklarımı yakıyor. Uçurumun kayalık kenarı hızla yaklaşıyor ama içimde kabaran ve durmam için bana yalvaran paniği görmezden geliyorum.

"Özür dilerim Enslee," diye fısıldıyorum yer altımdan kayıp giderken ve uçurumun kenarından sıçrarken.

Dehşet damarlarımda birikiyor, ama beraberinde beklenmedik bir rahatlama da geliyor. Bir rüzgar kırbağı beni yakaladığında merkezimden bir huzur dalgası yükseliyor. Bir saniyeliğine, neredeyse beni alıp götürecekmiş gibi davranabiliyorum. Bir nefesten daha kısa bir süre süzülüyorum ve o kısa, çalınmış zaman diliminde, olmam gereken güçlü ejderhaya dönüşmenin nasıl bir şey olacağını çok iyi hayal edebiliyorum.

Yumuşak derim sertleşerek pullardan oluşan bir zırha dönüşürdü. Büyük kösele kanatlar sırtımdan tomurcuklanır ve ağzımdan korkunç dişler dökülürdü. Cüssem ayın kendisini gölgede bırakırdı ve jelid akıntılarıyla bana zarar veren kan simsarlarına ve sorcai'lere geri dönerdim ve onlara bunu ödetirdim.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Yerçekimi beni hülyalı hayallerimden çekip alıyor ve acımasızca dibe vuran gerçekliğime geri itiyor. Sonluluk duygularımı bastırıyor ve düşüşüm mucizevi bir şekilde uçuşa dönüşmediğinde, kalbim benden bile daha hızlı düşüyor.

Ejderham her zaman olduğu gibi kapana kısılmış durumda ama belki de bu ilk kez iyi bir şeydir. Belki de lanetin beni de ele geçirmesi daha iyidir.

Ejderham yanımda olsaydı, gücümün sadece bir kısmı ortaya çıkmayı başarsa bile, bundan kurtulabilirdim ve bundan kurtulmamam gerekiyor.

Ölüm umduğum gibi bir kaçış değil ama işimi görür. En azından gökyüzüne sarılıp rüzgârı öperek, diğerlerinin güvende olduğunu bilerek gideceğim. Korunmuş olarak.

Kırılmadığımı bilerek.

Az önce atladığım uçurumun kenarından endişe dolu çığlıklar yükseliyor. Sıkıntıların sesine gülümsüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, çok özlediğim kayıp ailem gibi sonu selamlıyorum.

Lekeli'nin canı cehenneme.

Kan simsarlarını sikeyim.

Horde'un da canı cehenneme. Umarım ihanet eden piçlerin hepsi acı içinde kıvranarak ölür ve rüzgârda unutulmuş bir külden başka bir şey olmazlar.

Tehditkâr kayalar ve affetmeyen bir zemin yaklaşıyor. Kalbim göğsüme öyle bir çarpıyor ki her an yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Keşke öyle olsaydı.

Muhtemelen ölmek için daha az acı verici bir yol olurdu.

Hayatıma ve sevdiklerime dair bir anlık bir görüntünün daha gözlerimin önünden geçmesini bekliyorum ama gelmiyor. Tek gördüğüm uçsuz bucaksız bir çöl ve beni karşılamak için acımasız, alaycı bir kader.

Sonra çarpışıyoruz.

Ve ölmek için elimden geleni yapıyorum.

2. BÖLÜM

YÜNLÜ VE AĞIR. HER ŞEY çok yumuşak, çok tüylü... bedenim... zihnim. Ve yine de saz kadınsı fısıltıdaki panik, karahindiba tüylerinin arasından geçen sıcak bir mızrak gibi örtüldüğüm karanlık derinlikleri delip geçiyor.

"Bir ejderha. Bizi bir ejderhayla, *dişi* bir ejderhayla ilgilenmeye zorluyorlar, sanki bu normal, günlük, önemli olmayan bir şeymiş gibi."

"Bu sadece sen sorun yaparsan sorun olur, Gina."

"Bu konudaki her şey bir *sorun*, Pete. O bir ejderha. Bilirsin, Fae Savaşları'nda gezegenin yarısını yakan ve sonra kendilerini duman olmayan her şeyin hükümdarı ilan eden türden."

"İnsan formundayken kendilerine ejderha dediklerine eminim. Ve Rulman'dan sonra kışımızı kurtardılar. Eğer ejderhalar yaptıklarını yapmamış olsalardı şu anda hepimiz Fae'lerin kölesi olurduk."

"Kendilerine ne dedikleri umurumda değil. Arkadaki yatakta dişilerinden birinin baygın yatıyor olması umurumda, bu da Horde'un hepimizin üzerine çökeceği anlamına geliyor. Nasıl olduklarını bilirsiniz. Haksızlığa uğradıklarını düşündüklerinde acımasız olurlar. Wyvern'lere sorun. Ve onların gazabını çekeceği garanti olan bir şey varsa, o da dişilerinden birine bulaşmaktır. Daha önce bir tane bile görmedim. Geriye kalan birkaç tanesine karşı bu kadar psikopatcha korumacılar."

Karmakarışık zihnim neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor, ancak netliğe ulaştığımda, hantal uzuvlarım etrafımdaki sisli pus içinde onu bulamıyor gibi görünüyor.

"Şşşt, Gina! Kendini boşuna yoruyorsun. Horde ortaya çıkıp kasabayı yerle bir etmeyecek."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Bir, çünkü hepsi ateş püskürtmüyor. Farklı alt grupların ya da onların deyimiyle kithlerin farklı yetenekleri var-"

"Pete, bana ders vermeyi bırak. Ejderha Sürüsü bize Şifacılarını ya da çiçek yetiştiren ve ağaçlarla konuşan ejderhalarını göndermeyecek. Thrasher'ları, cezalandırıcılarını ve iz sürücülerini gönderecekler. Bilirsiniz, sorun çıkaranları avlayan ve geri kalanımıza besin zincirinin tepesiyle uğraşmanın neden kötü bir fikir olduğunu gösteren devasa korkutucu olanları. Tekrar soruyorum, kendi halkınıza yaptıklarından sonra bu tarih dersine gerçekten ihtiyacınız var mı?" "Bu kadın buraya getirildi çünkü en yakın travma merkezi bizdik. Ona zarar vermedik, Gina. Onu kurtardık. Ve sen *halkımı* yüzüme vurmadan önce, wyvernlerle birlikte isyan eden sorcai'lerin icabına b a k ı l d ı . Haklı olarak. Arcane yolu budur. Siz insanların her şeyin Rulman'dan önceki haline sahip olduğunuzu düşünmeyi sevdiğinizi biliyorum, ancak fae'lerle kavga başlatan ve neredeyse kendinizi y o k edecek olan siz moronlardınız. Arcane müdahale etti, bize yalvardığınız gibi, ve

Şimdi sen de hepimiz gibi sıraya gireceksin."

Sinir bozucu bir sivrisinek gibi etrafımda vızıldayan tıslamalı konuşmayı uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yine de kollarımı olması gerektiği gibi çalıştıramıyorum.

Aslında, hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor. Pamukla sarıldığımdan ve kuma hapsediğimden oldukça eminim ve bu her şeyi çok yavaş ve yine de bir şekilde çok hızlı yapıyor.

Yine de bir şeyi anlıyorum, ölmüş olmalıydım.

Olmalıydım ama değilim.

"Gina, eğer önyargıların seni işini yapmaktan alıkoyacaksa, buraya yardım edebilecek başka birini gönderebilmeleri için vardiya amirine haber vermelisin. Yasalar gereği kan simsarlarıyla bağlantılı gibi görünen tüm vakaları rapor etmek zorundayız. Kurbanın bir ejderha olması önemli değil. Horde onu araştırmak ve almak için bir ekip gönderiyor ve bizim de onu temizlememiz gerekiyor ki onun bu halini gördüklerinde öfkelenip hepimizi diri diri yakmasınlar. Şimdi ya işe koyulun ya da defolup gidin."

"Hepsinin ateş püskürtmediğini söylediğini sanıyordum," diye homurdanıyor kadın sessizce. "Üstün sorcai büyüyle onu temizleyemez misin? Bunun için lisansın olduğunu biliyorum. Bana neden ihtiyacın var ki?"

"Ne olduğunu anlamak için test yaparken kanında bir tür garip büyü bloğu buldular. Üst düzey yetkililer bile bunun ne olduğunu ya da nedenini bilmiyorlar. Kimsenin onunla daha fazla uğraşmasını istemiyorlar, bu da onun etrafında daha fazla gereksiz büyü yapılmaması anlamına geliyor. Bugün işleri eski usul halledeceğiz. Şimdi işe koyulun."

Soğuk bir bez alnıma değiyor ve soğuk dokunuştan hoşlanmadığım için zayıf bir itirazda bulunuyorum. Yanımda bir korku ciyaklaması duyuluyor, ardından koşuşturan ayak sesleri geliyor. Sert, endişeli fısıltılar cızırtılı bir yorgan gibi üzerime bastırıyor, ama sessizleşmeden önce her şey çok bulanık ve tutunamayacak kadar kırılgan hale geldikçe gürültünün ve zamanın izini kaybediyorum.

İçine hapsoldüğüm kum beni daha da derine çekiyor ve duyularımı daha da bozuyor. Bir süre ne orada ne de burada, hem hafif hem de ağır bir şekilde süzülüyorum. Ta ki uzun zaman önce geçen puslu konuşma geri gelene ve önemli hissettiren bir kısmına tutunmayı başarana kadar. İfade elimden kaçmaya çalışıyor. Kaygan bir balık gibi kıpırdanıyor ve kıvranıyor, ama ben sıkı sıkı tutunuyorum, kelimeleri zihnimde tekrar tekrar oynatmaya zorluyorum.

Horde bir ekip gönderiyor.

Kelimelerin ağırlığı var. Ağır. Ama ben hala her yerde yüzüyorum ve noktaları birleştirip mantıklı bir resim oluşturmak zor.

Horde.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve bulanıklık dağılmaya başlıyor.

Sürü.

Sonra zihnim yeniden açılıyor ve her şey yerine oturuyor. O.

Horde. Gönderiyor. Gönderiyor. Bir. Takım.

Adrenalin beni sardığında keskin, çelik kenarlı bir nefes alıyorum ve ani harekete karşı gerilen vücuduma bağlı kordonları görmezden gelerek doğruluyorum.

Kahretsin. *Kahretsin! Kahretsin!* Horde'un radarında olamam. Kan simsarları ve Lekeliler yeterince kötüydü. *Sürü*, kızartma tavaından kızgın bir volkanın ağzına ya da -biliyorsunuz- ateş püskürten bir ejderhanın ağzına atlamakla eşdeğer.

Gözlerimi zorla açıyorum, beni bunaltan ani ışığa karşı öfkeyle gözlerimi kırıştırıyorum.

Güneş ışığı.

Aylardır görmediğim ya da hissetmediğim bir şey.

Saf panikle hareket ederek, parlak sığa hayret etmek için kendime zaman tanımıyorum. Şaşırtıcı aydınlık yüzünden gözlerim hemen sulanmaya başlıyor. I

Etrafımı saran bulanık görüntüleri çözmeye çalışırken titrek bir elimle onları siliyorum. İlk fark edebildiğim şey kollarımdan çıkan plastik hortumlar oluyor. Gördüğüm manzara karşısında korkuya kapılıyorum ve diğer duyularım artık orada olmadığımı söylemesine rağmen zihnim beni hücreme geri götürüyor.

Korku boğazıma kadar tırmanıyor ve onu uzak tutmak için çaresizce pençeliyorum. Çılgınca Wistan'ı arıyorum. O şeytani piçin yakınlarda bir yerde gizlendiğini, derime yeni çetele izleri kazıyacak kadar kendime gelmemi beklediğini biliyorum. Onu hiçbir yerde göremiyorum ve kafam karışıyor, ardından bir odada olduğumu fark edince rahatlıyorum. Steril görümlü bir oda. Tek başıma. Garip ama bu bir hücre değil. Kafes de değil. Bağlı değilim. Kanımı akıtacakları zaman beni hep bağlıyorlar.

Duyularımı genişletiyorum, odada sönümleyici ya da beni zayıflatmak için tasarlanmış başka bir şey arıyorum. Bu berbat büyü türü, kan simsarlarının beni ilk uyandığım andan beri tuttukları her hücrenin temelini oluşturuyor ama burada hiçbir şey hissetmiyorum.

Bakışlarım tekrar kollarımdaki kanüllere ve onlara bağlı küçük tüplere yöneliyor. Benden kan almadıklarını, aksine bana bir tür berrak sıvı verdiklerini fark ettiğimde içim daha da rahatlıyor. Sağımdaki ve solumdaki sessiz makinelere, oturduğum yatağa, üzerimi örten basit kılıfa bakıyorum ve geç de olsa hepsini bir araya getiriyorum.

Bir hastanedeyim.

Onları filmlerde görmüştüm ve memlekette ticaret yaptığımız sürünün birkaç üyesi bir hastanede tedavi edildiklerinden bahsetmişti ama kendim hiç tecrübe etmemiştim. Kanımın bulaşabileceği hiçbir yere gitmemeye her zaman dikkat etmişimdir.

Çevremdeki ipuçlarını daha önce ortasında bulduğum fısıltılı, bulanık konuşmayla birleştiriyorum ve kalbim aynı anda hem sıcıyor hem de düşüyor.

Her nasılsa düşüşümden sağ kurtuldum.

Kan simsarları beni bir daha ele geçiremeyecek. Ve Sürü yolda.

İçimden kırılğan, halsiz bir inilti çıkıyor ve ayaklarımı yatağın kenarına doğru sallarken bir diğerini yutmak için kendimi zorluyorum. Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir yerim acımiyor. Acı çekmesi gereken yerde, en ufak bir sızı bile yok. Sayılamayacak kadar çok dal katmanını parçalayan ve sonra kendini acımasız bir zeminin sert zeminine çarparak paramparça eden biri için

Dağ, durum böyle olmamalıydı. Acıdan kıvranıyor olmalıydım ama yine de kaskatı kesilmiş durumdayım.

Muhtemelen uzun süredir bu yatakta yattığım ve kemiklerimin yataktan çıkmak için acele etmediği içindir. Bunun dışında kendimi şaşırtıcı derecede iyi hissediyorum. Kaçırılmadan önceki kadar güçlü değilim ama kesinlikle aylardır olduğumdan daha sağlamım. Yine de hücremde kendimi ölüme uçurumdan düşmekten daha yakın hissediyordum, yani bu pek bir şey ifade etmiyor.

Sırık gibi bir adam odaya girerken, "İşte savaşıyoruz," diye gürleyerek hareketli bir ses.

Gürültünün istilas ve yabancıdan aniden ortaya çıkmasıyla irkiliyorum. Telaşa kapılan düşüncelerim doğrudan *Sürü*'ye yöneliyor. Bir ejderha erkeğiyle en son yüz yüze görüştüğümde çok gençtim. Onlar devasa. Bu adamda olmayan bir şey. Yani Horde son zamanlarda pullu zırh giymeyi bırakıp bebek pembesi önlükler giymeye başlamadıysa, bu adam onlardan biri değil. Burada çalışıyor olmalı.

Erkeğin parlak kahverengi gözleri, bakışları benden yatağın her iki yanında nöbet tutan yanıp sönen makinelere sıçrarken zekâyla hafifçe parıldıyor. Ilık dokunuşu duyularıma tembelce değmeden önce büyüünün kokusunu alıyorum. Karanlık değil, bozuk kokmuyor, Lekeli değil, ama şüphesizorcai.

Herhangi bir tür Arcane büyüünün varlığı içgüdülerimi ve tepkilerimi bir kez daha mantıklı zihnimle savaşa sokuyor. Nedenini düşünmeden yabancıdan üzerine atılıyorum. O şaşkınlıkla soluk soluğa kalmadan önce, serumu dirseğimin iç kısmından çekip çıkarıyorum ve hortumu erkeğin boynuna doluyorum. Sarmal plastiği çılgınca kavrayana kadar çekebildiğim kadar sert çekiyorum, yüzü koyu kırmızının hoş bir tonuna dönüyor.

Bu cılız sorcai onun ölümünü fazlasıyla kolaylaştırıyor olsa da kollarım çabıyla titriyor. Yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum ama yine de Lekeli'nin son dört ayda bana yaptıklarının etkilerini hâlâ hissedebiliyorum. Serum hortumunu daha da sert bir şekilde çekiyorum, ama çok hızlı bir şekilde, mücadele ve güç uzuvlarımdan boşalmaya başlıyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum, az önce yaşadığım güç ve adrenalin patlamasının altında hala korkutucu derecede zayıf, hala çok boş olduğum için kızgıyım. Sorcai'yi dizlerinin üzerine çökmeye zorlarken ejderhamı arıyorum. Uzun parmakları umutsuzca kollarımı tırmalıyor ve tokatlıyor, ağzından acı dolu hırıltılar çıkıyor.

İçimdeki ejderhaya dair en ufak bir ipucuna bile ulaşamayınca içimi endişe kaplıyor. Güçten engellenmeye alışkınım ve

ama eskiden en azından derimin altında gerildiğini hissedebiliyordum. Şimdi hiçbir şey yok. Kaçırıldığımdan beri böyleydi ve o kadar uzun süredir kopuk olduğum için temelli gittiğinden endişeleniyorum ve geri gelip gelemeyeceğini bilmiyorum.

Belki de son dört ayda sadece bir parçam hayatta kaldı.

Bir elektrik gücü cızırtısı havayı dolduruyor ve ardından arkamdan bir sihirli cıvata bana çarpıyor. Sorcai'nin sırtından bir duvara doğru fırlatıldım ve etrafımda acı veren büyü çizgileri belirdi.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor bir kadın, ellerini tehditkâr bir şekilde önünde tutarken, hazır avuçlarının arasında parlak sarı güç şeritleri titreşiyor.

Boğduğum sorcai titreterek serum hortumunu morarmış boynundan çıkarıyor, başka bir adam koşarak içeri girerken gürültülü öksürükleri odanın duvarlarında yankılanıyor. O bir şekil değiştiren, yırtıcı hayvan sınıfından, ancak evde temas ettiğim bir hayvan olmadığı için hangi hayvan olduğunu hemen söyleyemiyorum. Önlük giymemiş ama boynundan sarkan stetoskop bana muhtemelen bir şifacı olduğunu söylüyor.

Tüm Lekeli'lerin taşıdığı ekşi kokuyu bulmak için havayı kokluyorum. Saklamaya çalışıyorlar ama ben her zaman kokusunu alabiliyorum. Tıpkı boğmaya çalıştığım sorcai gibi, bu şekil değiştirenin kokusu da ekşimemiş, yani kaçtığım kimseyle temas etmemiş. Oda hâlâ keskin ve temiz kokuyor; kapının hemen içindeki kadın bana öfkeyle bakmaya devam ederken, sarı büyü ve cevapsız sorusu hâlâ havada titreşiyor.

"Neredeyim ben?" Soruyorum, soru boğazımdan ince zımpara kağıdı gibi sıyrılıp çıkarken kırılgan ve zayıf.

Beklenmedik büyü darbesiyle bacaklarım bükülmek istiyor ama dizlerimi kilitleyip duvara yaslanıyorum ve yere düşmeyi reddediyorum. Uzuvlarımda yerinde kağıt mendil varmış gibi hissediyor olabilirim ama bunu hiçbirine duyurmayacağımdan eminim.

Şekil değiştiren şifacı kırmızı renkte yanıp sönen bir makineye doğru ilerliyor ve ışıklar tekrar yumuşak, kayıtsız bir beyaza dönüşene kadar birkaç düğmeye basıyor. "Lairwood'dasın. Yürüyüşçüler seni Newden'da buldu. Yaralarınız tesislerinin kaldırabileceğinden daha kritik olunca buraya nakledildiniz. Hayatta olduğun için şanslısın."

"Newden mı?" Şok kafamda bir gong gibi çınlayıp her şeyi sessizleştirdikten sonra tekrar gürültülü bir hale getirirken mırıldanıyorum.

Kaçırıldığım da uçurumun diğ er tarafındaydım. Ren, Uçuşumuz ve ben vampir bölgesinde bir Relacour'un izini sürüyorduk. Çok geç olana kadar tuzağı hissetmemiştim. Lekeli'nin beni bu kadar çok bölgede dolaştırma riskine gireceğini düşünmemiştim. Görünüşe göre ağlarının kolları sandığımızdan daha genişmiş.

"Birkaç gündür buradasın. Uyanıp uyanmayacağını bilmiyorduk," diyor şek il değ iştiren, kadın saldırdığım adamın ayağa kalkmasına yardım ederken.

Bana bakarken boğ azını ovuşturuyor, pembe önlüğü artık birkaç yerinden yırtılmış ve darmadağınık. Bakışlarında bulduğum pişmanlık beni şaşırtıyor. "Seni korkutmak istememiştim. Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse benimki kadar kaba.

Özür karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona boş boş bakıyorum. Belki de tutsakken kafama çok fazla darbe almıştım ama ona saldırmıştım ve o özür diledi. Benim geldiğim yerde işler böyle yürümez. Beklentiyle beni izliyor, sanki affımı bekliyormuş gibi, ama dilimin ucuna gelen tek şey huzursuzluk. Onun *özür dilemesine* güvenmemekten başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Odaya bakıyorum ve cevaplar mı yoksa bir kaçış mı aradığımı bilmiyorum. Buradan çıkmam gerek. Eve gitmeliyim.

Eve.

Eve ulaşmanın düşündüğüm den daha da imkânsız olabileceğini fark ediyorum. Bu gerçek göğ süme bir tekme gibi iniyor ve sendeleyip yere düşmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Enslee biz kaçırıldıktan sonra koğuşları bana ve Renatta'ya kapatmış olabilir. Uçuşumuz ona neler olduğunu anlatırdı ve o da buna göre hareket ederdi. Bu da demek oluyor ki geri dönemeyebilirim.

Hordelar peşimdeyse kesinlikle olmaz. Bu, ölümü diğ erlerinin gizli ön kapısına getirir. Burner kralının, başarılı darbesinden kurtulanların uygun bir şekilde bir araya toplandığını keşfetmekten başka bir şey istemeyeceğinden eminim. Bu kesinlikle bizi sonsuza dek yok etmesini kolaylaştıracaktır.

Radarı altında başarılı bir şekilde uçuyor, kırılmaz bir laneti nasıl kıracağımızı bulana kadar zamanımızı bekliyorduk. Ama bundan kurtulana kadar, dünyanın -özellikle de kralın ve Ejder Sürüsü'nün- Sifonların öldüğünü düşünmeye devam etmesine ihtiyacımız var.

Ellerim titriyor ve nefes alışım hızlanıyor. Kaçma ve saklanma ihtiyacı kanımda birikiyor ve bu dürtüyle savaşıyorum.

Bir çeşit plan olmadan hiçbir yere hızlıca varamazsınız.

Buradan çıkmam gerek. Sonra da bir iletişim cihazı bulmalıyım, ama hastanede değil. Horde'un biriyle iletişim kurduğumu öğrenmesi riskini göze alamam ve önce burayı araştıracaklardır. Kayıp bir iletişim cihazının fark edilmesini göze alamam.

Yoluma çıkacakları düşünmeye çalışıyorum. Eğer şanslıysam, sadece bir operasyon ekibi ya da ejderha hiyerarşisinin sınıflandırdığı şekliyle Uçuş gönderecekler. Evimdeki ayak takımı Uçuş'un aksine, Horde en iyinin en iyisine sahip olacak. Yakıcılar, Kanalcılar, Thrasherlar ve Renderlar. Ama bu durumda beni en çok endişelendiren Thrasher'lar.

Geçilmez derilerinden saldırı yeteneklerine kadar kelimenin tam anlamıyla fiziksel tehditler olan Thrasher'lar aynı zamanda türümüzün en iyi iz sürücüleri ve ünlü taktikçileridir. Gönderdikleri Uçuş'ta bir tane olmaması mümkün, ancak bu pek olası değil, bu da onlardan olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde gitmem gerektiği anlamına geliyor.

Bir planın kırılan ipuçlarını bulduktan sonra tekrar etrafıma odaklanıyorum ve diğer iki sorcainin odadan çıktığını fark ediyorum. Şekil değiştiren hâlâ burada olan tek kişi ve görünüşe göre benimle konuşuyor. Söylediklerinin son kısmını zar zor yakalayarak kulak kabartıyorum.

"Yara izlerine yardımcı olması için sana bir gizleme tılsımı verdik. Taktığın süre boyunca yaralarının görünümünü ve hissini gizleyecek. Tılsım, yenisine ihtiyaç duymadan önce yaklaşık bir ay dayanır," diyor ve sağ ayak bileğimin etrafına oturan gümüş bir bandı işaret ediyor.

Bakışlarım zararsız halkaya takılıyor. Kolayca modaya uygun bir mücevher parçası sanılabilir ama tenimde büyüünün uğultusunu hissedebiliyorum. Büyü çalışması rafine ve güçlü. Bunu her kim yaptıysa çok pahalı olmalı. Onu hemen bedenimden söküp atmak istiyorum ama elimi uzattığımda kolumun pürüzsüz derisi beni duraksatıyor.

Koluma, artık oyulmamış ve çetelesi tutulmamış soluk derime bakıyorum. Kolumu ters çeviriyorum ve alt tarafının da aynı şekilde pürüzsüz olduğunu görüyorum. İçimden kafa karıştırıcı bir duygu karmaşası geçiyor. Acı, rahatlama, utanç, öfke... Her şey birbirine karışıyor ve bir kargaşa ve merak girdabına dönüşüyor. Arkama uzanıyorum ve bir elimi pürüzsüz sırtımda gezdiriyorum. Yara izlerinin yokluğu hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Orada olduklarını biliyorum - dışarıda olduğu kadar içeride de derin oyulmuşlar

-Ama vites değiştirici haklı, onları göremiyorum ya da hissedemiyorum.

Bir anlığına, neredeyse hiç alınmamışım gibi davranabiliyorum.

Kanım çalınmadı ve en yüksek teklifi verene satılmadı.
Renatta işkence görmedi ve benimkinin yanındaki hücrede öldürülmedi.

Bu hecelenmiş bandı hiç çıkarmazsam, tüm bunların korkunç bir kabus olduğuna, hayal gücümün berbat bir ürünü olduğuna inanabilirim.

Keşke Ren'in çılgınlıklarını ya da sondaki yalvarışlarını hâlâ duyamasaydım. Keşke sihirli bileklik, Wistan gülerken kanımın aktığı ve sadece onu durduramadığımın anısına derime bir çetele kazındığı her anıyı silebilseydi.

Istirap göğsümü sıkıştırıyor ama bunu kabul etmeyi reddediyorum. Şu anda endişelenmem gereken daha büyük şeyler var, Horde bu listenin en başında yer alıyor.

"Horde'un kurtarma ekibi seninle konuşana kadar tılsımı takarsan çok memnun oluruz. Umarım anlayışla karşılırsınız ama onları yaralarınızın büyüklüğüne hazırlamamız gerekiyor. Tesisimiz ve kasabamız bir ejderhanın öfkesine dayanamaz," diye bitirdi şifacı, son cümlesi bir iddiadan çok bir yalvarış gibiydi.

Dışarıdan sakın ve derli toplu görünme çabalarımın rağmen, şifacının yanındaki makinelerden biri kırmızı yanıp sönmeye başlıyor ve huzursuz kalbimin hızla artan gümbürtüsüne ihanet ediyor. Huysuz teknisyeni sakinleştirmek için aceleyle bir sürü düğmeye basıyor ve ben de sürece yardımcı olmak için üzerimdeki kabloları ve tüpleri çıkarmaya başlıyorum.

"Geldiğinizde bir ejderha olduğunuzu bilmiyorduk," diye geveliyor şifacı endişeyle. "Sende ejderha işareti ya da başka bir kith işareti yoktu ve nedense ejderha gibi kokmuyordun, ama kan tahlilin geldiğinde -hayır, bunu yapma!" diye bağıyor ve arkasını döndüğünde beni vücudumdan bir elektrot daha çekerken buluyor.

Şekil değiştiren beni durdurmak için yaklaşıyor ama içimden uyarıcı bir homurtu yükseliyor ve anında olduğu yerde donup kalıyor. Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyor, ben ona ters ters bakıp kendimi tüm makinelerden ve serumlardan ayırmaya devam edince gözleri daha da endişeyle açılıyor.

"Lütfen yatağına dön ejderha. Dinlenmeniz gerekiyor. Vücudun çok şey yaşadı ve geçirdiğin düşüş ve yaşadığın şey yüzünden iyileşmen hızlı bir süreç olmayacak..." Şifacı devam etmeden önce bir an tereddüt ediyor. "Bundan önce sana yapılanlarla birlikte."

Buraya getirildiğimde içinde bulunduğumu bildiğim korkunç durumdan beceriksizce bahsetmesi karşısında gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Keşfettikleri ama anlamadıkları yeteneklerimi boğan büyü bloktan bahsetmiyorum bile. Eminim hayal gücü ona bir sürü şey sunmuştur.

Muhtemelen başıma gelen boktan şeyler, onun fısıldayamayacağı kadar korkunç şeyler ve yine de ben bunları yaşadım.

Yine de önemli değil. Tüm travmalarımı tekrar gözden geçirmek için bolca zamanım olacak ama bunu buradan ve Sürü'den uzakta yapacağım. Sinirli ve gitmeye hevesli bir şekilde parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek yürümeye başlıyorum. Parmaklarım tek bir hırıltıya bile takılmadan sonuna kadar ilerlediğinde içimde bir şok titreşimi belirliyor. Saçlarım tertemiz. Bu kadar basit, zararsız bir şey sonunda her şeyi gerçekten anlamamı sağlıyor.

Özgürüm.

Gerçekten özgürüm.

Wistan ve onun kan çalan piç çetesinden kaçtım. Şimdi tek yapmam gereken güvenli bir yere gitmek.

Şifacı, beni zapt etmeye kalkışırsa Horde'un onu canlı canlı yüzüp yüzmeyeceğini tartışıyormuş gibi ihtiyatla beni izliyor. Bir an için onu inceliyorum ve bu işi yanlış yaptığımı fark ediyorum. Eğer özgür olmak istiyorsam, bir pislik gibi değil, kurnazca davranmalıyım. Kas gücüyle çıkamam, yeterince güçlü değilim ve bu insanlar Sürü'den benden çok daha fazla korkuyorlar. Gizlice kaçabilmem için gardlarını indirmelerine ihtiyacım var, bu da iyi bir küçük ejderha olup kurtarılmak istiyormuşum gibi davranmam gerektiği anlamına geliyor.

Vücudumdaki artan gerilimi zorlayarak, pişman ve uysal bir tavır takınıyorum. Şifacıya başımı sallıyorum, aniden hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüşüm gibi omuzlarımı çökertiyorum ve benden istediği gibi ayaklarımı yatağa doğru sürüklemeye başlıyorum.

"Haklısın. Tüm bunlar çok fazla oldu," diyorum ona, odanın içinde geziniyor ve zavallı küçük kız gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Beni kurtardığın ve eve dönmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Şekil değiştiren bir nefes üflüyor ve duruşundaki gerginlik anında eriyor. "Elbette, ejderha dışı. Yardımcı olabildiğimiz için mutluyuz. Sana yeni çizgiler getireceğim," diye hızlıca anons ediyor, sanki ben fikrimi değiştirip tekrar zorluk çıkarmaya başlamadan önce kaçmaya hevesliymiş gibi. Eliyle yerdeki elektrot, kablo ve plastik hortum yığınına işaret ediyor. "Her şey yeniden bağlandıktan sonra, adamlarınız gelene kadar sizi olabildiğince rahat ettireceğiz."

"Elbette. Ama gitmeden önce," diye acele ediyorum, gitmek için döndüğünde onu durduruyorum. "Onlar gelmeden önce temizlenebileceğim bir yer var mı?" Kırılgan ve işbirlikçi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Yüzünde bir anlık tereddüt belirdiğini görüyorum ama umuyorum ki olduğum şey ve yakında bu tesisin koridorlarında gürleyecek olan şey onun otorite duygusunu geçersiz kılar ve istediğime boyun eğer.

Dişi ejderhalar en nadide hazineler gibi gözetilir ve korunurlar ve bir ejderhanın hazineden daha çok sevdiği bir şey yoktur. Dövüşmek ve sevişmek listenin üst sıralarında yer alır ama ister bir bölge, ister bir Uçuş, ister bir Kanat ya da paha biçilmez değerli bir ejderha malı olsun, sahiplenmek türümüzün temel ilkelerinden biridir.

"Haklısın. Ne sen ne de bu tesis Horde'un gazabını hak etmiyor," diye üsteliyorum, talebimi reddedecek gibi görüldüğünde. "Diğerleri buraya geldiğinde biraz daha az dağınık olursam muhtemelen daha iyi olur."

Hayır kelimesini duymaya alışık olmadığımı belli eden ses tonuma biraz krallara layık bir eda kattıktan sonra ona küçük bir gülümseme sunuyorum. Şifacının gözleri endişeyle kapıya doğru kayıyor, sanki beni reddetmeye cüret ettiği için onu cezalandırmaya hazır bir grup kızgın ejderhanın ona doğru hücum ettiğini görür gibi.

"Tabii... tabii ki," diye kekeliyor. "Şurada bir tuvalet var." Arkamdaki bir kapı aralığını işaret ediyor. "Ben sana yeni önlükler getirirken bir görevli de yedek önlük getirsin. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye ekliyor, aniden odayı dolduran keskin bir korku tınısı.

"Hayır, sadece biraz tazelenmek dünyaları değiştirir."

Şekil değiştiren hızla başını sallar ve dışarı fırlamaya başlar. Omzu kapının çerçevesine sertçe çarpıyor. Ben irkiliyorum ama o duraksamıyor ya da aceleyle uzaklaşırken oluşmuş olması gereken çürüğü ovuşturumuyor bile.

Sanırım doğaüstü besin zincirinin tepesinde olmanın, orada olmak isteyip istemediğimden bağımsız olarak bazı avantajları var.

Endişe içimde çalkalanıyor ve hareket etme, gitme ihtiyacı uzuvlarımı kemiriyor.

Şimdi... buradan siktir olup gitmek için.

BÖLÜM 3

ÇOK BÜYÜK AYAKKABILARIM koridorun vinyl zemininde gıcırıyor. Dikkat çekmeyen bir kaçış girişimimi olabildiğince dikkat çekici hale getirmek için elinden geleni yapan ayakkabıya ters ters bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Neyse ki şu ana kadar sinsice geçtiğim koridorlar boştu. Bu beni rahatlatıyor mu yoksa dehşete mi düşürüyor bilmiyorum.

Bu koridorlarda her gün yürüyormuşum gibi davranarak adımlarımı düzgün ve amaçlı atıyorum. Yoluma çıkan herkesin, herkes gibi benim de gidecek bir yerim ve yapacak bir işim olduğunu düşünmesini istiyorum. Her zamanki gibi iş.

Bir hastabakıcıyı ve bir şifacıyı tuvalette baygın ve bağlı halde bırakmadım.

Hayır, bırakmadım.

Bana nazikçe getirdiği önlükleri giyip hemen ayakkabılarını çalmadım.

Ben çalmadım.

Ben burada parlak mavi önlüklü insanlar ne yapıyorsa onu yapmaya giden başka bir işçiyim, canını kurtarmaya çalışan bir drake değil. Elimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum, sıkı topuzun daha az fark edilmesine yardımcı olmasını umuyorum. Rengini gizlemek için bir şey yapamam. Sadece güneyde olduğu gibi burada da alışılmadık olmamasını ummam gerekecek.

Adrenalin ayaklarımın daha hızlı hareket etmesini ve ellerimin titremesini sağlamaya çalışıyor ama iki kişi köşeyi dönüp bana doğru gelirken ikisine de izin vermiyorum. Yanlarından geçerken hararetli bir sohbeta dalmışlardı ve ikisi de bana doğru bakmayınca rahat bir nefes alıyorum.

Bir nakliye dronundan ve taşıdığı büyük yüzen çiçek buketinden kaçıyorum, hızlı sihirli teknoloji botundan kaçarken çalıntı ayakkabılarım merhametli bir şekilde sessiz. Etrafta uçan birkaç tane görmüştüm, şu ya da bu işi yapıyorlardı. Durumum bu kadar berbat olmasaydı, bir ya da iki tanesini kapıp eve götürmek isterdim. Scorch'un elinde teknolojiyi çalışır halde tutacak kadar Kaynak büyüü yok ama onları modifiye edebilirsek işe yarayabilirler.

Düşüncelerimin yönünü değiştirmek için başımı sallıyorum. Beklenmedik fırsatlardan yararlanmaya, şans bana güldüğünde ondan faydalanmaya alışkınım ama kendime bunun bir erzak ya da keşif koşusu olmadığını hatırlatıyorum. Riskler çok daha yüksek ve en önemli şeye odaklanmam gerekiyor: kaçmak.

Başka bir koridordan geçerek beni asansörlere yönlendiren işaretleri takip ediyorum. Başka bir koridorda ilerliyorum ve hedefimi bulduğum anda bitişikteki hemşire istasyonunu görüyorum.

Çok meşgul bir hemşire istasyonu.

Köşede bir güvenlik görevlisini fark ettiğimde midem sıkışıyor, ancak şans benden yana olabilir çünkü pembe önlüklü güzel bir kadınla sohbet etmekle meşgul. Adımlarımı sabit ve yüzümü boş tutuyorum. Konu hastane ve işleyişi olduğunda boyumdan büyük işlere kalkışıyor olabilirim ama iş gizlice girmeye gelince hiç de yabancılık çekmiyorum.

Deneyimlerim bana bir yere aitmiş gibi davranırsanız, diğerlerinin bunu genellikle sorgulamadığını öğretti. Bu, hayati bir şeyi elde etmek ya da öldürmek için ev koşullarımızın güvenliğinden ayrılmak zorunda kaldığımızda bana ve Uçuşuma iyi hizmet eden bir gerçektir.

Personel hemşire istasyonunun içinde ve çevresinde gayretli küçük işçi arılar gibi uçuşurken farklı laboratuvar önlükleri ve önlükler bir renk kaleydoskopu yaratıyor. İçlerinden biri beni tanıyabilir diye endişeleniyorum ama ben yaklaşırken kimse dönüp bakmıyor. Masasının önünden geçerken bir resepsiyonist başını kaldırıp bana bakıyor ve ben de ona dostça bir gülümseme sunuyorum. O da hemen karşılık veriyor ve sonra bir şeylerle meşgul oluyor.

Asansörlere olan mesafeyi kapatırken nefesimi tutmamaya çalışıyorum ve beklemek için geri adım atmadan önce arabayı çağırmak için düğmeye basıyorum. Aslında bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim ama bunu sorgulayarak başıma bela açacak da değilim.

Asırlar gibi gelen bir süre bekliyorum ama asansör gelip beni hızla ve sessizce alıp götürmüyor. Tekrar çağırmak için düğmeye basıyorum.

Kolay bir kaçış için patlamış bir balon gibi kaybolmaya devam ediyordum. Önce düğmeye, sonra da asansör kapılarının üzerindeki, bir araba yaklaştığında yanması gereken opak kat listesine bakıyorum ama yine hiçbir şey olmuyor. Panelde hiçbir şey yanıp sönmüyor. Bulunduğum kata bir arabanın geldiğini haber veren hiçbir makine vızıltısı yok. Denemek için başka bir düğme ya da panel arayarak etrafıma bakıyorum, çünkü bu kırılabilecek, kalbim beklenmedik engel karşısında hızlanacak. "Hanımefendi..." diye sesleniyor arkamdan biri.

Başka birine yönelik olduğunu umarak bu nazik çağrıyı duymazdan geliyorum ve sabırsızlıkla önümdeki düğmeye üçüncü kez basıyorum.

"Hanımefendi..." diye yine bir kadın sesleniyor.

Kahretsin.

Merdivenler muhtemelen yakınlardadır. Belki onlara doğru B planı yapabilirim.

Arkamdaki ısrarcı kadın yine "Hanımefendi!" diye bağırıyor ve gözlerin bana doğru dönüp sırtıma yerleştiğini hissedebiliyorum.

"Sanırım sizinle konuşuyor," diyor benim boylarımda, yeşil önlüklü bir erkek yanıma sokulurken. Kurt gibi kokuyor ama alttan alta bir selkie kokusu da var ve hangisinin ona ait olduğundan emin değilim.

Gerginleşiyorum. "Oh," diye cıvıldıyorum onun yorumuna sahte bir şaşkınlıkla, döndüğümde resepsiyon görevlisinin masasının üzerine eğilmiş, bakışlarını bana dikmiş olduğunu görüyorum.

Asansörleri işaret ederek, "Kartınızı bir kez daha deneyin," diyor. "Sistemi yeni güncellediler ve biraz aksıyor." Bana özür dileyen bir bakış atıyor ve bu paniğimi bastırmama yardımcı oluyor.

"Anladım," diye cevap veriyorum, kimlik kartını bulmak için cebimi karıştırırken elimi sürmemeye çalışıyorum. Onu bayıltıp kendi stetoskopu ve yeniden bağlamak için getirdiği hatlarla bağlamadan önce şifacıdan aldığım kart.

Yanımdaki erkek sürekli olarak iletişim bileziğine dokunuyor ama şu anda umutsuzca kullanabileceğim cihazı fark etmemiş gibi yapıyorum. Bileğinden çıkarıp çaresizce kaçmak yerine, çalınan rozeti duvardaki şimdiye kadar kamera olduğunu sandığım siyah cam kareye doğru kaydırmak için bir adım öne çıkıyorum.

Yanımdaki adam cebime geri soktuğum karta başını sallayarak, "Ne zaman yüksek profilli birini kata kabul edip izinleri güncelleseler benimki de bozuluyor," diye gönüllü oluyor. "Sanırım magi-tech ekibiyle erişimim hakkında konuşmak için işimi yapmaktan daha fazla zaman harcıyorum."

Bir zil sesi duyuldu ve asansörün kapıları nihayet açıldı. Ben arabaya adım atıyorum ve yeşil önlüklü erkek de beni takip ediyor.

Asansör kapıları kapanıp acı verici bir yavaşlıkla inmeye başladığında, "Bazı hemşirelerin hastaneye kabul edilen bir ejderha hakkında fısıldaştıklarını duydum," diyor komplocu bir tavırla. Elini hızla altın sarısı saçlarında gezdiriyor, sanki istediği gibi durduğundan emin olmak ister gibi.

İçimi bir tedirginlik kaplıyor ama yüzümü nötr tutuyorum ve onun bu ifşaatı karşısında kayıtsızca omuz silkiyorum. "Bu beni ilgilendirmez," diye karşılık veriyorum, nazik ama umursamaz bir tavırla.

Sinirlerim yatışmaya başlıyor ve midemde bir örs gibi oturan gergin endişe, fırfırlı güvelerden oluşan bir tutulmaya dönüşüyor. Bu düşünceyle hüznü bir gülümsemeyi ısııyorum. Ren, endişelendiğinizde midenizde uçan huzursuz hissi hep böyle adlandırırdı. Her zaman kelebeklerin iyi şeyler için, güvelerin öyle ya da böyle gidebilecek durumlar için, eşek arılarının ise boku yediğinizi anladığınız zamanlar için olduğunu söylerdi.

"Onu gördün, değil mi?" diye heyecanla soruyor erkek, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Ren'i düşününce içimde beliren acıyı bir kenara bırakıp tekrar istenmeyen asansör arkadaşına odaklanıyorum. Araba aniden yavaşlıyor ve durma noktasına geliyor. Kapılar kayarak açılıyor ve içeriye bir el arabası giriyor. Yer açmak için yana çekiliyorum, kapılar bir kez daha kapanıp asansör telaşsız, tembelce inişine devam ederken yeni gelen şeyin içindekileri inceliyorum.

Az önce bize katılan botun yiyeceklerle dolu olduğunu fark ettiğimde içimi bir heyecan kaplıyor. Sıra sıra kapalı tabaklar ve paketlenmiş sandviçlere benzeyen bir sepet var, içecekler de arka taraftaki bir köşeye sıkıştırılmış.

"Önemli birinin kabul edildiğini biliyordum. Kadın doğu kanadının tamamını boşalttılar ve her şey çok gizli tutuldu. Bunu daha önce sadece bir kez Lord Quall'un konuklarından biri hastalandığında ve özel şifacısı müsait olmadığında yaptıklarını görmüştüm. Ama, vay canına, gerçek bir ejderha... burada," diye hayret ediyor erkek, asansör lobiye ulaşmadan önce bu yemek arabasının tamamını tüketip tüketemeyeceğimi hesaplamakla meşgul olduğum gerçeğinden habersiz, onun ejderha takıntısını umursamıyor.

Yeşil Scrubs, "Bana sadece bunun *gerçekten* dişi bir ejderha olup olmadığını söyle," diye yalvarıyor. "Hemşireler bu konuda fısıldaşıyorlardı ama gerçekten düşünmedim... Erkekler kadar büyük mü?"

Araba bir kez daha yavaşlıyor, adamın seçtiği kata yaklaşıyor ve beni ona cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor. Ya da en azından ben öyle sanıyordum ama kapılar açıldığında Yeşil Scrubs asansörden inmedi. Bunun yerine, bir elini kapıya bastırdı ve ben ona cevap verene kadar hareket etmeye niyeti olmadığını söyleyen inatçı bir bakış attı.

Bir kez daha bir şey bildiğimi inkâr etmeyi tartışıyorum, ama belli ki en başta yalan söyleme konusunda yeterince iyi bir iş çıkarmamışım, yoksa şu anda Yeşil Scrubs ile rehine durumunda olmazdım. Ona bıkkın bir bakış fırlatıyorum, düşüncelerimin ani şiddetinin beni köşeye sıkıştırma biçimine yansımamasına dikkat ediyorum. Ona bir şey vermediğim sürece yerinden kımıldamayacağını söyleyebilirim ve şu anda ona kırık bir çene vermek istesem de, zaman çok önemli ve uslu durmam gerekiyor.

İçimi çekiyorum ve gözlerimi deviriyorum, onun uygunsuz talebine boyun eğdiğim için hissettiğim kızgınlığı taklit etmek zorunda değilim. "Kocaman, çok çirkin ve kaltağın teki."

Yüzünde hızla bir gülümseme beliriyor ve az önce paha biçilmez bir bilgelik vermişim gibi başını sallıyor.

"Eminim bu yüzden biz Arkların kadınlarını görmemize asla izin vermiyorlardır. Muhtemelen bataklık goblinlerinden daha çirkinler," diye fısıldıyor ve sonunda asansörden çıkıp kapıların açılmasına izin verirken gülüyor.

Metal kapılar kapanırken arkasından "Daha da kötüsü," diye sesleniyorum. Kıkırdıyorum, eğleniyorum.

Bırakın dedikoducular bunun üzerine ziyafet çeksinler.

Umarım bu benim avantajlı başlamama yardımcı olur. O pislik yanlış bilgi yaymakla meşgul olacak ve sonunda gittiğimi fark ettiklerinde, personel benim yerime büyük, hırlayan, iğrenç bir sürtük drake arıyor olacak.

Tekrar yanımda duran arabaya odaklanıyorum ve asansör kabininin tavanında gizlendiğinden şüphelendiğim kameraların olduğu yere bakıyorum. Eninde sonunda bu görüntüleri kontrol edeceklerini biliyorum ama teknik olarak burada görünmez olmama gerek yok. Zaten karşı karşıya olduğum şeylerin üzerine biraz yiyecek hırsızlığı nedir ki?

Risk almaya degeceğine karar vererek iki paket sandviç ve büyük bir kap su alıyorum. Arabadaki yiyeceklerin bir kısmını boşalttığımda hiçbir alarm çalmıyor ve içimden memnuniyetle yumruklarımı sıkıyorum. Asansör üçüncü katta duruyor ve ben hızlıca bir sandviçi mideye indirip suyun üçte biriyle yıkarken araba dışarı süzülüyor.

Neyse ki birinci kata inişimi başka kimse bölmedi ve ben de hareketli bej lobiye adımımı attım. Öğleden sonra ışığı zeminde ve duvarlarda parıldıyor ve ben de yoğun yaya trafiğinin içine girerek

pencereler ve hem ziyaretçileri hem de çalışanları içeri alırken ve dışarı çıkarırken vınlayarak açılıp kapanan iki set sürgülü cam kapı.

Buradan çıkmak düşündüğümde daha da heyecansız oldu. Bu beni rahatlatmalıydı ama tek yaptığı endişelerimi körüklemek oldu. Etrafıma baktığımda, bir alarmin çalmasını ya da bir güvenlik görevlisi sürüsünün bana doğru koşmasını bekliyordum. Şimdiye kadar birilerinin çalışanları banyomda bağlı bulmuş olacağını ya da serbest kalmayı başarıp kaçmaya çalıştığımı haber vereceklerini düşündüm ama hiçbir şey olmadı. İkinci sandviçi açıp daha makul bir hızda tüketirken, parası, iletişim cihazı ve eve dönmek için net bir yolu olmayan biri için olması gerekenden daha hafif ve umutlu hissederek ön kapıdan elimi kolumu sallayarak çıktım.

Artık Horde için kolay hedef değilim ve bu da en azından bir şey. Yakında peşime düşecekler ama her şey sırayla.

Güneşe çıktığımda üzerime bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Bunaltıcı sıcaklık tanıdık yapışkan bir şekilde üzerime yapışıyor, ancak düzenli çimler, dolu ağaçlar ve her tarafa dikilmiş rengarenk çiçeklerden oluşan gökkuşağı, büyüdüğüm çatlak, güneşten kavrulmuş araziden çok uzak.

The Scorch'un sert ve kurak havasında gelişen tek şey kaktüsler, yaban otları ve burayı evleri olarak görmek zorunda kalan kazazedelerin intikam çağrıları.

Hayatım boyunca birçok güney şehrini ziyaret ettim, ancak sıçrama portallarına sıfır erişimle, çölün iğrenç erişiminden asla uzağa seyahat edemedim. En azından şimdiye kadar. Keşke uçurumun bu tarafında her şeyin ne kadar farklı olduğuna hayret edecek zamanım olsaydı, ama bitkilere ve çiçeklere hayranlıkla bakarak geçirdiğim her saniye Horde'u daha da yakınlaştırıyor. Bununla birlikte, dikkatimi başka yöne çekmek itiraf edeceğimden daha zor.

Bir Kaynak etrafında yetişen bereketli topraklar hakkında bilgi edinmek ve onları görmek çok farklı iki şey. Sert ve acımasız Scorch'ta büyürken tam olarak neyi kaçırdığımı anlayacak kadarını hep biliyordum. Lairwood bir Kaynak Şehri değil, ama görünüşe bakılırsa, sınırlarda da değil. Evim dediğim ölü topraklardan kesinlikle çok uzakta.

Sandviçimi bitirdikten sonra kalan suyu içiyorum ve çöpü bir kompaktörün içine atıyorum. Etrafım, her biri aşağı yukarı otuz kat yüksekliğinde olan bir dizi yüksek binayla çevrili. Yukarıya bakarak

Lairwood'un şehir merkezi olduğundan şüphelendiğim yeri çevreleyen trafikle dolu geniş, uzak hava yolu.

Hava gondolları, atmo coupe'ler ve diğer gökyüzü araçları hava yolunun etrafından dolanır ve daha sonra yüksek binalar arasında kıvrılan daha küçük rüzgar yollarından aşağıya doğru eserler. Yukarıdaki rüzgâr yollarının haritası yerde daha küçük, tek kullanıcılı araçlar, bisikletler ve halka açık hava tramvayları için uçuş yolları ile yansıtılmaktadır. Bu yollar kaldırımlardaki yaya kalabalığı ve apartmanlar, mağazalar, restoranlar ve diğer sayısız rastgele işletmenin bir karışımı olan daha küçük binalarla çevrili.

Uzaklaşmaktan başka bir amacım olmadan yabancı sokaklarda yolumu seçerek yürümeye başlıyorum. Hastaneden uzaklaşmak. Horde'dan uzaklaşmak. Ve son dört ayda başıma gelen her şeyden uzaklaşmak -her ne kadar sonuncusunun istediğimden çok daha uzun süre kalacağından emin olsam da.

Kaçtığım şeyle arama daha fazla mesafe koyuyorum ama kendimi rahatlamış ya da güvende hissetmek yerine avlanmış hissediyorum. Etrafıma umursamazca bakıyorum, ancak bu duygudan doğrudan sorumlu olabilecek herhangi bir şey tespit edemiyorum. Yine de attığım her adımda kendimi daha da savunmasız hissediyorum. İçimi ürperten bir korkuyla, Sürü'den kaçmaya o kadar odaklanmışım ki, ne yapacağımı pek düşünmemiş olduğumu fark ediyorum.

Lekeli ve onların kan simsarları.

Beni kovalayan muhafızlar atladığımı gördü. Büyük ihtimalle onlar da kendimi uçurumdan aşağı attığımda *benimle* aynı şeyi düşündüler, öleceğimi. Ama başardığım haberi onlara ulaşırsa, beni tekrar almaya çalışırlar mı bilmiyorum.

Hastanede tam olarak ne kadar süre baygın kaldığımdan emin değilim ama şifacılar ve personel varlığım konusunda ağzı sıkı davranmıyordu. Şimdi şifacıların ve hemşirelerin güvenliğini terk ettiğime göre, kendimi daha kolay bir hedef haline mi getirdim?

Adımlarımı yavaşlatıyorum ve etrafımdakilerin yüzlerini dikkatle incelemeye başlıyorum. Göğsüm endişeli bir bekleyişle daralıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

İçlerinden birini tanıyor muyum?

Yanımda yürüyen yabancı, beni bir hücreden çıkarıp başka bir hücreye atan kişi olabilir mi? Şu dükkan sahibi, yemeğimi ulaşamayacağım bir yere bırakmayı seven gardiyan olabilir mi?

Etrafımdaki tanımadığım yayaların yüzlerini dikkatle inceliyor, tanıdık gelen bir şeyler arıyorum. Yanımdan geçen birkaç erkek

takım elbise giyiyor ama hiçbirisi Wistan denen herifin tercih ettiği pahalı gösteriŖe sahip değil.

Aptalca bir Ŗekilde, onunla ilk tanıştığımda mükemmel dikilmiş takım elbisesi yüzünden onu bir tehdit olarak görmüŖtüm. Eski para ve prestij kokuyordu ve bu yüzden o güzel, küçük manikürlü ellerini kirletecek bir tip olmadığını varsaydım.

Kahretsin, yanılmışım.

Elimi kolumdaki yara izlerine sürüyorum, bileğimdeki tılsımın onları geçici olarak yok ettiğini unutarak. Bir korku dalgası ensemde titreŖmeye alıŖıyor, ama Wistan'ın aristokratik açılı yüzüne dair bir iz bulmak için etrafıma bakarken onu silkeliyorum. Kusursuzca Ŗekillendirilmiş kuzukulağı kahverengisi saçlarından ya da suratından koparmayı hayal ettiğim sinsi bıyıklarından en ufak bir iz bile göremiyorum.

Bana günlerce işkence edebilir ve yine de hücreme ilk girdiği zamanki kadar taze ve temiz görünebilirdi. Acı ve unutuluş arasındaki saatlerde, kirlenmemek için bir büyü mü yaptığını yoksa işkence konusunda o kadar ustalaŖmıştı ki, yaratmayı sevdiği pisliklerden nasıl kaçınacağını ustalıkla biliyor muydu diye sık sık düşünmeye çalışırdım.

İçime soğuk bir anlayış yerleŖti. Eğer Wistan hayatta kaldığını biliyorsa, gitmeme izin verecek biri değildir. Benim gibiler tarafından alt edilmek onun için kabul edilemez olurdu. Beni tekrar bir hücreye tıkmak ve bir kez daha merhametine sığınmak için kesinlikle her Ŗeyi yapardı.

Ejderhalar beni ele geçirirse ne olur diye endişeleniyordum, ama Wistan da Ŗu anda beni avlıyor olabilirdi ve tüyler ürpertici, nefessiz bir an için hangi kaderin daha kötü olacağını bilmiyorum.

BÖLÜM 4

SICAK ÖĞLEDEN SONRA nihayet gün üzerindeki hakimiyetini bırakıyor ve kabullenen güneş nihayet yüksek binaların arkasına dalıyor. Turuncu ve pembenin ipuçları gökyüzünün parlak mavisıyla flört etmeye başlıyor ama ben başımı eğip Lairwood şehir merkeziyle arama mümkün olduğunca mesafe koymaya odaklanıyorum.

Şimdiye kadar sağlam bir ilerleme kaydettim. Sokakların labirentinde iki kat geri giderek, kokumu birleştirerek ve elimden geldiğince yanlış izler bırakarak iyi bir iş çıkardım. İyi bir Thrasher muhtemelen benim istediğimden daha hızlı ilerleyecektir ama bu bana biraz zaman kazandıracaktır.

Bir grup motosiklet yanımdaki geçitten hızla aşağı iniyor. Hız motosikletlerine güç veren sihirli teknoloji, motorun ön ve arka tarafına dolanıyor ve garip bir şekilde hipnotize edici bulduğum parıldayan bir sekiz rakamı yaratıyor.

Memlekette böyle güzel bir şey için çok boktan şeyler yapardım.

Döngülerin ardından rüzgâr yanımdan geçip gidiyor ve onlara her zaman eşlik eden büyüün hafif uğultusu uzaklaştıkça kayboluyor. Bir hava taşıtı yolcularını aldıktan sonra uyarı kornası çalıyor ve havalanıp uzaklaşıyor.

Tıpkı daha büyük kasaba ve şehirlere yaptığım diğer gezilerde olduğu gibi, kendimi buranın sesleri, manzaraları ve kokuları karşısında hızla bunalmış buluyorum. Daha kalabalık yerleri ziyaret edip hareket eden, ses çıkaran ya da kokan her şey tarafından bombardımana tutulana kadar ölü toprakların ne kadar sessiz olduğunu hiç fark etmemiştim.

Yaya geçidinde sabırla bekleyen bir grup insana katılırken, bakışlarımı yürüme sırası bana geldiğinde yanacak olan tabelaya odaklıyorum. Beni yersiz gösterecek hiçbir şey yapmamaya çalışıyorum. Eminim hastane şimdiye kadar kayıp olduğumu biliyordur. Birileri bağladığım hasta bakıcıyı ve şifacıyı bulmuş olmalı ve ben de bir yabancıнын beni fark edip herkesin aradığı ejderhanın ben olduğumu yüksek sesle ilan etmesini bekliyorum.

Elbette böyle bir şey olmuyor. İnsanlar kendi zihinlerine ve sorunlarına dalmış bir halde bana doğru zar zor bakıyorlar. Beni fark eden birkaç kişi de üstünkörü bir bakış atmaktan fazlasını yapmıyor. Bunun sinirlerimi yatıştırması gerekirken, hala mekanik bir yay gibi gerginler.

Yaya geçidinin zili çalıyor ve kalabalığı caddenin karşısına kadar takip ediyorum. Lairwood'un merkezinden yeterince uzaklaştığıma karar veriyorum ve izimi kaybettirmek için yeterince şey yaptım. Planımın bir sonraki aşamasının zamanı geldi.

Az ileride bir kapı açılıyor ve gürültülü bir bara benzeyen bir yerden küçük bir grup insanın çıktığını görüyorum. Mutlu saatler olmalı, daha önce hiç gitmedim. Grup yanımdan geçerken gülüyor, şakalaşıyor ve devam ediyor; ben de saliselik bir kararla barın kapısı kapanmaya başlarken kapıyı tutuyorum.

Bu rastgele şehirden siktir olup gitmek için kontrol listemi gözden geçirirken bir süreliğine ortama karışmak için buranın en iyi yer olduğuna karar vererek içeri giriyorum. Pratik bir verimlilikle, gözlerim loş atmosfere alışırken içeriği hızla tarıyorum.

Açık havada dolu bir bira bahçesi ve içeride birkaç büyük gruba ev sahipliği yapan birkaç masa var. Mekânın her iki yanında uzanan uzun barlardan birine yöneliyorum, bir tabure çekip üzerine oturuyorum. En uçta oturan yaşlı bir adam var ama bana doğru bakmıyor bile. Birkaç düzine içkiyi karıştırmaya devam eden barmen de öyle. Hazırladığı karışımlardan bir avuç dolusu aniden barın üstünden kendiliğinden kalkıyor ve bira bahçesindeki yüksek bir masaya doğru fırlıyor, tek bir damla bile dökülmüyor.

İçki rafları buranın loş ışıklandırması altında cilalı mücevherler gibi parlıyor ama ben daha çok burada hangi ödeme şekillerinin kabul edildiğini gösteren parlak neon panoyla ilgileniyorum. Evrensel bir işaret olan numaralı bileklik listede ilk sırada yer alıyor ve kredi transferlerini kabul ettiklerini gösteriyor; parlayan kırmızı bir kan damlası ise doğrudan bağışın da bir seçenek olduğunu ilan ediyor.

Gözlerim farklı büyü türleri için bugünün fiyatını gösteren göstergeye takılıyor. Bir damla ejderha kanı muhtemelen tüm bu bloğu satın alabilir. Horde'u ve bir yerdeki bir kan simsarını kesinlikle işaretleyeceğinden bahsetmiyorum bile, bu yüzden kesinlikle pahalı bir şişe mikro bira için parmağımı delmeyeceğim.

Ellerimi ödünç aldığım parlak mavi önlüklerimde gezdiriyorum. Birkaç beden küçükler ve üzerime biraz dar geliyorlar ama burada kimsenin buna pek dikkat edeceğini sanmıyorum. Kollarımı barın üstüne koyup öne doğru eğiliyorum ve köşede oynayan bir video ekranına odaklanıyorum. Uzak duvardaki pek çok ekrandan biri, her biri farklı programlar gösteriyor. Holovidlerden herhangi birine yeterince uzun süre bakarsanız, sesi doğrudan size filtreleyecektir.

Hilal şeklindeki bir masanın arkasında oturan bir adam ve bir kadının olduğu bir tanesine odaklanıyorum, ikisi de şık giyinmiş ve kameraya bakarken haber değeri olduğunu düşündükleri her şey hakkında gevezelik ediyorlar.

"Paragon Şehri yaklaşan dört yüz kırk üçüncü Kurtuluş Günü için hazırlıklarla meşgul," diye cıvıl cıvıl bir sesle anons ediyor sarışın kadın. "Kutlamalar hızla yaklaşırken, her türden Arcane lideri şenlikler ve tabii ki yıllık Kan Ayını için şehre akın etmeye hazırlanıyor. Kral Noctis ve ejderha klanlarının bu yıl bizim için neler hazırladığı hakkında daha fazla bilgi almak için Florent'e gidelim."

"Doğru Dani, planlama ve hazırlıklar gayet iyi gidiyor ama herkesin bilmek istediği şey Kraliyet'in geçen yılı nasıl geçeceği?"

Yorgun görünümlü bir barmen görüş alanıma giriyor ve haber programının sesi hızla uzaklaşıyor. Kösele gibi teni ve dağınık tuzlu biberli saçları ona kırçıl bir hava veriyor. Gümüş rengi gözlerinin etrafındaki çizgiler ve çatık kaşlı ağzı bana kaşlarının kişisel değil, kalıcı olduğunu söylüyor. Beklentiyle kara bir kaşını çatıyor ve ben tereddüt ediyorum. Bir şey alamam ama burada oturmaya devam etmek istiyorsam almam gerektiğini biliyorum.

"Su için ücret alıyor musunuz?" Tereddütle soruyorum, sorduğum aptalca sorudan hemen pişmanlık duyuyorum, ama dışarıda bir yerde ve artık geri dönüşü yok.

The Scorch'ta birinden bedavaya *siktiri çekemezsin* ama belki Lairwood gibi bir yer biraz daha medenidir. Olmazsa, belki bana acır. İyileştiriciler ve bana verdikleri cazibe sayesinde hiç olmadığım kadar iyi görünüyorum, bu yüzden acımak işe yaramazsa, burada biraz daha oturmak için flört etmeye çalışabilirim.

Huysuz erkeği tekrar inceliyorum, parmaklarım acıma seçeneğinde çapraz.

Bir süre beni süzdükten sonra tek omzunu silkiyor. "Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor, çok çalışmış bakışlarında bir sıkıntı parıltısıyla.

"Evet, teşekkür ederim," diye teklif ediyorum, küçük bir terbiye dozunun gerekirse bana ikinci bir bardak getirebileceğini umarak.

Başka bir şey söylemiyor ve yığından bir bardak alıp musluktan dolduruyor. Su bulanık ve muhtemelen sağlıklı olandan biraz daha turuncu renkte, ama önüme konurken ağzımı kapalı tutuyorum. Barmen ağır adımlarla uzaklaşıyor ve ben bir bardak sıvıya ve dibine çökmeye başlamış tortuya bakıyorum.

Eh, daha kötülerini de içmiştim.

Bardağı dudaklarıma götürerek, içgüdülerimin bana söylediği gibi yudumlamak yerine kendimi içindekileri yudumlamaya zorluyorum. Bu aptalca bir tepki, özellikle de susamadığım için. Daha çok, su isteyip alabileceğim, gönlümce boğulabileceğim ve kimsenin beni durduramayacağı gerçeği - yani, sinirli barmen dışında kimse.

"Nöbetçi misin?" diye soruyor genizden gelen bir ses.

Dönüp sesin sahibini arıyorum ama aşağı bakana kadar kimseyi göremiyorum. Kalça hizasında, şarap fıçısı gibi yapılı, sıırım gibi kumral saçları ve bir ton daha koyu olan uzun, kalın bir ense sakalı var. Onunla konuşmak hiç ilgimi çekmiyor ama bir bileğimdeki kredi bandı ve diğerindeki iletişim cihazı ona taşları tekmelemesini söylememi engelliyor.

Güdük eliyle önce bulanık içkimi, sonra da önlüğümü işaret ediyor; sanki bu hareket, sorusunun ihtiyaç duyduğu tüm bağlamı sağlıyormuş gibi.

"Nöbetçi misin?" diye tekrar soruyor, sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi.

"Onun gibi bir şey," diye belli belirsiz cevap veriyorum, açıkça yalan söylememeye dikkat ederek. Cücelerin koku alabildiğini sanmıyorum ama yine de aldatmacayı sezebilen ya da kokusunu alabilen birkaç Arcane'den -ya da genellikle adlandırıldıkları şekliyle Arc'lardan- biri olma ihtimaline karşı temkinli davranıyorum.

Gnome'un gözleri ilgiyle parlıyor. "Her zaman bir şifacı olmak istemişimdir," diyor bana, benimkinin yanındaki tabureye tırmanıp rahatına bakarak. "Bunun için aklım vardı ama yeteneğim yoktu," diye devam ediyor ve parmaklarını evrensel büyü işaretiyle oynatıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sanki konuşmaya katılmama gerek yokmuş gibi devam ediyor.

Bana göre hava hoş.

"İnsanları başka şekillerde kurtardığımı düşünmeyi seviyorum. Pek çok dosya memuru bunu yüksek sesle söylemez ama kendin için tezahürat yapmazsan insanların senin için tezahürat yapmasını nasıl bekleyebilirsin ki?"

Asık suratlı barmene işaret ediyor ve ben de suyumdan bir yudum daha alıp yeni yol arkadaşımı, daha doğrusu com ve kredi bilekliklerini inceliyorum. Bir cüceye göre daha uzun boylu. Ekose gömleği ve haki pantolonu son moda olmaktan çok uzak, ama pek çok Arc değişimden pek hoşlanmaz. Bazıları geçmişe o kadar sıkı tutunur ki, sanki geçmişin bir an önce kopup gelmesini ve tekrar geçmişin tam ortasında olmayı umarlar. Bana pek mantıklı gelmiyor ama hayatımın büyük bir kısmı "uyum sağla ya da öl" şeklinde geçti. Değişime karşı dirençli olmak hiçbir zaman bir seçenek olmadı.

Fae Savaşları ve Rulman benim zamanımdan çok önceydi, 450 yıl kadar önce, ama duyduğuma göre, o zamanlar hayat türümüz için pek de iyi değilmiş. Şu anda hayatın benim için çok iyi olduğunu söyleyemem. Aslında düşündüğümde, insanlar varlığımızı bilmeden önceki yaşamla garip bir benzerlik taşıyor: gizlice dolaşmak, gölgelerde saklanmak, toplumun karanlık girintilerinde avlanmak.

"Ateşten teller gibi," diye haykırıyor gnome, saçlarımı işaret ederken beni tek taraflı konuşmasına geri çekiyor. "Turuncunun farklı tonları gerçekten büyüleyici. Doğal mı yoksa sen mi heceledin?"

Ve gnome küstah bir pislik.

"Şimdi de halının perdelerle uyumlu olup olmadığını mı soracaksın?" Bir yudum daha almak için suyumu kaldırarak alaycı bir şekilde soruyorum.

Yeşil bir allık yanaklarını renklendiriyor ve gözlüklerini burnuna doğru iterek kekeliyor. Kalın camlar gözlerini olduğundan daha da boncuk boncuk gösteriyor. O kendini toparlarken ben de komedisini bileğinden kaldırmanın en iyi yolunu tartışıyorum. Kredi bandını da almak isterdim ama artık bazılarında hırsızlık önleme teknolojisi var ve bir alarm ya da savuşturamayacağım bir saldırı büyü riskini almak istemiyorum.

Kapmak için ona yaklaşmak ya da her zaman etkili olan çarpıp kaçmak arasında gidip gelirken, cüce bilmeden tüm ağır işleri benim yerime yapmaya karar veriyor.

Elleri özür dileyen bir hareketle havaya kalktı ve bir şekilde içkimi elimden aldı. Daha iyi bilmesem, bu saçma sakarlığın cebimi çalma girişimi olduğunu düşünürdüm ama çalmaya değer hiçbir şeyim yok.

Soluk soluğa ayağa fırlıyorum, damarlarımda istekli bir bekleyiş kıvılcımı çakıyor ve parmağımı ustalıkla com bileziğinin tokasının altından geçirip fiskeyle açıyorum. Aynı anda *yanlışlıkla* kalçamla taburesine çarpıyorum ve taburenin sallanmasına neden olurken gözlüklerini de deviriyorum.

Gnome irkildi ve gözlükleri uçup gitmeden önce onları yakaladı. Ardından taburedeki dengesini korumak için barı tutuyor ve farkında olmadan elini komedinin klipssiz bandından çıkarıyor.

Yumruğumu ödülümün etrafına kapatıp onu saklarken dramatik bir şekilde nefes nefese kalıyorum ve önümden aşağı, barın ve cücenin üzerine dökülen suyu silmeye başlıyorum. Bir temizlik dronu havada süzülüyor ve hemen barın üstündeki sıvıyı emmeye başlıyor. Cüce telaşla ıslak gömleğiyle gözlüğünü kurulamaya çalışırken, bir yandan da hala üzerinde oturduğu tabureyi kurulamaya çalışan ikinci bir temizlik dronuna el sallıyor.

"Çok özür dilerim," diye kekeliyor, gözlerini kısarak bana doğru bakıyor ama gözleri benim durduğum yerin biraz soluna odaklanmış. "Güzel kızlar beni sinirlendiriyor."

Bu sevecen yorum içimde bir pişmanlık titreşimine neden oluyor, ama onu çabucak uzaklaştırıyorum ve önlüğümdeki ıslak lekelerle bakarak bir gösteri yapıyorum.

"Sorun değil," diyorum ve temizlik görevlilerinden biri cücenin boyun sakalının ucuna çok yaklaşıp onu emmeye başlayınca gülmek için kendimi zor tutuyorum. "Gidip kurulanıp hemen döneceğim."

Zavallı adamı sakallarını geri almak için mücadele ederken bırakıp banyoya gidiyorum. Heyecan, içinde debelendiğim tüm stresi, endişeyi ve kalp ağrısını hızla bastırıyor. Tıpkı hastaneden kaçmak gibi, bu da düşündüğümünden daha kolay oldu.

Çalınan com bileziğini bileğime takarken tuvalete koşturmak için kendimi zor tutuyorum. Tuvaletin kapısını açtığımda gürültüyle gıcırıyor ve küçük bir mucize eseri içeride başka kimse yok. Aceleyle en yakın kabini açıyorum, çürük kapıyı arkamdan kilitleyip iletişim ekranında bir satır açarken kalbim küt küt atıyor.

Bileğimdeki sihirli teknolojinin üzerinde şeffaf bir klavye yüzüyor ve bir gün tekrar arayacağımı umarak son dört aydır kendi kendime bir mantra gibi tekrarladığım numarayı yazmak için acele ediyorum.

Tuş takımı kayboluyor ve bir holoscreen yanıp sönüyor. Arama bağlanmaya çalışırken ortada üç nokta beliriyor ve ben de durakta adımlamaya başlıyorum.

İki adım, dön. İki adım, dön.

Titrek bir elimi ağzıma bastırarak, sistemimi dolduran umutsuz beklentinin telaşıyla nefes alıyorum. İletişim ekranı kayboluyor ve yerine klavye geliyor, bu da aramanın cevaplanmadığını gösteriyor. Numarayı tekrar çevirmek için acele ediyorum, ekrandaki üç nokta bir kez daha belirdiğinde kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Hadi ama, Enslee. Numarayı bilmediğini biliyorum ama yine de cevap ver."

İkinci kez, iletişim ekranı kayboluyor ve tuş takımı beliriyor. Sinirli bir hırıltıyı yutuyorum ve kendimi kabinin metal duvarını yumruklamaktan zor alıkoyuyorum. Öfkemi dizginleyerek numarayı son bir kez daha yazıyorum, aklım cevap vermezse ne yapacağım konusunda dönüyor.

Planımın bir sonraki aşaması, büyük ölçüde birisinin telsizi açmasına ve geri dönmek için bir yol bulmama yardım etmesine dayanıyor. Şimdi fark ediyorum ki, bu biraz hayal ürünü olabilir. Ne kadar dikkatli olmamız gerektiğini herkesten iyi biliyorum.

Sahada bir Uçuş olsaydı bir şey olurdu; bilinmeyen bir numaradan gelen bir arama o zaman beklenebilirdi. Ama Enslee'nin Uçuşum pusuya düşürüldükten sonra her şeyi kilitlediğini garanti ederim. Eğer benden ve Ren'den umudunu kesmişse, bu hattı izlemeleri için bir sebep yok demektir.

Ekrandaki üç noktayı izlerken göğsüm ağrıyor. Çağrı bağlanmayı beklerken küçük ritmik danslarını yapıyorlar, ama hepsi acımasız bir alay gibi geliyor. Ekranın her an kaybolacağını, çağrının bir kez daha cevapsız kalacağını bildiğim için midem bulanıyor. Klavyenin tekrar açılmasını beklerken gözlerim yanmaya başlıyor, aniden iletişim ekranı çalıyor ve bir yüz beliriyor.

"Kimsin lan sen?" diye bağıyor huysuz, saçma sapan bir ses ve ne kadar durdurmaya çalışsam da duygularım beni ele geçiriyor.

Bir daha seslerini duyup duyamayacağımı, yüzlerini görüp göremeyeceğimi merak ettiğim çok zaman oldu. Aynı görünüyor. Koyu tenli, siyah saçları yüzünden geriye doğru kıvrılmış, ceviz kahverengisi bakışlarının bir tarafını ikiye bölen yara izi.

"Craith," diye mırıldanıyorum, boğazım aniden kuruyor.

"Kimsin lan sen?" diye tekrar soruyor, ses tonundaki tehdit daha da artmış, iletişim ekranına daha da yaklaşmış.

Videomun göğsümü hedef aldığını fark ediyorum ve bilekliğimdeki kameranın yüzümü çekebilmesi için bileğimi hızla çeviriyorum.

"Craith, ben Ever, Enslee'ye ihtiyacım var," demek için acele ediyorum, bunun için zaman olmamasına rağmen beni acele ettirmeye çalışan tüm duygulara karşı koyuyorum.

Craith'in gözleri açılıyor ve sanki bedensel zarar vermekle tehdit ediyormuş gibi ekrandan geri çekiliyor. "Olamaz," diye fısıldıyor içi boş bir şekilde. "Sen ölüsün."

"Ölü insanlar sana git kendini becer diyor mu?" Alaycı bir tavırla soruyorum, ama ses tonumda onun ifadesinin üzerimde yarattığı etkiyi açığa vuran bir dalgalanma var. En kötüsünü düşüneceklerini varsaymışım. Sanırım tahminlerimin doğrulanmasına sandığım kadar hazır değildim.

Cevabım Craith'in yüzüne gerçekçi bir tokat gibi çarptı ve toparlandı. "Kraliçeyi getirin," diye bağılıyor ekran dışından birine.

Bunun yeterince iyi olmadığına karar vermiş olmalı, çünkü koşmaya başlıyor, Enslee'nin olması gereken yere doğru koşarken iletişim ekranı zıplıyor.

"Neredesin? İyi misin? Ren seninle mi? Tehlikede misin? Ne oldu?"

Minnettar bir nefes alıyorum, Craith'in bu işi ciddiye alması ve yardımın korktuğum kadar uzakta olmaması beni rahatlatıyor. Soru yağmuruna cevap vermek için ağızımı açıyorum ve sonra aklıma geliyor, onlara *nasıl* cevap vereceğim konusunda çok ihtiyatlı olmam gerekiyor.

Hücrede mahsur kaldığım süre boyunca düşünmek için çok zamanım oldu. Saatler boyunca nasıl saldırıya uğradığımızı düşündüm. Uçuşumun gafil avlandığı ve Ren ile benim bedelini ödediğimiz gecenin her ayrıntısını araştırmaya adanmış sonsuz dakikalar. Ulaşabildiğim tek sonuç ihanete uğradığımızdı.

Böyle bir düşüncenin iğrenç tadını ağızımdan sayamayacağım kadar çok kez tükürdüm, ama onu sorguladıkça - onu reddetmeye ve başka bir olasılık görmeye çalıştıkça - gerçeklik jilet gibi keskin pençelerini içime daha fazla batırıyor.

Tuzağa düşürüldük.

Daha da kötüsü, bunun çok yakın ve çok güvenilir biri tarafından yapılmış olması. Yakın çevrenin bir parçası. Sadakati sorgulanmayan biri. Ve sorun şu ki, nedenini bir kenara bırakın, kim olduğunu bile bulamıyorum.

"Kan simsarları," diye cevaplıyorum sonunda, ilk olarak son sorusunu ele alarak. Cevabını zaten bildiği ama onaylanmasını istediği soruya. "Bir grup sorcai tarafından kaçırıldık. Lairwood adında bir kasabadayım ve... daha iyiyim."

Ona bilerek Ren'den ya da Lekeli'den bahsetmiyorum, güvenli olup olmadığından, *onun* güvende olup olmadığından emin değilim. Başımı sallıyorum ve öfkemi yutuyorum,

Bunun yeri ve zamanı olmadığını biliyorum ama tüm bunların beni ailem gibi olan insanlara karşı güvensizliğe ve şüpheye itecek olması şimdiye kadar bana yapılan her şeyden daha kötü olabilir.

"Ne oldu Craith? Neyin var?" Kız kardeşimin endişeli sesi telefonu dolduruyor ve bunu duymak hem yatıştırıcı bir merhem hem de kalbimi sıkıyan bir yumruk oluyor.

Craith'in karmakarışık cevabı şok olmuş bir solukla karşılanıyor ve ardından iletişim ekranı tanıdık alev rengi saçlar ve yeşim yeşili gözler hayalet görmüş gibi bana bakana kadar dönüp duruyor. Enslee'nin solgun teni daha da solgun görünüyor ve yüz hatlarında yorgunluk ve keder ağır basıyor.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldıyor, ekranı yaklaştırarak. "Bana bunun gerçek olduğunu söyle," diye acı dolu bir feryatla talepte bulunuyor.

"Hey, Ens," diye selamlıyorum, gözlerimden yaşlar süzülürken sesim duygusallıktan çatlıyor.

"Hiç!" diye haykırıyor cevap olarak, kendi gözyaşları yüzünden aşağı özgürce dökülüyor. "Neredesin? Yaralandın mı? Hemen gelip seni alacağız. Ren orada mı?"

Enslee doğuştan bir lider gibi emirler yağdırmaya başlıyor ve insanlar onun emirlerini yerine getirmek için acele ederken arka planda koşuşturmaları duyabiliyorum. Gözlerimi kırıştırarak boğazımı temizliyorum ve daha da sapmadan önce kaçan duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Enslee'nin kükreyerek gelip beni kurtarmasını ne kadar istesem de, bu o kadar kolay değil.

"Ens...Ens!" Tekrar bana odaklanmasını isteyerek bağıyorum.

Yeşim yeşili gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor ve yüzümdeki bir şey neyse ki Enslee'yi durduruyor.

"Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum ve beni dinlemeni istiyorum Ens. Renatta öldü. Onu öldürdüler. Ben kaçtım ama yaralandım. Kendimi Lairwood'da bir hastanede buldum ve Horde'u çağırdılar. Onları atlatmaya çalışacağım, ama başaramazsam..."

"Ah, Ever," diye mırıldanıyor Enslee, perişan bir halde, az önce ona attığım her şeyin şoku geçerken yüzü düşüyor. "Ren..." Bu isim ruhumun derinliklerinde hissettiğim kırık bir ağıt. "Siktir!" Enslee kükrüyor ve öfkeden elindeki telsizi fırlatmamak için tüm çabasını harcadığını söyleyebilirim. "Biri bana Lairwood'un nerede olduğunu söylesin!"

"Bölünmenin diğer tarafında, Ens," diyorum ona, hissettiğim umutsuzluğun sesime yansımaya izin vermeyerek.

"Horde mu?" Enslee sanki bir şekilde yanlış duyduğunu umuyormuş gibi soruyor.

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Ben hastaneden sıvıştığında yoldaydılar. Eğer henüz orada değillerse, yakında orada olacaklar."

Arka planda kâğıtlar hışırdıyor ve birinin eski bir haritayı yaydığını seçebiliyorum. Diğerlerinin çılgınca haritayı karıştırdığını hayal edebiliyorum ve birkaç kişi konuşmaya ve strateji geliştirmeye başladığında Enslee'nin dikkati benden uzaklaşıyor. Bana yardımcı olabilecek bir şey -herhangi bir şey- duymayı umarak dikkatle dinliyorum.

"Feyer'e ulaşabilir misin?" diye soruyor derin bir ses ve kimin olduğunu anladığımda boğazım düğümleniyor.

"Seni duymak güzel Vero," diyorum ona, yüzüme küçük bir gülümseme yayılıyor.

"Seni duymak kadar iyi değil," diye cevap veriyor, sesi kalınlaşıyor. "Eğer Feyer'e ulaşabilirseniz, sizi oradan alması için Uçağınızı gönderebilirim. Mizzen Geçidi en iyi seçeneğiniz ama erzağa ihtiyacınız olacak ve-"

Banyo kapısı bir ciyaklamayla açılıyor. İletişim bilekliğindeki sessiz düğmesini arıyorum ama hemen göremiyorum ve bunun yerine parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Vero anında sessizleşiyor ve nabzım hızlanmaya başladığında nefesimi tutuyorum.

"Korinne çok boktan biri. Sadece ilgi odağı olmak zorunda," diye alay ediyor bir kadın, birden fazla çift topuklu ayakkabının yerde çıkardığı ses banyoyu dolduruyor.

"Ejderhalar mı? Ciddi mi bu kız? Lairwood'da bir sürü ejderha gördüğüne inanacağıma, lanet bir tek boynuzlu ata binip buraya geldiğine inanırım daha hızlı."

Bir kumdan kaleye çarpan dalgalar gibi, yabancının sözleri sahip olduğumu düşündüğüm tüm zamanı un ufak ediyor. Midemde uçuşan güveler aniden eşek arılarına dönüşüyor.

Küçümseyici kahkahalar banyoda yankılanıyor ve biri benimkinin yanındaki kabine girip metal kapıyı arkasından güm diye kapatıyor.

"Yemin ederim çocuklar! Onlardan iki düzineden fazla vardı. Birdenbire ortaya çıkan bir atlama portalından geçtiler, lirokarlara bindiler ve hızla uzaklaştılar," diye dalga geçiyor başka bir kız ve herkes tekrar titremeye başlıyor.

"Sanki hayatında hiç lirocar görmüş gibi! O hava botları tüm bu bölgeden daha pahalı. Ama tabii ki Gio ve Hurley onun elinden yiyip bitiriyor, onun bokunu yalayıp yutuyorlar. Aptal ahmaklar."

Dedikoduların geri kalanını duymazdan gelip Enslee ile göz göze geldiğimde yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Bakışlarında gözyaşları parlıyor ve başımı sallıyor

Sanki hareketin kendisi az önce ikimizin de duyduğu her şeyi silecekmiş gibi.

Sürü burada.

Kadınlar işerken, sızlanırken ve yıkanırken sessiz kalıyorum. Enslee hattı kendi ucundan sessize alıyor ve ben de onun danışmanlarına hırıltılar çıkarmasını izliyorum. Midem kaynayan korku ve hayal kırıklığıyla ağrıyor ve göğsüme doğru taşmaya başlıyor. Banyo kapısı protesto için tekrar çığlık attığında ve nefret sürüsü dışarı çıktığında, Enslee şimdi özel odası gibi görünen yerde yalnızdır ve açık yeşil bakışlarında sert bir teslimiyet ifadesi vardır.

"Eğer Horde'un bir Thrasher'ı yoksa..." Ben başlıyorum ve Enslee gözlerini kapatıyor, yüzünden bir damla yaş süzülüyor.

"Bir Thrasher'ları olacak, Ev. Eğer bir şeyleri varsa, o da hazırlıklı olmalarıdır. Muhtemelen çoktan seni takip ediyorlardır."

Kabinin dar alanında volta atmaya devam ederken başımı sallama sırası bende.

"Seni yakalayacaklar-"

"Hayır," diye kestim sözünü, bir elimi havada gezdirdim. "Ben onlardan öndeyim. Onlardan önde *kalabilirim*. İzlerimi kapatabilir ve Feyer'e ulaşabilirim. Horde beni hissedemez. Onlar gibi kokmuyorum, bu da beni fark etmelerini zorlaştıracak. Radarlarından yeterince uzun süre uzak kalabilirsem, muhtemelen bunun bir aldatmaca olduğunu düşünecekler ve kasabayı saçma bir görüntü uydurdukları için cezalandıracaklar."

Enslee'nin yüz hatları yüzümü incelerken yumuşuyor. "Kanını aldılar mı, Ev?" diye soruyor ve gözlerindeki umutsuzluktan aldıklarını bildiğini anlıyorum. Hastane ben baygınken benim kanımı aldı; ne olduğumu böyle anladılar. Bizi teşhis etmenin başka yolu yok.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor, ardından bir diğeri geliyor ve Enslee kendi gözyaşlarını silerken ben onları kontrolsüzce bırakıyorum.

"Seni yakalayacaklar Ever. Seni Paragon Şehri'ne, Dört Katlı'ya geri götürecekler ve senin ne olduğunu öğrenecekler," diyor bana nazikçe, sanki beni paramparça etmek için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyormuş gibi, bu yüzden dikkatli olması gerektiğini söylüyor.

"Beni öldürecekler," diye kesin bir dille ifade ediyorum.

Enslee'nin gözyaşlarıyla çizilmiş yüzü, yeşil gözlerinde inatçı bir kararlılık parlarken tanıdık çeliğe dönüşüyor.

"Onlara yapmamaları için bir neden sunabilirsen hayır," diye karşı çıkıyor, sesi inatçı. "Senin ne olduğunu bilecekler ama nasıl ya da ne olduğunu bilmeyecekler."

anlamına gelir. Horde açgözlüdür. Bunu kullanabilirsin Ever. Bunca zamandır aradığımız şeye erişmek için kullan. Bir yerlerde Kan İşleyicileri'ni takip eden kayıtları olmalı ve eğer onları bulabilirsen, onlara erişebilirsin... bu kader yolumuzu açabilir," diye temkinli bir şekilde konuşuyor, sanki bu hattın düşündüğümüz kadar güvenli ya da özel olmayabileceğini zaten biliyormuş gibi.

İnanılmaz bir kahkaha atıyorum. "Kaderin canı cehenneme," diye fısıldıyorum ve Enslee bana kısa bir gülümseme gönderiyor.

"Kaderin canı cehenneme," diye onaylıyor, bakışları benimkileri arıyor. "Bunu yapabilirsin Ever. Yapabilecek biri varsa, o da sensin. Soyumuzu ve akrabalarımızı öldüren katliamdan sağ çıktın. Scorch'tan ve kimeralarla karşılaşmaktan kurtuldun. Tanrı aşkına, kan simsarlarından kurtuldun. Ejder Sürüsü'nden de kurtulabilirsin."

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum. İkimiz de saatin çok hızlı ilerlediğini bildiğimiz halde bir süre sessizce oturuyoruz.

"Beni öldürecekler Ens," diye tekrarlıyorum, Enslee'nin beni gerçekten duymasına, buradaki en olası sonucu ve bunun hepimiz için ne anlama geldiğini gerçekten anlamasına ihtiyacım var.

Bu gerçeğin yakıcılığı ikinci seferde o kadar sert olmuyor. Yine de ailemi Lekeli'den korumak için ölmeye hazırdım ve şimdi onları ejderhalardan korumak için de aynısını yapacağım.

"Horde'u kim olduğumu öğrendikleri anda boğazımı kesmemeye ikna edebilsem bile, wyvern'lerin ve sorcai'lerin ailemizi öldürmesine kim yardım ettiyse benim peşime düşecektir. Hepimizin ölmesini istemelerinin bir sebebi vardı. Eğer şüphelendiğimiz gibi Kral Noctis ise..."

"Eğer Horde sizi kullanabileceğini düşünüyorsa, kimsenin size zarar vermesine izin vermez," diye savunuyor Enslee.

"Ens, Sifonların katledilmesinden tüm Horde sorumlu olabilir. Tek bildiğimiz, tüm ejderha klanlarının -Yakıcılar, Thrasherlar, Kanalcılar ve diğer Renderlar- işin içinde olduğu. Kime güveneceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok."

"Hayır, bilmiyoruz ama neye bakacağınızı biliyorsunuz. Oyunu nasıl oynayacağını biliyorsun. O yüzden oyna Ever, çünkü bunun bir veda olmasına izin vermeyi reddediyorum. Seni tekrar göreğim. Zafer bizim olana kadar birlikte savaşıcağız. Bunu emrediyorum."

Dramatizmine zayıf bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, Majesteleri," diye alay ediyorum ama gerçek bir ısırık yok.

"Her zaman istediğimi aldığımı biliyorsun," diye yumuşak bir şekilde alay ediyor ama gözyaşları ve bakışlarındaki acı parıltısı ona ihanet ediyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve kendimi toparlamak için elimden geleni yaparak bir kez başımı sallıyorum. Böyle olmasını istemeyebilir ama eğer bu onu son görüşümse, bilmesi gereken şeyler var, kendini korumak için yapması gereken şeyler var.

"Yuvanda bir yılan var," diye elimden geldiğince gizemli bir şekilde teklif ediyorum, belki başka biri dinliyordur diye.

Enslee'nin yeşil gözleri sertleşiyor. "Biliyorum. Kökünü kazımaya çalışıyorum ama zorlanıyorum. Gölgelerimize ışık tutabilir misin?"

"Ne yazık ki hayır. Ama kimsenin koşuylardan çıkmasına izin vermeyin, bu çok tehlikeli. Görev yok. İkmal yok. O sürünen korkak bizi sattığı için kellesini kaybedene kadar olmaz."

Enslee bana ciddi bir şekilde başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Gitmeni istemiyorum ama bir an önce yola koyulmalısın. O Horde piçlerine günlerini göster."

Kaçmaya çalışan hüznü bastırarak kararlılığımı pekiştiriyorum ve Enslee'yi belki de son kez gördüğümde gözyaşlarımı kırıpıştırıyorum. İsteddiği her şeyi yapacağım. Her zaman yaptım, ama bu, uzuvlarımdan koparılmadan ve iyi bir önlem için yakılıp kül edilmeden önce bir mızrakla şişlenmekten başka bir yere gideceğim anlamına gelmiyor.

"Yakında görüşeceğiz, Ens," diye yalan söylüyorum ve o da gülümseyerek inanmış gibi yapıyor. "Yakında," diye tekrarlıyor, sesi gördüğüm ıstırap tufanı altında çatlıyor

bakışlarında yükseliyor. "Alevleri tutuştur, Ever."

"Cehennemleri tutuştur," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

"Korları kül et," ikimiz de aynı anda söylüyoruz, çocukluğumuzdan beri karşılıklı söylediğimiz ilahiyi bitirirken küçük bir kıkırdama kopuyor aramızdan.

Çalıntı iletişim bileziğindeki bir düğmeye dokunuyorum ve arama sona ererken Enslee'nin yüzü kayboluyor.

"Hoşça kal Ens," diye tekrar fısıldıyorum ve sonra telsizi bileğimden çıkarıp ikiye bölüyorum ve teknolojiyi tuvalete atıp sifonu çekiyorum.

Kabinden çıkıp sessiz banyoya giriyorum ve aynadaki yansımamı yakalıyorum. Neredeyse ikizim kadar kötü görünüyorum. Soluk tenim ağlamaktan lekelenmiş. Yüz hatlarımda yorgunluk ağır basıyor ve yeşim yeşili gözlerim duygudan o kadar parlak ki sanki parlıyorlar. Alev rengi saçlarımı kabartıyorum ve kapıya doğru ilerlemeden önce ciğerlerimi güçlendirici bir nefesle dolduruyorum.

Horde beni öldürecek. Enslee'nin toparlamaya çalıştığı sahte umuda rağmen hiç şüphem yok, ama bir konuda haklı - onlara paralarının karşılığını verebileceğimden eminim.

BÖLÜM 5

Tuvaletlere giden koridordan çıkıyorum ve barın ana bölümüne adım atıyorum. Anında bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyorum. Daha önce gürültülü olan mekânda dolaşan sessiz mırıltı ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Kalabalığı dikkatle taradığımda, hepsinin dışarıdaki bir şeye baktığını fark ediyorum ve tam olarak ne olduğunu bildiğime dair içime bir şüphe düşüyor.

Gergin iki müşterinin arasına bakabilecek kadar manevra yapınca herkesi geren şeyin ne olduğunu görüyorum. Mat siyah bir lirocar binanın hemen dışında yüzüyor. İçinde kimin olduğuna dair herhangi bir şüphe varsa, tek bir alevi çevreleyen iç içe geçmiş iki ejderhanın bulunduğu bayraklar bunu ele veriyor.

Banyodaki şüpheli kadınların yüzlerindeki ifadeyi görmek isterdim. Eminim daha önce ejderhalar gördüğünü iddia eden arkadaş şu anda kendini çok beğenmiş hissediyordur.

Havada asılı duran aracı incelerken tüm kaslarım alarm veriyor. Ren haklıydı, lirokarlar gerçekten de ön tarafı bıçak gibi olan süslü hava botlarına benziyor. Panik yapmamaya çalışıyorum, kendime korkmanın beni hiçbir yere götürmeyeceğini hatırlatıyorum.

Aceleyle barın içinde başka bir çıkış arıyorum. Koridorun sonunda, tuvaletlerin yanında bir tane olduğunu biliyorum ama bahse girerim tuvaletteki nefretçilerin bahsettiği diğer bıçaklı hava botu oraya park etmiştir. Eğer bir avı köşeye sıkıştırmaya çalışsaydım, ilk olarak arka çıkışları kontrol ederdim.

Lirokar ön taraftaki kaldırıma indiğinde sihirli bir şekilde mırıldanıyor ve dört kapı hemen açılıyor.

Anında donup kaldım ve tüm çabalarımın rağmen panik galip gelmeye başladı. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Eşek arıları midemde isyan ediyor.

Düzgün nefes alışlarım gittikçe hızlanıyor.

Korkunun beni ele geçirmesine izin vermemek için kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Şu anda burayı saran dehşet kokusuna bakılırsa bardaki herkesin alabileceği bir ders bu. Ejderhaların ölüme eşit olduğunu düşünen tek kişinin ben olmadığım açık.

İşte o zaman kafama dank etti. Belki de dehşete karşı savaşmamalıydım... belki de onu cesaretlendirmeliydim. Ve sadece benimkini değil, diğerlerininkini de. Çünkü Arcane söz konusu olduğunda güvenebileceğiniz bir şey varsa, o da kendini korumaktır.

Dışarıdaki lirocar'dan büyük bir çizme giymiş ayak çıkıyor, ardından siyah pullu zırhla kaplı tonda bir baldır ve kalın bir uyluk geliyor. Bacağın hangi dev ejdere bağlı olduğunu görmek için beklemiyorum. Onun yerine ağzımı açıp dehşet içinde kanımı donduran bir çığlık atıyorum.

"Bizi canlı canlı yakacaklar! Herkes kaçsın!"

Bar harekete geçiyor ve doğaçlama Hail Mary'min gerçekten işe yaramasına biraz şaşıyorum. Çığlıklar, parçalanan ahşap ve kırılan cam sesleri havayı dolduruyor ve korkmuş bir lemming sürüsü gibi, insanlar bir çıkış yolu ararken kalabalık kıvranıyor ve dalgalanıyor. Başka bir grup Ark bir kaçış yolu aramak için arkamdaki koridordan aşağı doğru itişirken ben de bu sıkıntılı kalabalığın içine karışıyorum. Barın ön kapısı kırılarak açılıyor ve korku içindeki müşteriler telaşla sokağa dökülüyor.

Durun komutları paniğe tuz biber ekliyor ama dehşete kapılmış insan selini ve onların her şeyi tüketen umutsuz güvenlik arayışını *durdurmak* mümkün değil. Telaş dalgasını bardan dışarı taşıırken serin akşam havası üzerime çöküyor. Dışarıda herkes farklı yönler dağılıyor ve ben de onlarla birlikte nereye gideceğimi bulmaya çalışarak hızla koşuyorum.

Ne yazık ki, Lairwood'un korkmuş vatandaşları benden bir adım önde, çünkü onların kaçabilecekleri evleri ve başka yerleri var, oysa benim çok büyük ayakkabılarım, çok küçük önlüklerim ve sıfır seçeneğim var.

Bakışlarım üstümün göğüs cebindeki parlak beyaz *Lairwood Anıtı'na* takılıyor. Bir spot ışığının altında dikkat çekmek için küçük bir jig yaparken, *üzerinde İşte Buradayım* yazan yanıp sönen bir tabela tutuyor da olabilirdim.

Kahretsin.

Bu önlüklerden kurtulmalıyım.

Sağa saparak ana yolda kalıyorum, bir dükkân ya da çalabileceğim bir balkonda çamaşır kurutan birini ararken caddede koşuyorum. İlk başta diğer yayalar kendilerine doğru gelen koşucu sürüsü karşısında şaşkınlık yaşıyorlar ama birkaç dehşete düşmüş "Ejderhalar!" bağırısından sonra panik bir çalı yangını gibi yayılıyor.

Bir vitrindeki giyinik mankenler, aysız bir gecenin ortasında patlayan bir SOS fişeği gibi gözüme çarpıyor ve caddenin karşısındaki mağazaya doğru koşuyorum. Bir motorun vızıltısı ve ona eşlik eden sihirli bir uğultu bana hemen bir uçuş yolunun ortasına dalmanın neden aptalca olduğunu hatırlatıyor. İçgüdülerim bir uyarı çığlığı atıyor ve tam zamanında geri sıçrayarak hızla gelen bir motosiklet tarafından başımın kesilmesini kıl payı atlatıyorum. Sürücü gecikmeli olarak direksiyonu kırıyor ve sonra toparlanıyor, kaskı sayesinde anlayamadığım bir şeyler bağırlıyor ama iyi olup olmadığımı sorduğu izlenimini edinmiyorum.

Bu kez daha dikkatli bir şekilde yolun karşısına geçiyorum, daha fazla aptalca aksilikten kaçınarak giyim mağazasına yuvarlanıyorum, ağır nefes alıyorum ve dehşete kapılmış gibi görünüyorum.

"Ejderhalar," diye bağırarak uyarıyorum. "Saklanmamız gerek!"

Korku tellallığım barda olduğu kadar anında etkili olmuyor ve iki tezgâhtar bana deliymişim gibi bakarken, bir avuç müşteri de şaşkınlıkla benden işçilere ve tekrar bana bakıyor. Neyse ki tam o sırada dışarıdan bir kalabalık çığlık çığlığa geliyor ve dükkândaki herkes nihayet endişeyle kıpırdanıyor.

Bir mağaza çalışanı neler olduğunu görmek için aceleyle ön camlara doğru koşuyor ve müşterilerden bazıları baktıkları kıyafetleri bırakıp gitmeye başlıyor. Uygun miktarda panik yaratana kadar "Ejderhalar!" ve "Herkes saklansın!" diye tekrarlayıp duruyorum. Bu arada, hızlıca hangi kıyafetleri alıp giyebileceğimi değerlendirirken bakışlarım dönüyor.

Son moda bir mağazaya girdiğimi fark ettiğimde neredeyse inleyecektim. Her şey, çok fazla parası olan ve yeterince mantıklı olmayan Arc'ların tercih ettiği yapılandırılmış, aşırı abartılı, sert saçmalıklar. Hiçbir şey pratik görünmüyor. Ya neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen askılar ya da geometrik şekilli diğer kollarla kare omuzlar ve boyumdan daha geniş olan alt kısımlar.

Sonunda saçlarımın üzerinden geçirebileceğim kadar büyük, açık gri, kolsuz bir bluz görüyorum ve askıdan çekiyorum. Eşleşen bir etek

üst kısımların hemen altında sergileniyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden onu kapıyorum. Soyunma odalarına doğru süzülüyorum ama bir çalışan herkesi tek tek kabinlerden aceleyle çıkarıyor. Kıyafetleri kapıp kaçmayı düşünüyorum ama etkili bir kamuflaj olarak işe yarayacaklarsa onları gerçekten giymem gerekiyor.

Diğer mağaza çalışanı kasanın etrafındaki vitrinleri telaşla kapatıp kilitliyor ve boş ver demem yarım saniyemi alıyor. Mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışarak eğildim ve pantolonumu çıkarmaya çabalamadan önce çalıntı ayakkabılarımı tekmeledim. Eteğimi çekiştiriyorum ve tam biri koridorda koşarak gelirken üstümü yırtıyorum. Neredeyse bana takılıyordu ama neyse ki kendini tuttu ve kapıya doğru koşmaya devam etti, korku onu mağazanın ortasında soyunan ucubeye değil buradan çıkmaya odaklanmaya teşvik ediyordu.

Üstümü başımı düzelterip, atılmış giysilerimi ve ayakkabılarımı bir masanın altına atıyorum. Başka bir müşteri aceleyle yanımdan geçerken gözlerim hızla yedek ayakkabı arıyor ve yeni kıyafetlerimi çekiştirerek yerine yerleştiriyorum. Üstüm görüldüğünden daha dar ve kısa, belimin üstünden kesiyor. Etek kalçalarım oturuyor ve hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor ama en azından dizlerimin hemen üstüne kadar iniyor ve içinde hareket edebilmem için kumaşta bir esneklik var.

Biri arkamdan bana çarptığında süslü topuklu ayakkabılardan oluşan bir duvarı fark ediyorum. Kendimi bir vitrinin üzerinde yakalıyorum ve soyunma odalarını temizleyen işçiye bulmak için dönüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye tersliyor.

İlk başta, şu anda devam etmekte olan hırsızlıktan bahsettiğini düşünüyorum, ama korkudan kızarmış ve gözleri mağazanın önündeki pencerelere ve ardından üzerinde *Sadece Çalışanlar* yazan bir kapıya doğru gidip geliyor.

"Burada kalamazsınız. Dışarı çıkmalısınız," diye devam ediyor ve kendisinin de gidebilmesi için benim gitmemi istediğini doğruluyor.

"Ayakkabılarımı bulamıyorum," diye sızlanıyorum, biraz fazla dramatik bir şekilde, ama neyse ki benim saçma sapan oyunculuğumdan etkilenmiyor.

Çıplak ayaklarıma şöyle bir bakıyor ve vitrinden bir çift siyah bot alıp bana fırlatıyor. "Bunlar işe yarar. Şimdi git!"

Tamam o zaman. İki kere söylemene gerek yok.

Botlarımı hızla giyiyorum ve raftan bir güneş gözlüğü alıp ön kapıya doğru koşarken takıyorum. Orada duran işçi

Beni çılgınca dışarı çıkarırken bana hiçbir şey söylemiyor, kapıyı arkamdan çekip kapatıyor ve hemen kilitliyor. Tam da ihtiyacım olan şey bu olmasaydı, beni öylece dışarı atmalarından rahatsız olurum.

Sokaktaki kargaşa biraz yatışmış gibi görünüyor, bu yüzden adımlarımı hızlı atıyorum ama acil değil. Yeni aldığım bluzumun kapağını usulca başımın üzerine çekiyorum ve parlak saçlarımın geriye doğru kıvrılıp gizlendiğinden emin oluyorum. Bir köşeyi ve ardından bir diğerini dönüyorum, dükkan ve barla arama koyduğum her blokta daha rahat nefes alıyorum.

Kargaşa geçene kadar saklanabileceğim bir yer bulmaya çalışıyorum ama içgüdülerim bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor. Horde'un beni barda ne kadar çabuk bulduğuna bakılırsa, karşımda yetenekli bir iz sürücü var. Kendime daha büyük bir avantaj sağladığımı düşünmüştüm ama daha da hızlı olmalıyım. Belki ben-

"Oof," diye homurdanıyorum sert bir duvara çarpmış gibi hissederken.

Geriye doğru sendelerken eller omuzlarımı yakalıyor ama ayağa kalkarken onları tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye uyarıyorum az önce bana vücut kontrolü yapan kişiyi.

"Kusura bakma ama bana çarptın," diye karşı çıkıyor derin, sevimli bir ses.

Uyarı midemi bulandırıyor ve yukarı bakıyorum... ve yukarı... ve yukarı... az önce çarptığım *tuğla duvarın* araştıran bakışlarına inmeden önce.

Meşe rengi kahverengi gözleri, yolumda duran canavara ait olamayacak kadar güzel bir yüze yerleşmiş, üzerimde geziniyor. Hafif bir esinti güneşten ağarmış sarı saçlarının birkaç teliyle oynuyor ve aniden etrafımızı saran elementi kontrol edenin o olduğunu anlamak için ejderha işaretini görmeme gerek yok. Aynı yeteneği beni koklamak için nasıl kullandığını da gözden kaçırmiyorum.

Beklediği kokuyu alamayınca kahverengi kaşları merakla çatılıyor ve kafası karışmış gibi başını eğiyor.

"Nesin sen? Kokuna daha önce hiç rastlamadım."

Kalbimin göğsümde sabit bir şekilde atmasını ve nefes alış verişlerimin eşit olmasını sağlayarak, zor durumlardan kurtulma konusunda sahip olduğum tüm eğitim ve deneyimlerimi kullanıyorum. Bu ejderha bir Kanalcı, Avcı değil. Bu işten sıyrılabilmem için hâlâ bir umut var.

"Fırfırlı Kertenkele," diye cevap veriyorum, etrafından dolaşmak için adım atıyorum ve inlememek ve gözlerimi kendime devirmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Fırfırlı Kertenkele mi? Gerçekten mi, hiç mi?

Provasını yaptığım ve kullandığım tüm seçenekler arasında, sadece Uçuş'umla aramda bir şaka olması gereken bir tanesini seçmek zorundaydım.

"Fırfırlı Kertenkele mi?" diye tekrarlayan ejderha tekrar yoluma çıkıyor, böylece onu geçemiyorum.

Pullu zırhı bulunduğumuz küçük yan sokağın gölgelerinde siyah görünüyor ama Kanalcılar genellikle bir ya da diğer tonda zırh giydiği için aslında yeşil ya da mavinin koyu bir tonu olduğundan şüpheleniyorum. Üzerinde ya da vücudunun herhangi bir yerinde silah *olduğuna* dair bir kanıt göremiyorum, zaten kendisi devasa bir silahken buna ihtiyacı da yok.

Bir düzine metre ötedeki yan sokaktan başka bir ejderha beliriyor. Elbette o da önümdeki kadar iri, ama bu seferkinin savaş örgüleriyle geriye doğru toplanmış uzun kızıl saçları var. Etrafına bakarken gri gözleri keskin. Blokları tek tek inceliyor olmalılar.

Lütfen bir Thrasher olma. Lütfen bir Thrasher olma.

Red, Blondie'yi fark ediyor ve bize doğru ilerlemeye başlıyor. Bir kez daha Kanalcı'nın etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama o yine yolumu kesiyor. Dikkatimi sarışın herife verirken sinirli bir iç çekişi bastırıyorum, yüz hatlarım kayıtsızlık maskesine dönüşürken içim dehşetle doluyor.

"Gidebilir miyim?" Kanallıkçı'ya öfkelenim. "Aradığınız kişi ben değilim."

Kahverengi gözleri bu ifade karşısında hafifçe kısılıyor ve içimden kendi kışımı tekmelemek istiyorum.

"Birini aradığınızı kim söyledi?" Sarışın beni biraz fazla yakından inceleyerek soruyor.

Gözlerimi deviriyorum, sonra taktığım koyu renk lenslerin arkasından bunu göremeyeceğini fark ediyorum. Güneş artık gözlük takmayı gerektirmeyecek kadar batmış olsa da, yürüyen, konuşan tuğla duvarın bu konuda iki kere düşünmeyeceğini umuyorum.

"Horde başka neden burada olsun ki?" Karşı çıkıyorum.

Bakışlarındaki şüphe parıltısı beni tekrar süzüp kokladığında sönüyor. Görünüşüm ve bir ejderha gibi kokmadığım gerçeğiyle desteklenen mantığım onu ikna etmiş görünüyor.

Hastane bu gerçeği onlara açıklamadı mı?

Kızıl saçlı erkek on adımdan daha az bir mesafede ve o mesafeyi tamamen kapatmadan harekete geçme ihtiyacı içimi kemiriyor.

"Ayrıca, az önce seninkine benzer bir zırh giymiş, turuncu saçlı, mavi önlüklü bir kadını kovalayan başka birini gördüm."

ana yol. "Korkmuş görünüyordun," diye ekliyorum drake'in odağı arkamdaki yola kayınca.

Sarışının yemimi yutması için gereken saniyeyi beklerken nefesimi tutmamaya çalışıyorum ama etrafımdan dolaşıp tüm dikkatini önemsiz alışverişimize değil de sevgili avına verdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bu taraftan Ogdan," diye sesleniyor diğer ejderhaya ve onlar koşmaya başlarken onları gözlerimle takip etmeyi reddediyorum, varlığım bir anda çoktan unutulmuş oluyor.

Horde'un iki üyesinin on adımdan daha az bir mesafede olduğunu bildiğim için koşmamak neredeyse imkânsız, ama bir şekilde adımlarımı telaşsız atmaya devam ediyorum. Neredeyse yarım blok aşağıdaki bir sokağın ağzına gelmişim ki arkamdan bir emir geldi.

"Dur!"

Omzumun üzerinden bir bakış atmaya cüret ediyorum ve Blondie ile Red'in hızla bana doğru yürüdüğünü görünce hemen pişman oluyorum.

"Gözlüklerini çıkar ve kapüşonunu indir," diye emrediyor Red, sert yüzü şimdi bana kilitlenmiş ve suçlama ve sert bir kararlılık parıltısıyla dolup taşıyor.

Hay sikeyim.

Hiç tereddüt etmeden ara sokağa daldım, yüksek binaların arasındaki karanlıklaşan dar yolda var gücümle koşmaya başladım. Arkamda, drakelerin gümbür gümbür ayak sesleri nabzımın çılgın top atışlarını bastırıyor. Bana görmezden geldiğim emirler yağıyorlar ve hızla yerlerini bir başkasına bildirip takviye çağırıyorlar.

Tüm gücümle koşuyorum, daralan yollardan geçip köşeleri dönüyorum ama iki iri piç peşimi bırakmıyor. Daha iyi görebilmek için gözlüklerimi yüzümden çıkarıyorum ve kapüşonum başımdan kayarak alev rengi buklelerimin bir çift öfkeli boğaya karşı alaycı bir bayrak gibi arkamdan akmasına izin veriyor.

Drake'ler eşkalimi telsizlerinin diğer hattında kim varsa ona bildiriyor ve peşinde oldukları kişinin ben olduğumu teyit ettiklerinde, sanki daha önce ağırdan alıp benimle oynuyormuş gibi hızları endişe verici bir şekilde artıyor.

Başka bir arka yola girdiğimde, uzakta tuttuğum önsezi, uzak ucu kesen iki katlı metal bir çit gördüğümde zirveye çıkıyor. Arkamdaki ejderhalar yakalandığımı anlayıp pes etmemi bekler gibi biraz yavaşlıyorlar ama küçük bir zincir bağlantı engeli benim sonum olmayacak.

Bariyere doğru sıçrıyorum, geri kalanını tırmanmaya başlamadan önce çitin üzerinde olabildiğince yükseğe çıkmaya çalışıyorum. Drake'lerden biri küfür ediyor, tam o sırada bir lirocar hızlanarak tırmandığım bariyerin diğer tarafında duruyor. Büyük bir beden altımdaki zincir halkasına çarpıyor ve neredeyse ayağımı kaybediyorum.

"Vazgeç artık, genç kız. Etrafını sardık," diye bağırıyor Red peşimden tırmanırken.

Onu ters çevirmek istiyorum ama bunun yerine kendimi metal çitin tepesine atıyorum. Eteğimin alt kısmı bir bağlantının sivri ucuna takılıyor ve yan tarafı yırtılıyor, ama küçük bir yanak göstermek şu anda sorunlarımın en küçüğü.

Çiti kaldıraç olarak kullanıp altımdaki yüzen lirocarın çatısına atlarken duraksamıyorum bile. Sırtımda daha fazla küfür patlıyor ve süslü yüzen hava botunun kaygan yüzeyinde ayağımı tutmak için çabalıyorum. Karanlık ön camdan aşağı doğru kayıyorum, mat siyah arabanın şık aerodinamik şeklini sürerken hızlanıyorum, ta ki aracın keskin bir noktaya geldiği ön tarafa ulaşana kadar - havayı tereyağındaki sıcak bir bıçak gibi kesmesine izin vererek.

Araba alçalmaya başlıyor, belli ki inmeye çalışıyor ama arabayı kullanan her kimse sağ salim inmeme yardım etmeye çalıştığına dair hiçbir yanılsamam yok. Hayır, içeride kim varsa dışarı çıkmak istiyor ve araç havada asılı dururken kapılar muhtemelen açılmayacak.

Yerçekimi benim lehime çalışmaya devam ediyor ve lirocar'ın önünden kayıyorum ve kendimi yukarı itip kaçmadan önce acı dolu bir homurtu ile yere iniyorum.

Vücudum henüz pes etmediği için sevinç çığlıkları atmak istiyorum. Şifacıların yapabildikleri her şeyi düzeltmek için çalıştıklarını biliyorum - ve şu anda doğrudan adrenalin ve korkuyla besleniyorum - ama daha önce kan simsarlarından kaçarken olduğum kadar kötü değilim ve bu bir mucize gibi geliyor.

Bulduğum ara sokak beni daha geniş bir ana yola çıkarıyor ve kaldırımdan aşağıya doğru koşuyorum, dükkanları ve restoranları Sürü'yü atlatmak için girebileceğim yerler olarak görmüyorum. Yolun aşağısında bir hava tramvayı görüyorum ama yavaş yüzen toplu taşıma aracını kaçış arabası olarak hemen reddediyorum. Yine de bir motosiklet çalabilseydim...

Neredeyse bu fikri reddediyordum, birinin ön camına sıçramam, bir sürücünün durup onları kaçırmama izin vermesinden daha olasıydı, ama sonra başka bir lirocar'ın üst geçitte hızla ilerlediğini ve bana doğru geldiğini gördüm. Bir an içinde

İkincisi, birinin ön camına sıçramanın, ne olduğumu öğrendiklerinde ejderhaların bana yapacaklarından daha insancıl bir yol olduğuna karar veriyorum. Tüm sağduyumu bir kenara bırakarak akan trafiğin içine daldım. İtiraz sesleri ve korku dolu çığlıklar havayı doldururken, sürücüler arabalarından kaçmaya çalışırken hava frenlerinin devreye girmesi ve mekanik uçan bir deli.

Kararımdan pişman olmak için yarım saniyem var, çünkü küçük bir uçak bana doğru hızla geliyor ve çarpışmamız an meselesi. Gözlerimi kapatmıyorum, bana doğru çığlık atarken ölümün yüzüne bakıyorum. Birdenbire bir rüzgâr duvarı arabaya çarpıp onu savururken aynı anda arkamdan biri beni yakalıyor.

Devasa kollar koruyucu bir şekilde etrafımı sararken sert bir göğse doğru çekiliyorum. İstenmeyen kahramanım ve ben yuvarlanıyoruz, momentum bizi oradan oraya savuruyor. Ama kaldırımın beni olması gerektiği gibi ısırdığını hissetmiyorum ve başka hiçbir şey beni çevreleyen kas ve sinirin ezilmesini geçemiyor. Beni her kim yakaladıysa, sonunda durana kadar kayarak çarpışmamızın yükünü çekiyor.

Etrafımızda gürültü ve kaos patlak veriyor ve kendimi karanlık, tehditkâr bir kâbusun üzerinde buluyorum. Nefesimi tutmaya çalışırken simsiyah zırhlar gözümün önüne geliyor. Sonra dağın kollarındaki taktik bantları görüyorum. Altımdaki heybetli monolitin Kraliyet Kanadı'nın bir üyesi olduğunu gösteren semboller içeren bantlar.

Mürekkep rengi zırhının altında, oniks ateşinden bir ejderha izi kaymaktaşıdan bir boğaza tırmanıyor ve hızla genişleyip daralıyor, sahibi sert nefes alıyor. Kızgın. Ejderha işaretinin siyah alevlerinin uçları, bir tutam koyu kirli sakal bırakan keskin, erkeksi bir çeneyi çerçeveleyiyor. Dolgun dudaklar, tamamen düz bir burun ve şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözler bana bakıyor.

"Aklından ne geçiyordu senin?" diye homurdanıyor karanlık tehditkâr, iki sert mücevher gibi parlak mavi gözleri onaylamaz bir ifadeyle parlıyor.

"Canım yol krepleri çekti," diye homurdanıyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyor ama başaramıyorum.

İki iri el kalçalarımı yerinde sabitliyor ve uzaklaşmamı engelliyor. Drake ayağa kalkıyor ve beni etkileyici gövdesinden aşağıya, kucağına doğru kaymaya zorluyor.

"Neden yer değiştirmedin? Ölebilirdin. Peki ne için? Sana zarar vermeye çalışmıyoruz."

"Ah, doğru ya. Bu mesajı hepiniz beni kovalamaya başlamadan önce mi yoksa sonra mı almam gerekiyordu? Bu tam olarak çay ve kurabiye için bir davet değil."

"Hayır, sadece yol krepleri, öyle görünüyor," diye homurdanıyor, tekrar kıpırdanmaya çalıştığımda devasa kol kasları beni yerinde tutmak için esniyor.

"Bırak gideyim," diye talepte bulunuyorum, riskli pozisyonumuzun ve vücudumun onunkilerle doğrudan temas halinde olan kısımlarının üzerindeki giysi eksikliğinin fazlasıyla farkındayım. Düşmanıma sarılmış bir şekilde ölmeyi tercih etmezdim.

"Neden? Hayatta kalma içgüdülerinden tamamen yoksun olduğunu gösterip yine karşıdan gelen trafiğe dalasın diye mi?"

"Aeson, iyi misin?" diye soran bir erkek koşarak yanıma geliyor. Keçiboynuzu rengindeki zırhı, bronz teni, koyu çikolata rengi saçları, kahverengiden çok yosun yeşiline çalan ela gözleri dışında her yeri kahverengi.

"Ben iyiyim, Jori. Al onu," diye emrediyor Aeson zalimi, beni üzerinden kaldırıyor ve çöpünü karıştırırken bulduğu yaramaz bir haşere gibi Jori'ye uzatıyor.

Jori beni tutarken hafifçe özür diler gibi bakıyor. Neyse ki omzunun üzerinden atmak ya da aynı derecede barbarca başka bir şey yapmak yerine beni yanına, yere bırakıyor. Aeson yerden kalkıyor, tozunu alıyor ve bir elini kısa siyah-kahverengi saçlarında gezdiriyor. Bu fırsattan yararlanarak Jori'nin gevşek tutuşundan kurtulup kaçmaya çalışıyorum.

Jori bir uyarı havlıyor ama ben sadece dört adım atabildim, sonra kayarak durdum. Scorch seraplarının canlanması gibi, bir düzineden fazla ejderha bana doğru ilerliyor, pullu zırh ve cüsseden oluşan aşılmaz bir halka oluşturuyor. Koyu mücevher tonlarındaki zırhlar gözüme çarpıyor ve bir çıkış yolu ya da çıkışa götürecek zayıf bir halka bulmak için çaresizce dönerken hangi kithlere ait olabileceklerini hızla listeliyorum. Drake'ler çabalarımı seziyor ve saflarını sıklaştırmak için acele ediyor, beni hapsediyor ama daha fazla yaklaşmıyor ve köşeye sıkıştığımı hissedersen olabilecekleri riske atıyor.

Yolun her iki ucuna birer lirocar yerleşiyor ve bana gidecek hiçbir yer bırakmıyor.

Kapana kısıldım.

Etrafımdaki ejderlerden uzaklaşırken göğsümde uyarı niteliğinde bir hırıltı yükseliyor.

"Hadi ama Frills, bu gerçekten gerekli mi?" diye soruyor daha önce karşılaştığım sarışın, öne doğru adım atarken.

"Frills?" diye soruyor savaş örgülü kızıl saçlı. Sanırım adı Ogdan'dı.

"Küçük fingerdek bana Fırfırlı Kertenkele olduğunu söylemeye çalıştı," diye anons ediyor sarışın ve birkaç kıkırdama ejder halkasında dolaşıyor.

Bakışlarım onların rahat şakalaşmaları karşısında daralıyor. Görünüşe göre hayatımın bıçak sırtında olması onlar için önemli bir şey değil. Yine de Sürü'den gerçekten farklı bir şey bekliyor muydum?

"Belki *de* o bir Fırfırlı Kertenkeledir. Ben ejderha kokusu almıyorum," diye gözlemliyor koyu tenli ve gözlü bir erkek ve sonra beni köşeye sıkıştıran ejderhaların hepsi derin bir nefes alıp kokumu alıyor.

Endişe göğsümü sıkıyor. Eğer kokumu endekslerlerse, bu diğerkleri için kötü olabilir. Hayatımda ilk kez, keşke bir thoon olsaydım ve tıpkı çocukken uzak durmayı öğrendiğim sarkık kulaklı çöl kemirgeni gibi, çok yaklaşan herkese korkunç derecede rahatsız edici bir misk püskürtebilseydim diyorum.

"Kesinlikle bir ejderha gibi kokmuyor, ama bu onu eteğinden çıkarmaya çalışmana engel olmayacak," diye alay ediyor başka bir erkek ve ben geriliyorum.

"Yeter!" diye yankılanan bir komut geliyor arkamdan. Aeson, beni yakalayan kara fırtına, öne doğru adım atıyor ve diğerkleri çenelerini kapatıp doğruluyor. "Bunun ne yeri ne de zamanı. *Gizemli ete* toplanma noktasına kadar eşlik edilecek ve İlk Uçuş onunla ne yapacağına oradan karar verecek. Dağılın."

Başım Aeson'a doğru kayıyor.

Gizemli et mi?

Yüzüne yayılan ukala gülümseme kanımı ısıtıyor ve içimde kaynayan öfke dalgasını yatıştırmak için kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Ne yazık ki, erkek ejderhanın ezici kokusu beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor ve göğsümde hala yankılanan hırıltı daha yüksek sesle büyüyor.

"Sanırım senden hoşlanıyor, Aes," diye takılıyor Jori, vücut dilimin ve hırıltımın onu uyarmasına rağmen yaklaşıyor.

Sanki onu almamı bekliyormuş gibi koluma uzanıyor, ben de bileğinden tutup onu öne ve aşağı doğru çekiyorum, böylece yüzüne diz çökebiliyorum. Ne yazık ki gücüm azalıyor ve o da çok iri, bu yüzden dizim hayati bir şeye değmiyor ama biraz tökezliyor ve bu bir tür zafer gibi geliyor. Ne kadar küçük olursa olsun.

"Baharatlı bir kertenkele," diye ıslık çalıyor Ogdan, diğerk tarafımdan yaklaşıarak. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da, ama öyle ya da böyle,

bizimle geliyorsun."

Sesinde çoktan unutulmuş bir dünyadan bahseden bir tını var. Peri halkalarının, güzel insanların ve bir zamanlar yeşilin sayısız tonuna boyanmış bir adanın olduğu bir yer. Artık kül ve kayadan başka bir şey olmayan bir yer. Bir zamanlar tanıdığım, sesi ona çok benzeyen bir wyvern vardı. Eski dünyalar ve önceki zamanlar hakkında en iyi hikâyeleri o anlatırdı.

"Kolay yol nedir?" Bir kez daha sürpriz bir çıkış yolu bulma umuduyla etrafıma bakmadan önce ters ters bakarak soruyorum. Hâlâ bir tane yok.

Ejderhalardan oluşan aşılmaz halka dağıldı ama ben Aeson, Ogdan, Jori ve adını henüz duymadığım Blondie'den oluşan bir duvarla çevriliyim. İnsanlar kaldırımlarda durmuş olanları izlerken, diğer ejderhalar da aksattığımız trafiği etrafımızdan dolaşmaları için yönlendirmeyi kendilerine görev edinmişler. Ancak, yaklaşan herhangi bir ejderhayı görür görmez, merakları anında giderilmiş olarak kaçıyorlar.

"Kolay yol, ben size kibarca sorarım ve siz de söyleneni yaparsınız," diye cevap veriyor Ogdan yumuşak bir sesle.

"Peki ya zor seçenek?"

İri yarı erkeğin dudaklarının bir köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Senden kibarca rica ederim ve sonra sana söyleneni yapmanı sağlarım."

Seçeneklerimi tartmak için bir an duruyorum. Zor yolu seçmek cazip geliyor. Eğer bana utançtan başka bir şey kazandıracaksa, bunu yapabilirim -baş belası olmaktan başka bir nedeni yok- ama adrenalinim düşüyor ve uzuvlarım şehrin sokaklarında çılginca koşuşturmamın bedelini şimdiden hissediyor.

Savaşmak istiyorum ama aptal değilim. Şimdilik ejderhalar beni öldürmeye çalışmıyor, bu da gücümü değişeceği zamana saklamam gerektiği anlamına geliyor... çünkü kesinlikle değişecek ve muhtemelen yakında değişecek.

6. BÖLÜM

"KOLAY YOL, SANIRIM... şimdilik," diye kabul ediyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve bu alışverişi fazlasıyla eğlenceli bulan siyah pullu zırhlı kıvılcıklı erkeğe kaşlarımı çatıyorum.

Bu rahatsız edici. Her zaman Horde'un kibirli ve sert bir yapısı olduğunu düşünmüşümdür ama bu ejderhanın eğlenceli havası beni hiç de istemediğim bir anda tedirgin ediyor. Ogdan'ın gülümsemesi daha da genişliyor ve sol taraftaki oniks lirokara doğru bir el sallıyor. Beş ejderha sanki yüklememi bekliyormuş gibi etrafında duruyor.

Diğerlerinden yarım ayak daha küçük bir ejderha olduğunu fark ediyorum. Başlangıçta bu ayrıntıyı önemsiz buluyorum, ta ki onlar arkalarını dönene ve dişi olduğunu fark edene kadar. Siyah saçları kafa derisine yakın kesilmiş, bu da güzel bronz yüzünün daha sert görünmesine neden oluyor. Bir de *benimle konuşma* havası var. Ölçekli zırhı koyu yeşil renkte ve boyu daha küçük olsa da etrafındaki erkekler kadar formda ve heybetli.

Kendime rağmen, nasıl ve neden burada olduğunu hemen merak ediyorum ama tüm sorularımı bir kenara bırakıp emredildiği gibi araca doğru ilerliyorum. Ogdan yanıma geliyor, gri gözleri her hareketimi inceliyor. Meraklı mı yoksa temkinli mi olduğunu anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de.

Araca yaklaşıyoruz ve görmezden gelmeye çalıştığım tedirginlik - çünkü bu konuda hiçbir şey yapamıyorum - daha da artıyor. Daha önce hiç lirocar'a binmemiştim. The Scorch'ta kullandığımız otomobiller ve kum motosikletleri, bir kaynak makinesi ve ölüm arzusuyla bir araya getirilmiş hurdalardan başka bir şey değil.

Ancak bu araç daha çok bir sanat eseri gibi. Dokunmakta bile tereddüt ediyorum.

Kendime engel olamayarak hava botunun içine bakıyorum ve iç mekanın beklediğiniz kadar gür ve ferah olduğunu görüyorum. Ahşap aksanlar, tereyağlı yumuşak görünümlü koltuklar ve her şey krem ve boz kahverengi tonlarında yapıldığı için pratikliği açıkça göz ardı ediyor. Sadece bakarak bile eşyaları lekelediğimden eminim. Şanslıyım ki, böyle boktan şeyleri kullanan insanlar kir gibi önemsiz şeyleri umursamıyor. İlk kirlenme belirtisinde iç mekanı yeniden yaptırırlar ya da daha iyisi, tüm arabayı atıp yeni bir tane alırlar. Banyodaki nefret edenler bir konuda kesinlikle haklılar - bu şeyler çoğu bölgenin GSYİH'sinden daha pahalı.

Orada garip bir şekilde duruyorum ve sadece bakmaya devam ediyorum. İçeri girmem gerektiğini biliyorum ama bu devasa şeyin açık kapısında belirtdiğim için nereye oturacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bizi sürücü ve ön yolcudan ayırdığını tahmin ettiğim bir mahremiyet perdesine dayanan üç koltuk sırası var. Diğer üç koltuk arkaya yaslanıyor ve ortada aracın iki yanından birbirine bakan iki kaptan koltuğu var.

Belirgin rahatsızlığımı fark eden Ogdan yanımdan geçip önce tırmanıyor ve bana nasıl yapıldığını gösteriyor. Derin bir nefes alıyorum, üflüyorum ve sonra içimdeki yapmamam gerektiğini haykıran her şeyi görmezden gelerek onu takip etmeye başlıyorum.

"Ejderhanın ağzına," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, lüks deri ve tik ağacından yapılmış iç mekâna adım atarken.

Arkamdan gelen kısık bir kıkırdama, yorumumun düşündüğüm kadar fark edilmediğini söylüyor. Arkama baktığımda sarışının içeri tırmandığını görüyorum. İçeriden gelen ışık pullu zırhının üzerinde dans ediyor ve aslında koyu mavi olduğunu fark ediyorum.

"Pek sayılmaz Fırfırlar, ama ilgilenirsen seni bir ejderhanın ağzında yaşanabilecek tüm zevklerle tanıştırmaktan mutluluk duyarım," diye teklif ediyor yaramaz bir gülümseme ve kaşlarını arsızca sallayarak.

"Chastain! Dilinin koparılmasını istemiyorsan, onunla bir daha böyle konuşmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Chastain'in sırtı dikleşir ve ağzı kapanır. "Özür dilerim Komutan. Tove'a sataşmaya alışkınım. Bir daha olmayacak," diye bağırıyor, askeri bir keskinlikle, kara ejderha açık kapıya yaklaşırken Aeson'ı selamlıyor. Durur ve sarışına doğru eğilir.

"Tove, Tove'dur. Lorn böyle konuştuğunu duyarsa bağırsaklarını deşer, ben de aynısını yapmaktan geri kalmam. Kendine gel. Onu tanımıyoruz bile."

Chastain özür dilercesine Aeson'a başını sallıyor ve sonra lirocar'a tırmanıp arka taraftaki bir koltuğa oturuyor.

Ben de kaptan koltuğundan birini seçiyorum, binen ejderhalara dokunacak kadar yakın olmak istemiyorum. Yerleşiyorum ve Komutan Aeson'un karşımdaki koltuğa oturduğunu görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum.

Karnım endişeyle daralıyor.

Uzun ve kalın bacakları neredeyse benimkilere değiyor, iri gövdesi arabanın diğer tarafından bile beni sıkıştırmayı başarıyor. Nasıl tepki vereceğimi görmek için bilerek sınırlarımı zorlamaya çalıştığı izlenimine kapılıyorum. Bu bana düşmanca ya da iri, erkeksi, erkek bir ejderhadan beklenebilecek bir baskınlık gösterisi gibi gelmiyor. Hesaplanmış... ölçülmüş gibi hissettiriyor. Beni test ediyor ama nedenini bilmiyorum.

Gözlerim bir kez daha kollarındaki bantlara ve oraya kazınmış sembollere takılıyor. Onlarda ya da onda sezgilerimi zorlayan bir şeyler var. Yine de ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Belli ki yetkili ve diğerlerinin onun otoritesine verdiği tepkiye bakılırsa saygı duyulan biri. Rahat şakalaşmalar ve ileri geri yapılan rahat alışverişler, onunla diğerleri arasında daha derin bir bağ ve hayranlık olduğunu gösteriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde bana kendimi ve Flight'ımı hatırlatıyor. Ve bu kabus gibi bir durumda biraz rahatlatıcı bir şey olması gerekirken, tam tersinin doğru olduğunu görüyorum. Tedirgin edici.

"İlgi çekici bir şey görüyor musun?" Aeson soruyor, ses tonundaki yankılanan çakıl beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Kafamı kaldırdığımda komutanın beni izlediğini görüyorum. Çenesini koluna, tam olarak baktığım yere doğru eğiyor ve sorgulamak için tek bir kaşını kaldırıyor.

Cevap olarak ona ters ters bakıyorum.

Düşmanlıktan rahatsız olmak yerine, canlı mavi gözlerinde eğlence titreşiyor.

"Döndüğümüzde ilk içkileri kim ısmarlayacak?" Chastain soruyor, güzel çocuk yüzünde bir kez daha kaygısız bir sırıtma yayılıyor.

"Görev henüz bitmedi," diye azarlıyor Ogdan. "Uğursuzluk getirmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun, havai kafa."

Jori bacaklarını tekmeleyerek, "Almamız gereken bir dişi olduğuna ve bunun düşündüğümüz gibi ayrıntılı bir tuzak olmadığına sevindim," diye gözlemlerde bulunuyor.

ve rahatına bakıyor.

Kadın Horde üyesi arabaya tırmanırken "Hâlâ bir tuzak olabilir," diye homurdanıyor. Jori bacaklarını geri çekene kadar bacaklarını tekmeliyor ve komutan yan tarafa dönüyor, böylece aramızdan geçip ön tarafta bir koltuk talep edebiliyor. "Vahşi doğada en güzel şeyler genellikle en ölümcül olanlardır," diye ekliyor, gözlerini bana dikerek.

"Gerçek bir Seeder gibi konuştun," diye alay ediyor Ogdan ve dişi onu tersliyor.

Kollarını kaplayan pullu zırhın altında kaybolmadan önce parmaklarının etrafına dolanan ve her iki eline de tırmanan asma benzeri ejderha izlerini not ediyorum. Bir bitki fısıldayıcısı ve bir hava terbiyecisi var, diye gözlemliyorum, ilk karşılaştığım tuğla duvar olan Chastain'e dönüp bakarak.

Bu grupta en az bir Kanalcı daha var ve Jori'nin keçiboynuzu zırhı bana onun bir Render olduğunu söylüyor. Tahminimce Uçuş Şifacısı o, piç kurusu beni isteğim dışında kurtardıktan sonra Aeson'u kontrol etmeye koştu. Hem Ogdan hem de karşımdaki komutan Burner, ama bir Thrasher'ın bize katıldığını görmüyorum.

Eksiklik, zamanımı beklersem kaçabileceğime dair küçük bir olasılık koru yakıyor. Yine de şoförü ya da ön yolcuyu gizlilik camının ötesinde göremiyorum, bu yüzden muhtemelen nefesimi tutmamalıyım. Henüz karşılaşmadığım bir erkek hava botuna tırmanırken, "Tove ölümcül bir şey demek istemiyor," diye beni bilgilendiriyor. "Bu sadece onun kazanan kişiliğinin parlaması," diye dalga geçerek bana doğru uzanıyor.

omzumu okşayacak.

Refleks olarak elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Dokunma bana," diye uyarıyorum, ses tonumdan tehlike damlıyor.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan erkek ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırıyor. "Özür dilerim," diyerek hızla benden uzaklaşıp arka tarafa doğru ilerliyor.

Araçtaki herkes sessiz, sanki benim tepkim hepsini germiş gibi. Güzel.

Onlar da kulübe katılabilir.

Şu anda altı kişi süslü hava botuna dolmuş durumda ve benim onları izlediğim kadar yakından beni izlediklerini hissedebiliyorum. Bu beni tedirgin ediyor, diken diken ediyor. Bakışları derimden temizlemek istiyorum.

Hava botunun kapıları aniden tıslayarak kapanır ve lirokar yerden yükselmeye başlar. Kademeli yükselişe, araç istediği yöne bakana kadar döndükçe daha da yükselen büyümlü bir uğultu eşlik ediyor. Hiçbir uyarı olmadan ileri doğru fırlıyor ve ben de bir anda ulaştığım hızın şokuyla nefes nefese kalıyorum.

zaman düz. Yana doğru Chastain'in kucağına yuvarlanmamak için altımdaki koltuğa tutunuyorum.

Uzman bir okçu tarafından serbest bırakılmış mükemmel bilenmiş bir ok gibi uçan yolu kesiyoruz. Binalar göz açıp kapayıncaya kadar yanıp sönüyor ve yolculuk pürüzsüz, hızlı ve sinir bozucu bir şekilde... eğlenceli. Gezinin sonunda *ejderha tarafından öldürülmek* olsa bile Ren bundan zevk alırdı.

Göğsümde bir sızı başlıyor ve ben bunu görmezden gelmeye çalışarak arkamızda kaybolan Lairwood şehrine odaklanıyorum. Güneş nihayet batmaya karar veriyor, maviler ve morlar gökyüzünde çiçek açıyor ve diğer güzel renkleri kovalıyor. Buradaki kara kara düşünen ejderhalara odaklanmak yerine kendimi dışarıdaki manzaraya kaptırmaya çalışıyorum ama lirocar'ın etrafındaki pencereler aniden yarı saydamdan opaklığa geçerek dikkatimi dağıtıyor.

Sanırım dışarının nasıl görüldüğünü hayal etmem gerekecek; son birkaç aydır bu konuda oldukça iyi bir beceri kazandım. Bir dahaki sefere dışarı çıktığımda muhtemelen hava kararmış olacak ve kafamı bedenimden ayırmadan önce yıldızları görme şansım olup olmayacağını merak ediyorum.

Enslee'nin sesi zihnimde çınlıyor. "*Bunu yapabilirsin Ever. Yapabilecek biri varsa, o da sensin.*" Onun inancının beni yüzdürmesine izin vermeye çalışıyorum ama her şey üstüme üstüme geliyor ve suyun altına çekilip boğulmamın an meselesi olduğunu hissediyorum.

Başparmağımı ön kolumun iç kısmında gezdiriyorum, son bir ay içinde edindiğim talihsiz bir alışkanlık. Ama oradaki yara izlerini saymak zihnimi sakinleştirmeye yardımcı oluyor. Akıl sağlığımın bağlarının kopmak üzere olduğunu hissettiğim o hücrede beni gerçekliğe bağlamaya kesinlikle yardımcı oldu.

Ne yazık ki, hala bileğimde duran tılsım sayesinde yara izlerini hissetmiyorum.

Tek hissettiğim kaybolmuşluk.

"Şifacılar kan simsarlarıyla biraz zaman geçirdiğini düşündüklerini söylediler. Bu doğru mu?" Aeson soruyor, sorusu çalkalanan düşüncelerimi ve sakinleşme çabalarımı işgal ediyor.

Sorusunu duymazdan gelerek bir şey elde edip edemeyeceğimi düşünüyorum. Etrafımdaki diğerlerine hızlıca bir göz atıyorum, bakışlarım Ogdan'da bir süre durakladıktan sonra tekrar komutana yöneliyor. Sanırım Enslee'nin emrettiğini yapmanın ve oyunu oynamanın zamanı geldi. Zaten *kolay yolu* seçmiştim, biraz daha dayanabilirdim.

"Bunun için kullanacağım ifadenin *biraz zaman harcamak* olduğunu bilmiyorum," diye cevap veriyorum sonunda, onlarla konuşmanın hayatta kalmak için en iyi şansım olmasından nefret ederek.

"Seni ne kadar süre ellerinde tuttular?"

Komutanın yüzünü inceliyorum, şu anda bu soru dizisinin arkasındaki niyeti okumaya çalışıyorum, ancak taktığı duygusuz maske sağlam. Gözlerimi kaçırmadan önce bakışlarım boğazındaki ejderha işaretine kayıyor.

"Son saydığımı göre, yüz on yedi gün, aşağı yukarı birkaç gün baygın kalmış olabilirim," diyorum kayıtsızca.

Alçak bir öfke gümbürtüsü arabanın içinde yuvarlanıyor ve anında tansiyonu yükseltiyor. Birkaç ejderha aniden huzursuzluklarını dizginleyememiş gibi yerlerini değiştiriyor ama Aeson'ın bir bakışıyla gürültü ve öfkeli kıpırdanmalar duruyor.

Aramıza ağır bir sessizlik çöküyor ve kendimi, tepkilerinin kan simsarlarından nefret ettikleri için mi yoksa Horde oldukları için mi olduğunu merak ederken buluyorum ve bir ejderhaya karşı yapılan hafif bir hareket tüm ejderhalara karşı yapılmış sayılıyor. İzin veremeyecekleri bir şey yoksa zayıf görünme ve saltanatlarına meydan okunmasına kapı açma riskiyle karşı karşıya kalırlar.

"Seni nasıl yakaladılar?" Chastain soruyor.

Gözlerim önce sarışın Kanalcı'ya sonra da Aeson'a kayıyor ve komutanın diğerinin davetsiz bir şekilde sorguya dahil edilmesi hakkında ne hissettiğini ölçmeye çalışıyorum. Komutanın bakışlarında herhangi bir kızgınlık ya da azarlama belirtisi yok. Belki de bu, tutsaklarını hazırlıksız yakalamak için yaptıkları bir şeydir. Arkadaşça ve meraklı davranıp, şüphelenmeyen kurbanın rahat hissetmesini sağlıyorlar ve sonra saldırıyorlar.

Sanırım şüphelenmemem iyi oldu. Yaptıkları

her şeyi şüpheli buluyorum.

"Herkesi nasıl yakalıyorlar," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "Yanlış zamanda yanlış yerde."

"Ama ailen, akrabaların nerede? Seni koruyan kimse yok muydu?" diye soruyor daha önce elini tokatlayarak uzaklaştırdığım erkek.

Ona ve zengin mor pullu zırhına baktım. Başlangıçta onu bir Kanalcı olarak düşünmüştüm ama ejderha işaretinin glifleri bana aksini söylüyor. O bir Render, daha doğrusu bir Kalkan. Boynunun yan tarafındaki çizgileri ve dairesel şekilleri incelemek istiyorum ama kendimi durdurup başka tarafa bakıyorum.

"Gitti," diye cevap veriyorum bir süre sonra. "Ve son durumlar hariç, genellikle kendimi koruyabilirim."

Etrafımı saran birden fazla ejderhadan inanılmaz homurtular yükseliyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Herkes hayatını idame ettirmek için büyük kötü Ejderha Sürüsü'nün bir parçası olmak zorunda değil," diye belirtiyorum.

"Ejder Sürüsü'nün bir parçası olmanın ne demek olduğunu bilmeyen biri söylüyor bunu," diye karşılık veriyor Tove ve ben de dişiye ters ters bakıyorum.

"Beni yakaladığını mı sanıyorsun, Seeder?" Kendime engel olamayarak dürtüyorum. O da benim bakışıma kendi bakışıyla karşılık veriyor.

"Hayır, küçük kertenkele, ben sadece saçmalığı duyduğumda anlarım."

Onun iğnelemesi karşısında bir iniltiyi yutuyorum. Eğer bundan sağ çıkarsam kertenkele olayını asla unutamayacağım. İhtimallerin benim lehime olmaması muhtemelen iyi bir şey. En çok ihtiyacım olduğu anda beynimin bana ne kadar kötü ihanet ettiğini bilselerdi evdeki Flight'ım ölüyor olurdu.

"Sanırım her şeyi çözdün, o zaman," diye karşılık veriyorum, koltuğuma geri oturuyorum ve bilerek ağzımı kapatıyorum.

Bu, ona mutsuz bir bakış atan Aeson'dan bir kızgınlık titreşimi kazanıyor. Tove bir boyun eğme hareketiyle gözlerini indiriyor, vücut dili ve anlık sessizliği pişmanlık ifade ediyor.

Jori, "Bunu çözebilmiş değilim," diye açıklıyor. "Bizden biri olup olmadığını bile anlayamıyorum."

"O bir ejderha," diyor Aeson kendinden emin bir şekilde, koltuğunda geriye yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Yüzündeki ifadeyi incelemeye çalışıyorum ama yeni pozisyonu yüz hatlarını loş iç mekânın gölgelerine gömüyor ve iyi bir okuma yapamıyorum.

Ona nasıl bu kadar emin olduğunu sormak istiyorum. Onlara öyle kokmadığını ve hiçbirinin kanımı sihirli bir şekilde test etmediğini biliyorum ama dudaklarımı mühürlüyorum.

"Bahse girelim mi Komutan?" Chastain alay ediyor.

"Eğer Aes'in karşısına çıkacak kadar aptalsan, kredilerini memnuniyetle alırım," diye alay ediyor Tove.

"O korkmuyor," diye duyuruyor Aeson, bu açıklama rahat eğlenceyi kesiyor ve anında susturuyor.

Tekrar öne doğru eğildiğinde kalbim tekliyor, mavi gözleri sanki sırlarımı teker teker ortaya çıkarmak için ruhumu kazıyormuş gibi benimkilere sabitlenmiş.

"Sinirli, köşeye sıkıştığında pervasız, anlayışlı ve hiçbirimizin bilmesini istemediği kadar zayıf, ama korkmuş değil."

Öfke içimde alevleniyor, kaslarım geriliyor ve komutana yönelttiğim bakışlara, kan akıtmaya ve sakat bırakmaya hevesli hançerler gibi yerleşiyor.

"Ben zayıf değilim," diyorum ona, ses tonum beni test etmesi ve bunu kendi başına öğrenmesi için açık bir davet. Beni iki saniye içinde cayır cayır yakabileceği ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağım ya da bir dövüşte aldığı herhangi bir yaradan iyileşeceği ve benim iyileşmeyeceğim önemli değil. Onun Horde ya da Kraliyet Kanadı'nın bir üyesi olması umurumda değil ve ben kum damgalı bir kayıptan başka bir şey değilim; yapacağım son şey olsa bile bu sözleri ona kaşıkla yedireceğim.

Sanki o anda cesaretimi tartıyormuş gibi bana bakıyor. "Hayır, zayıf değil," diye onaylıyor uzun bir aradan sonra, arabadaki gerilim o kadar yoğunlaşıyor ki, hava botunun ağırlığından gökyüzünden düşmemesine şaşıyorum. "Öyle demek istemedim. Acı demek istedim. Acı çekiyorsun ve bizim bilmemizi istemiyorsun."

Şok, öfkemi bastırıyor ve saklamakta uzman olduğumu düşündüğüm yanlarımı tırmalıyor. Sırlarımın kapağını kapatıyorum ve travmamı daha sıkı bir şekilde kendime doğru bastırıyorum.

Aeson bana anlam veremediğim bir bakış atıyor ve sonra gözleri vücudumda aşağılara dalıyor. Eteğimdeki yırtıktan görünen çıplak kalçama gelene kadar temkinli bir şekilde bakışlarını takip ediyorum. İlk kez orada, zar zor kan sızan uzun, sıg bir çizik fark ediyorum. Ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sıyrığa bakıyorum, bir şekilde komutanın gerçekten bahsettiği şeyin bu olduğuna ikna olmuyorum. İyi niyetli sözlerinden endişe verici bir şekilde yaralandığımı hissediyorum, ama şanslı bir atış mı yaptı, yoksa yetenekli bir nişancı mı?

İçimde huzursuzluk dalgalanıyor ve bu Komutan Aeson her kimse ona saldırmak mı yoksa kendi güvenliğim için ondan saklanmak mı istediğimden emin olamıyorum.

"En son ne zaman bizden bir şekilde korkmayan bir Arc'la karşılaştın? Ve yine de burada oturuyor, ondan en ufak bir korku kokusu gelmiyor," diye bitiriyor komutan, davasını dinlendiriyor ve bir kez daha koltuğuna geri yaslanıyor.

Aramızda dolanan ham yoğunluk, baharın ilk dokunuşuna karşı kış buzu gibi paramparça oluyor. İçten içe az önce her ne olduysa titriyorum ve toparlanıyorum. Savunma maskem olması gerektiği yerde mi diye iki kez kontrol ettikten sonra başımı sallıyorum ve sanki her şeyi yanlış anlamış gibi komutana gülümsüyorum.

"Boynunuzun desteklediği epey bir ego var *Komutan*," diye alay ediyorum. "Neden bu kadar büyük olduğunuzu açıklıyor gerçi; içinizdeki tüm o bok için bolca yeriniz olmalı."

Drake'lerden birinden alçak sesle bir hakaret tıslaması duyuyorum ve Ogdan ya şoktan ya da eğlenceden boğulmaya başlıyor. Öksürüyor ve nefes yolunu temizlemek için bir yumruğunu göğsüne bastırıyor.

"Bir konuda haklısın. En azından bunu kabul ediyorum," diyorum, bakışlarım zehirli bir hal alıyor. "Ben korkmuyorum. Ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Sadece ölmekten korkmuyorum."

Komutanın iğnelemelerime alınmasını bekliyorum ama tek tepkisi tatmin olmuş bir sırıtış olunca beni bir kez daha şaşırtıyor.

"Ve bu iş nereye varacak... ölümüne mi?" diye soruyor, sanki ördüğü bu karmaşık ağda beni tam da istediği yere getirmiş gibi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Cevap olarak kıkırdamamın içi boş. "Çünkü Horde'un yaptığı şey bu. Aksini iddia edebilirsin ama hepimiz biliyoruz ki bir şeyi sahiplenemiyor, kontrol edemiyor ya da kavrayamıyorsan onu öldürürsün."

"Peki sen hangi kategoriye giriyorsun?" diye soruyor, bakışları ateşli bir ilgiyle parıldıyor.

Bu oyundan bıkmış bir halde başımı koltuğa yaslıyorum ve sırtarak gözlerimi kapatıyorum. "Hepsi."

7. BÖLÜM

Araba düşmeye başlamadan önce ne kadar süre uyuyormuş gibi yaptığımdan emin değilim. Varış noktamıza ulaştık. Gözlerimi kapalı tutuyorum, nerede olduğumuzu keşfetmeyi umursamıyorum. Her neredeyse, burada çok uzun süre kalacağımdan şüpheliyim.

"Diğer uçuş çoktan geri döndü. Sanırım bir şey bulamadılar," diye gözlemliyor biri ama sesi bir isimle eşleştiremiyorum.

"Gidelim ejderha," diye emrediyor Ogdan, beni harekete geçirmek için botlarımdan birine tekme atarak.

"Sen önden git, ben yetişirim," diye mırıldanıyorum ve ona küçümseyici bir el sallıyorum.

Cevap olarak attığı kahkaha can sıkıcı derecede sıcak. "Şimdiden zor yolu mu seçiyorsun? Ben de biraz daha dayanırsın sanmıştım. Bahsi Tove'a kaybetmeme neden olma; onun kasası zaten fazlasıyla dolu."

Durduramadan içimden eğlenceli bir homurtu geçiyor. Neyse ki, aniden başlayan bir kızgınlık, kalan neşeyi çabucak bastırıyor.

Bu ejderhayı sevmeyeceğim. Hiç komik değil. Emir verilse hiç düşünmeden beni katlederdi... hepsi katlederdi.

Göz kapaklarımı aralayarak doğruluyorum ve arabayı neredeyse boş buluyorum. Aeson açık kapının yanında duruyor, Ogdan ve Jori de bana doğru bakıyorlar. Hepsinin tavırları şu ana kadar olduğundan daha ciddi, bu yüzden bana söylediklerinin tam tersini yapmak için içimden gelen arzuyu bastırıyorum ve onun yerine ayağa kalkıyorum.

Bekleyen geceye doğru lirocar'dan çıkarıldım. Tam da beklediğim gibi yıldızlar yukarıdan bana göz kırıyor ve içimi bir ev özlemi kaplıyor.

içime kıymıklar batıyor. Geldiğim yer vahşi ve ıssız olabilir ama hiçbir şey The Scorch'tan görünen cennetin yerini tutamaz.

Nerede olursak olalım sessiz. Uzaktan kumanda. Bunun tesadüf olmadığına eminim ve bu beni huzursuz bir beklentiye sokuyor. Biri açık olan iki büyük sürgülü kapısı olan büyük bir metal binaya doğru yönlendiriliyorum. Eşikten ışık sızıyor ve böcekler kaynağını bulmak için çılgınca etrafta uçuşuyor. Yarasalar bu çılgınlığın tadını çıkarıyor, karınlarını doyurmak için kargaşanın içine dalıyorlar. Binadan çıkan üç kule gibi erkek, varlıklarıyla anında ziyafeti ve ziyafetçileri kovalıyor.

"Bu o mu?" diye soruyor içlerinden biri ve yüzü gölgeler içinde saklı olsa da gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum. "Kötü durumda görünmüyor."

"Tipik şifacılar, her zaman bir hiç uğruna histeriye kapılırlar," diye homurdanıyor adını çıkaramadığım bir başka erkek. "Onu içeri alacağız Komutan. Lorn sizden ve Uçağınızdan bilgi almadan önce bir güvenlik taraması yapmanızı istedi. Bir saat içinde ayrılmak istiyor."

Ogdan sonsuz derecede sertleşiyor ama Aeson sadece başını sallayıp Jori ve Ogdan'a onu takip etmelerini işaret ediyor. Kafamın içinde alarmlar çalıyor ve sahip olduğum her duyu yüksek alarmlara geçiyor. Beni buraya getiren ejderha grubunun karanlığa doğru ilerleyişini izliyorum ve Horde olmalarına ve beni sokakta bir köpek gibi ezmelerine rağmen, önümdeki üçlüye kıyasla daha güvenli bir seçenek olduklarını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yabancılar gölgelerden çıkıp sessizce etrafımı sardılar. Yürümeye başladıklarında tek kelime etmiyorlar, görünüşe göre sırf onlar istediği için benim de adım atmamı bekliyorlar. Ben de onlara ayak uyduruyorum, fazla seçeneğim olduğundan değil.

-Ama bu yeni ejderha grubu benden ne bekleyeceğini bilmiyor, ben de onlardan ve şimdilik böyle kalması daha akıllıca olabilir.

Binanın içine sürüldüğümde aydınlık iç mekâna karşı gözlerimi kısıyorum. İlk fark ettiğim şey bir sıçrama portalının uzun kemeri ve her iki yanında hazır olda duran iki sorcai. Gözlerim yapının diğer yarısının çevresini kaplayan bir düzine kadar devasa ejdere takıldığı için hayret etmek için fazla zamanım olmuyor.

Ancak, grubun ortasında bir köpekbalığının açık ağzı gibi bekleyen tek boş sandalye, midemdeki eşek arılarının her zamanki gibi beni sokmasına neden oluyor. Ürkek bakışlarım sandalyeden çevredeki Horde'a doğru kayıyor ve endişe verici derecede tanıdık bir erkeğe takılıyor.

Düzgün kesilmiş, bembeyaz saçlar. Kibir ve kendini beğenmişlikle dolu yakışıklı bir yüz. Saldırgan devasa bir çerçeve. Ve bir dizi parlak mavi göz.

Bugüne kadar gördüklerimin en parlakları olduğunu söyleyebilirdim. Ta ki Komutanla tanışana kadar.

Açık olması gereken ama şu ana kadar beni kıcımdan ısırmayan bir bağlantı kurarken beynim duruyor.

Lanet olsun.

Öldür beni şimdi.

O koca Aeson'un kim olduğunu nasıl bir araya getiremedim? Kovalamaca ve artan adrenalın lanet aklımı mı kızarttı? Çünkü kardeşi Scion Lorn Noctis, Kral Kathal Noctis'in ilk doğan oğlu ve Ejderha Sürüsü'nün Veliaht Prensi'ne bakarken bundan şüphe etmek mümkün değil.

O ve küçük kardeşi Aeson Noctis'in burada ne işi var?

Korku ve şok içimi buz gibi yapıyor ama tekli sandalyeye doğru yönlendirilirken yürüyüşüm düzgün ve maskem sağlam. Filozof da benimle aynı anda Kıyamet Tahtı'na yaklaşıyor ve hangimizin oturması gerektiğinden emin olamıyorum. Sert ve inatçı bir el omzuma bastırarak sıcak koltuğa oturması gerekenin benim kırım olduğunu gösteriyor ve ben bu gereksiz ve kaba davranışa karşı koyamayacak, hatta itiraz edemeyecek kadar sarsılmış durumdayım. Bu rahatsız edici gelişmeyi anlamlandırmaya çalışırken düşüncelerim kafamın içinde çalkantılı bir şekilde dönüyor. Varis ve Yedek, evden çok uzakta Yalnız bir dişi araştırma için mi?

Hiç şansın yok.

Bu tür şeyler için adamları var, ya da en azından ben öyle sanıyordum. Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymamıştım. Horde'u hayal kırıklığına uğratacak şekilde, rastgele ejderha dişileri gökyüzünden düşmüyor.

Yine de Enslee ve geri kalanımız eski haberlerle ve Scorch'taki şüpheli dedikodularla hareket ediyoruz. Paragon Şehri'nde çıkarlarımız için çalışan kendi casuslarımız var, ancak raporları anlaşılır bir şekilde az ve uzak ve genellikle daha büyük sorunlara ve tehditlere odaklanıyorlar.

Bu senaryo, beklenmedik olsa da, Kraliyet için karakter dışı görünüyor. Kral bunu neden göze alsın ki? Neden oğullarını riske atsın?

"Kim olduğumu bildiğini görebiliyorum," diye gözlemliyor Lorn, sesi otoriteyle dolup taşıyor.

Geçilmez maskem buraya kadarmış.

"Güzel. Bu işleri kolaylaştırır," diye devam ediyor ve muhtemelen muhafız olan iki ejderhayla konuştuğu yerden uzaklaşıp bana yaklaşıyor. "Tanışma faslının yarısı bittiğine göre, herkesin bilmek istediği şeye gelelim. Sen kimsin?"

Tedirginlik içimde yükselen bir dalga gibi ilerliyor ve Lorn Noctis'in istediği şekilde üzerimde yükselmemesi için ayağa kalkma ihtiyacıyla savaşıyorum. Bana yavaşça yaklaşıyor ve zihnimde bunu nasıl dikkatli bir şekilde atlatmam gerektiğine dair yüzlerce farklı senaryo canlanıyor. Duraklıyorum ve bu sefer aslında temkinli olmama gerek olmadığını fark ediyorum.

Bunun için artık çok geç.

Horde'la kazara karşılaşmadım. Fark edilmeden sıvışabilmek için onları izimden uzaklaştırmama gerek yok. Bundan kaçış yok. Artık ne yaptığının ya da ne söylediğimin bir önemi yok; yakalandım ve hiçbir el çabukluğu ya da zekice bir karşılık bunu geri alamayacak.

Dilime dikkat etmek ya da zihin jimnastiği yapmak zorunda olmadığımı fark etmek özgürleştirici bir şey. Ne yazık ki bu büyük özgürlük porsiyonunun yanında bir de boku yemiş olmak var.

Ejderhaların prensi beklentiyle bana bakıyor, parlak mavi gözleri bana gerekirse bütün gece bekleyeceğini söylüyor, ama beklemese iyi olur.

"Ever Tenebrae," diye cevaplıyorum uzun bir aradan sonra.

Tam da beklediğim gibi, Scion'un mavi gözleri kısıldı. Derin bir nefes alıyor, beni kandırmak için kokluyor ve sonra bakışları siyah saçlı, bronz tenli ve koyu kırmızı pullu zırhlı bir erkeğe kayıyor.

Bir Thrasher.

Başımı hafifçe sallaması onun bir iz sürücü olduğunu, şu anda havada yalan arayan biri olduğunu doğruluyor.

Lorn Noctis beni incelerken bakışları biraz daha yoğunlaşarak, "Soyadın alışılmadık bir soyadı... nadir," diye gözlemliyor.

"Eskiden öyle değildi," diye kışkırtıyorum ve odada ani bir gerginlik oluşuyor.

"Hayır, eskiden değildi," diye onaylıyor Noctis, ellerini arkasında kavuşturarak yörüngemde dönmeye başlıyor ve beni her adımını bir avcının izlediği gibi takip etmeye zorluyor.

Bu, bilgi almak istediğim birini tedirgin etmeye çalışırken benim de kullandığım bir taktik. Şimdiye kadar bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Sadede geleceğim Ever. Uzun bir gün oldu ve Paragon Şehri'ne bir an önce dönmek istiyorum. Fısıltıları duyduk

Channeler klanından Kral Noctis ve son zamanlarda aldığı bazı kararlarla ilgili haberler geliyor. Eğer Lord Quall Dük Dowzer adına bir hamle yapmaya çalışıyorsa, bunu başaracak sayıya, genel güce ve zekâya sahip değil demektir. Yoksa neden kendi topraklarında böyle bariz bir tuzak kursun ki? Kral Noctis böyle bir aptallığa karışmanızı affedecektir, ancak dük ve lordun neyi nasıl başarmayı umduklarını tüm ayrıntılarıyla açıklarsanız."

Soylunun küçük konuşması beni şaşırttı, faydalı bilgi kırıntılarını bir kenara koydum - Enslee'yi ona söylemek için bir daha göreceğimden değil. Ejderha klanları ve kithler arasında sorunlar olduğunu biliyorduk ama Kraliyet, aralarındaki çekişmenin boyutlarını ve ayrıntılarını gizli tutma konusunda oldukça başarılı. Enslee ve danışmanları Kral Noctis'in bir Kanalcı dükü ve lordunun kendisini devirmeye çalıştığını düşündüğünü bilmek isteyeceklerdir.

Tüm gözler üzerimde ve onların yargılamalarının ve sessiz sorularının baskısını hissediyorum. Başımı sallıyorum ve bir nefes veriyorum.

İşte başlıyoruz.

"Affinızı kraliyet kışınıza sokabilirsiniz, ya da kralınkine, hangisi olduğu umurumda değil. Bilgin olsun diye söylüyorum, Dük ya da Qualls hakkında hiçbir şey bilmiyorum, planları da yok. Onlar ya da Horde'un diğer üyeleri için çalışmıyorum. Bunun sizin için bir şey ifade ettiğinden şüpheliyim çünkü eminim ki çoktan kararınızı vermişsinizdir ve şuradaki Thrasher'ınız size onay işareti verse de bana inanmayacaksınız. Hepimizi monoton ve faydasız bir ileri geri konuşma zahmetinden kurtar ve beni şimdi öldür. Ben de burada olmaktan yoruldum ve bir an önce gitmekten mutluluk duyacağım."

Etrafımdaki ejderhalar arasında bir onaylamama gürültüsü dalgalanıyor, saygısızlık gösterimden duydukları hoşnutsuzluk yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyor.

Güzel.

Bedeli ne olursa olsun değer verdiğim insanları korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ve gerçekten çok yorgunum.

Scion, bunu yaptığı için şok olmuş gibi görünse de başını sallayan Thrasher'a kasıtlı olarak bakıyor. İz sürücü derin bir nefes daha alıyor, sanki kendi yakınlığını sorguluyor ve en ufak bir aldatma belirtisi olup olmadığını iki kez kontrol ediyor, ama ikimiz de bunun olmadığını biliyoruz.

"Ölmek istiyor musun Ever?" Lorn eşit bir şekilde soruyor.

Alay ediyorum. "Hayır, ama bu senin gibileri ne zaman durdurdu ki?"

"Yani Kanalcılar, Dük ya da Qualls'la çalışmıyorsun ve burada bulunmanın bir tür tuzak olmadığına inanmamı mı istiyorsun?" Duraklıyor ve uzun bir süre beni inceliyor.

Gözlerimi deviriyorum, bu sadece onun daha da ilgisini çekmeye yarıyor. "Benden pek hoşlanıyor gibi görünmüyorsun. Nedenmiş o?"

Cık cık ediyorum. "Hadi ama *Lorn*, senin bir pislik olduğunu düşünen ilk kişi ben olamam."

Arkamdan bir uyarı hırıltısı geliyor ve beni buraya getiren iri yarı muhafızlardan biri yaklaşıyor, öfkesi yüzünden okunuyor. Filiz, erkeğin aramızdaki minicik mesafeyi daha fazla silmesini engellemek için elini kaldırıyor ve ben bir gülümsemeyi ısııyorum.

Mükemmel. Onlara ulaşıyorum.

Başka bir erkek, "Scion'a saygıyla hitap edeceksin," diye emrediyor, öfkeli bakışlarını bana yöneltiyor.

"Eğer ona saygı duysaydım, duyardım," diye karşılık veriyorum.

"Yeter," diye emrediyor Noctis ve birkaç hırıltı anında sessizleşiyor. "Bana yem atıyorsun," diye belirtiyor, olmasını istediğim kadar sinirli değil. "Ne kadar meraklısın."

Mavi gözlerinde parlayan entrika ışıltısı boğazımı sıkıyor.

Kahretsin.

Onun ilgisini çekmeye çalışmıyordum, onu kızdırmaya çalışıyordum ki cevaplar için bana işkence etmeye fırsat bulamadan gırtlığımı parçalasın ve işi bitsin.

"Her şey sırayla. Stanzin, bana bıçağını ver," diye emretti Noctis ve Thrasher öne doğru bir adım atarak kalçasından bir bıçak çıkardı ve kabzasıyla birlikte filize uzattı.

Noctis elinde kötü görünümlü bir bıçakla yaklaşırken içimde bir korku tınısı yankılanıyor. Kendime rağmen sandalyeme geri yaslanıyorum.

"Onu sabit tut. Teyide ihtiyacımız var," diye emrediyor yaklaşırken ve birkaç el aynı anda üzerime bastırıyor.

Dehşet boğazıma kadar tırmanıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar artık heybetli Horde'larla çevrili metal bir binada değilim. Bir hücreye geri döndüm, Wistan yaklaşırken lekeli sorcai tarafından tutuluyorum, bu sefer nereden kan alacağına karar verirken açgözlü bakışları vücudumda geziniyor.

Beni yerimde sabitleyen ellerle savaşırken çığlık atıyorum. Beni aşağıda tutmaya çalışan piçlere karşı çırpınıyor ve hırlıyorum. Her nasılsa ayaklarım

Serbest kaldım ve bundan sonuna kadar faydalandım, çılgınca tekmeler savurdum ve birine temas ettiğimde çıkan acı dolu nefesten zevk aldım. Hücreye daha fazla ceset doluştukça etrafımda kargaşa patlıyor ve beni etkisiz hale getirmek için gösterdikleri morartıcı çabalara karşı savaşıyorum.

"Neler oluyor böyle?" diye soruyor gür bir ses, bu soru ve içindeki emir bir anlığına dehşetimi kırıyor.

İnsanların koşuşturma sesleri korkumu bastırıyor, kafa karışıklığıyla gölgeliyor. "Onun şifa merkezindeki ejderha dişi olduğuna dair teyide ihtiyacımız var. I

Onu almaya gitti ve vahşileşti," diye savunuyor buyurgan bir erkek.

"Hadi canım, Lorn. Şifacıların ne dediğini duymadın mı? Kan simsarlarının yanındayken ona ne olduğunu sanıyordun? O bıçakla ondan uzak dur. Ona dokunan herkesin durması ya da ellerini kaybetmesi için iki saniyesi var," diye kükrüyor başka bir erkek.

Birden yerdeki metal binaya geri dönüyorum, yanımda bir sandalye yan yatmış. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, göğsümde tek tek vuruşlar yerine sabit bir uğultu varmış gibi hissediyorum. Kafamın içinde bir çınlama sesi duyuluyor ve hem öfke hem de utançtan dolayı sıcaklık her gözeneğime yayılıyor.

Büyük ve heybetli bedenler kaçışıyor ama benim odaklanabildiğim tek şey beyaz saçlı soylu ve hala avucunda sıkıca tuttuğu bıçak. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor ve ciğerlerim panikten havaya yer kalmayacak kadar doluyor. Geri çekiliyor ama korkum onunla birlikte gitmiyor.

Yüksek bir beden önüme geçerek bıçağı ve sahibini görmemi engelliyor. İntikamcı bir meleğin yüzü bana bakıyor, çarpıcı mavi gözleri beni içine alırken ihtiyatlı bir dikkatle kanıyor. Siyah alevler boğazına doğru ilerliyor, uçları çenesindeki ve yanaklarındaki koyu renk saçların arasında kayboluyor.

Aeson Noctis.

İkinci doğan filiz ellerini kaldırıyor, avuçlarını açıyor ve beni ürkütmemeye çalışıyormuş gibi çömeliyor. Az önce olanlardan dolayı kafam karışmış ve sinirlerim bozulmuş bir halde geri sıçrarken çıkan iniltiden nefret ediyorum. Çok gerçekçiydi. Gerçek olmadığını biliyorum. Artık hücrede olmadığımı biliyorum, en azından fiziksel olarak, ama zihnimin onu terk etmesi, beni geri çekmeyi bırakması ne kadar zaman alacak?

"Sorun yok. Kimse sana zarar vermeyecek. Güvendesin," diye yatıştırmaya çalışıyor Aeson, bana dokunmamaya dikkat ederek.

Az önce söylediği her şeyin tamamen saçmalık olduğunu bilmek için çevredeki ejderhalarda Thrasher'ı bulmama gerek yok, ancak yalanlar kovalamaya yardımcı oluyor

ve beni tamamen nerede olduğumuza ve gerçekte neler olduğuna geri çekiyor.

"Güvenli mi?" Titreyerek meydan okuyorum, korkumun son kırıntılarını da bastırmaya başlayan utancımı geri çekiyorum. Öfke, giderek artan utancımı bastırmaya yardımcı oluyor ve kaşlarımı çatarak karşımdaki karanlık, iri yarı aslana bakıyorum. "Bir Syphon hiçbir yerde gerçekten güvende midir?" fkeden kuduruyorum ve etrafımdaki herkesin topluca hareketsiz kaldığını hissediyorum.

"Az önce ne dedin sen?" Aeson fısıldıyor, yüzündeki ifade şaşkınlık ve inanamama arasında gidip geliyor, ben de onun gözüne sokuyorum.

"Ben Ever Tenebrae, katledilen Kral Merik Tenebrae'nin kızı ve katledilen soyumdan hayatta kalan son Syphon'um. İnan bana Spare, hiçbir yerde güvende değilim, hele de senin yanında."

BÖLÜM 8

BİR HAYAT BOYUNCA, lehinize ya da aleyhinize birikebilecek sonsuz sayıda doğru ve yanlış vardır. Her iki taraftaki hesaplar da anılarınıza musallat olabilir, en büyük başarılarınızı destekleyebilir veya sizi rahatsız edici bir kararsızlık birikintisinde bırakabilir.

Yanlış yapma konusunda sicilim pek temiz değil.

Hatalar, çoğu zaman ya benim için ya da değer verdiğim kişiler için ölüm fermanıdır. Kötü seçimler yapma lüksüne pek sık sahip olamıyorum. Ama biri kış kar fırtınası, diğeri karanlık bir fırtına olan iki filize bakarken, acaba rüzgârlar benim için değişti mi ve artık nasıl adım atacağımı bildiğim tek yol yanlış mı diye merak ediyorum.

Noctis kardeşler sessiz bir iletişimle dolu bir bakış paylaşıyorlar, ancak sözsüz bir şekilde ileri geri savurdıkları şeyi çözmek için yeterli donanıma sahip değilim.

İyi bir şey olamaz.

Yine de o kadar kötü de olamaz, çünkü beni ateşe vermiyorlar ya da lime lime etmiyorlar. Onların da yapacağından o kadar emindim ki, ama işte buradayım, yanlış sokaktan geçiyorum, ne oluyor lan şeridinin ortasında yanlış bir buzlu şeker yalıyorum. Daha da kötüsü, ne yaparsam yapayım bu lanet yerden kaçamıyorum.

Beni ve Ren'i kaçıran pusu hakkında yanılmışım. Uçurumdan kuğu dalışımdan sağ çıkıp çıkamayacağım konusunda yanıldım. Horde'dan kaçma yeteneğim konusunda yanıldım. Ve şimdi de bu pisliklerin ne olduğunu öğrendikleri anda beni öldürmeleri konusunda yanıliyorum.

Huzursuz bir enerji dalgası etrafımı saran ejderhalar arasında dalgalanıyor. Bazılarının yüzünde şok, dehşet ve şüphenin fark edilebilir izleri beliriyor. Diğerleri tepkilerini sıkı sıkıya kilitlemiş durumda. Bu etkileyici bir disiplin gösterisi. Şu anda pek de umursadığımı söyleyemeyeceğim çünkü bu durum birçoğunu okumayı zorlaştırıyor ve bu da hareketlerini tahmin etmeyi zorlaştırıyor.

Oluklu metal duvarlar, soğuk çimento zemin ve titrek ışıklar, sarmal düşüncelerim için mükemmel bir fon oluşturuyor. Etrafımdaki ejderhalar soğukkanlı görünüyor ama tedirginliklerini hissedebiliyorum. Sanki ortaya çıkmamı, tüm güçlerini çalmak için yakınlığımı kullanmamı ve sonra onları durdukları yerde katletmemi bekliyorlar.

Yapabilseydim yapardım ama lanet sayesinde ejderhamı hiç ortaya çıkarmadığımı, bir yakınlığım olmadığını ve hiçbirine bir bok yapamayacağımı bilmelerine gerek yok.

"Bir Syphon mu?" Aeson Noctis soruyor, parlak mavi gözleri kardeşininkilerden ayrılıp bana dönüyor.

"Tek ve biricik olan," diye cevap veriyorum biraz düz bir şekilde.

Yedeğin takındığı şüpheci bakış, alaycı bir onaylamama ile geriliyor. Komutan önümde çömeldiği yerden kalkıyor, bıçaklı kardeşinden kurtulma çabalarım sırasında devirdiğim sandalyeyi kapıyor ve tekrar dört ayak üzerine koyuyor. Lorn'un yanında durmak için adım atmadan önce "Otur," diye emrediyor.

Kardeşlerime kaşlarımı çatarak bakıyorum ve tam tersini yapmam emredildiği için hayatımın geri kalanını burada, bu buz gibi zeminde geçirmek için duyduğum ani ihtiyaçla savaşıyorum. Ancak kığım uyuşmaya başladı ve son birkaç aydır rutubetli bir hücrenin sert zemininde çok fazla zaman geçirdim. Zorunda olmadığım halde kendime acı çektirmeyeceğim.

Bir kez daha bana sunulan tek kişilik koltuğa oturmadan önce kalkmak ve üzerimi fırçalamak için zaman ayırıyorum. Bacak bacak üstüne atıyorum ve iki kardeş de bu hareketi takip ediyor. Aeson'un kaşları, gözleri hâlâ kalçamda duran uzun çizdiği takip ettiğinde sonsuz bir şekilde kalkıyor.

"İddianı... ilginç buluyorum," diyor Lorn, beni düşünceli bir şekilde inceleyerek. "Kral Tenebrae'nin hiç kızı yoktu, sadece oğulları vardı. Ve biz de bilirdik, onlar bizim dostlarımızdı.

Ben de varisi aynı dikkatle inceliyorum ama onun ne düşünüyor olabileceğine dair en ufak bir ipucu bulamıyorum. Endişe verici derecede sakin, ikisi de öyle. Bu beni daha da geriyor. Bir süre sonra başımı sallayarak onayladım. Onunla değil

İddiasının bir parçası olarak *kızlara izin vermiyordu* ama onun ve Aeson'un öldürülmeden önce kardeşlerimle yakın olduklarını biliyorum. Akralarımı benden daha iyi tanıdıklarını söylemek abartı olmaz.

Boğazım düğümleniyor ve ne söyleyeceğimi, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Alışkanlık zihnimi, yutması kolay olmayacağını bildiğim hassas gerçeklerin etrafından dolanabileceğim yollarla çalkalıyor. Onları kilit altında tutmak için yaptığım onca şeyden sonra sırları dökmeye başlamak yanlış geliyor ama bazı şeyleri saklı tutmaya çalışmak anlamsız. Hastanede uyandığım andan itibaren Horde ile bir çarpışma rotasıydım. Şimdi enkazdan ne yapılabileceğini görme zamanı.

İç çekerek, içimde çalkalanan güve tutulmasını yatıştırmak için avuçlarımı mideme bastırıyorum.

"Hayır. *Kraliçe Tenebrae*'nin hiç kızı yoktu," diye düzeltiyorum. "Ama kralın vardı. Beni doğurdu."

Öfke odada dalgalanan bir yelken gibi dalgalanıyor. Etrafımdaki ejderhalar sessizliğini koruyor ama kana susamış aç köpekler gibi saldırganlıklarının derimi kemirdiğini hissediyorum. Artık soğukkanlı yüzlere ve sansürcü vücut diline bakmıyorum. Şimdi gözleri *yalancı* diye bağıyor ve öfke kaşlarının çizgilerini geriyor. Onları suçlamıyorum. Onların yerinde olsaydım, ben de ağzımdan çıkan her şeyi sorgulardım.

"Bir ilişkinin ürünü olduğuna inanmamızı mı istiyorsun?" Aeson karşı çıkıyor, kollarını göğsünün üzerinde test edercesine kavuştururken sıkılı çenesinde öfke titreşimleri var. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum küçük *Syphon* ama babanı tanıyorduk. Bağlı Eşine bunu yapmazdı."

Tekrar başımı sallıyorum, komutanın ve diğer ejderhaların çoğunun babamı savunması, onun hakkında en kötüsünü düşünmeyi reddetmesi beni beklenmedik bir şekilde etkiliyor. Bırakın diğerlerini, bir Noctis'ten bile bunu beklemezdim.

Bu... kafa karıştırıcı.

"Ben bir ilişkinin ürünü değilim ve haklısın, babam kendisine bağlı olana asla böyle saygısızlık etmezdi... en azından onun izni olmadan."

Lorn bu açıklamanın yükünden rahatsız olmuş gibi ağırlığını değiştiriyor. Gözleri yan taraftaki Thrasher'a kayıyor, erkek sözlerimi ve hile aramak için bulabildiği diğer her şeyi gözden geçiriyor.

Güçlendirici bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum, Horde'a karşı bir vuruş yapmak üzere olduğumu biliyorum ve ejderhalar

diğer yanağımla. "Daha iyi bir terim bulamadığım için söylüyorum, ben bir *üreme programının* ürünüyüm."

Sessizlik itirafımın etrafını sarıyor ve kıpırdamamaya ya da rahatsızlığımı ima edebilecek başka bir şey yapmamaya çalışıyorum. Bulmacanın parçalarının bir araya gelmesini ve resmin netleşmesini bekliyorum, ama bunun yerine, scionlar artık anladıkları bir dili konuşmuyormuşum gibi bana bakıyorlar.

Şakaklarımı ovuşturuyorum, orada oluşan zonklamayı yatıştırmaya çalışıyorum. Tüm bunlar çok fazla. Lekeliler, kan simsarları, uçurum, Horde. Ölmüş olmalıydım. Bunların hiçbirisi benim sorunum olmamalıydı ama yine de buradayım, tüm çabalarımın rağmen hepsinin ortasında sıkışıp kaldım.

"Ne?" Lorn bir süre sonra şaşkınlıkla savaştan bir inançsızlıkla soruyor.

"Sifonların sayısı tehlikeli bir şekilde azalıyordu," diye tekrar deneyerek tüm noktaları birleştirmeye çalışıyorum. "Babam ve yaşlılar, sert önlemler alınmazsa, Sifonların da Surger'lar gibi tamamen yok olacağından endişe ediyorlardı. Uzun süre bir çözüm bulmak için çaresizce ileri geri gittiler ama sonunda iş ölümlerden çok doğumlara ihtiyaç duymaya geldi. Böylece tüm Syphon erkeklerinin daha fazla doğum umuduyla mümkün olduğunca çok üremesine karar verildi. Dişilerimiz de olabildiğince çok çocuk doğurarak kendi rollerini oynadılar... ve tabii ki eşleri görevlerini yapmaya çağrıldığında diğer tarafa baktılar. Dediğim gibi, bir üreme programı."

Bununla birlikte öfke ve kızgınlık etrafımda alevleniyor, çevremdeki ejderhaların profesyonel yüzlerini yakıp geçiyor.

"Dükü koruyor! Onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmayın!"

"Wyvern isyanından bu yana altmış yıldan fazla zaman geçti; o nerede bunca zamandır?"

"Ejderha izi görmüyorum. Bizim gibi kokmuyor. Bu bir tuzak!" "Dişi olsun ya da olmasın, bu tür yalanlar için dilini kaybetmeyi hak ediyor."

Son yorumu yapan ejderhaya meydan okuyan bir bakış fırlatarak onu denemeye cesaretlendiriyorum.

Lorn bir elini kaldırıyor ve tüm tıslamalar ve suçlamalar anında kesiliyor. Yüzümü dikkatle ve metodik olarak inceliyor. İlk başta ne kadar deli olduğumu ölçmeye çalıştığını düşünüyorum ama sonra yüz hatlarımda babamın ipuçlarını aradığını fark ediyorum.

Kanıtını gözlerimin şeklinde ve renginde, yanaklarımın yüksek açılarında ve gülümsediğimde çıkan tek gamzemde bulacağını bilerek bakışlarıyla yüz yüze geliyorum - bunu asla göremeyeceğinden değil. Geri kalan her şey nezaket

Annemin adını duymuştum, ama soyluların onu tanıdığından şüpheliyim. Kaleye sadece bir kez davet edildik. Herkesin öldüğü gün.

Lorn Noctis'in gerçeği gördüğü anda küçük, keskin, neredeyse fark edilmeyen bir nefes alış verişini beni uyarıyor. Aramızda bir tuzak gibi duruyor, kaçınılması mümkün olmayan bir tuzak ama yine de bundan kaçmanın bir yolu da yok. Buradan nereye adım atarsak atalım, bir boka bulaşacağız ve insanlar zarar görecektir.

Bir süre sonra arkasını dönüyor ve Aeson'la yine gergin bir bakış paylaşıyor. Hiç kimsenin kafasının içinde olmayı, şu anda ikisinin de kafasının içinde olmayı istediğim kadar çok istememiştım. Söylediğim her şeye ölümcül bir tepki vermemeleri ve zulümden çok cevap vermeye niyetli görünmeleri beni tamamen şaşırttı.

Ejderhalar halkımı öldürdü. Wyvern'ler ve Sorcai'ler de bu işte rol oynadı ama kaderimi belirleyen son darbe bizim türümüze ait. Kral Tenebrae'nin ölümünden ya da wyvern isyanından doğrudan Burner'lar sorumlu olmasa bile, tüm klanlar asırlardır Syphon'ları avlıyordu.

Surger'lar için de aynısı geçerliydi. Sifonlar ve Sürücüler bir zamanlar Render Klanı'nın bir parçasıydı, ancak ejderhalar ve diğer Arklar yakınlıklarımıza göz diktikleri ya da kendilerini tehdit altında hissettikleri için her ikisini de yok edene kadar avladılar. Surge'lar başkalarının gücünü artırma ya da istedikleri gibi kullanma yetenekleri nedeniyle aranılıyordu. Sifonlar içinse bunun nedeni, yakınlıkları hem geçici hem de kalıcı olarak ortadan kaldıramamızıydı. Türlerimiz açgözlülük ya da korkudan başka bir sebep olmaksızın toplanır ve yok edilirdi.

Zayıflar, paçayı kurtarabileceklerini düşündüklerinde her zaman güçlülere saldırırlar. Bu bizim gerçekliğimiz, hatta belki de çoğu varlığın doğası. Bunu onlar da biliyor, ben de biliyorum. Bu yüzden tüm bunlar daha da kafa karıştırıcı. Neden scionlar öfkeliyken, sayıca azken ve bunu durdurmanın bir yolu yokken bana saldırmıyorlar?

Belki de beni idam etmek onların boyunu aşıyordur? Sanırım bu sadece kralın emredebileceği bir şey olabilir. Ama eğer Kral Noctis uzun zamandır şüphelendiğimiz gibi wyvernler ve sorcai ile birlikteyse, neden oğulları da bu işin içinde olmasın? Ayaklanma olduğunda gençler ama artık değiller. Babalarının neyin peşinde olduğu hakkında bir fikirleri vardır, değil mi?

Bir şekilde yanlış anlamadıysak tabii.

Noctis babamın ikinci adamıydı. Kral Tenebrae'nin öldürölmesinden en çok faydalanan oydu ama Sifonların yok oluşunu sessizce kutlayan başkalari da vardı. Çok fazla ejderha, rakipleri uygun bir şekilde ortadan kaldırıldığında güçten bir dilim almak için hevesle devreye girdi.

Hayır, sırf beklediğim gibi kafamı koparmadılar diye kralı ve soydaşlarını göz ardı edemem. Sadece küçük bir ejderha çemberinin bir darbeyi organize etme ve yürütme erişimi ve yeteneğı olabilir. Kathal Noctis bu listenin en başında yer alıyor ve her zaman da öyle oldu.

"Bunca zamandır neredeydin? Neden daha önce eve gelmedin?" Lorn soruyor ve aldatıcı basitlikteki sorularının altında yatan öfke ve hayal kırıklığı beni şaşırtıyor.

Onun güzel yüzünde yazılı olan suçlama, dilime yakıcı kelimeler yüklememe neden oldu. Varise Horde'un benim evim olmadığını ve asla da olmayacağını açıkça belirtmeye hazırlanarak nişan alıyorum, ancak bir hırıltı sessiz geceyi paramparça edince kinim hemen sönüyor.

Kükreme o kadar yüksek ki iliklerime kadar hissediyorum. Üzerinde oturduğum zemini titretiyor ve binanın duvarlarını sarsıyor. Başka bir ejderha uyarıda bulunuyor, ama sarsıcı bir patlama sesi kesiyor, ardından sihirli şarapnel ve mermiler etrafımızı saran yapıyı parçalamaya başlıyor.

Her yerde kaos patlak veriyor ve ben ağır bir beden tarafından yere fırlatılıyorum. Bir soğuk hava patlaması, bizi koruyan binanın ya bazı duvarlarını ya da çatısının bir kısmını kaybettiğini söylüyor. Silahların ve patlayan büyüün yüksek sesli patlamaları, drakelerin *ortaya çıkma*, *atlama portalını açma* ve *bize saldıran her kimse onu öldürme* emirleriyle neredeyse boğuluyor.

Bozulmuş büyüün mide bulandırıcı kokusu bana ulaşıyor ve tiksinti ve korkuyla kendimi geri çekiyorum.

Lekelenmişler.

Kokuşmuş güçlerinin kokusu kâbuslarıma giriyor, ama çırpınan ejderhaların hiçbir i çürümüş kokuyu fark etmiyor gibi görünüyor. Kokuyu engellemek için bir elimi burnuma ve ağzıma götürüyorum ve şüphelerimi kendi gözlerimle doğrulamak için yerden kalkıyorum.

Bu hiç mantıklı değil. Kan simsarlarının Horde'u alt etmeye çalışması için intihara meyilli olması gerekirdi ama o tanıdık koku ve bu ateş gücü midemi korkuyla geriyor.

Doğrulmaya çalışırken kulağıma tehditkâr bir hırıltı geliyor ve iri bir el beni, üzerime koruyucu bir şekilde bastıran beden in altına doğru çekiyor.

"Arkadaşlarını indirmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye suçluyor derin ve öfkeli bir ses.

"Siktir git Komutan," diye hırlıyorum, onu üzerimden itmeye çalışıyor ve yine başaramıyorum.

Neden bu kadar büyük olmak zorunda?

"Ne?" diye kıs kıs gülüyor. "Kıçını kurtardığım için teşekkür etmeyecek misin?"

"Yaptığın tek şey beni kolay hedef haline getirmek oldu," diye homurdandım. "Bırak beni!"

Aeson beni gerçekten dinleyip, ağırlığını ve vücudunu sırtımdan kaldırdığında şok bir gong gibi içimde çınlıyor. Şaşkınlığım yerini hemen hakarete bırakıyor; eli sopalı herif beni belimden tutup kargaşanın içinde taşımaya başlıyor ve korumasına muhtaç zayıf bir çocuk gibi sırtımı göğsüne bastırıyor.

Endişeli haykırışlar ve öfke, tozlu ve moloz dolu havada sekiyor. İki Kalkan hala binanın içinde olan bizlerin etrafında devasa bir yarı saydam barikat tutuyor, ikisinin de yüzü gerginlikten gergin. Parlak sarı büyü koruyucu perdeye saldırıyor, bize ulaşmak için acımasızca onu delmeye çalışıyor. Mermiler şeffaf bariyere çarparak küçük uyarı dalgaları yaratıyor ve kalkanın dışında, ejderhalar benim şok içinde soluk soluğa kalmamdan daha hızlı bir şekilde ejderhalarını ortaya çıkarıyor.

Duvarlardan birine açılmış devasa bir açıklığın yanından geçerken kırmızı bir ejderhanın ağzından meydan okuyan bir kükreme yükseliyor. Devasa canavarın açık ağzından asit püskürüyor ve çılgınlık havayı dolduruyor. Horde'un korumalarını aşmaya çalışan sarı büyü anında kesiliyor.

"İkincil protokoller!" Aeson bağırıyor ve hangara ilk girdiğimde fark ettiğim iki sorcai bir portal açmak için çabalıyor. Geçide göz kamaştırıcı gümüş büyüü akıtıyorlar, ta ki ortada bir sıçrama portalı çiçek açana kadar, büyük kemerdeki her rün kaplı taş dokunana kadar hızla açılıyor. Diğer taraftaki hedefe zar zor bakabiliyorum. Görüşüm engellenmeden önce tek yakaladığım mavi bir parıltı.

Çeşitli renklerde pul zırhlarla kaplı ejderhalar Lorn Noctis'in etrafını sarıyor ve onu açık olan geçide doğru sürüklüyor. Pullu zırhları kafalarını ve yüzlerini kaplayacak şekilde tamamen açılmış, drake ile ejderha arasında sıkışıp kalmış gibi görünüyorlar. Zırhlı yüzlerindeki boynuzlar ve çıkıntılar, tamamen ortaya çıktıklarında ejderhalarının neye benzediğini ima ediyor. Şu anda çok kıskanç olmasaydım, bu korkutucu bir manzara olurdu.

Lorn'un muhafızları topluca geçitten içeri giriyor, varis güvenlik çemberlerinin merkezinde. Daha önce hiç geçitle seyahat etmediğim için büyülenmiş bir şekilde atlayışı izlemeye çalışıyorum ama ayaklarımın üzerine dikilip kabaca döndürüldüğümde görüş alanım kesiliyor ve çok sinirli bir Aeson Noctis'le yüz yüze geliyorum.

"Senin için mi buradalar?" diye homurdanıyor, zırhla kaplı yüzü benden birkaç santim ötede.

Şimdi daha kalın plakalar, alnının ortasına kadar yükselen bir balıksırtı deseninde burnunun köprüsünü kaplıyor. V şeklindeki plakaların her iki yanında küçük sivri uçlar çıkıntı yapıyor ve iki boynuz tarafından kesilene kadar büyüyorlar. Boynuzlar kafasından geriye doğru eğilerek zırhlı maskesinin daha da vahşi görünmesini sağlıyor ve öfkeli mavi gözleri pullarının zifiri siyahına karşı adeta parlıyor.

O bir muamma. Ve bir an için, sanki o bir kara delikmiş ve ben de ona boyun eğmekten başka çaresi olmayan yörüngedeki bir gemiymişim gibi onun tarafından çekildiğimi hissediyorum. Bakışlarımı indiriyorum, o bu kadar yakınımdayken düşünemiyorum ya da işlem yapamıyorum, bana doğru bakıyor.

Yere düşen ejderhaların cesetleri. Kan ve vahşet havuzları şimdi yere sıcıyor ve endişe verici bir şekilde duyarsızlaştığım ürkütücü bir tablo çiziyor. Aeson, gözlerim bir kez daha onu bulana kadar beni sarsıyor.

"Bize tuzak mı kurdun?" diye bağıyor.

Sözlerini algılamam biraz zaman alıyor ama algıladığımda geri çekiliyorum, iması acı bir tokat gibi geliyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, dehşete düşmüş bir halde. "Benim için burada değiller. Ben de en az senin kadar ölmelerini istiyorum. Hatta daha fazla."

Aeson'un mürekkep siyahı zırhının boynuzları, çıkıntıları ve pulları soyulmaya başlıyor ve yüzü ortaya çıkıyor. Önümde diz çöküyor, güçlü elleriyle kalçalarımı kavıyor ve ben daha ne yaptığını anlamadan komutan öne doğru eğilip kalçamdaki çizikten akan ince kan çizgisini yalıyor.

Karnımda bir sıcaklık püskürüyor ve ellerinin ve dilinin yakıcı dokunuşundan geri çekilmeye çalışıyorum. Fazla uzaklaşmadan bir kez daha üzerimde yükseliyor ve beni yakın tutmak için kollarımdan tutuyor.

"Artık kanın bende *Syphon*, o yüzden kaçmayı aklından bile geçirme çünkü seni bulacağım." Öne doğru bastırıyor ve ben ona yer açmak için geri çekilmekten başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. "Kim olduğun ya da neyin sonuncusu olduğun umurumda değil - eğer bana Kanatlarımdan birine mal olursan, ben onu vermeden çok önce ölüm için yalvarırsın."

Komutanın yüz hatları verdiği sözün kesinliğiyle sertleşiyor ve içimden bir ses yükselip meydan okumasına karşılık vermek, belki de kendi tehditlerimi savurmak istiyor. Büyü üzerimden buz parçaları gibi kayıyor ve beni geçide doğru sürüklediğini fark ediyorum. Oniks pullar Aeson'un boğazına, yanaklarına ve sonra yüzünün geri kalanına tırmanıyor, ta ki bir kez daha aşılmaz bir maske takana kadar.

"Diğerleri nereye giderse sen de oraya gideceksin. Beni anlıyor musun?" Beni acımasızca itmeden önce cevap vermemi beklemiyor.

Sıçrama portalının soğuk büyüüne geri düştüğümde farkına çok geç varıyorum. Dehşet bir tsunami gibi içime çarpıyor ve komutanın kollarını pençeleyerek tutunmaya çalışıyorum. Sert, kaygan pul zırhı çaresiz parmaklarımın tutunmasını engelliyor ve yerçekimi beni çok hızlı bir şekilde koparıyor, dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor.

Düşüyorum.

Mavi gökyüzü ve kremi bulutlar ben düşerken mutlu bir yalan gibi etrafımı sarıyor. Az önce içinden fırlatıldığım geçit hızla uzaklaşıyor. Büyülü açıklığın diğer tarafında, Aeson Noctis'in korkusuzca mücadeleye atılışını izliyorum. Bir adımda bir ejderhayken, bir sonraki adımda nefes kesici, kemikleri titreten siyah bir ejderha serbest kalıyor.

Filizden çıkan böğürtü ölüm ve acı vaat ediyor. Her parçamda yankılanıyor ve kan simsarları tarafından alındığımdan beri ilk kez kendi ejderhamın en zayıf çağrısını hissediyorum. Hafif bir karıncalanma dalgasından başka bir şey değil ama nerede olsa tanırım.

Tekrar hissetmenin şokuyla zar zor nefes alabiliyorum. Bu parçamın yokluğunu, uzun vadede ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalışıyordum ama geri geldi. Bir şimşek kadar hızlı bir şekilde, ejderhamın tekrar kaybolmasından korkarak kendimi zayıf parıltının etrafına koruyucu bir şekilde sarıyorum. Zayıf parıltının büyümesini istiyorum, bu parçam nihayet hak ettiği yeri alana ve ejderham tamamen ortaya çıkana kadar beni tüketmesi için yalvarıyorum.

Ama yeni doğmuş bir ateşin alevlerine çok fazla hava üfleme gibi, kırılğan közler yanıp sönüyor ve ejderham geri çekiliyor. Daha iyi bilmeliydim. Buraya birçok kez geldim, kırık parçalarımı bir araya getirmeye çalıştım ama nafile. Ne yaparsam yapayım, asla işe yaramıyor.

Benim için değil.

Ne de diğer Sifonlar için.

Birkaç gün içinde ikinci kez, yer değiştirmeden ya da kendimi kurtaramadan gökten düşüyorum. Bu boktan döngüye gülerdim.

Bu an, sadece bu sefer, bu kazadan sonra bir hastanede uyanmayacağımı biliyorum.

Şimdi çok üstümde olan portal, parlak cerulean gökyüzünün ortasında gece dolu bir yarık. Drameric'in başka bir bölümüne doğru hızla alçalırken, diğer tarafta neler olduğunu görmeye devam edemeyecek kadar alçaldığım için büyüğü pencere bir şeritten başka bir şeye dönüşmüyor.

Artık kapıya değil, saçaklarına ve kulelerine ölümümün resmedildiği aşağıdaki yüksek binalara bakana kadar dönüp duruyorum. Sahip olacağım son manzara altımda alaycı bir sırıtış gibi yayılıyor. Tekrar görmeyi çok istediğim bir manzara ama bu şekilde değil.

Paragon Şehri... Tekrar karşılaştık.

BÖLÜM 9

HAVA YANIMDAN ÖYLE HIZLI GEÇİYOR Kİ, burnumdan ağızıma su fişkırıyormuş gibi hissediyorum. Sel çılgılığını çalıyor ve ben atmosferin akıntısına karşı gözlerimi kısıyorum. Dehşet duyularıma saldırıyor ama kalbim içimi ne kadar zorluyor ya da zihnim bir çözüm için ne kadar feryat ediyor olursa olsun, tüm bunların tek olası sonucu, düştüğümde kalelerden birinde düzgün bir yıkım yolu açmam.

Enslee bana yolu açmamı söylemişti. Kastettiğinin bu olduğunu sanmıyorum ama önemli olan düşünce, değil mi?

İçgüdüsel olarak, serbest düşüşümü kontrol altına almak için kollarımı ve bacaklarımı açıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde işe yarıyor ve daldıkça öfkem dehşetimi bastırmaya başlıyor.

Kim gökyüzünün ortasında bir kapı açar ki?

Ama ben cevabı zaten biliyorum. Bu bir savunma önlemi. Dürüst olmak gerekirse iyi bir önlem. Kanatları olmayan herhangi birinin Horde'u kalelerine kadar takip etmesini engelleyecektir ki bizim gibi saldırıya uğradığınızda tam da bunu istersiniz.

Hâlâ nefes alıp almadığımı söyleyemem. Ciğerlerimin göğsümden söküldüğüne eminim ve geri kalan organlarım da sanki onlara katılmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Ama düştükçe kaderimi daha sakın bir şekilde kabulleniyorum ve bir meteor gibi düşerken altımdaki şehri seyrediyorum.

Horde'un kalesinin büyüklüğü hatırladığımdan çok daha ürkütücü. Buraya en son geldiğimde altı yaşındaydım ve şimdi her şeye bakıyorum,

karşı karşıya olduğumuz şeyin kapsamı hakkında ne kadar çok şey unuttuğum ortada.

Paragon Şehri yüksek binalar ve sıkışık hava yollarından oluşuyor. Araçlar yüksek binaların etrafında arıların çiçeklerin etrafında döndüğü gibi vızıldıyor. Göller ve kadim ağaçlar modern mimariyle iç içe geçmiş durumda. Ve Paragon'un hilal şeklindeki yerleşiminin arkasında, süslü bir pastanın katmanları gibi duran dört farklı ejderha kalesi yükseliyor.

Thrasher Kalesi en altta, Horde'un askeri kışlalarının ve eğitim tesislerinin bulunduğu yer. Onun üzerinde Şifacıların ve Kalkanların sığınağı olan Render Kalesi yer alır. Kanalcı Kalesi, dört kale arasında ikinci katmanda tanımlanması en kolay olanıdır. Kale eşit miktarda çarpıcı kale ve yeşillığe sahip. Sarayın bitkilerden mi yapıldığını yoksa yeşilliklerin her şeyi ele geçirmek için elinden geleni mi yaptığını anlayamıyorum.

En üst katta, tacın en güzel mücevheri gibi beyaz ve pırl pırl duran Kral'ın Kalesi ya da şu anda içinde yaşayan klanın adıyla Burner Keep. Zarif yapının arkasından iki yüksek şelale dökülür ve Paragon Şehri ile Dört Katlı'yı çevreleyen dağ silsilesi Talon'un Menzili olarak bilinir, ancak ejderhalar genellikle dev uykulu zirvelerden Atalar olarak bahseder.

Taçlandırılmış mücevhere bakıyorum ve babamın istediği gibi o duvarların içinde büyüseydim hayatımın ne kadar farklı olacağını düşünmeden edemiyorum. Türümün arasında büyür, saygı görür ve şımartılırdım. Açlık ya da terör nedir bilmezdim. Scorch'un çatlak toprakları benim için haritadaki uzak bir işaretten başka bir şey olmazdı. Ve lanetli bir ejderhanın ölü ağırlığı olarak ölüme düşmek yerine bir ejderha olarak bu gökyüzünde süzülüyor olurdum.

Çok aşağıda, ejderha grupları Thrasher Keep'in yan tarafındaki geniş bir açıklığa iniyor. Bunlar Lorn ve onu güvenli bir yere götüren muhafızlar olmalı. Keşke önce Sifon yetiştirme programının iç yüzünü açıklamak yerine ejderhaya *dönüşemeyeceğimi söyleseydim*. Sonra tekrar, bir pisliğin beni bir portaldan atacağını ve bunun benim için sorun olup olmadığını tartışmadan nasıl bilebilirdim ki?

Aeson'ın ejderha işaretini nerede sakladığımı düşündüğünü bilmiyorum. Çaldığım kıyafetler göğüslerimi zar zor örtüyor ve yırtık eteğim sadece bir buçuk kışk yanağımı ve bir kalçamı saklıyor. Horde'un ellerinde ölmeye hazırdım, bu yüzden bu beni gerçekten kızdırmamalı ama yine de öfkem kaynıyor

daha sıcak ve daha sıcak çünkü böyle olacağını tahmin etmemiştim. Ben şehitlik bekliyordum, mahcubiyet değil.

Kendimi Paragon Şehri'nin alt kısmında gördüğüm küçük bir su kütesine doğru yönlendirmek için elimden geleni yapıyorum ama nafile. Kanatlarım ya da kuyruğum olmadan kendimi herhangi bir yere yönlendirmeye çalışmak imkansızın da ötesinde.

Paragon Şehri'nin yüksek binaları ben yaklaştıkça ölümcül sivri uçlar gibi görünmeye başlıyor ve onlarla yüz yüze gelmenin gerçekten canımı yakacağından hiç şüphem yok. Bu gereksiz düşünceyi bir kenara iterek, boğazımda bir hırıltı daha büyürken dişlerimi sıkıyorum. Vücudumdaki her kas, altmış saniyeden daha az bir süre kalmış olan darbe için geriliyor. Hırlamam meydan okuyan bir çığlığa dönüşürken bir binayla kafa kafaya çarpışmaya ve kaybetmeye hazırlanıyorum.

Kırk saniye.

Otuz.

Yirmi.

Dişler sıkılı. Eller yumruk. Ağzım kuru ve gözlerim hava akımından sulanırken, çarpışmaya hazırlanıyorum.

Bir anda üzerime bir gölge düşüyor. Pençeler beklenmedik bir şekilde bedenimi sarıyor ve aniden ağaçtan koparılan olgun bir meyve gibi gökyüzünden koparılıyorum.

Düşüşümün yörüngesini durduran pullu bir avuç içine şiddetle çarpıyorum. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesiliyor. Nefes almak için çabalıyorum, ani havasızlıktan yükselmeye çalışan paniğe karşı koyuyorum. Geleceğini biliyorum - her an ciğerlerim sert darbeden kurtulup şişebilir - ama çaresiz bir nefesle hırıldayana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geliyor. Nefes alıp kendime gelirken görüşümde yıldızlar titreşiyor, ejderhanın tutuşu etrafımda sıkılaşıyor neredeyse cezalandırıyor.

Rahatlamış olmaktan nefret ediyorum.

Kurtarılmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Hem de Horde tarafından, ki bu da yarama tuz biber ekliyor.

Damarlarımda biriken adrenalin yüzünden vücudum titremeye başlıyor. Kulaklarımda çarpan nabız, *çok yakın, çok yakın diye* belirgin bir uyarı veriyor. Ağır kanatların sert çırpışı ivmemizi yavaşlatıyor ve inişe geçtiğimizi anlayabiliyorum. Sert bir çarpışmaya hazırlıklı oluyorum ama son alçalma ve iniş düşündüğümünden çok daha yumuşak oluyor.

Etrafımızdaki diğer büyük bedenler yere seriliyor ve çılgınca seslerin zayıf sesi hâlâ içinde sıkışıp kaldığım ejderha yumruğunu kırıyor. Işık aniden yayılıyor

Ejderha elini açıp beni kabaca yere bırakırken pençelerinin dikişlerinden nefesim kesiliyor. Darbe sarsıcı ama bu sefer ciğerlerimdeki havayı tutmayı başarıyorum çünkü sinir bozucu derecede tanıdık bir siyah ejderha yanımda ejder formuna geri dönmeye başlıyor.

Sırt üstü yuvarlanmadan önce serin çimen yanağımı okşuyor ve ölmediğime dair şaşırtıcı gelişmenin tadını çıkarıyorum. Düştüğüm açıklık, hem ejderha hem de ejderha çeşitliliği olan meşgul bedenlerle dolup taşıyor, ancak kalkıp kargaşanın bir parçası olmak için acelem yok. Toparlanmalıyım. Bu zamanı, yer değiştiren ejderhaları incelemek ve Sifonların bilmediği anatomik zayıflıkları araştırmak için kullanmalıyım ama uzun bir gün oldu ve bir anı hak ettiğimi hissediyorum.

"O da neydi öyle?" Aeson tersliyor, gölgesi bir kez daha üzerimde gezinirken bana doğru yürüyor. "Ortaya çıkmayarak kendini ikinci kez riske atıyorsun. Neyin var senin? Ve yemin ederim bir daha bana yol krepisi saçmalığını yaparsan seni dizlerimin üzerine yatırırım."

"Teknik olarak, bu üçüncü kez," diye mırıldanıyorum yerden.

Cevap olarak hırlaması omurgama bir uyarı ürpertisi gönderiyor. Öfkem onun çağrısına cevap vermek için yükseliyor.

Komutan hızla görüş alanıma giriyor. Ona alev alev yanan bir bakış fırlatıyorum ama öfkem bir an için sönüyor çünkü vücudunda tek bir pul zırh dikişi bile yok.

Yok.

Bir sebepten ötürü, kıcı çıplak. Muhtemelen şu anda ne kadar sinirli görüldüğüyle bir ilgisi vardır.

Başka tarafa bakmam gerektiğini biliyorum. Geri çekilen öfkeme kement atıp şahdamarına saldırmalıyım. Ama her yerdeki kalın kaslar, ağız sulandıran bir V'ye dönüşen kesik karın kasları ve bir çift etli kalçanın arasından sarkan kalın sik, dilimi ağzımın içinde çimento gibi hissettiriyor.

Ejderha izi tüm göğsünü ve omuzlarını kaplıyor. Oniks alevler iri kollarından aşağıya doğru devam ediyor ve dirseklerinin hemen üzerinde duruyor. Sırtının örtülü olduğuna dair ipuçları görebiliyorum. Ancak ondan benim için dönmesini isteyecek değilim. Gerçi kıcına bir göz atmam da pek hoş karşılanmayacaktır.

Şu anda kabul etmeyi reddettiğim parçalarım, onu gördüğümde kenetleniyor. Merkezimde ihtiyaç havuzları oluşuyor, ve ben bir beklentiyle ısınıyorum

yapılmayan bir teklif. İstenmeyen temel içgüdülerimi bir kenara itiyorum ve bana ne hakkında hırladığına odaklanıyorum.

"Artık oyun yok *Prenses*, cevap istiyorum, hemen!" Bu talepten kin damlıyor ve ben bir küçümseme maskesine bakıyorum. Artan şehveti kovmak ve kızgınlığımı bastırmak için tam da ihtiyacım olan şey bu.

Üzerime eğiliyor, mecazi ve gerçek sikini yüzüme doğru sarkıtırken korkutmak için böyle bir pozisyon alıyor. Bununla birlikte, katlanmaya hazır olduğum saçmalık sınırına resmen ulaştım.

Korunmasız sikine doğru bir yumruk savuruyorum ve o da tam umduğum gibi tepki vererek ellerini indiriyor. Aslında neyi hedeflediğimi yanlış değerlendirmesi, geri kalanını tamamen açıkta bırakıyor ve yumruğum yankılanan bir gümbürtüyle boğazıyla buluşuyor.

"Cevap mı istiyorsun, pislik?" Homurdanıyorum, kıcının üzerine düşerken yerden kalkıyorum, gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve elleri boğazını kavıyor.

Çok geç, oniks ölçekli zırh vücudunu sararak onu daha fazla saldırıya karşı koruyor.

"Yer değiştiremem," diye bağıyorum, ona doğru eğilerek, pozisyonlarımız artık tersine dönmüş durumda. "*İfşa* edemem çünkü türümün katledilmesine yardım eden sorcai bu yeteneği çaldı. Yoksa tüm Sifonların öylece yatıp katledilmelerine izin verdiklerini mi sanıyordun?"

Aeson boğazını tırmalıyor, bakışlarında öfke parlıyor. Hava almak için ağzını açtığı anda ama bir türlü içeri çekemediğinde bu öfke telaşa dönüşmeye başlıyor. Kızgınlığım azalıyor.

Ona düşündüğümünden çok daha sert vurmuş olmalıyım.

Kahretsin.

Acımasız bir hava duvarı üzerime çarpıyor ve beni kaçan bir tankın gücüyle komutandan koparıyor. Acı dolu bir homurtuyla havada takla atmaya ve ardından çimlerin üzerinde kaymaya başladım. Daha yeni durmuştum ki ellerim arkamdan zorla çekildi ve sert ve soğuk bir şey bileklerime kenetlendi.

Jori için bağırışlar açıklıkta dalgalanıyor. Her yerim acıyor ama buna rağmen Aeson'u aramak için başımı çeviriyorum. Cezalandırıcı bir el üst kolumu sarıyor ve beni yukarı çekiyor. Omzum acıdan feryat ediyor, ben sürüklenirken eklem yuvasını terk etmekle tehdit ediyor.

Mücadele ediyorum ama nafile, tüm çabalarım rağmen açıklıktan ve kargaşadan hızla çekiliyorum.

Aeson Noctis'in nefes alıp almadığını bilmiyorum.
Ama beni bilmemekten daha çok rahatsız eden şey neden umursadığımı.

10. BÖLÜM

Bir asansörün içinde acımasızca sürükleniyorum. Ayağımın takılıp yüzüstü düşmemi engelleyen tek şey hâlâ acı içinde pazuma sarılmış olan elim. Bir hırıltıyı ısııyorum ve beni tartaklayan şerefsize atmak istediğim şirret cevabı yutuyorum.

Tainted'la geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, o da işleri olduğundan daha kötü hale getirmenin bir anlamı olmadığıdır. Sizin üzerinizde güç sahibi olmaktan hoşlanan birini kızdırmak her zaman işleri daha da kötüleştirir. Öyle ya da böyle cezalarını çekecekler. Onlarla kafa kafaya çarpışmak daha iyidir; bu onlara yaratıcı olmak için daha az zaman verir.

Refakatçim ve ben metal kutuya girerken başka bir ejderha tarafından takip ediliyoruz. İkisini de tanımıyorum ama bu bir şey ifade etmiyor. Bu ikisi beni almaya gelen ekibin bir parçası olabilir ya da olmama ihtimalleri de var. Yine de belirgin olan şey, sivri hoşnutsuzlukları. Bunun nedeni Lairwood'da Horde'a karşı yapılan saldırı mı yoksa az önce onların sevgili soyuna yaptığım saldırı mı, emin değilim.

Erkeklerden biri elini bir panele bastırıyor ve asansör kapıları kapanıyor. Bindığım diğer tüm asansörler gibi kabinin ya yükselmesini ya da alçalmasını bekliyorum ama bunun yerine sağa doğru fırlıyor. Yukarı ya da aşağı olmayan herhangi bir yöne zım yapmaya hazır olmadan, yan duvara doğru savruluyorum. Bu sefer beni yakalayıp ayakta tutmak yerine, el izi artık kolumda morarmış olan drake yansıtıcı metal panele çarpmamaya izin veriyor. Yanağımda acı patlıyor ve alt dudağım çarpmanın etkisiyle yarılıyor ama yavaşça doğrulduğumda yanımdaki sessiz kıkırdama

Drake'i daha yakından incelememi, yüzünü öğrenmemi ve bir plan yapmamı sağladı.

Öfke kanımı kaynatıyor ama kendimi kontrol altında tutuyorum. Dilimi dudağımın üzerinde gezdirip kanı temizlerken hiçbir şeyi ele vermiyorum. Asansör aniden ileri doğru hareket ediyor ve ben arkamdaki sert panele çarparak geriye düşüyorum. Kelepçeli ellerim darbeyi yumuşatmaya yardımcı oluyor ama zaten hırpalanmış omuzlarım darbeyi şiddetle hissediyor.

Sürprizlerle işim bitince dizlerimi büküp ağırlık merkezimi düşürerek bir sonraki şaşırtıcı yön değişimine hazırlanmaya çalışıyorum. Bu da işe yarayabilirdi, eğer bekçi araba önce sola sonra da aşağıya savrulurken itişinin zamanlamasını mükemmel yapmasaydı.

Başım sertçe bir şeye çarptı -duvara, yumruğa, bu pisliğin cüretine- gerçekten bilemiyorum. Bu sefer dizlerimden ve yüzümden başka düşmemi engelleyecek hiçbir şeyim olmadan düşüyorum. Sıcaklık şakağımdan yanağıma doğru yavaşça süzülüyor ve görüşümde siyah noktalar dans ediyor. Bu lunapark yolculuğunun geri kalanında yerde kalmanın muhtemelen daha güvenli olacağına karar veriyorum ve aynen öyle yapıyorum.

Asansör kapıları tekrar açıldığında, Thrasher Keep'e göre nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Üstünde, altında ya da Drameric'in diğer tarafındaki lanet olası dağlarda olabiliriz, tüm bildiğim bu.

Daha önce hiç bir asansör tarafından enayi gibi yumruklanmamıştım, ama her şeyin bir ilki vardır. Muhtemelen yakında moraracak zonklayan bir göz ve yüzümün sol tarafını süsleyen yeni kesiklerle arabadan çıkıyorum. Beyin sarsıntısı geçirdiğimi sanmıyorum, yani en azından bu iyi bir şey.

Tanıdık bir uyuşukluk, uzuvlarımı ele geçiriyor ve duygularımı tüketiyor. Wistan ve Lekeli'sinin bu tür saçmalıklarına alışkın olduğum için mi yoksa Horde'un gerçek yüzünü göstermesini beklediğim için mi bilmiyorum. Her iki durumda da, yeni yaralarımın sorumlu olan alçağa herhangi bir tepki vermiyorum. Bu puştan daha korkunç canavarlarla kafa kafaya geldim. Onun gibi pislikler başkalarının öfkesinden ya da acısından beslenir; benden ikisini de alamayacak. En azından dışarıdan.

Kalaylı gözler yüzümde gözyaşı ya da başka bir acı belirtisi arıyor. Ona bir göz kırpıyorum ve sonra o yokmuş gibi davranmaya devam ediyorum. Beklediğim gibi, onu görmezden gelmem Drake'in öfkesini daha da artırıyor ve beni yakalayıp kısa ve boş bir koridordan geçirerek gölgelerle kaplı büyük bir odaya sokuyor. Tam ortaya bırakıldım, drake'in ayak sesleri boş alanda gürültülü bir şekilde duyulurken, şimdi kapısız girişi koruyan diğer erkeğe katılmak için uzaklaşıyor.

Zeminden dört yumuşak parıltılı duvar yükseliyor, tavana ulaşana kadar gittikçe yükseliyor. Yarı saydam kafesimi oluşturan parlak bariyerleri inceliyorum ama duvarları test etmeye ya da onlardan kaçmanın mümkün olup olmadığını anlamaya çalışmıyorum. Büyü kokusu almıyorum ya da herhangi bir sönümleyici hissetmiyorum. Hafifçe parlayan duvarlar tamamen sessiz ve ne olduklarına dair işitsel bir ipucu da vermiyorlar.

Çalışmak için kabaca on ikiye on iki karelik bir karanlık alanım var ama yatak, işlemek için kova ya da kolay temizlenmeyi sağlayacak bir gider yok, bu yüzden burada çok uzun süre kalacağımdan şüpheliyim. Pürüzsüz zemine ve tavana bakıyorum, ikisi de aynı sütlü-tan rengine. Toprak rengi bana Uçuşumun Teknik Binbaşısı Kamay'ın durmaksızın içtiği kahveyi hatırlatıyor - doğru malzemeleri bulabildiğimiz zaman, ki bu nadiren oluyor.

Göğsümde bir özlem kıvılcımı çakıyor, ama bir memleket hasretine dönüşmeden önce onu söndürüyorum. Görebildiğim kadarıyla, bulunduğum yer zarif görünümlü, şık bir taştan yapılmış. Burası bir işkence odası ya da gösterişli balolara ve diğer zengin toplantılara ev sahipliği yapmak üzere tasarlanmış büyük bir salon olarak ikiye katlanabilir. Gerçi bana kalırsa, herhangi bir arkaik dansa katılmak bir tür işkence olurdu.

Etrafımdaki alanın tam boyutunu değerlendirmek zor. On beş metrelik bir yarıçapın dışında kalan her şey zifiri karanlık ve gözlerimle göremiyorum. Odadaki tek ışık kafesimden ve koridordan geliyor, bu da girişi çevreleyen iki gardiyanı zar zor aydınlatıyor, şimdi sırtları bana dönük.

Yorgun ama boyun eğmiş bir şekilde içimi çekiyorum ve sonra yeni hücremdeki karanlığın ortasına usulca uzanıyorum. Serin zemin morarmış yanağıma ve şakağımdaki yaraya iyi geliyor. Düşüncelerim dönüp duruyor, kafamın içinde tüneyecek bir yer bulamayan endişeli kuşlar gibi kanat çırpıyor. Ormandaki kaçışımdan Lairwood'da Horde'la karşılaşmama kadar süzülüyor, öğrendiğim her şeyi gagalıyor ve bilmediğim ama bilmem gereken şeylerin boşluklarında geziniyorlar.

Lekeli neden Sürü'yle karşılaşmaya çalışsın ki? İntihar bu. Kaçışımın Wistan'ı kızdıracağını biliyordum ama öfke sorunlarını güzel bir öldürme çılgınlığıyla çözeceğini düşündüm. Bazı uşaklarından kurtularak dünyaya bir iyilik yapmış olacaktı. Ama ejderhalarla kavga etmek?

Kan para demektir. Kan statü ve özgürlüktür. Kan büyüye, güce erişim noktasıdır. Bu da demek oluyor ki damarlarımda dolaşan şey

Paha biçilemez. Wistan ve kan simsarlarının beni hayatta tutmaları, işbirliğimi sağlamak için Ren'i kullanmaları mantıklıydı. İçimizden birinin bize ihanet ettiği açık olduğunda bile, bunun aynı motivasyonlar için olduğunu düşündüm: para, güç, The Scorch'u geride bırakma şansı. Ancak Horde'a yapılan saldırı, tüm bunların ötesine bakmamı ve daha fazlası olup olmadığını merak etmemi sağladı, düşünmediğim, kaçırdığım bir şey var mı?

Enslee ve diğerlerini düşündükçe endişe bir ileri bir geri gidip geliyor. Onlar güvende mi? Onlara geri dönebilecek miyim? Uzun oyun gibi bir şeyin gerektirdiği sabra hiçbir zaman sahip olamadım. Daha doğrudan bir yaklaşımı tercih ederim. Bir şey seni öldürmeye çalışır ve sen de onu öldürürsün. Kedi fare oyunlarına uygun değilim, özellikle de kedi mi yoksa fare mi olduğumu anlayamadığım zaman.

Bir iniltiyle sarsılarak uyandım. Eğer içinde yattığım soğuk kan gölü bir gösterge ise uyuyakalmış ya da bayılmış olmalıyım. Donuyorum ve çok ağrım var. Nedense bu bende gülme isteği uyandırıyor ama bu isteği hemen bastırıyorum. Ellerim hâlâ arkamdan bağlı ve kollarım artık uyuşmuş durumda. Derimi altımdaki taşın dondurucu soğukluğundan daha fazla koruyabilmek için giysilerimin yerini değiştirmeye çalışıyorum ama işleri daha da kötüleştiriyorum.

Ren'in şu anda beni izlediğini ve gülmekten kırıldığını hayal edebiliyorum. Bana bir yılan tarafından kapılmak için bir kuştan kaçmaya çalışan bir kum kurduna benzediğimi söylerdi. Haksız da sayılmazdı. Buna bir kahkaha atıyorum ve üstüm göğüslerimin alt kabarıklığını ortaya çıkaracak kadar yükseldiğinde ve eteğimdeki yırtık, hala sadece ipliklerle tutunmayı başaran son birkaç santim boyunca yırtılma tehdidinde bulunduğu acıması kıyafetimi yeniden düzenlemeye çalışmayı bırakıyorum.

Şimdi sadece memeleri olan bir kum tanesine benziyorum.

Hiç komik değil. Komik olmadığını biliyorum ama yine de kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

Başım dönüyor ve belki de resmen kaybettiğimi fark ediyorum.

Wistan'dan kurtuldum ama bir asansör tarafından alt edildim.

Bu sefer gülüyorum ve sonra irkiliyorum çünkü bu her şeyi acıtıyor.

Neden sarhoş gibi hissediyorum ki?

Belki de bu tatlı vızıltıyla birlikte gelirse delilik o kadar da kötü değildir.

Bir şey iç alarmlarımı harekete geçiriyor ve artık bu odada yalnız olmadığımı fark ediyorum. Ne kadar zamandır orada beni izledikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama kesinlikle orada biri var.

İçgüdülerim doğruysa birkaç kişi.

İhtiyatlı bir şekilde, yeni arkadaşımın kokusunu almayı umarak derin bir nefes çekiyorum. Ama tek alabildiğim koku, içinde yattığım kan birikintisi.

Bekliyorum.

Son birkaç ayda çok iyi olduğum bir şey - Uçuş'um çok gurur duyardı.

Etrafımdaki hava gittikçe daha bunaltıcı gelmeye başlıyor ve kralın yüzü zihnimin tam ortasında beliriyor. Onun muhteşem yüz hatlarını gözümün önüne getiriyorum ve her zaman ekrandan yaydığı doğal cazibenin, hücremde bana kaşlarını çatarak bakarken yok olup olmayacağını merak ediyorum. Önce beni sorgulayacak mı, yoksa ilk tanıştığımızda oğullarının yapması gerekeni yapıp beni hiç pişmanlık duymadan ya da tereddüt etmeden öldürecek mi?

Kral Noctis yüzümü gördüğünde ve babamın parçalarının ona baktığını fark ettiğinde korkacak mı, yoksa en iyi arkadaşımın sonunu getirmek ne kadar kolaysa benim sonumu getirmek de o kadar kolay mı olacak?

Etrafımdaki karanlık sessiz ve sinir bozucu. Beklentiyle izliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Tam başımdaki yaranın benimle dalga geçiyor olabileceğini düşünmeye başladığımda, iri bir figür nihayet kasvetten ayrılıyor ve parıldayan kafesimin ön duvarına doğru rahatça yürüyor. Bu düşündüğüm Noctis değil.

"Şimdiye kadar kanepelere ve amcıklara dalmışsındır diye düşünmüştüm. Bu tür şeyleri senin için halledecek adamların yok mu?" İçimden kendime beşlik çakarak sordum.

Kanepeler ve amcık... İyiydi.

"Hadi ama Prens, bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

"Prens Crass kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyorum. "Ama ne yazık ki unvan yanlış."

"Ah evet, özür dilerim. Düşmüş Syphon kralının sahipsiz kızı, *Dişi Tenebrae* olmalı."

Biraz abartılı tonlamasına gözlerimi devirirdim ama başım çok fazla ağrıyor ve gözlerimin yanlış yöne takılıp kalacağına dair mantıksız bir endişe yaratıyor. Zaten Uçuş'uma geri dönersem uğraşmam gereken Fırfırlı Kertenkele olayı var; bir de gözlerimin ters dönmesini eklemeye gerek yok.

"Yine yanlış," diye karşılık veriyorum kibirli bir edayla. "Babam öldü ve dediğin gibi ben sahipsizim. Dolayısıyla hiçbir unvanım yok. Bu yüzden tüm bu saçmalıkları siktir edip gidebilirsiniz... tabii ki saygıyla, Ekselansları."

"Kim ve ne olduğunuzu çok yakında öğreneceğiz. İddialarınızı doğrulamak için buradayım," diyor ve bu neredeyse bir tehdit gibi geliyor.

"Oh ne güzel," diye karşılık veriyorum.

Lorn Noctis gölgelerden tamamen dışarı adım atıyor, siyah pullu zırhı belirgin bir şekilde yok. Onun yerine, onu tüm doğru yerlerinden saran beyaz bir pantolon ve vücudunun her düzlemini ve kıvrımını vurgulamak için ustalıkla dikilmiş gibi görünen eşleşen bir üst var. Gömleğinin yakası sert ve yüksek, keskin çenesinin hemen altında duruyor. Bir tür parlak beyaz nakış, sırtından aşağıya görkemli bir şekilde sarkan pelerini aşağıya doğru daldırmadan önce göğsünü ve gömleğin geniş yapılı omuzlarını yalıyor.

Giydiği şey muhtemelen vücudumdaki her damla kandan daha pahalı. Sert ve boyun eğmez görünüyor, giysisinin beyazı saçının tam tonuyla mükemmel bir uyum içinde. Sadece varlığı bile muhteşem, korkunç ve varisin hiç gevşeyip kendini bırakıp bırakamayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Belki yeterince yaklaşırsa, benim vızıltılarım ona sıçrar. O zaman ikimiz de memeli kurtçuklar ve yenilmez asansörler hakkında gülebiliriz.

Çok da küçük olmayan kardeşinin iyi olup olmadığını sormak dilimin ucunda ama o kadar da ileri gitmedim. Ayrıca hâlâ aptal beynimi umursamadığına ikna etmeye çalışıyorum. Yine de tartışmayı kazandığımı sanmıyorum; beynim gerçek bir inatçı sürtük.

Buna gülümsüyorum ve sonra dudağımdaki yarığı çekiştirirken irkiliyorum. Lorn'un kaşları çatılıyor ve bariyere yaklaşıyor, gözleri hücremdeki karanlığı delip yüzümü daha dikkatle inceliyor.

"Yaralanmışsın," diyor şaşkınlıkla, sanki beklediği son şey buymuş gibi.

"Bir de diğer adamı görmelisin," diye şaka yapıyorum. Başım daha sert çarpmaya başlıyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Dinle Heir, Lekeli en azından dayaklarım arasında iyileşmem için bana biraz zaman verdi. Bu sorgulamayı yarın için yeniden planlayabilir miyiz? O zaman daha eğlenceli olacağıma söz veriyorum."

Lorn'un gözleri benimkilere odaklanıyor ve yanaklarında öfke çiçekleri açıyor. Birden ileri doğru adım atıyor, yüz hatları öfkeli, kafesimin parıldayan duvarını dekoratif bir havadan başka bir şey değilmiş gibi geçiyor.

Şok olmuş bir şekilde bakakalıyorum.

Lanet olsun bana.

Bu duvarları test etmeliydim. Eğer istediğim zaman içinden geçebilseydim, kendi kıcımlı tekmeleyecektim.

Hücreye girer girmez kanımın kokusu Lorn'a çarpmış olmalı çünkü gözbebekleri büyüyor ve dudağı öfkeli bir hırıltıyla havaya kalkıyor. "Zainab'ı hemen buraya getirin!" diye bağıyor omzunun üzerinden, sonra çömelip bana doğru uzanıyor.

"Dokunma bana," diye homurdanıyorum, sesim aynı anda hem tehdit hem de panikle doluyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama fazla uzağa gidemiyorum, çok sert ve üşüyorum.

Tereddüt ediyor, önce acı çekmiş sonra da kızmış görünüyor ama neyse ki ellerini indiriyor ve mesafeyi koruyor. "Neden kolları hâlâ bağlı?" diye bağıyor ve kafasını koridordaki iki muhafıza doğru çeviriyor. Onlara sesleniyor ama ne dediğini anlamıyorum çünkü bileklerimdeki kelepçeler aniden çözülüyor ve kollarımdaki ve omuzlarımdaki uyuşukluk yerini boğazımdan istemsiz bir inilti çıkaran iğne batar gibi bir sancıya bırakıyor.

Öne doğru yuvarlanıyorum, kötü muamele görmüş uzuvlarımdaki his acı verici bir şekilde geri dönerken alnımı yere bastırıyorum. Keskin bir ağrı içimde nabız gibi atıyor ve şiddeti azalmaya başlayana kadar nefes nefese kalıyorum.

Yerden kaldırıyorum ve bu beklenmedik ve istenmeyen hareketle yeni bir acı dalgası üzerime çöküyor. Bana dokunmaması için yaptığım uyarıyı görmezden geldiği için Lorn'un içini boşaltmak için dönüyorum ama Aeson bana bakıyor, yüzü öfkeyle dolu.

"Sen," diye pufluyorum şaşkınlıkla.

"Ben," diye onaylarcasına gürlüyor ve beni kollarının arasında yeniden konumlandırarak göğsüne bastırıyor, bir kolu sırtımda, diğeri dizlerimin altında.

"Ne oldu?" diye soruyor kafesimin duvarları tavandan su gibi düşüp zeminde kaybolurken. Aceleyle, artık gardiyansız olan koridora doğru ilerliyor.

Bu sefer gözlerimi deviriyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi, hemen pişman oluyorum. Görüşüm dalgalanıyor ve başım sanki bir kompaktörün içine düşmüş gibi hissediyorum ama gözlerim takılmıyor.

"Az önce kendi kendine beşlik mi çaktın?" Aeson soruyor.

"Gözlerim için. Onlarla gurur duyuyorum," diye açıklıyorum ama kafası daha da karışmış görünüyor.

"Aes, Zainab çoktan yola çıktı. Sen nereye gidiyorsun?" Biz neredeyse koşarak uzaklaşırken Lorn kardeşinin arkasından sesleniyor.

"Onu Jori'ye götürüyorum. O daha yakın," diye homurdanıyor Aeson, Lorn'un ses tonundaki kınamayı tamamen görmezden gelerek.

"Ne haltlar döndüğünü anlayana kadar gitmesine izin yok," diyor Lorn bize yetişirken, pelerini arkasında dalgalanıyor ve bu da bizi takip eden diğer ejderhaları mesafelerini korumaya zorluyor.

İçimden gülmek geliyor ama kendimi tutup sessiz kalıyorum.

*Neden bu kadar sıcak ve tuhaf
hissediyorum? Altıma işemedim, değil
mi?*

"Gitmiyoruz, oda değiştiriyoruz. Revirde de ona istediğini rahatlıkla sorabilirsin. İyi davranacaktır, değil mi Pençe?"

"Ben olsam buna güvenmezdim," diye cıvıldıyorum dürüstçe ve sonra kıkırdıyorum.

Aeson bana bakıyor, bakışlarında endişe süzülüyor. Ben de onunla aynı fikirdeyim çünkü bende bir sorun var ve bunun nedeni yaralı ya da acı çekiyor olmam değil.

Acı, biliyorum.

Acıyla başa çıkabilirim.

Bu başka bir şey.

"Tove, Ogdan, yayınları açın ve iniş pisti ile Warren arasında neler olduğuna bakın," diye emrediyor Aeson.

Önümüzden boğuk, kadınsı bir ses "Tamamdır," diye cevap veriyor.

Lirocar'daki yolculuğumdan hatırladığım dişiyi görmek için başımı çeviriyorum. "Ooh, Tove, gitmeden önce iyi şans getirmesi için başını okşayayım," diye sesleniyorum

Dışarı.

Etrafımdan birkaç kıkırdama sesi geliyor, ama onları takip etmeye çalıştığımda, hareket şakağıma bir diken gönderiyor ve görüşümün yapmaya başladığı tüneli engellemek için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Kahretsin, çok yorgunum.

"Henüz kestirmek yok, Pençe. Gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum," diye bağılıyor Aeson.

"Bu benim adım değil, seni otoriter pislik," diye çıkışıyorum ve sonra sarhoş bir mırıltı gibi çıkınca titriyorum.

"Sen söyle ona Frills," diye cesaretlendiriyor Chastain.

"Bu da benim adım değil," diye sızlanıyorum ve dudaklarımla dilimin kelimeleri doğru şekilde oluşturması için tüm dikkatimi toplamam gerekiyor.

"Bana ne yaptın sen?" Birden kafam karışarak soruyorum.

"Hiç Kaynak'ın yakınında büyüdün mü?" Lorn birdenbire soruyor.

Ona bir parmak salladım ve cık cık ettim. "İyi deneme, Varis, ama beni kandıramayacaksın. Ooh, ağzım yine çalışıyor!" Hissetmediğimde heyecanla ilan ediyorum

Sanki ağızımda bir kilo kumla konuşuyormuşum gibi.

"Sizi kandırmaya çalışmıyorum. Kaynak büyüğü türümüz için hayati bir ihtiyaçtır. Eğer tükenmişsen, bir Kaynağın yakınında olmanın... bir etkisi olabilir," diye açıklıyor Lorn, ama kafasının etrafında dans eden parlak ışık noktalarına değil de onun sözlerine odaklanmakta zorlanıyorum.

Yıldırım böcekleri buraya nasıl girdi?

Lorn bana, "Bence sen Kaynak sarhoşusun, Prenses," diyor, şimdi şimşek böceklerinin halesiyle dans eden eğlence kırıntıları.

Az önce bana söylediği şeyin hayati önem taşıdığını biliyorum. Zihnimde uyarı zilleri çalıyor ve bunu gerçekten önemsemeliyim. Ama beni gerçekten rahatsız eden başka bir şey daha var ve bilme ihtiyacı diğer her şeyi bir kenara itiyor.

Gözlerim Lorn'dan ayrılıyor ve Aeson'a dönüyor. "Neden beni öldürmüyorsun?" Komutana şaşkınlıkla soruyorum ama huysuzca geliyor.

Ateş mavisini gözlerini benimkilere diyor, yüz hatlarını şok ve şaşkınlık kaplıyor. "Bunu neden yapayım ki?" diye soruyorum, sanki bu bir cevapmış gibi karşı çıkıyor.

Ama değil.

Birinin soruya soruyla cevap vermesinden nefret ederim. Bu bir kaçış, kontrolü ele geçirmenin ya da geri almanın bir yolu. Bu da başka bir oyun ve ben bu oyunlardan çoktan sıkıldım.

Enslee ne düşünüyordu bilmiyorum. Horde'la sadece birkaç saat geçirdim ve şimdiden her şeyi berbat ediyorum. Belki kan simsarlarından önceki halim bunu başarabilirdi ama artık o değilim. Kendine güvenen, yetenekli, azimli ve odaklanmış biriydi. Bütün bu piçleri çoktan avucunun içine almış olurdu.

Artık ne olduğumu bile bilmiyorum. Ne kadar hırpalanmış ve kırılmış hissettiğime bakılırsa, her neyse, yeterli değil. Artık yetmiyor.

İçimi çekiyorum ve başımı Aeson'un göğsüne yaslıyorum, onu ayakta tutmak için savaşmaya devam edemeyecek kadar yorgunum. "Neden?" Papağan gibi başımı sallıyorum. "Çünkü babamı öldürdün. Özellikle seni değil," diye düzeltiyorum, ona sokulurken eğlenerek homurdanıyorum. "Sen çok gençtin, ejderhan da çok küçüktü. Onu öldüren daha büyük bir ejderhaydı."

Hareket etmeyi bıraktık.

"Az önce ne dedin sen?" Aeson soruyor, sesi biraz boğuk ve artık sessiz olan koridorda biraz fazla yüksek.

Bir kahkaha patlatıyorum.

Ona kim olduğumu söylediğimde de aynı soruyu sormuştu.

Kollarının arasında doğrulmaya çalışıyorum ama bedenim reddettiğimi haykırıyor. Aeson ne istediğimi anlamış olmalı ki beni kaldırıyor ve ağzımı kulağına yaklaştırmak için başını eğiyor.

"Onun wyvernler tarafından öldürüldüğünü düşünüyorsun," diye fısıldıyorum, ejderha işaretli boynunda aniden yükselen tüyler beni büyölüyor. "Ama öldürölmedi. Ben oradaydım. Onu gördüm. *Ejderhalardı*. Ama kimseye söyleme, bu bir sır."

11. BÖLÜM

AESON'UN GÖZLERİ ŞOK VE HAYAL KIRIKLIĞI DOLDU. Başımı geri çekiyorum, az önce söylediklerim bir göletteki tekmelenmiş çamur gibi aramıza yerleşirken yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta.

"Ejderhalar..." diye tekrarlıyor, sanki zihnini kelimelerin etrafına sarabilmek için önce ağzını sarması gerekiyormuş gibi. "Kim?"

"Burada değil," diye araya giriyor Lorn, ses tonunu karartan bir sitemle. Koridora dikkatle bakıyor ve Aeson anlayışla doğruluyor. Geniş koridorda tekrar ilerlemeye başlıyoruz, ilerlerken duvarlardan yansıyan tek ses ağır ayak sesleri.

Tedirginlik her iki soyluyu da gizliyor, çatık kaşları ve çökmüş ağızları çalkantılı düşüncelerden oluşan bir tayfunun göstergesi. İfşaatımın onları sarsmasında garip bir şekilde tatmin edici bir şey var. Benim de kavramakta zorlandığım bir şeyi onların da kavramaya çalışmasına tanıklık etmek hem karmik hem de son derece onaylayıcı bir duygu. Bu berbat bir durum - acımı kimsenin yaşamasını istememeliyim ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. İhanet iğrenç bir canavar; neden onun yaralarını taşıyan tek kişi ben olayım ki?

"Onu revire götürmemeliyiz," diyor Lorn, düşünceli ve gergin bir yüz ifadesiyle.

Aeson, "Çayırılık güvenli," diyor ama içinde tanımlayamadığım bir şey var, sanki bu seçenekten emin değil ama daha iyi bir seçenek de sunmuyor.

Ağabeyinin başını sallamasıyla Aeson yön değiştiriyor. Duvara benzeyen bir şeye doğru yürür. Birdenbire komutanın önünden kayarak açılan bir duvar.

yaklaşıyor ve saniyeler önce tamamen gizli olan başka bir koridoru ortaya çıkarıyor.

Yeni açıklığa bakıyorum, tamamen şaşkına dönmüş bir halde. Zihnimde mide bulandırıcı bir anlayış beliriyor. Birisi kafesinden kaçıp buraya gelse ve kaçmaya çalışsa bile çıkış yolunu asla bulamaz. Bu şeytani ve zekice bir şey ve kanımı donduruyor.

Buraya gelirken ne düşünüyordum ki?

En iyi günümde bile burası benim ligim değil ve bugünün en iyi günüm olmadığı kesin.

Aeson hızını artırıyor ve başka bir asansöre yaklaşıyoruz. Kaskatı kesildim, ikinci raunda hazır değildim. Komutan tepkimi fark etmiş olmalı çünkü yüzü düşüyor ve gözleri benimkileri yakalıyor. Bakışlarında bir anlayış beliriyor, silmek istediğim keskin bir kavrayış.

Neden güzel ve aptal olamıyor? Her şeyiyle güzel ama özü sıfır olsaydı bu iş çok daha kolay olurdu. Ama hayır, bu herifin zeki, becerikli ve sinir bozucu derecede gözlemci olması benim şansım.

Cevaplamaya hiç niyetim olmayan sorular komutanın yüzünde yanıp sönüyor. Dudaklarımı kaşlarımı çatarak düzleştiriyorum ve ondan uzağa bakarak asansörün beni neden gerdiği konusunda ona hiçbir şey anlatmayacağımı açıkça belirtiyorum.

Grup çok daha büyük bir asansör kabinine doluşurken, "Sırların uzun süre senin olmayacak," diye uyarıyor.

Gözlerinde gördüğüm meydan okuma ışıltısını görmezden gelerek, "Belki, ama şimdilik benim sırlarım," diyorum.

Bu kez asansör kapıları kapanıp kutu hareket etmeye başlamadan önce kimse bir panele elini basmıyor ya da başka bir şey yapmıyor. İçlerinden hangisinin bu şeyi kontrol ettiğini anlamaya çalışarak grubun etrafına bakıyorum ama herkes kaskatı ve odaklanmış görünüyor, bu da anlamayı imkânsız kılıyor.

Chastain'i tanıyorum, Lairwood'da ilk karşılaştığım iri sarışın vahşi ve lirocar yolculuğundan başka bir drake, adını hâlâ bilmediğim mor pullu zırhlı olan. Şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü olan iri bir ejderha Aeson'un arkasında duruyor. Saçları siyah, teni alaca ve pullu zırhı koyu kahverengi. O bir Thrasher ve vakur tarçın kahvesi gözleri sabit bir şekilde bana dikilmiş.

Drake'in bakışlarına karşılık veriyorum, ikimiz de meydan okumuyor ya da üstünlük için mücadele etmiyoruz. Sanki bugün ortaya çıkan tüm belirsizlik ve kaosun içinde diğerinin nereye oturabileceğini görmeye çalışıyormuşuz gibi birbirimize bakıyoruz. Kollarındaki siyah işaretleri ve bantları zar zor fark ediyorum.

Pullu zırhının koyu kahverengisine karşı neredeyse kamufle olmuşlar ama Kraliyet Kanadı'nın bir üyesi olduğunu inkar edilemez bir şekilde gösteriyorlar.

Chastain eğilip ona duyamadığım bir şeyler fısıldıyor ve daha önce Kanalcı'nın gece mavisini pullu zırhında olmadığını bildiğim bir dizi bant ve glif daha görüyorum. Bakışlarım asansörün etrafında dolanıyor ve hepsinin Kraliyet Kanadı üyesi olarak işaretlendiğini fark edene kadar birbiri ardına glif kaplı kollara iniyor. Bu bir sürpriz olmamalı. İki Noctis soyuyla birlikte bir asansörde duruyorum ama bu durum tehlikeli gerçekliği daha da vurguluyor.

"Annen kim?" Aeson durup dururken soruyor.

Soru adrenalinimi yükseltiyor, bu da başımın daha da sert çarpmasına neden oluyor, ancak gök mavisini kurnaz bir çift göze bakarken hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorum. Rengin içinde uygun olandan daha uzun süre kayboluyorum ve onun tutuşu aniden sıkılaşıyor... neredeyse sahiplenici bir şekilde.

Bu neden hoşuma gidiyor?

Yüzünü inceliyorum ve kendimi komutan hakkında merak etmemem gereken şeyleri merak ederken buluyorum. O benim düşmanım. Gülümsediğinde neye benzediğini bilmek istememeliyim ya da kahkahasının sesini önemsememeliyim. Geldiğinde ne gibi sesler çıkardığını merak etmemeliyim.

İçimde garip bir kıpırtı başlıyor ve en tuhaf duygu üzerime çöküyor. Sanki artık gözlerimden dışarı bakan tek kişi ben değilmişim gibi. İlk düşüncem, yüzeyin hemen altında yüzen, her şeyi içine alan, değerlendiren ejderham olduğu.

Ama bir şekilde bu farklı.

Tanıdık olmayan baskı azalmıyor ve inkar edilemez bir idrak dokunuşu zihnimi gıcıkıyor.

Bunu Aeson mu

yapıyor? Yoksa bu ben

miyim?

Ya da belki de bu beni sarhoş ettiği için Kaynak'ın suçudur?

Ejderhamla temas kurmak ya da bizi ayıran kafesin zayıfladığına dair bir işaret almak için ona uzanıyorum ama her zaman olduğu gibi o parçam kilitli ve uykuda.

Sarsılmış ve kafası karışmış bir halde Aeson'a yaklaşıyorum, muhtemelen fazla yaklaşıyorum. Aniden ona doğru hissettiğim bu garip çekimi değil, karışık derinlik algımı ve bulanık kafamı suçluyorum.

"Çok gizli şeyler hakkında konuşmamamız gerektiğini sanıyordum," diye fısıldıyorum, sorusunu bilerek geçiştiriyorum ve bakışları dudaklarıma düşüyor.

"Bu çok mu gizli?" Aeson soruyor, ses tonu derin bir hırıltıyla sınırlanan çakıllı bir alay, bana geldiğinde çıkardığı seslerden birini bilebileceğimi düşündürüyor.

"Hakkımdaki her şeyin çok gizli olduğunu sanıyordum. Bu yüzden mi akrabalarının onaylamayacağı bir dişi gibi beni gizlice çayırına götürüyorsun?" diye sordum.

Lorn, "Jori Kaynak sorununu çözene kadar ondan tutarlı bir şey öğrenemezsiniz," diye araya giriyor.

Varisin göğsünü işaret ediyorum. "Senin Kaynak sorunların var. Ayrıca şurada da biraz pislik var." Sağ gagasını işaret ediyorum. Sinirli bir şekilde gömleğini karıştırıyor, sonra aşağı bakınca hala tertemiz olduğunu görüyor. Kıkırdıyorum. "Gotchya."

Lorn'un kaşları buz gibi. Beyaz saçları, kış mavisi gözleri ve soğuk güzelliğiyle uyumlu mükemmel bir aksesuar. Bu düşünce beni tekrar kıkırdatıyor.

"Gamzen var," diyor Aeson, sanki ben bilmiyormuşum gibi.

Nefesim kesiliyor ve elimle küçük girintiyi kapatıyorum. "Geri mi döndü?" diye haykırıyorum.

Aeson kaşlarını çatarak bana bakıyor, bakışlarında şaşkın bir ifade var.

"Onu korkutup kaçırma!" Onu uyarıyorum. "Ufaklığı uzun zamandır görmemiştim."

Aeson bir kahkaha atıyor ve sonra sanki bu eğlence gösterisi onun iradesi dışında gerçekleşmiş gibi hemen kesiyor.

"Sadece mutlu olduğumda ya da eğlendiğimde ortaya çıkar. Bunu benim için mahvetme," diye azarlıyorum ve Aeson'un eğlencesi anında sönüyor.

Herkes sessizleşiyor ve ben daha fazla saçmalamamak için dudağımı ısıyorum. Unuttuğum kesiği yanlışlıkla yeniden açtığımda irkiliyorum.

"Yine kanaması var," diye anons ediyor biri.

Umursamaz bir el sallıyorum. "Önemli bir şey değil, sadece dudağım. Daha kötü yaralarım da oldu... çok, çok, çok daha kötü. Bunun için endişelenme bile. Başıma gelen boktan şeylerin yanında devede kulak bile değil."

Ben ne diyorum ki?

Utancımdan gözlerimi kapatıyorum. İstemsiz kelime kusmamı durduracakmış gibi bir elimi ağzıma bastırıyorum.

"Gideceğimiz yere varana kadar biri beni bayıltabilir mi? Neyim var bilmiyorum," diye yalvarıyorum, sesim avucumun içinde boğuklaşıyor.

Aeson, "Neredeyse vardık," diye beni temin ediyor, ben de başımı sallıyorum ve sonra bu hareketime pişman oluyorum. "Şimdi annenin yanına dön," diye beni yönlendirmeye çalışıyor.

İnliyorum ve sinirlenerek ellerimi tekrar kucağıma bırakıyorum.

"Anneme bu kadar takıntılı olmayı bırak; bir kıza kompleks vermenin yolu bu." Ona bakmak için gözlerimi açıyorum ve donup kalıyorum.

Duvarlarda ve yerlerde beyaz ejderha taşıyla çevriliyim. Tıpkı hatırladığım gibi açık gri ve altın rengi damarları var. Kemerler aynı. Duvarların taşına oyulmuş, uçan, avlanan, hayatı yaşayan ejderhalar farklı ama yine de kalbimin sıkışmasına ve ciğerlerimin beni bırakmaya çalışmasına neden olacak kadar benzer.

Yaban arıları içimi mahvetmeye başladı.

Aynı şey değil. Sen iyisin. Kendime söylüyorum ama anında buna inanmıyorum.

Beni buraya getirdiklerini neden fark etmediğimi bilmiyorum. Çayırılık dediler ve bu sadece King's Keep'in kuleleri anlamına gelebilirdi. Ama yine de karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum.

Hazır değildim.

Hazır olup olamayacağımı da bilmiyorum.

"Sorun ne?" Aeson bana bakabilmek için aniden durup soruyor ama düşüncelerim ve anılarım beni bir anda kaçmak için yanıp tutuştuğum bir zamana geri götürüyor.

"King's Keep," diye cevap veriyorum, fısıltım içi boş bir yıkım kabuğu, çünkü buraya en son geldiğimde annemin, kardeşlerimin ve babamın katledilişini izlemiştim.

Nefeslerim kısılıyor ve kalbim, ritmi sürekli bir önsezi gümbürtüsüne dönüşene kadar atışlar arasında acele ediyor. Karıncalar damarlarımda geziniyor ve kendimi topraklamak için parmağımı yara izlerimde gezdiriyorum, ancak hala tılsım tarafından gizleniyorlar ve orada olması gereken ama olmayan şey arasındaki kopukluk beni spirale gönderiyor.

Bir anda, onu görebiliyorum.

Koklayabiliyorum. Duyabiliyorum. Sanki

hiç ayrılmamışım gibi.

"Hayır," diyorum kendime, titremeyi bastırmak için ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum. Kırık ve sivri tırnaklarım avuç içlerime batıyor, acının küçük öpücüğü hızla akan düşüncelerime odaklanmama yardımcı oluyor. "Orada değilsin," diye bağıyorum

sessizce. "Parçalanmıyorlar. Çığlıklarını duyamazsınız. Çoktan oldu. Her şey bitti. Sen orada değilsin."

Ama aniden oradayım ve her şeyin dehşeti beni bir kez daha öyle hızlı yakalıyor ki, hayatta kalmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Enslee kucağıma daha da gömülüyor, eteğimin kumaşı çığlıklarını bastırmaya yardımcı oluyor. Kardeşlerimizi buldular. Kaçtıklarını sanmıştık ama ejderhalar onları odaya geri sürüklüyor. Kraliçe çığlık atıyor. Babam yalvarıyor. Pazarlık etmeye, yalvarmaya çalışıyor ama zırhlı ejderhalar dinlemiyor. Brooks ağlıyor, çok korkmuş.

Gözlerimi kapatmalıyım.

Başka tarafa bakmalıyım... ama yapamıyorum.

"Ben orada değilim," diyorum kendi kendime. "Hayatta kaldım."

Drake'ler Brooks'u uzaklaştırdığında Ronin ve Novak çığlık atıyor. Onların dehşet dolu feryatları babamın ve kraliçenin acı dolu çığlıklarına karışıyor. Annem hemen arkalarında bir kan birikintisinin içinde yatıyor. Vücudu seğirmeyi bıraktı, hareketsiz kaldı. Öldüğünü düşünüyorum.

Brooks çığlık atıyor, ıstırap ve acı içimi kavuruyor, her şeyimin içini boşaltıyor.

Ben o kulede değilim. Onların ölümünü izlemeyeceğim! Zihnime hırlıyorum, karşı koyuyorum, dehşete yenik düşmeyi reddediyorum. Burada değil. Şimdi olmaz. Burası güvenli değil. Savunmasız olmayı göze alamam. Onlara zayıflıklarımı gösteremem.

Aeson'un kollarından iterek çıkıyorum, boşluğa ihtiyacım var, hasta olmaya, adım atmaya, parçalanmaya... Bilmiyorum. Birkaç adım atmayı başarıyorum ama kan kaybım ve hırpalanmış bedenim aceleci geri çekilişime hızlı bir son veriyor. Görüşüm kararıyor ve dizlerim aniden çöküyor. Bir çift becerikli kol beni yakalamakta, düşmemi engellemekte gecikmiyor ve sonra geniş, sert bir göğse yaslanıyorum.

Sıcak bir el saçlarımı okşuyor ve gür bir ses mantramı alıp mükemmel bir eşzamanlılıkla bana tekrarlıyor. "Orada değilsin," diye fısıldıyor yaralanmamış şakağıma. "Güvendesin," diye ekliyor, neredeyse ona inanana kadar tekrar tekrar.

Ona inanmayı çok istiyorum.

Çığlıklar zihnimde yankılanırken inliyorum, ama lime lime edilen ailemin akıldan çıkmayan hayaletlerine bakmayı reddediyorum. Kan kokusu burnuma dolmaya çalışıyor ama hayalet istilasına karşı nefesimi tutuyorum. Bunun gerçek olmadığını biliyorum. Yaşandı ama şimdi yaşanmıyor. Yine de bu kesinlikte bile, şiddetli selden kurtulmak ve yüzeyi bulmak çok zor.

Ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum, uyum içinde "ben iyiyim" diye mırıldanıyorum, oysa gerçek bundan daha uzak olamaz. Çıkış yolumu bulmaya başlayana kadar travmanın içinde ilerliyorum. Yavaş yavaş nefeslerim düzene giriyor, kalbim uygun hızını buluyor ve gözlerim alışıyor. Acımasız anılar kutularına geri itiliyor ve parçalanmış derinliklerime yeniden gömülüyor. Orada kalmaya niyetleri olmadığını biliyorum, hiçbir zaman olmadı ama bu yarının sorunu olacak.

Gözlerimi açıyorum, bitkin, tükenmiş ama dünyayla yeniden yüzleşmeye hazırım. Üzüntü yanaklarımı renklendiriyor. Etrafımdaki herkesin ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum. Kendimi endişe verici bir şekilde savunmasız hissediyorum ve bu konuda hiçbir şey yapamadığım için hayal kırıklığına uğruyorum.

Ne söyleyeceğimi ya da az önce olanları nasıl açıklayacağımı bilemeden Aeson'a dönüyorum ama farklı bir çift mavi göz benimle buluşuyor. Beni rahatlatan ve karanlıktan çıkaran Aeson değil.

Beni kucaklayan sıcak kollar ve yumuşak ses Lorn'a ait.

BÖLÜM 12

Ben ona bakarken LORN HİÇBİR ŞEY SÖYLEMİYOR. O da beni kucağından indirmiyor ya da kollarını üzerimden çekmiyor. Öylece oturup birbirimizi izliyor, bekliyoruz. Neyi bekliyorduk?

Bilmiyorum. Belki de tekrar kırılıp kırılmayacağımı görmek için bekliyordur. Dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şeyi merak ediyorum. Kendimi hiçbir zaman aşırı duygusal biri olarak görmedim ama sanırım zorla esaret ve işkence bir kızı gerçekten değiştirebilir. Lekeli'yle geçirdiğim zamanın -ve şimdi burada Sürü'yle birlikte olmamın- gömülü kalması gereken şeyleri ortaya çıkardığı açık.

Böyle yakından bakınca, Lorn'un ejderha izinin çizgilerini ve gölgelerini bembeyaz gömleğinin kumaşından görebiliyorum. Siyah alevler gövdesinin alt kısmından başlayıp kaburgalarına ve göğsüne doğru ilerliyor ama sadece sol tarafında. Bileğinden koluna doğru uzanan oniks ateşi göğsündeki alevle birleşiyor ve iki ateş omzunun üzerinden yukarı tırmanıyor ama bu beni ilgilendirmiyor, o yüzden bakmayı bırakıyorum.

Yanımdaki biri "Al, iç şunu" diye emrediyor.

Jori'yi bulmak için bakıyorum. Lairwood'lu Render, saçlarından güneşte kızarmış tenine ve hatta vücudunu koruyan zırhına kadar kahverenginin tonlarına sahip olan. Bana bir çeşit sıvıyla dolu bir fincan uzatmaya çalışıyor. Hemen almadığımda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor.

"Bu sadece su," diye beni rahatlatıyor, ela gözleri cesaret verici ve gülümsemesi nazik.

İçindekileri görebilmem için bardağı eğiyor ve sanki onun sözüne inanacak kadar aptalmışım gibi bana tekrar uzatıyor.

Ama değilim.

Lorn'un içinden bıkkın bir iç çekiş geçiyor ve Jori'nin elinden suyu almak için bana doğru uzanıyor. Suyu dudaklarına götürüyor, gözleri dikkatle benimkilere kilitleniyor ve içiyor. Bir lokmayı yutarken adem elması boğazının ortasında sallanıyor ve birden kendimi çok susamış buluyorum.

"Sadece normal, günlük su," diye cıvıldıyor Lorn. "Zehirli değil," diye de ekliyor, sanki bu fikrin kendisi gülünçmüş gibi. Bir yudum daha alıyor, zevkle mırıldanıyor ve zehirsiz suyun ne kadar iyi olduğunu abartarak anlatıyor.

Kötü oyunculuğundan etkilenmeyerek başımı sallıyorum. "Zehirli olmayabilir ama artık içinde senin ters suyun var," diye homurdanıyorum, içkiyi istemeye istemeye ondan alırken.

Soylu adamın yüzünde rahat bir gülümseme yayılıyor, sözlerim terazisini en ufak bir şekilde bile bozmuyor. Eli kalçama doğru esniyor ve sanki bu etkileşim onun için tamamen normalmiş gibi altımda gevşiyor. Belki de öyledir. Muhtemelen her saat başı üzerine atlayan dişileri vardır ve bu tür samimi bir yakınlık olağandır. Aynı şey benim için söylenemez.

Annemin muhafızlarının hayatta kalan son birkaç üyesi tarafından büyütüldüm. Ellerinden geldiğince bana göz kulak oldular. Beni gurur duyacakları bir asker olarak şekillendirdiler ve keskinleştirdiler, ancak bu savaşta sertleşmiş savaşçılarda hiçbir zaman fazla yumuşaklık bulamadım. Beni kucaklayıp şımartmadılar. Kabuslarımda benimle konuşmadılar. Zayıflık anları daha fazla eğitim, daha fazla bileme gerektiriyordu. Enslee ve diğer Sifonlar yanımdaydı ama onlar kendi yaralarını sarıyor, kendi travmalarını tedavi ediyorlardı. Onlara benimkini yüklemek istemedim.

Lorn'un neden beni teselli etme ihtiyacı hissettiğini bilmiyorum. Ona neden izin verdiğimi de bilmiyorum. Aeson da Lairwood'da aynısını yapmıştı ve o zaman da izin vermiştim. Bunu yapmayı bırakmalıyım.

Lorn'un yüzümde gezinen yoğun bakışlarını görmezden geliyorum ve etrafıma bakıyorum.

Birinin çayırındayız ama Lorn'un mu yoksa Aeson'un mu olduğunu anlayamıyorum.

Odanın kendisi, tonozlu çatıya veya pürüzsüz duvarlara çarpmadan kanatlarını açabilecekleri bolca alana sahip, tamamen ortaya çıkmış birkaç ejderhayı rahatça sığdırabilir. Bir şömine, bir oturma odası alanı var.

rahatlıkla yirmi kişi oturabilir ve dağların nefes kesici manzarasını sunan bir balkon vardır.

Lorn ve ben, bir ya da on iki ejderha için tamamen fazla büyük olan bir yatağın ayak ucuna yaslanmış uzun bir bankta oturuyoruz. Yatak takımı fildişi renginde ve alt kısmı kabarık postlarla kaplı. Bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla yastık var ve uzun yatak başlığına ve odanın geri kalanına oyulmuş uçan, dövüşen ve sevişen ejderha resimlerini fark ediyorum.

Bir sarsıntıyla nerede olduğumu fark ediyorum. Burası bir çiftleşme süiti. Hangi scion'a ait olduğunu bilmiyorum ama burası hiç şüphesiz onların Bonded Mate'leri için tasarlanmış bir oda.

Midem bulanıyor ve etrafımı tekrar tarıyorum, burada zaten birinin kalıp kalmadığını anlamak için derin nefesler alıyorum. Kanımdan ve Lorn'dan başka bir koku almıyorum ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Varise dönüp bakıyorum, dışarı çıkmak için savaşılan çok sayıda ima var.

O kadar yer varken neden beni buraya

getirdiler? O bağlı mı?

Aeson mu?

Neden umurumda olsun ki?

Enslee, Horde'un açgözlü olduğu ve beni kullanmak isteyeceği konusunda beni uyarmıştı. Ama yataklarından birine düşeceğimi düşünmeleri mümkün değil... değil mi? Kalbim uyarmak için tekmeliyor ama düşüncelerimin rahatsız edici yönünü görmezden geliyorum. İfşa olmadım, bu da zorla ya da başka bir şekilde bağ kuramayacağım anlamına geliyor. En azından bu konuda güvendedim.

Bu düşünce beni sakinleştiriyor, sonra koridordaki konuşmayı hatırlıyorum ve her şeyi yanlış okuduğumu fark ediyorum. Güvenli bir yere ihtiyaçları vardı, cevapları alabilecekleri ve bu cevapların açığa çıkmasından ya da sızdırılmasından endişe etmeyecekleri bir yere, özellikle de Kral Tenebrae ve onu kimin öldürdüğu hakkında attığım o güzel küçük bombadan sonra. Yaşadıkları, güvende olduklarını ve korunduklarını bildikleri yerden daha iyi bir yer olabilir mi?

Sorun şu ki, babam da kendi çayırılığı hakkında böyle düşünmüştü ve bakın başına neler geldi.

Balkona açılan devasa kemerlerden birinin yanında ince bir hareket gözüme çarpıyor. Aeson'u orada beni izlerken buluyorum. Asansördeki büyük ejderha, koyu kahverengi pul zırhlı olan, onun önünde duruyor ve bana bakıyor.

Thrasher'ın filizi korumak için mi yoksa bir sebepten ötürü komutanı geride tutmak için mi orada olduğunu anlayamıyorum. Aeson'un bakışları yoğun, ama ben

onu ne anlama geldiğini anlayacak kadar iyi tanımıyorum. Bir bakışıyla beni yakmaya mı çalışıyor, beni inceliyor mu yoksa sadece iyi olduğumdan emin mi oluyor anlayamıyorum.

Neden onun değil de Lorn'un kucağındayım? Bu onu rahatsız mı ediyor?

İşe yaramaz düşünceleri tekmeleyip atıyorum. Önemli değil. Aklımı başıma toplamalı ve güzel bir yüz ve asık suratlı bir tavırla dikkatimi dağıtmayı bırakmalıyım. Diğer Sifonlar beni böyle görürlerse çıldırırlar.

Jori bir kez daha "Lütfen iç ejderha," diye teşvik ediyor ve gergin bir lastik bant gibi dikkatim tekrar Render'a yöneliyor. "Bugün çok şey yaşadın. Acıkmış ve susamış olmalısın. Yiyecek çağırdım ama seni temizleyene ve *Oric* gelip gidene kadar beklemen gerekecek."

Horde'un soybilimcisinden bahsedilince gerildim. Bir noktada iddiamı doğrulamak için bir tane çağıracaklarını düşündüm. Birini iş başında hiç görmedim ama eski bıçak ve ikor yöntemleriyle iş yapan varlıklara benziyorlar. Bu tür şeylerle birkaç ömür yetecek kadar uğraştım ama bir şey söylemedim. İtirazlarımın bir önemi yok zaten.

"Prenses," diye gürliyor Lorn, içinde bir azarlama notası var.

Ona ters ters bakmak için dönüyorum. Hâlâ onun kucağında olduğumun ve ellerinin hâlâ üzerimde olduğunun fazlasıyla farkındayım. Artık kafam daha net ve düşüncelerim daha düzenli olduğu için içgüdülerim ayağa kalkıp ondan uzaklaşmamı istiyor ama bu geri çekilmeye çok yakın hissettiriyor ve ona bunu da vermek istemiyorum.

"İç," diye emrediyor kibirli bir herif gibi, ama bu beni bir karar vermek zorunda kalmaktan ya da yapabileceğimi bilmediğim halde hareket etmeye çalışmaktan kurtarıyor.

Oldukça kötü toksinlere ve çok çeşitli zehirli yaratıklara karşı iyi bir tolerans geliştirmeden Scorch'tan sağ çıkamazsınız, bu yüzden bardağı dudaklarıma kaldırıyorum, orta parmağımı iyi bir önlem için yukarı çeviriyorum ve bir yudum alıyorum. Bu tavuskuşu prence mantıksız olmadığımı ya da ona yapmış olabileceklerinden korkmadığımı kanıtlamak için sadece küçük bir yudum almaya niyetliyim, ama elbette Horde suyu şimdiye kadar içtiğim en temiz, en lezzetli, en gevrek ağız dolusu gençleştirici iyilik olmalı.

Bardağı iki yudumda boşaltıyorum ve sonra daha fazlası için açgözlülükle uzatıyorum. Yüzen sürahi bardağı doldurup dört kez daha doldururken Lorn'dan memnun bir mırıltı yükseliyor ve Jori onu sallayıp sözümü kesiyor.

"Açıklamadın. Bu yüzden mi iyileşemiyorsun?" Jori soruyor, birçoğunun merak ettiği şeyi dile getirirkenki utangaç tonlamasına rağmen tüm sorunlarımın şahdamarına doğru ilerliyor.

Bakışlarım Aeson'a yöneliyor. Pencerenin yanındaki yerinden kımıldamadı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çenesindeki bir kas öfkeyle zıplıyor. Kaşlarımız birbirine değdiğinde yanaklarım ısınıyor.

Tekrar Jori'ye dönüyorum.

"Hayır. Açıklamadım. Açıklayamam," diye cevap veriyorum, bu itirafla birlikte içimde kaynayan öfkeyi bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama bir kısmı dışarı sızıyor. "Sorcai'nin Sifonlara şekil değiştirmelerini engellemek için yaptığı her neyse, görünüşe göre kalıcı olmuş."

Odanın etrafındaki birkaç ejderha kıpırdanıyor ya da sessiz bir şaşkınlık ve tedirginlik gösterisiyle ağırlıklarını kaydırıyor. Eminim ejderhalarının kapana kısılmış olabileceği ve kaçamayacağı fikri korkunçtur. Birkaç homurtulu küfür havayı dolduruyor ve Aeson önündeki büyük Thrasher'ın etrafından dolaşarak yaklaşıyor. Muhafız o yaklaşıırken biraz geriliyor ama nihayetinde onu durdurmak için bir şey yapmıyor.

Bu garip etkileşimi dikkatle izliyorum. Thrasher çok yaklaşırsa komutanın bana yapacaklarından mı yoksa fırsat verilirse benim scion'a yapabileceklerimden mi çekiniyor?

Aeson'ın omzunun üzerinden, kıtanın bu tarafında güneş batmaya başlıyor ve renkler yavaş yavaş odayı ve içindekileri soluk pembe ve altın rengi darbelerle boyuyor.

"Eğer hiç açığa çıkmadıysan, bir Syphon olduğunu nereden biliyorsun?" Aeson soruyor, sesinin sert tınısı tenimi gıdıklıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Gözlerimi uzaktaki gökyüzünü aydınlatan renk sıçramalarından ayırıp komutana bakıyorum.

Lorn'un elleri kalçalarımda sıkılaşıyor ve aniden tam olarak nerede oturduğumu hatırlıyorum. Her iki kardeşten de uzak durmaya ihtiyaç duyarak kucağından itiyorum. Bu hareket tüm ağırlarımı ve sızılarımı yeniden uyandırıyor ve az önce içtiğim bir sürahi suya rağmen başım hafif ve bağısız hissediyor.

Ayaklarımın yere sağlam basıp basmayacağından emin olamadığım için yalpalıyorum ama neyse ki Jori, öfkeli Noctise'lerden önce araya giriyor. Beni kadifemsi bankın üzerine nazikçe yerleştiriyor ve neyse ki Lorn'un kucağında bekleyen tuzağa geri dönmüyorum. Jori'nin iletişim bileziğindeki birkaç tuşa dokunmamla birlikte, iki sağlık arabası arkamda bir yerden Render'a doğru hızla ilerliyor ve iki yanında duruyorlar.

"Yeteneklerin zarar gördüyse ve yer değiştiremiyor ya da iyileşemiyorsan, ejderha büyüsenin üzerinde işe yarar mı?" Jori gazlı bezleri açmaya başlarken düşünceli bir şekilde soruyor

Bir yandan da tanımlayamadığım bir şişenin kapağını açıyorum.

"Belki," diye omuz silkiyorum. "Belki de değil. Deneyebilecekleri bir ejderha tanımıyorum ama Lekeli'den kaçtıktan sonra sorcai ve şekil değiştiren şifacılar bana yardım etti. Onların büyüğü işe yarıyorsa, seninkinin de yarayabileceğini varsayıyorum."

"Peki kan simsarlarından nasıl kurtuldun?" Lorn banktan kalkıp koyu turuncu pullu zırh giymiş iki ejderhanın yanında durarak soruyor. Benimsediği duruş - kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, vücudu gergin ve yoğun bakışları bana odaklanmış- Aeson'un kine benziyor ve içimde bir eğlence pırıltısı beliriyor.

"Bir uçurumdan atladım."

Odayı kaplayan sessizlikte bir iğne düşse duyulabilir. Drake'ler şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Bu, şifacıların seni Lairwood'da nasıl ele geçirdiklerini açıklıyor," diye gözlemliyor Ogdan, kaşlarını kaldırıp çenesini eğerken içinden etkilenmiş bir ıslık sesi yükseliyor.

Kızıl saçlı Burner ve Tove'un partiye ne zaman katıldığını bilmiyorum. Sinir krizimin ortalarında bir zaman olmalı.

"O düşüşten sağ kurtulduğun için şanslısın. Seni buldukları bölgeyi takip ettim. Başka kurtulan var mıydı?" diye soruyor gece siyahı tenli ve kan kırmızısı zırhlı bir drake. Chastain ve uzun açık kahverengi saçlı, mor zırhlı drake'in yanındaki duvara yaslanmış.

Odaya bakıyorum ve alaycı bir şekilde h o m u r d a n ı y o r u m . "Ne bileyim ben *Şanslıyım*," diye itiraz ediyorum. "Ama hayır. Orada bir tek ben vardım."

Renatta'dan bahsetmiyorum, zaten bir sürü başka yarayla uğraşırken bir de o yarayı deşmek istemiyorum.

"Soruma cevap ver," diye emrediyor Aeson, tüm gözler benden ona dönüyor.

Bana ne sorduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum. O da bunun farkına varmış gibi görünüyor ve sadece küçük bir kızgınlıkla tekrarlıyor.

"Eğer hiç açıklamadıysan, bir Syphon olduğunu nereden biliyorsun?"

Jori yüzüme uzanıyor ve ben otomatik olarak geri çekiliyorum. Diğer elinde nemli bir gazlı bez tutarak ne yapmak istediğini sessizce anlatıyor. Bir süre sonra başımı sallıyorum ve boynumdaki ve çenemdeki kanı temizlemeye başladığında hareketsiz kalmak için kendimi zorluyorum.

"Syphon olduğumu biliyorum, tıpkı senin ilk alevini püskürtmeden önce Burner olacağını bildiğin gibi," diye cevap veriyorum ve üzerimdeki ejderha işaretini göstererek

Aeson'ın boğazı. "Yine de, teknik olarak konuşacak olursak, ortaya çıkana kadar ben bir hiçim, ki bunu yapamam."

Jori çenemi tutuyor ve yanağıma ve şakağıma daha iyi erişebilmek için başımı eğiyor.

"Yani bizi takip mi ediyordun? Bizi mi izliyordun?" Aeson suçluyor. "Kim olduğumuzu açıkça biliyorsun."

"Kendini övme Spare. Seni ve Horde'u mesafemi koruyacak kadar iyi tanıyorum, ne eksik ne fazla."

"Doğru ya, babanı bizim öldürdüğümüzü düşünüyorsun." "*Düşünmüyorum*, biliyorum," diye çıktım.

"Bir dakika. Ne?" Tove yaklaşmasını istiyor, Ogdan da hemen peşinde. Her iki ejder de sanki biri midelerine yumruk atmış gibi bakıyor.

Jori şakağımdaki kesiğe bir şey bastırıyor. Çok fena acıyor ama yüzümü sabit tutup acıyı sessizce yutuyorum.

"Peki kimdi o zaman?" Aeson soğukkanlı bir şekilde soruyor, Lorn'a soğukkanlı bir şekilde karşılık vermek için elinden geleni yapıyor.

"Onu *kimin* öldürdüğünü bilmiyorum. Sadece onu *neyin* öldürdüğünü biliyorum."

"Kafası karışan başka kimse var mı?" Chastain parmaklarını mükemmel bir şekilde taranmış sarı saçlarının arasından geçirerek anons ediyor. Sanki açıklama yapacak birini arıyormuş gibi odanın etrafına bakınıyor.

Jori aynı acı boku alt dudağımdaki kesiğe bastırdığında küçük bir tıslamaya dönüşen bir iç çekiyorum. Bakışlarımı kararan gökyüzüne dikiyorum ve zihnimin fazla vakit geçirmekten hoşlanmadığım bir köşesine parmak basıyorum.

"Wells yakınlarında doğdum ve altı yaşımdayken babam beni ve annemi Four Tiers'e çağırana kadar orada büyüdüm. Daha fazla büyümeden önce varlığımı duyurmanın ve beni bir Tenebrae, bir akraba olarak kabul etmenin zamanının geldiğini düşünmüş. Bağları dışında başarılı bir şekilde çocuk sahibi olan diğer birkaç Sifon da aynısını yapacaktı. Bunun o yılki Kan Ayini'nden sonra gerçekleşmesi gerekiyordu."

"O kısmı geçtim," diye araya giren Jori, kan lekeli bir gazlı bez şeridini arabalardan birinin üzerindeki çöp kutusuna atıyor. "Eğer sihrim işe yararsa, sıcak hissedeceksin. Eğer çok ısınmaya ya da başka bir şekilde rahatsız olmaya başlarsa bana haber ver."

Başımı sallıyorum ve Jori parmaklarını başımın yan tarafındaki kesiğe bastırırken nefesimi tutuyorum. Isınmaya başlıyor ve sonra karıncalanıyor. Bir an için tek yapabildiğim, acının azalması ve derimin tekrar bir araya gelmeye başlamasıyla hayret etmek.

Jori elini çektiğinde "Vay anasını," diye nefes nefese kalıyorum.

Gülümsüyor ve bana memnun bir şekilde başını sallıyor.

"Son dört aydır çok işime yaradın," diye şaka yapıyorum ve bakışlarımı botuma ve bileğimi saran sihirli banda çeviriyorum.

Şifacıya yara izlerini düzeltip düzeltemediğini sormak dilimin ucunda ama bunu bilip bilmediklerini bilmiyorum ve gerekmedikçe dikkat çekmek istemiyorum.

Jori parmağının ucuyla dudağıma bastırıyor ve onu da iyileştiriyor, sonra kollarımdaki ve bileklerimdeki morluklara, sonra da kalçamdaki çizige geçiyor. Şaşkınlığımı üzerimden atıp odaklanıyorum.

"Kralın odasına saldırdılar," diye devam ediyorum, sanki aniden babamın odasına dönüşecekmiş gibi odaya bakıyorum. "Geç olmuştu. Yatakta olmalıydım ama bütün gün odaya tıklmıştım ve kardeşlerimle kovalamaca oynayarak eğleniyordum. Babam, Kanadı ve diğer Syphons'lardan birkaçı büyük bir masada oturmuş, beni ve diğer çocukları duyurma planını gözden geçiriyorlardı.

"Bildiğim bir sonraki şey, isyancıların kapıları kırmaya başladığıydı. Ejderhası olan herkes hemen yer değiştirmeye çalıştı, işte o zaman Sifonların yer değiştiremediğini anladılar. Dönüşebilen ejderhalar kralı yakalayıp onunla birlikte kaçmaya çalıştılar ama kuleye dışarıdan da saldırılıyordu. Kapana kısılmıştık. İki muhafız Brooks, Novak ve Ronin'i yakaladı ve onları farklı bir yoldan çıkarmaya çalıştı. Ben de peşlerinden gittim ama onları taşıyan muhafızlar çok hızlı hareket ediyordu ve ben de ayrıldım. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım ve bir gardırobun içine saklandım."

Onlara Enslee'nin benim yanımda saklandığını söylemedim. Birbirimize sarılıp ağladığımızı, hıçkırıklar ve dehşet dolu soluklar küçük, kapalı alanda çok yüksek sesle yankılandığında birbirimizi susturduğumuzu.

"İsyancıların annemi öldürdüğünü ve babama saldırdığını gördüm. İlk başta onu bir yere götürmek istiyorlarmış gibi görünüyordu. Taşımalar ve onu nasıl saklayacakları hakkında konuşuyorlardı ama bir tartışma çıktı. Sonra birden bire bir grup isyancı diğerlerini öldürdü. Ondan sonra da kraliçeyi ve scionları avlamaya gittiler."

Yumruklarımı sıkıp açıyorum, yükselmeye ve görüşümü bulanıklaştırmaya çalışan duyguları göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Brooks, Novak ve Ronin'i babamın ve annelerinin önünde teker teker öldürdüler." Boğazımı temizliyorum, orada oluşan yumrudan kurtulmaya çalışıyorum. "Babamı sona sakladılar."

Oda sessiz, sanki herkes hareket etmekten, hatta nefes almaktan korkuyor. Başımı eğiyorum ve geri kalanını çıkarmak için kendimi zorluyorum.

"Thrashers onu tuttu. Kanalcılar onu defalarca boğdu. Yakıcılar ona asit ve ateşle işkence etti. Sonra onu kelimenin tam anlamıyla parçalara ayırdılar. Bir Kalkan onlara zaman ve koruma sağlamak için odayı korudu. Wyvernler ve sorcai çayıra saldırmaya yardım etti ama o gece soydaşlarımın hayatlarını barbarca ve sistematik bir şekilde söndürenler ejderhalar oldu."

Etrafıma bakarken tüm ejderhalara yönelttiğim bakışlarda kınama ve öfke hakim. Gözlerim önce Aeson'inkilerle sonra da Lorn'unkilerle buluşuyor ve bir an için maskemin düşmesine izin veriyorum. İçimde dolaşan ıstırap ve öfkenin tüm boyutlarını görmelerine izin veriyorum.

Onlara Enslee'yle birlikte Horde'un hangi üyelerinin sorumlu olduğunu tespit etmek için video kayıtlarını ve resimleri inceleyerek geçirdiğimiz saatleri anlatabilirdim. Keşke her bir ayrıntı üzerinde nasıl kafa yorduğumuzu, her birini diğer hayatta kalanlara, artık hiçbirisi gerçekmiş gibi gelmeyene kadar nasıl anlattığımızı bilselerdi. Ama bir gece için çatlaklarımdan yeterince baktılar. Geri çekilme vakti geldi.

"Bir gecede, varlığımı bilen neredeyse herkes öldü. Bu benim hayatımı kurtardı. Kimse beni arayacağını bilmiyordu. Kimse her şeyi gördüğümü bilmiyordu. Kimse hayatta kaldığımı bilmiyordu. Keşke size babamı kimin öldürdüğünü söyleyebilseydim ama tam teçhizatlı zırhlar içindeydiler ve yüzleri kapalıydı. Burada büyümedim ve kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Horde'un her ejderhanın tam zırhlıyken neye benzediğini gösteren bir veri tabanı yok. Onları bulabilmemin tek yolu bu."

Yorgunluğumla pazarlık ederken odadaki farklı renklerdeki pullu zırhları tarıyorum, biraz daha dayanacağıma ve sonra pes edeceğime söz veriyorum. Kalın bir kayıtsızlık tabakasını etrafıma sarıp pelüş bankta kendimi daha rahat hissederken bir çift parlak mavi prens gözünü ve ardından diğerini inceliyorum.

"Bunca zamandır neden Horde'dan uzak durduğuma dair başka sorunuz var mı, yoksa bu kadarı yeterli mi?"

13. BÖLÜM

"Peki son altmış iki yıldır NEREDEYDİN?" diye soruyor kan kırmızısı zırhlı ejderha.

"Siz kimsiniz? Hepiniz hayatımın her alanını didik didik etmeye devam etmeden önce en azından biraz tanışma fırsatı bulabilir miyim?" Lorn'a eleştirel bir bakış atarak soruyorum. "Boktan bir ev sahibi oluyorsun."

Bu şaka karşısında gözlerini deviriyor.

Aeson koyu tenli ve koyu kırmızı zırhlı ejderi işaret ederek, "Bu Farrow," diyor. "Ogdan, Tove, Jori, Chastain ve Blay ile Lairwood'da tanışmıştın."

Dikkatim lirocar'daki Kalkan'a yöneliyor, mor zırhlı, uzun altın kahverengi saçlı ve gri gözlü olana. Blay. Bana dostça bir gülümseme veriyor ve ben karşılık vermediğimde hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Aeson arkasından bir Kanalcı'ya ve ardından onu koruyan büyük Thrasher'a el sallıyor. "Bunlar Gatlin ve Karis. Kanadımın iki üyesi daha var, Herm ve Sondar, görevden döndüklerinde tanışacaksın."

Kendimi Aeson'ın ekibinden iki kişiyi ne tür bir *görevin* uzaklaştırmış olabileceğini merak ederken buluyorum ama Lorn kendi ekibinin üyelerini tanıtmaya başladığında bu sorunun kafamda başka bir yere yerleşmesine izin veriyorum.

"Bunlar Nils ve Urser," diyor varis bana ve başını sallayarak yanında duran yanık turuncu zırhlı iki ejderhayı gösteriyor. "Bu Razeer

ve Atol." Başka bir Kalkan ve bir Kanallıkçıyı işaret ediyor. Her ikisi de diğerlerinin arkasında konumlanmış, vücutlarının açısıyla birinin oturma alanının yanındaki bir kapıyı koruduğunu, diğerinin ise karşısındaki kemeri gözlediğini gösteriyor. "Kanadımın geri kalanıyla başka bir zaman tanışacaksınız."

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş," diye homurdanırken, her iki soyluya da küstah bir bakış fırlatıyorum. "Ben Ever," diye kibarca teklif ediyorum ve ardından sorusunu yanıtlamak için Farrow'a bakıyorum. "Son altmış iki yıldır nerede olduğum güvende; gerisi sizi ilgilendirmez."

Farrow'un siyah bakışlarındaki sevecen parıltı kayboluyor. Yüz ifadesi daha çatışmacı bir hale bürünüyor ve karşısındakinin reddedilmeye ya da meydan okunmaya alışık bir erkek olmadığı açık.

"Scorch mu?" Aeson soruyor ama bu bir sorudan çok bir sonuç gibi geliyor.

İçime bir şok yayılıyor ve başım komutana doğru o kadar hızlı dönüyor ki boynumun kırıldığını hissediyor ve duyuyorum. Şerefsizin yüzünde memnun bir sırıtma beliriyor ama ben zaten sıçıp batırdığımı biliyorum ve kendimi yere atmak istiyorum.

Çaylakça bir hareket, Ever!

Yüz hatlarımı düzeltiyorum ve Aeson'ı inceliyorum, o da kemerden kardeşine doğru rahatça yürüyor.

"O kadar şaşırmış görünme Pençe. Hangi parçaları bir araya getireceğini bildiğinde bunu anlamak o kadar da zor değil. Onlarca yıldır o bölgede wyvern faaliyeti olduğuna dair raporlar alıyoruz. İnsanlar hala yakalama emri için ödül olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden görüldüklerini bildiriyorlar. Şimdiye kadar hiç araştırmaya değmemiştir."

Damarlarımda çığ bir panik pompalanıyor ama tepki vermiyorum. Kampımızı gizli tutan güçlü korumalarımız var. Hiç kimse, Horde bile onu bulamadı ve Aeson'un iddia ettiğinin aksine, dışarıda arayan devriyeler var.

Scorch büyük bir çorak arazi. Komutan en iyi iz sürücülerini gönderebilir ama değerli bir şeyin yerini tespit etmeleri sonsuza kadar sürer ve tespit etseler bile asla içeri giremezler. Enslee o kapıları onlara hiçbir sebeple açmayacak, ben bile.

"Wyvern'lerle birlikte miydin?" Chastain soruyor, çok güzel yüzündeki ifade şaşkınlık ve tiksintinin bir karışımı. "Ama bize ihanet ettiler."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hepsi değil."

"Yeterince ihanet ettiler," diyor Lorn.

Bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırıyorum. "Aynı şeyi ejderhalar için de söyleyebilirim."

"Evet, Horde'a karşı hislerin çok net ama Sifonlara sırtını dönen diğer Arklar için aynı düzeyde bir kızgınlık göremiyorum. Nedenmiş o?"

"Lekeli'yle aramda hiçbir sevgi bağı yok, sana söz veriyorum, ama onları kınamayacağım-"

"Lekeli kim?" Aeson araya giriyor ve ben afallamış bir halde geri çekiliyorum.

"Lekeli sorcai," diye cevap veriyorum, kafam karışmış bir şekilde. "Onlar sorcai, ama büyüleri

Daha karanlık. Sanki doğal değilmiş ya da bir şekilde kötüye gidiyormuş gibi kokuyor. Onları değiştiriyor, farklı kılıyor. Newden'da kaçtığım kişi buydu."

"Kan simsarlarının seni yakaladığını sanıyordum?" Ogdan, ses tonunda yoğun bir şüpheyile araya giriyor.

Nasıl olup da anlamadıklarına şaşırarak sinirli bir of çektim. "Kan simsarları Lekeli için çalışıyor," diye açıklıyorum, sonunda ışığın sönmesini bekliyorum ama bunun yerine belirsizlik ve şaşkınlık dolu bakışlarla karşılaşıyorum. Farkındalık kafamın içinde bir gong gibi çınlıyor ve endişe sistemimi dolduruyor. "Lekeli'yi nasıl bilmezsin?"

Lorn ve Aeson yine o sinir bozucu şifreli bakışlardan birini paylaşıyor ama ben bunun ne anlama gelebileceğini umursamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Horde'un Arc'ları öldüren, kaçırın ve içlerini boşaltan psikopat bir grup büyü kullanıcısından haberdar olmaması mümkün mü? Kurbanları ejderhaların korumakla yükümlü olduğu insanlar. Syphons bir süredir Tainted'ı biliyordu. Bu ejderhalar kendi bölgelerinde olup bitenlerden bu kadar mı habersiz?

Odanın içinde ritmik bir şekilde yüksek sesle vuruluyor. Etrafıma bakıyorum ama çevredeki dört kapıdan hangisinden geliyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Razeer izlediği kapıya doğru ilerliyor ve onu açıyor. Heykelsi bir kadın, fırfırlarla dolu bir denizin üzerinde süzülerek içeri giriyor. Yanımızdan geçerken Razeer'e saygıyla başını sallıyor ve sonra süzülerek bize doğru gelmeye başlıyor.

Al renkli inci ve boncuklardan yapılmış yuvarlak bir başlık takıyor ve bu da onu olduğundan daha uzun gösteriyor. Soluk pembe elbisesi kolsuz ve gövdesini sıkıca sarıyor, ardından dalgalanan bir kumaş kütesine dönüşerek baldırlarının ortasına kadar iniyor ve ardından dantelli kıvrımlardan oluşan uzun bir kuyruğa dönüşüyor. Petek sarısı gözleri sabit

Lorn'a doğru attığı her adımda kalbim daha da hızlı çarpmaya başlıyor.

Bu onun eşi mi? Odasındaki bankta oturuyorum ve o da geri vermemi istemek için mi burada? Ayağa kalkıyorum, tam da bunu yapmaya hazırım ama nereye gitmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu yüzden en iyi heykel taklidimi yapıyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum.

Fırfırlı tanrıça Lorn'un önünde duruyor ve yıllarca çalışsam bile taklit etmeyi hayal edemeyeceğim pürüzsüz ve gösterişli bir reverans yapıyor. Kadının hareketlerindeki ve genel yüz ifadesindeki hürmet, beni ağzım açık hayranlığımdan kurtarmaya yardımcı oluyor.

"Beklediğim için özür dilerim, Scion'um. Bugün size nasıl hizmet edebilirim?"

Bu katı resmiyet karşısında homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum ama bunu tamamen bastıramamış olmalıyım çünkü hem Lorn hem de dişi bana bakıyor.

"Adınız nedir?" Lorn duygusuzca soruyor.

"Tahir, Soyum," diye cevap veriyor dişi, ikisi de hâlâ bana bakıyor olsa da.

Eşi değil o zaman.

"Tahir, bu odada gördüğün ve onayladığın her şey bu odada kalacak. Aksi takdirde hayatını kaybedersin. Anladın mı?" Lorn soruyor ama bu sorudan çok emir gibi.

"Evet Scion'um. Sessizliğim ve sağduyum senin emrindedir."

Bu ifadeden damlayan ima, etrafta duran kimsenin gözünden kaçmıyor. Chastain'in yüzünde bir sırıtış beliriyor, sonra eliyle onu kapatıyor. Ve yemin ederim ki Blay'in omuzlarında hafif bir titreme görüyorum, sanki gülüyormuş gibi ama başı eğik.

Lorn hiç eğlenmiş ya da ilgilenmiş gibi görünmüyor. "Bu Arcane'in cinsini ve soyunu tanımlamanı istiyorum. Bunu yapabilir misin Tahir?"

"Kesinlikle, Dölüm. Eğer sizi memnun edecekse, şimdi başlayabilirim."

Lorn başını salladığında ve Tahir bana doğru süzölmeye başladığında şaşırıyorum.

Oric bu mu?

Şaşkınlıkla, benden çok da büyük olmayan bu çarpıcı kadına bakıyorum. Jori bir Oric'in yolda olduğundan bahsettiğinde tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum ama karşımdaki karışık görüntü kesinlikle bu değildi.

O yaklaşırken gerildim, aklım doğrudan kafamdaki klişenin bıçaklar ve iksir kısmına gitti. Lorn'un Oric'e kim olduğum ve ne olduğumu iddia ettiğim hakkında hiçbir ipucu vermemiş olması aklımdan çıkmıyor ve bu ikimizin de başarısız olmasını umduğu bir test gibi geliyor.

"Sizi okuyabilir miyim?" Tahir bana yaklaşırken soruyor.

Ona bakıyorum ve başlık sandığım şeyin aslında saçları olduğunu fark ediyorum. Başının üzerinde hacimli bir küre şeklinde yığılmış, inciler ve diğerk küçük mücevherlerle örölmüş. Elbisesini oluşturan kumaş katmanları bulutlar kadar yumuşak görünüyor ve ona dokunmak için uygunsuz bir şekilde uzanmamak için neredeyse kendi elimi tokatlamak zorunda kalıyorum.

"Beni okumak için tam olarak ne yapman gerekiyor?" Tereddütle soruyorum, bir yandan saçlarımdaki kırışıklıkları parmaklarımla tararken bir yandan da kirli çalıntı giysilerimin kırışıklıklarını düzeltmeye çalışıyorum.

Tahir eteğinin fırırlarına uzanıyor ve kalın bir asa ile porselen bir kutuya benzeyen bir şey çıkarıyor. Buluttan elbisesinin derinliklerine gizlenmiş cepleri olmalı. Belki de bu abartılı kıyafet sandığım kadar kullanışsız değildir. Kalın asayı incelemem için havaya kaldırıyor.

"Önce sıralayıcımla formunuzu tarayacağım, sonra da kanınızdan küçük bir örneğı santrifüjümden geçireceğim." Avucunun içindeki küçük porselen kutuyu kaldırıyor. "Her iki test de ırk belirteçlerini ve ailesel kan bağı bağlantılarını yüzde doksand üç doğrulukla saptayacak verileri derleyecek."

"Sadece yüzde doksand üç mü?" Ben takılıyorum, Tahir gülümsüyor.

"Doğru. Türlerin doğal evrimi için yer bırakıyoruz ve ayrıca henüz kayıtlarımıza eklemediğimiz tanımlanmamış genomlar ve soylar olabileceğini kabul ediyoruz."

Tüm bunlar çok mantıklıymış gibi başımı sallıyorum. "Santrifüjünüz kanımı nasıl temin ediyor?" Bu soru karşısında boğazım düğömleniyor ve ellerim nemlenmeye başlıyor.

Eğer bir bıçak çıkarırsa, *Syphon'u kırım* oyununun üçüncü raundu için kendimi yine birinin kucağında bulmayacağımı garanti edemem.

"Parmağını buraya koy." Kutunun yüzeyindeki ince bir çukuru işaret ediyor. "Makine numuneyi alırken küçük bir iğnelenme ve ardından hafif bir emme hissi duyacaksın ve sonra işin bitecek."

Etrafımı saran korku bandı gevşiyor ve rahatlamış bir nefes alıyorum. Küçük bir iğneyle başa çıkabilirim. Bu düşünceye kıs kıs güldüm ve sonra kendime geldim. Kaynak sarhoşu kıkırdamalarımı atlattığımı sanıyordum ama belki de geri dönüyorlardır.

"Tamam. O zaman beni okuyabilirsin," diye kabul ediyorum ve Tahir'in parlak gülümsemesi daha da parlıyor.

"Mükemmel," diye cıvıldıyor. "Eğer herhangi bir tılsımınız, sönümleyiciniz, tılsımınız ya da diğer sihirli eşyalarınız varsa, lütfen şimdi onları çıkarın," diye talimat veriyor ve midemde bir çukur oluşuyor.

Tahir yüzümün düştüğünü görmüş olmalı, çünkü petek rengi gözleri keskinleşiyor ve yavan ve cana yakın halden zeki ve saçmalamayan hale geçiyor.

"Bana yalan söylemeden ve hiçbir şeyin olmadığını söylemeden önce, sıralayıcı bunu anlayacaktır. Temiz bir okuma almamız gerektiği sürece burada kalacağız. Kraliyet Kanadı'nın bunun gerçekleşmesi için gereken yardımı seve seve yapacağından eminim."

Tehdidimi açıkça belirttikten sonra Oric'e kaşlarımı çatarak baktım ve etrafımdaki ejderhaların kararlı yüzlerini gördüm.

"Herkes odadan çıkabilir mi?" Umutlu bir şekilde soruyorum. Aeson hemen, "Hiç şansın yok Pençeler," diye cevap veriyor.

Tahir kıkırdıyor. "Gergin olma; sende scionların daha önce görmediği bir şey yok," diye tatlı bir teklifte bulunuyor ama yüzüme tükürmüş gibi geri çekiliyorum.

"Bu çok rahatsız edici. Bunu bir daha asla söyleme," diye uyarıyorum. Bana boş boş bakıyor. "Soyunmuyorum. Ben sadece..." Bocalıyorum, ne diyeceğimi, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. "Senden arkanı dönmeni istesem dönecek misin?" Lorn'a bakıyorum, ikisinin arasında daha mantıklı davranacağını umuyorum.

"Hayır," diye araya giriyor Aeson, mavi gözleri meydan okumayla parlıyor, duruşu karanlık ve fırtınalı, sanki kavga etmek için can atıyor.

Bakışlarım alev alev yanıyor, ama benimle karşı karşıya geldiğinde korkmuyor. Göğsümde öfke kabarıyor ama belki de bu iyi bir şeydir. Belki de bununla yüzleşmek için ihtiyacım olan şey tam olarak budur.

"Peki," diye çıkışıyorum, botumun kilidini açmak için eğilerek. "Denedim. Eğer hastanedeki şifacıların korktuğu gibi kendinizi kaybederseniz, iyi. Kendi bokunu yırtmanı izlemekten zevk alacağım."

BÖLÜM 14

"SEN NEDEN BAHSEDIYORSUN?" Lorn temkinli bir şekilde soruyor ama onu görmezden geliyorum ve gözlerimi kibirli pislik kardeşine dikiyorum.

Botum yumuşak bir gümbürtüyle halı kaplı zemine çarpıyor ve birkaç ejderha hemen bileğimdeki sihirli tılsımı tespit ediyor. Karis ve Gatlin'in Aeson'ın önüne geçtiği, Nils ve Urser'in de Lorn'u arkalarına çektiği sırada ona uzanıyorum. Serbest kaldığını hissedene kadar parmağımı tılsımın pürüzsüz metalinin altında gezdiriyorum. Parmağımı kısırdığımda, eskiden katı olan tılsım ayrılıyor ve bileklik yere düşerken yaralarımı gizleyen büyü aniden paramparça olup yok oluyor.

Doğrulup Aeson ve diğer ejderhalarla yüzleştiğimde duyduğum ilk şey şok olmuş bir tıslama oluyor. Komutanın az önce bana yönelttiği siktir git duruşunu benimsiyor, öfkeli hırıltıların kreşendosunu ve dehşet dolu bakışları görmezden geliyorum. Lekeli'nin ellerinde çektiklerimin haritasını çıkarırken, bakışlarındaki ağırlık dehşet ve üzüntüyle yüklü.

Alışkanlıktan ötürü başparmağımı ön kolumda gezdiriyorum ve Wistan'ın orada açtığı yaraları hissettiğimde rahatlayarak iç çekiyorum. Aeson'ın şaşkın bakışları bu hareketi takip ediyor ve sonra gözleri yavaşça derimi çizen tüm kesik ve yarıklardan kalkarken dehşete düşmüş bir anlayışla doluyor. Cevap bakışım jilet gibi keskin hançerler ve buz gibi bir küçümseme. Ona tek bir bakışım, şimdi fırtınalı yüzünü gölgeleyen vahşi şiddeti ve acımayı tam olarak nereye itebileceğini söylüyorum.

Derinliklerinde öfke kaynıyor ve burnundan dumanlar çıkmaya başlıyor. Bir adım daha yaklaşır ama Gatlin onu durdurmaya çalışır. Aeson diğer ejdere korkunç bir uyarıda bulunur ve Gatlin anında donakalır, bakışlarını kaçıır ve boyun eğdiğini göstermek için başını eğerek boğazını ortaya çıkarır.

Aeson bana doğru ilerlerken odayı bir kargaşa kaplıyor. Ondan ham, su katılmamış bir güç fışkırıyor ve bu güç, zaten dengesiz bir değişimin eşiğinde olan ejderhaları geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklüyor.

"Kim?"

Aeson bir adım daha atıyor.

"Yaptı."

Ve bir adım

daha. "Bu."

Tahir geri çekiliyor ve birkaç ejderha herkesin yoldan çekilmesi için bağıyor.

"Şuna."

Blay hücum ediyor. İlk başta Aeson'a saldıracağını sanıyorum ama onun yerine devasa kemerlerden birine dalarak yanından geçiyor. İçinden dağ büyüklüğünde mor bir ejderha fışkırıyor, canavar kendini kulenin dış kenarından fırlatıyor. Blay'in ejderhası hızla uzaklaşırken öfkeli bir kükreme ejderha taşı zeminlerde, duvarlarda ve tavanda yankılanıyor.

"Sen."

Aeson aniden önümde beliriyor, tıpkı bu kaleyi çevreleyen şelalelerdeki sabah sisi gibi üzerinden ısı dalgaları dökülüyor. Gücü üzerimde birikip girdaplar oluştururken nefesim kesiliyor. Bu his dehşet verici ve bir şekilde heyecan verici. Canlı bir tele tutunmak gibi, her an beni yakabileceğini biliyorum ama onu bırakamıyorum.

Her nefesinde burnundan ve ağzından dumanlar çıkıyor ve gözleri ejderhasının parlak mavi yırtıcı bakışlarına dönüşüyor. Bana doğru uzanıyor ama elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, hâlâ onun buyurgan saçmalıklarının yarattığı öfke dalgasının etkisindeyim.

Aeson azarıma hırlarken, Lorn "Onu itme Ever," diye uyarıyor. "Bir çılgınlığın eşiğinde dengede duruyor. Onu tamamen devirmeyin."

Dinlemek yerine, aramızdaki boşluğu tamamen ortadan kaldırdığında Aeson'a hırlayarak dişlerimi gösteriyorum. İçimden yükselen uyarı hırıltısı, bir ejderhanın vahşi kasırgası karşısında en ufak bir etki yaratmıyor.

önümde. Aslında, bu onu daha da cesaretlendiriyor ve benim yankılanan tehdidime kendi gök gürültülü tehdidiyle cevap veriyor.

Yüzümü incelerken göğsü benimkine sürtünüyor, beni içine çekiyor ve yutuyor. Onun öfkesi benimkiyle yüzleşiyor. Benim meydan okumam onunkine yem oluyor. Bir savaş alanında iki düşman gibi duruyoruz, ikisi de diğerine boyun eğmek istemiyor ve her nasılsa kendimi hiç şu anki kadar canlı hissetmemiştim. Hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim.

Kümesi sarsan bir böğürmeyle koyu mavi bir ejderha ve ardından kan kırmızısı bir ejderha Blay'in peşine takılıyor ve korkuluksuz balkondan alacakaranlık gökyüzüne dalıyor. Üstümdeki avize sallanıyor, çınlıyor, kırılma tehlikesi geçiriyor ama dayanıyor.

Hastanedeki şifacıların Horde'un yaralarım vereceği tepkiden korkmakta ne kadar haklı oldukları aklımdan çıkmıyor. Bu ejderhalar beni tanımıyor. Ben onlar için bir hiçim. Yine de bana yapılanlara verdikleri tepki inkar edilemez derecede içgüdüsel.

"Bu nasıl oldu Ever?" Lorn talep ediyor, sesi keskin ve şaşırtıcı derecede acılı.

Varisin bu duygu kayması beni şaşırttı. Zihnim Sürü'ye güvenmemem gerektiğini bildiğim konusunda beni uyarıyor ama burada şu anda anlayabileceğimden daha fazla şey olduğunu fark etmemek için aptal olmak gerekir.

Aeson bana tekrar uzanıyor ve bu sefer boynumdaki kesiklerin izini kılıfsız pençeleriyle sürmesine izin veriyorum. Muhtemelen korkmalıyım. Bir ejderhanın gazabının neler yapabileceğini, dünyayı ne kadar çabuk paramparça edebileceğini ilk elden gördüm. Ama bu ilkel, ham öfkenin huzurunda olmanın beni çağıran bir yanı var. Sanki sadece içimde *hissedebildiğim* şeyin fiziksel tezahürünün tadını çıkarmak, kısa bir süreliğine de olsa yeniden bütün olmak için tam da ihtiyacım olan şey.

Ejderhamın ileri atılıp lanetin sınırlarına çarpması yerine, tam tersi oluyor. O parçam yerleşiyor ve sakinleşiyor, sanki sonunda evde... güvende olduğunu biliyor ve şimdi iyileşme ve dinlenme zamanı.

Aeson beni daha yakına çekiyor ve ben de isteyerek gidiyorum. Bedenlerimiz birbirine değdiğinde sonsuz derecede rahatlıyor ve yüzünü indirip alnını benimkine yaslıyor. Yoğun duman etrafımızı sarıyor ama boğucu ya da tiksindirici değil. Garip bir şekilde koruyucu hissettiriyor, sanki her şeyi bir kenara bırakıp biraz zaman geçirmeye ihtiyacı varmış gibi. Son zamanlarda bunu çok yaşamış biri olarak anlıyorum.

Sıcak parmakları boynumdaki ve göğsümün üst kısmındaki yara izlerini okşadıktan sonra aşağı inip kollarımdan aşağı inenlerin üzerinde geziniyor.

Sanırım onları sayıyor.

"Nasıl?" Aeson yarı törpülüyor, yarı gürlüyor.

İç çekip gözlerimi kapatıyorum, ejderhasını dışarıda bırakmak istiyorum ama burnunun ucunu burnuma dayıyor ve ben de pes edip onun titiz mavi gözlerine bakıyorum.

"Dayak, en azından öyle başladı. Kullanmayı sevdiği özel bir kırbacı vardı. Sırtımdaki de o," diye açıklıyorum ve Aeson'un elleri kollarımdan kürek kemiklerime doğru ilerliyor ve her seferinde bir yara izi olmak üzere acımın izini sürüyor. "Sonunda bundan sıkıldı ve beni oymaya başladı. İlk başlarda her kanamamda bunu yapıyordu, sanki derimin üzerinde takip etmek istiyormuş gibi. Ama bir süre sonra kanla ilgili olmaktan çıkıp üzerimdeki gücünü göstermeye başladı. Sanki ben onun kişisel skor tablosuymuşum, onun galibiyetlerinin ve benim mağlubiyetlerimin yürüyen bir örneğiymişim gibi çetele tutardı."

Başımı sallıyorum ve başparmağımı ön kolumdaki çizgilerin ve kesiklerin üzerinde gezdiriyorum.

"Değişemiyordum. İyileşemedim. Onu durduramadım."

Fısıltıyla yaptığım itiraf a r a m ı z d a süzülen dumana karışıyor. Aeson onu içine çekiyor, acım öfkesine demir atıyor.

"Kim?" diye soruyor, tek kelime hem bir tehdit hem de bir söz.

Bir an için onu inceliyorum, ölçüsünü alıyorum. Yanlışlarımın ve misillemelerimin hazinesine layık olup olmadığına, bunların ağırlığını benim gibi taşıyabileceğine güvenip güvenemeyeceğime karar veremiyorum. Belki de tüm acılarımı biriktirmeye devam etmeli, her şeyi kendime saklamalıyım, ama yükü paylaşmanın, bir süreliğine de olsa bırakmanın cazibesi, Aeson'un dumanının arasından yükselen bir siren şarkısı gibi. Teslim olduğum için kayalıklarda kırılacağımı biliyorum ama yine de kendimi durduramıyorum.

Midemdeki çırpınış kendi çılgınlığına dönüşüyor ama kelekleri mi yoksa eşek arılarını mı tuzağa düşürdüğümü anlayamıyorum. Nabzım hızla atıyor ve kanım öfkeyle, kalp acısıyla yanıyor. Fikrimi değiştiremeden ya da daha iyi düşünmeden, Aeson'a kırık bir parçamı sunuyorum, beni onarılamayacak şekilde paramparça etmeye çalışan piçin adına sarılmış olarak.

"Wistan... Wistan Allaire."

15. BÖLÜM

AESON doğruldu, derin bir nefes alırken BAŞINI geriye attı. Sanki kabulüm onu göğsünün etrafındaki acı verici bir daralmadan kurtarmış gibi ve şimdi ciğerlerini düzgün bir şekilde doldurup tekrar nefes alabiliyor. Beni sıkıca kendine bastırıyor - bir yere gitmeye çalıştığımdan değil. Komutandan bir onay gümbürtüsü yükseliyor, destekleyici ses işkencecimin adının etrafını sarıyor ve Aeson'un kaderindeki hâkimiyetini Wistan'ın geleceğinin çetelesini kesen uğursuz bir kesik gibi oyuyor.

Aeson aramızdaki var olmayan boşluğu beni inciten Lekeli puшта ne yapacağına dair beyanlarla doldurmuyor ya da düzeltilemez olanı nasıl düzeltereğine dair güzel sözler vermiyor. Buna ihtiyacı yok. Böyle bir ismi komutan gibi bir adama teslim etmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Hesaplaşma yemini sessiz ama yine de orada.

Bir yanımda o söylenmemiş sözün derinliklerinde kaybolmak istiyor. Bunu okumak, Aeson'un dumanı gibi aniden etrafımızda dönen olasılığın içinde dolaşmak kolay olurdu. Cazibesi kesinlikle orada. Beynimi kapatabilir ve temel içgüdülerimin ejderha feromonlarının ve her geçen saniye daha da yoğunlaşan rüya gibi onur savunucusu saçmalığının sisine şehvetle kaymasına izin verebilirim. Ama bırakın Aeson Noctis'i, bir ejderhaya aşık olmak, yaralı bir ceylanın sarılmak için bir aslanın yanına sokulması kadar akıllıca. Hiç şüphesiz yeneceğim ve muhtemelen hoşuma gidecek bir şekilde değil.

Hayır. Sunduğu şeyin yüzeyinde kalmalı ve daha derine dalmamalıyım. İnsanlar sayısız nedenden ötürü yardım eli uzatır ve listeye girenlerin çoğu tamamen fedakâr değildir. Komutan korumacı, hatta belki biraz sahiplenici hissediyor, ancak bunun onunla her şeyi olabilir ve benimle kesinlikle hiçbir ilgisi olmayabilir. Bu gerçek bir ilgi mi, yoksa dikkatlice düzenlenmiş ve ustalıkla uygulanmış bir plan mı?

Tek bildiğim, hastane çoktan scionlara yaralarım ve izlerim hakkında her şeyi anlattı ve şimdi bunları kendi çıkarları için kullanıyorlar. En kötü plan bu olamazdı: Beni savunmasız bir anımda yakalamak, sonra da koruyucu ejderha numarasıyla kendimi sıcacık hissetmemi sağlamak. Aeson cazibesini artırıyor ve inkar edilemez çekiciliğinin bir kısmına dokunuyor, ancak beni o sakin peşinde bir kanarya gibi ötene kadar güzel ve konuşkan hale getirmeye yetecek kadar.

Eğer Aeson'un oyununa gelmezsem, Lorn'un devreye girip benimle oynamaya çalışacağından şüpheleniyorum. İkisi şimdiden kurtarma, rahatlatma, dokunma ve kucağa oturtma ile fişleri kendi lehlerine istiflemeye başladılar. Bu iyi bir plan -onların yerinde olsam ben de bunu düşünürdüm- ama kendimi kesip açmam ve tüm sırlarımı dökmem için güzel bir yüz, canavar bir penis ve hayatımdaki büyük kötülerini döveceğime dair söylenmemiş bir sözden daha fazlası gerekecek.

Aeson bana bakıyor, ejderhası hâlâ gözlerinden dışarı bakıyor. Bir elini sırtımda gezdirdiği yara izlerinden kaldırıyor ve karışmış saçlarımdan tellerini omzumdan itiyor. Başımı eğip boğazıma daha iyi erişerek neler yapabileceğini görmek istiyorum ama burada her ne varsa, benim için çalıştığından ve beni alt etmediğinden emin olmalıyım.

Ateşe ateşle karşılık verme zamanı.

Komutan dokunabiliyorsa ben de dokunabilirim diye düşünerek elimi kaldırıyorum ve parmaklarımdan uçlarını hafifçe ön kolunda gezdiriyorum. Yavaşça, ölçekli zırhının bağlantı plakalarının her birini izliyorum, sert çıkıntılar kollarının hatlarını mükemmel bir şekilde sarıyor. Zırhının metal gibi soğuk olmasını bekliyordum ama pulları sıcak ve çıplak gözle fark edilemeyecek kadar ince bir dokusu var.

Koruyucu kaplamanın ne kadar hassas olduğundan emin değilim ama Aeson bir şeyler hissediyor olmalı çünkü parmaklarım dikkatle incelerken içinde bir titreme oluyor. Ona bunu takmanın ya da öne çağırmanın nasıl bir şey olduğunu sormak istiyorum. Ejderha olduğu zamanki gibi drake formundayken de aynı hissi veriyor mu? Ortaya çıktıktan sonra ilk kez görüldüğünde acıttı mı? Ama çenemi kapalı tutuyorum. Eğer

Cevaplar için ne kadar hevesli olduğumu ya da genel olarak ejderhalar hakkında ne kadar az şey bildiğimi bilirlerse, bunu bana karşı kullanırlar.

Aeson'ın parmakları ensemin arkasına kayıyor ve başparmağı çenemin çizgisi boyunca ilerliyor. Başımı hafifçe eğiyor, bu hareket gözlerimin parmak uçlarımda kolundaki ilerleyişini bırakıp yüzüne odaklanması için bir talep. Canlı mavi bakışları hararetle yanıyor ve kaşları, onu bu kadar büyüleyen şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi çiziliyor.

Çenesindeki kirli sakal fazlasıyla cazip geliyor; teslim oluyorum ve parmaklarımda tersini dikenli yanağında gezdiriyorum. Bir nefes için gözlerini kapatıyor ve açtığında ejderhası geri çekilmiş oluyor ve ben yine ejderinin parlak mavi bakışlarına bakıyorum. Burun delikleri alevleniyor ve sanki öfkesi ve içindeki canavar yatışmaya ve sakinleşmeye başlarken sahip olabileceğim her düşünceyi ve duyguyu kataloglamaya çalışıyormuş gibi beni kokluyor.

Yüzümü değerlendirirken Aeson'ın bakışlarında yeni bir şey ısınıyor. Diğer avucu kalçama doğru uzanıyor, eli o kadar büyük ki sırtımın küçük bir kısmını sıyrıp geçiyor ve oradaki kaslarda küçük bir titreme yaratıyor.

Ona yavaşça, bilerek gülümsüyorum ve o da ağzımı en nadir koşullarda açan değerli bir çiçek gibi izliyor. Bunu mahvetmekten neredeyse nefret ediyorum ama yapmam gerektiğini biliyorum.

"Mantrumunla işin bitti mi?" Ellerimi yanlarıma doğru zorlayarak ve onu daha fazla keşfetmek için içlerinde oluşan kaşıntıyı kabul etmeyi reddederek soruyorum.

Kızgın kömürlere buzlu su dökmek gibi, sorum da aramızdaki ateşi söndürüyor. Aeson'ın gözlerinde büyüyen ihtiyaç kasılıyor ve şaşkınlık hızla yayılıyor.

"*Kraliyet Kanadı*'nın seçkinlerin seçkini olduğunu sanıyordum. Birkaç yara izi Horde'un sunduğu en iyi ve en parlak kişileri tam bir çılgınlığa sürüklememeli. Zırhındaki bu yaraya dikkat etmelisin, yoksa birileri bunu sana karşı kullanır."

Çenemi kapattığımda Aeson'ın bakışları tam anlamıyla parlıyor ve isteksizce geri adım atarken elleri bedenimden uzaklaşıyor. Sözlerim tam olarak amaçladığım gibi işliyor, ki bu beni rahatsız etmemeli, ama yine de içimden fişkırان pişmanlık apaçık ortada. Aramızda daha da fazla mesafe yaratırken, komutanın ellerine uzanmak isteyen parçamı aceleyle bırakıyorum ve onları oldukları yere geri koyuyorum.

"Senin gibi biri mi?" diye soruyor temkinli bir şekilde, sanki dikenli sözlerimin sivri uçlarına yakalanmamak için ekstra dikkatli davranıyormuş gibi.

"Hayır," diye kestirip atıyorum, yüzünde beliren suçlamadan hoşlanmıyorum. Şimdi bana sanki *onun* alanını işgal eden ve elini kolunu sallayarak gezen benmişim gibi bakıyor, tam tersi değil. "Ama herkes benim kadar cesur değil," diye ekliyorum, kırgın bakışlarım şimdi onunkini yansıtıyor.

İçinden alaycı bir homurtu geçiyor ve gözleri bir kez daha dudaklarıma kayıyor. "O ağzın bir gün başını belaya sokacak," diye uyarıyor ama gözlerindeki, ses tonundaki bir şey bunu bir uyarıdan çok bir davet gibi hissettiriyor.

"Zaten öyle olduğu söylenebilir," diye mırıldanıyorum ondan çok kendime.

Alçak sesle çıkardığı onay mırıltısı çatlaklarımdan süzülüp karnıma yerleşiyor. Midemden göğsüme doğru kanat çırpmaya çalışan sinir bozucu kelebekleri yutuyorum ve kendimi sabitlemek için elimi ön kolumdaki yara izlerinin üzerinde gezdirmekten alıkoyuyorum.

Birisi kasıtlı olarak boğazını temizliyor. Ses beni Aeson'la ilgili tünel görüşümden çekip çıkarıyor ve şimdiye kadar unuttuğum herkesin bulunduğu odaya geri itiyor. Chastain, Blay ve Farrow gözle görülür bir şekilde yoklar ama diğer herkes duygu karışımı bir hisle olanları izliyor. Gördüğüm üzüntü ve acıma duygularını gözden geçiriyorum, Razeer ve Urser'in bana doğru bile bakmadıklarını not ediyorum ve Tahir'in Aeson'u geri çekilirken izleyişine odaklanıyorum, ta ki tekrar Lorn'un yanında durana kadar.

"Hey, Oric," diye sesleniyorum, başka bir nedeni yok, çünkü onun burada yapmak için bulunduğu tarama ve kurcalama işine devam etmesini ve böylece siktir olup gitmesini istiyorum. Ses tonumda fazladan bir hırıltı varsa, bunun ne kadar yorgun olduğumla ilgisi var, ne de yeni dişlerini kesen lanet bir gor köpeği gibi komutanın üzerine salyalarını akıtmasıyla ilgisi var.

Tahir'in kafası bana doğru dönüyor.

"Sen hazırsan ben de hazırım," diyorum ona, hâlâ elinde tuttuğu santrifüjü ve sıralayıcıyı işaret ederek.

"Mükemmel." Başını sallıyor, bu hareket onu belli ki az önce düşündüğü şehvet dolu düşüncelerden uzaklaştırıyor. "Taramanızı engelleyebilecek başka bir şeyiniz var mı?" Petek sarısı gözleri bembeyaz halının üzerinde, çıplak ayağımın yanında duran halhalıma kayıyor.

"Hayır, yok. Şifacılar bana sadece bir tane verdi."

Oric'in bakışları bir kez üzerimde geziniyor, doğruyu söyleyip söylemediğimi kendi gözleriyle görüyor. Gözleri hala giydiğim diğer botta duraklıyor. Alaycı bir tavırla onu çıkarıyorum. Doğrulukken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve meydan okurcasına bir kaşımı kaldırıyorum. Yaklaşmaya cesaret edemeden önce sesli bir şekilde yutkunuyor. Öncekinden daha tereddütlü olduğu fark ediliyor ama bunun beni ürkütmekten mi yoksa yaralarım dikkatini çekebilir diye fazla yaklaşmaktan mı korktuğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Değnek benzeri sıralayıcıyı kaldırdığında kollarımı yukarı kaldırıyorum. Üstüm aranacakmış gibi durmam gerekiyor mu bilmiyorum ama teknoloji çubuğunu vücudumda gezdirirken beni düzeltmiyor. İş bittiğinde çubuğu alt kısmını saran fırırların arasına sokuyor ve santrifüjü kaldırıyor.

Avucunun içinde duran kutuya bir parmağımı bastırırken Tahir dostça, "Sanırım yüzünü mahvetmemiş olmaları bir teselli olmalı," diyor. Parmağımı ısıtıyor ve ardından, tıpkı Oric'in söylediği gibi, iğne ucu kadar bir yaradan küçük bir kan örneği emiyor. Neyse ki her iki his de bende herhangi bir tepkiye yol açmıyor.

Bir an için Oric'in küstah ve kaba yorumunu görmezden geliyorum ama merakım beni ele geçiriyor.

"Ah, yüzümü epeyce mahvettiler," diyorum ona gelişigüzel bir şekilde, dikkatim Jori'ye odaklanmışken bakışlarım onun silik yüzüne sabitlenmiş. "Meğer gözyaşlarımın iyileştirici özellikleri varmış ve oramın yara olmasını engelledi. Onları başka yaralara sürmeyi denedim ama kan simsarları yakaladı ve bu şekilde kendimi iyileştirmemi engelledi. Yine de gözyaşlarımın yüzüme değmesini engellemek için pek bir şey yapamadım. Şanslıyım."

Tahir'in yanıtını görmezden gelerek Jori'nin dalgın yüzüne bakıyorum. İlginç.

Render'ın ifadesine bakılırsa, sihirli gözyaşları olayının tipik bir ejderha özelliği olmadığını anlıyorum. Ama bu bir Syphon özelliği de olamaz çünkü tüm ejderha avantajlarım kilit altında, en azından öyle olduklarını sanıyordum.

Şifacıya bunu sormak için ağzımı açıyorum ama Tahir'in santrifüjü sakladığı yerden tiz bir bip sesi geliyor. Bileğindeki pembe altın manşete dokunmaya başlıyor ve bir ekran açılıyor. Oric için bir anlam ifade etmesi gereken veriler yarı saydam ekranda akmaya başlıyor ve Tahir dikkatle inceliyor. Bir süre sonra kaşları çatılıyor ve başı öne eğiliyor.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldanıyor kendi kendine, sonra ekrana birkaç şey yazıyor ve akmaya başlayan yeni veri akışlarına bakıyor

karşısında. Tahir'in yanakları abartılı elbisesiyle uyumlu bir tonda pembeleşiyor ve verileri üçüncü ve ardından dördüncü kez yeniden ayarladığında hayal kırıklığı taşmaya başlıyor. Kızgın sarı gözleri bana doğru daralıyor ve bana doğru dönerken alnında çirkin bir damar dikiliyor. "Sıralayıcıyı bozmak için ne yaptın?" diye soruyor.

"Onu kandırıp kandırmadığımı anlayabileceğini söylediğini sanıyordum?" Oric'in yüzü daha da kızarıken işaret ediyorum.

"Anlayabilir, ama-"

"Sıralayıcıyı kandırdığımı mı söylüyor?" Hala bileğinin üzerinde duran ekranı sallayarak araya giriyorum.

"Hayır, ama yaptın. Yapmak zorundaydın, başka yolu yok-"

"Ne diyor Oric?" Lorn asil bir tavırla soruyor.

Tahir irkiliyor ve varise dönmeden önce bana son bir sert bakış fırlatıyor.

"Scion'um, lütfen beni affet, ama yalan söylüyor. Okumayla bir şekilde oynanmış olmalı-"

"Ne yazıyor?" Aeson homurdanıyor, sabrı taşmış.

Oric'ten küçük, korkmuş bir ciyaklama çıkıyor ve neredeyse onun için üzüleceğim. Sonra az önce yara izlerim yüzünden bedenimin yok olduğunu ima ettikten sonra bana yalancı dediğini hatırlıyorum. Ve bir anda, sahip olabileceğim tüm sempati buharlaştı.

"B-breed..." Tahir kekeliyor. "Ejderha, Soyum. Bir ejderha olduğu yazıyor. Ama soyu... soyu..." Öfke yüz hatlarını sertleştiriyor ve bakışları bal peteğinden kırılğan görünümlü bir kehribara dönüşüyor. "Onu bir Syphon olarak işaretliyor, Scion'ım. Ama bu olamaz-"

"Teşekkür ederim, Oric. Buradaki işiniz tamamlandı. Bu odada tanık olduğunuz ve onayladığınız her şeyin bu odada kalacağını hatırlatmak isterim. Gidebilirsin."

Tahir'in gözleri büyüyor ve ağzı suya hasret bir balık gibi açılıp kapanıyor. Şok olmuş bakışları Lorn'dan bana, Aeson'a ve tekrar geri dönüyor.

"Ama Scion'um, anlamıyorsun. Onun bir Sifon olduğunu söylüyor, ama o... bu olamaz... bu değil... burada-"

"Sen. Kovuldun," diye kararlı bir şekilde bağırarak Lorn'un ses tonundaki ve gözlerindeki buz, Tahir'in kekelediği argümanı daha ağzından çıkmadan donduruyor.

Dudakları endişeyle kasılıyor ve Razeer Lorn'un yanından bir adım uzaklaşıp kapıyı açmaya yöneldiğinde irkiliyor ve az sonra dışarı atılacak olan Oric'e dikkatle bakıyor. Tahir bir saniye daha tereddüt ettikten sonra başını öne eğiyor ve ona "yalaka" diye öksürürken gözlerimi devirmek istememe neden olan yumuşak bir reverans daha yapıyor.

Tahir ciddiyetle, "Emredersiniz Dölüm," diyor ve ardından fırfırları gürültüyle savrularak kapıya doğru koşmaya başlıyor. Kapı aralığından kaybolmadan önce bana son bir kez kızgın bir bakış fırlatıyor ve ben de hemen onun adını arkamı kollamam gereken pisliklerin giderek büyüyen listesine ekliyorum.

Razeer kapıyı kapatıp Lorn'un yanındaki yerine geçerken oda ölüm sessizliğine bürünüyor. Etrafımdaki ejderhalar şaşırtıcı derecede şaşkın görünüyor. Daha iyi bilmesem, bunun şu ana kadar söylediğim hiçbir şeye inanmadıkları için olduğunu söyledim. Bazıları ilk başta düşündüğümünden *çok* daha iyi aktörlermiş, çünkü birkaçının kesinlikle benim tarafımda olduğunu düşünmüştüm.

Bankta oturdum ve kollarımı arkaya doğru uzatıp kendimi rahat ettirdim. "*Sana söyledim* demek için uygun bir zaman mı, yoksa biraz daha beklemeli miyim?"

Lorn bana kaşlarını çatıyor ama Aeson'un dalgın bakışları ayaklarımızın dibindeki halıya kilitlenince enseme bir tedirginlik pırıltısı belirliyor.

"Başkaları da var mı?" Lorn bir süre sonra soruyor, sorusu sandığımdan daha tekinsiz geliyor.

Omuz silkiyorum. "Belki."

Odanın içinde elle tutulur bir umut titreşiyor, yakalamadan önce bastırmak için acele ediyorum.

"Ben hayatta kaldıysam, başkalarının kalmadığını kim söyleyebilir? Ama bildiğim kadarıyla türümün son örneği benim."

Lorn söylediklerimin doğru olduğunu teyit etmek için bir Thrasher'a doğru bakmıyor bile. Bunun bir önemi yok. Yalan söylemiyorum.

Gerçeğin tamamını da söylemiyorum.

Ben Tenebrae soyunun son doğan kızıyım. İkizim Enslee benden tam iki dakika önce doğdu.

Teknik olarak hayatta kalanlar arasında en genç ben değilim ama diğer Sifonlar akraba değil, hısım. Scionların anlamadığı çok önemli bir ayırım.

Lorn başını sallıyor ve burun kemiğini sıkıyor. "Görünüşe göre kaderler meşgulmüş," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Aeson ve ben aynı anda öfkeyle "Kaderin canı cehenneme," diye fısıldıyoruz.

Aeson gözlerini kaçırmadan önce göz göze geliyoruz. Bakışları kemerlerden birine ve ötesindeki kararan gökyüzüne sanki onu çağırıyormuş gibi yerleşiyor ve cevap vermemek için çabaladığını görebiliyorum.

Göğümde bir ağrı yayılmaya başlıyor, çarpan kalbimle birlikte zonkluyor. Göğüs kafesimin üzerinde küçük daireler çizerek onu ovuyorum. Horde üyeleriyle aramda yeniden bir mağara açılıyor. Tamamen yok olacaklarından ya da bir araya gelip saldıracaklarından endişe ettikleri bir hayalet gibi beni izliyorlar. Biri hariç hepsi.

Bana bakışının bir önemi olmamalı. Düşüncelerine olan ilgim bir amaçtan başka bir şey olmamalı. Dokunuşu itici olmalı. Ama bunların hiçbiri doğru değil. Bu çok büyük bir sorun çünkü onun temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum. Ondan ve diğerlerinden nefret etmeyi kolaylaştırması gereken bir gerçek, ama burada durmuş, herhangi bir konuda haklı olup olmadığını düşünürken yanlış buzlu şekerim beyaz boğumlarımdan aşağı damlıyor.

Ve eğer haklı değilsem... bu şimdi benim için ne anlama geliyor?

Lorn bir elini beyaz saçlarında gezdiriyor, sanki itaatsizlik etmeleri için cesaretlendiriyormuş gibi saç tellerini geriye doğru tarıyor. Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak öne doğru bir adım atıyor.

"Pekâlâ, Ever Tenebrae, Sifonların sonuncusu. Kral Noctis ve Ejder Sürüsü adına... evinize hoş geldiniz."

16. BÖLÜM

"NEDEN YERDESİN?" diye soruyor sert bir kadın sesi.

Sinirli bir iniltiyle bir kapak açıyorum ve Tove'un bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Elleri kalçalarında, üst dudağı şaşkınlıkla kıvrılmış, kürk bir örtü ve tanımlayamadığım ama şu anda takıntı haline getirdiğim bir şeyden yapılmış süper yumuşak bir battaniyeden yaptığım derme çatma yer paletini inceliyor.

"Yatakta bir sorun mu var, Fırfırlar?"

Chastain kendini ejderha büyüklüğündeki yatağın ortasına atıp başsız bir saman çöpü gibi sağa sola savrulmaya başladığında gözlerim kamaşıyor.

"Bu benim adım değil," diye homurdanıyorum, artık bundan kaçış olmadığını çok iyi biliyorum. Yatağımı yaptım ve şimdi içinde yatmak zorundayım, ya da en azından yer paletinde. Chastain'e ve korkunç derecede rahatsız yatağa doğru gevşek bir el sallayarak hem onun hem de Tove'un sorularına cevap veriyorum. "Çok yumuşak," diye mırıldandıktan sonra kabarık battaniyeyi başımın üzerine çekip altımdaki yemyeşil kürkün derinliklerine gömülüyorum.

"Tove homurdanarak sıcacık hazinemi elimden kapıyor ve geri alamayayım diye ulaşamayacağı bir yere gelene kadar aceleyle geri çekiliyor. "Günlerdir burada somurtup duruyorsun. Yeter artık. Güzel bir sabah ve yapacak işlerimiz var."

Parlak ışığı engellemek için bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum ve inliyorum. "Buna iyileşmek deniyor Seeder, somurtmak değil. Senin ot yolacağın bir bahçen ya da etrafını saracağın ağaçların yok mu?"

Chastain kıs kıs gülüyor ve Tove battaniyemi ona fırlatıyor.

"Etrafta patronluk taslamak için ağaçlar mı? Hadi ama *Kertenkele*, yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Tove alay ediyor, ben de kolumu yüzümden indirip ona kaşlarımı çatıyorum.

"Güldü," diye savunuyorum, bana yavaşça bataklığa batıyormuşum gibi hissettiren devasa yatakta rahatına düşkün Chastain'i göstererek.

Tove'un homurtusu alaycı. "Bu düşündüğün gibi bir nimet değil, Syphon. Chastain'in komedi anlayışı, havaya olan yakınlığını osuruk sesleri çıkarmak için kullanmak."

Chastain utanmadan titriyor ve ben de ağzımın bir köşesinde beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

"Çık o yataktan," diye tersliyor Tove Chastain'e. "Eğer biri seni orada koklarsa, ölü bir Havakafa olacaksın."

Kanalıcı yüzünü buruşturdu. "Çarşafıları kim koklayacak ki?"

Tove ona kesik bir bakış fırlatıyor ve bu benim anlamadığım bir şeyi anlatıyor olmalı çünkü Chastain hafifçe soluyor.

"Anlaşıldı," diye hemen kabul ediyor, gözleri bir şeye dokunduğu için aniden çok endişelenmiş ve daha fazla dokunmadan kendini soktuğu çıkmazdan nasıl kurtulacağından emin değilmiş gibi etrafta geziniyor.

Beklenmedik bir rüzgâr patlaması odaya doğru ilerler. Kanalıcı'yı yataktan kaldırır ve drake'in kokusunu olabildiğince uzaklaştırmak için etrafta esmeye başlar. Chastain, Tove'un durduğu yere doğru süzöldükten sonra, bir erkeğin tuğla duvarı yerine zarif, küçük bir tüy gibi yavaşça ayaklarının dibine düşer. Hava bir kez daha sakinleşiyor ve uysallaşıyor ama sanki bana sinsice yaklaşmaya çalışacakmış gibi etrafıma dikkatle bakıyorum.

"Haklısın, yatak çok yumuşak," diye katılıyor Chastain. "Ama siz titiz ejderha dişilerin böyle süslü püslü şeylerden hoşlandığını sanıyordum."

Tove ve ben birlikte alay ettikten sonra, bir konuda hemfikir olabileceğimiz ihtimaline gücenerek birbirimize bakıyoruz.

Tove, Chastain'in tek tepkisi çapkınca bir kaş sallama ve arsızca bir göz kırpma olunca onu iterek, "Bu titiz ejderha daha sonra formlarda kıcına tekme basacak," diyor.

Formlardan bahsedilince kulaklarım dikiliyor. Yakınlarda bir spor salonları var mı yoksa Thrasher Keep'e mi gidiyorlar? Acaba duyduğum şu süslü simülatörlerden var mıdır?

"Neden öyle görünüyorsun?" Tove soruyor, beni daha da kurnazca incelerken bakışlarına temkinli bir ifade giriyor.

"Genetik," diye homurdanıyorum, derme çatma yatağımyı terk edip sertçe ayağı kalkıyorum.

Zemin uyumak için yataktan daha iyiydi ama yine de bir zemin. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım, ama kendimi insanların evine girip yulaf ezmesi ve yatakların kendisine uygun olmadığından şikayet eden o tuhaf masaldaki gülünç kız gibi hissediyorum. Dilenciler seçici olmamalı ama yine de vücudum bugün çok mızımız.

"O değil." Tove gözlerini deviriyor. "Az önce neşeliydin, neden?" Yanlışlıkla ağzımdan kaçırdığım kısa bir coşku parıltısını görmek yerine beni haince bir şey planlarken yakalamış gibi izliyor.

"Siz ikiniz neden buradasınız?" Homurdanarak konuyu değiştiriyorum ve banyoya doğru yöneliyorum.

Tove da beni takip ediyor. Neyse ki Chastain olduğu yerde kalıyor. "Biz senin korumanız... şimdilik."

Tove ben yüzüne kapatamadan banyonun kapısını iterek açtığında, kızgınlığım hırıltıya dönüşüyor.

"İşemek için yardımına ihtiyacım yok," diye çıkışıyorum iğrenç kadına.

"Hayır, ama temizlenmek için yardıma ihtiyacın olmalı, yoksa bunu yapardın. Şimdiden," diye karşılık veriyor, kahverengi gözleri hâlâ üzerimde olan yırtık pırtık gri etek ve bluzuma ve saçlarımyın keçeleşmiş, karmakarışık haline takılıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, sinirim sönüyor ve kendimi zavallı, gevşek bir balon gibi hissediyorum. "Suyu nasıl açacağımı bulamadım ve üzerime giyecek bir şeyim de yoktu," diye itiraf ediyorum usulca, kulpu, başlığı ya da musluğu olmayan duşa doğru başımı sallayarak. Bir kontrol merkezi ya da gizli bir ekran aramak için duvarları bile taradım ama hiçbir şey bulamadım. Belki hareketle aktive oluyordur diye düşündüm ama ne kadar zıplasam, dans etsem ya da yalvarsam da lanet olası şeyi işbirliği yapmaya teşvik edemedim.

Tove kendinden emin adımlarla uzun makyaj masasına ve arkasında duran devasa aynaya doğru ilerledi. Cama dokundu ve bir kenar boyunca parlak mavi ve kırmızı komut düğmelerinden oluşan bir çerçeve aydınlandı. Hızlıca bir komut giriyor ve büyük duş kabininin tavanından bir bebek şelalesi dökülüyor.

Düşen suya ters ters bakıyorum. Tabii ki aynaydı. Anahtarın, hastaneden aldığım tılsımlı bilekliği tekrar takmama rağmen aktif olarak kaçındığım tek yerde olacağını tahmin etmeliydim.

"Bulduym," diye cıvıldıyorum, aynanın üzerindeki kontrol paneline düşmanmışız gibi bakıyorum.

"Sağdaki duvara dokunursan, ihtiyacın olan diğer her şeyle birlikte bir girinti açılacak. Orada bir açıcı da olmalı," diye öneriyor Tove, saçım olması gereken vahşi hayvan postuna dikkatle bakarak. "Üzerine döküp bekletiyorsun," diye açıklıyor bir süre sonra, duşu nasıl açacağımı bilmiyorsam muhtemelen başka pek çok şey hakkında da pek bir şey bilmediğimi fark edince.

Keşke yanılıyor olsaydı. Bu kadar teknoloji ve bu kadar süslü şey varken kendimi aptal gibi hissetmemek güzel olurdu ama bunların hiçbirini küçüklüğümden hatırlamıyorum. The Scorch'ta böyle şeyler olmadığı kesin. Zengin ve ünlülerin nasıl yaşadığını anlatan programları izleyebileceğimiz ya da hayatımızı kolaylaştıracak şeylerin reklamlarını görebileceğimiz video ekranları gibi şeylere kaynaklarımızı ya da zamanımızı harcayacak durumda değildik. Ne elde edebileceğimiz ne de karşılayabileceğimiz şeyler. Güney bölgelerinde seyahat ederek zaman geçirdim ama hiçbir yerde bu banyonun güzelliğine yaklaşamadım bile.

"Horde'un en iyi stilistleri yakında gelecek. Üstünüzü *değiştirecek hiçbir şey bulamayacaksınız*. Yıkanman bittiğinde orada senin için bir bornoz var," diyor Tove, makyaj masasının üzerinde duran katlanmış gece mavisi ipek yığınının başıyla işaret ederek.

Bir grup yabancıнын sadece giyinip kuşanmak amacıyla benim alanımı işgal etmesi fikri midemi bulandırıyor. Keşke bundan kurtulmanın bir yolu olsaydı, ama Four Tiers ve Paragon City'ye erişmem gerekiyor ve bunu çıplak olarak yapamayacağım - en azından doğru türden bir erişim değil.

Tove başka bir şey söylemeden ayrılıyor ve ben de kirli kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. Bir an bileğimdeki tılsıma bakıp ıslanmanın güvenli olup olmadığını merak ediyorum. Bir süre düşündükten sonra, her ihtimale karşı çıkarmaya karar veriyorum. Tılsıma güç veren büyüünün bir noktada kaybolacağını biliyorum; elimden geliyorsa bunu aceleye getirmeye gerek yok.

Yansımanı küçümseyerek aynanın ve makyaj masasının yanından geçip duşa giriyorum. Akan su mükemmel bir sıcaklıkta ve ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir inilti duyuyorum. Anında rahatlatıcı sıcaklığın içine yerleşiyorum, sanki bu benim normal günlük rutinimmiş gibi beni rahatlatmasına izin veriyorum. Doğal gelmemesi gerekirdi ve birçoğu yabancı olsa da ne kadar doğru hissettirdiğini inkar edemem.

Sonsuz yemek, yumuşak battaniyeler, lüks yaşam alanları, kendi kişisel duş şelalem... Buna alışabilirim. Eğer burada, Dört Katlı'da, kalede büyümem gerektiği gibi büyümüş olsaydım, buna alışmış olurdum. Alışırdım.

Herkesin önünde reverans yaptığı ve eğildiği bir soylu olacaktım. Öpecekleri benim kığım olurdu.

Ens ve ben yumuşak, el üstünde tutulan, şımartılan küçük kız kardeşler olurduk. Kardeşlerimize tapar ve onlar tarafından korunurduk. Annemiz bize şarkı söyleyerek uyutur ve bizi hizada tutmaya çalışırdı. Babamız mutlu bir şekilde üzerimize titrer ve kızlarını şımartırdı. Muhtemelen yine de cehennem zebanisi olurduk. Ens ve ben küçükken bile yaramazlık yapmaya meyilliydik ama katil olmazdık. Şu anda olduğumuz gibi hasarlı, çaresiz hayatta kalanlar olmazdık. Memnun, hatta belki de mutlu olurduk. Bunun yerine, geleceğimiz ve umutlarımız söndürüldü ve her şeyimiz elimizden alındı.

Ve şimdi bunun tekrarlanmayacağından emin olmam gerekiyor.

Temizleyici spreyin altında ne kadar durduğumu, düşüncelerimin içinde bulunduğum durum ve bu konuda ne yapmam gerektiği etrafında dolaşıp durmasına izin verdiğimi bilmiyorum. Banyo kapısının diğer tarafından gelen boğuk sesler sonunda beni kafamın içinden çekip çıkarıyor ve tekrar hareket etmemi sağlıyor. Tove'un bana söylediği duvara dokunuyorum ve bir panel kayarak açılıyor; temizleyiciler, nemlendiriciler, parlaticılar ve daha önce adını bile duymadığım bir sürü şey sıralanıyor.

Bir şişe saç açıcı görüyorum ve yarısını kafama döküyorum. Talimatlar bana solüsyondaki mikrobotların başka bir şey yapmama gerek kalmadan anında düğümleri ve keçeleri çözeceğini söylüyor, ben de vücudumdaki birkaç kat deriyi ovarak temizlemeye başlıyorum. Neredeyse her yerde hissettiğim tüm kabarık çizgiler ve çıkıntılar önemli değilmiş gibi davranıyorum, yara izlerini de fırçalayamamam beni zerre kadar rahatsız etmiyor.

Açıcı karıncalanmayı bıraktığında duruluyorum ve ardından saçlarıma onarıcı bir serum sürmeden önce pürüzsüz, dolaşmayan saçlarımı iki kez yıkıyorum. Banyo kapısının diğer tarafında bekleyen hazırlanma gerçeğinden kaçınmak için günün geri kalanını burada geçirmek cazip gelse de kendimi lüks sudan çıkmaya zorluyorum.

Duştan çıktığımda odada yoğun bir buhar var ama vantilatör çalışıyor ve ılık hava beni ve saçlarımı hızla kuruturken havadaki yoğun pusu da temizliyor. Makyaj masasının üzerindeki safir mavisi bornozu almak için hamle yapıyorum ve donup kalıyorum. Şok olmuş bir şekilde nefes veriyorum ve sıcaktan gevşemiş kaslarım anında geriliyor.

Kötü olacağını, ürkütücü olacağını biliyordum. Aeson'a ve diğerlerine tepkilerinden dolayı bok verdim, ama bu... hiçbir şey olmadan onu doğrudan görmek

Darbeyi yumuşattığımda, geçen gece Aeson ve Kanadına karşı söylediğim acımasız sözlerin ve duygusuz yargılarımın ne kadar korkunç olduğunu anında anlıyorum.

Aynadaki tanıdık yabancı göz kırpmıyor. Yansımama doğru sendeleyerek yaklaşıyorum, sersemlemiş bakışlarım satırdan satıra ve sıra sıra harabeye atlıyor. Yara izleri üç inçlik dikey kesikler, hepsi mükemmel aralıklı ve eşit. Boğazımda bunlardan bir yaka, omuzlarımda ve göğsümde ise yıldız patlaması şeklinde bir desen var. İzler göğüslerimin hemen üstünde bitiyor ve hemen altında yeniden başlıyor. Gövdemden aşağıya doğru kazınmışlar ve kalçalarımda duruyorlar. Kollarımı yığınlar halinde çevreliyor ve uyluklarımdan birinin tamamına zarar veriyorlar. Wistan bir dahaki sefere birlikte vakit geçirdiğimizde baldırlarımdan başlayacağına söz vermişti ama sonra ben kaçtım.

Piçin işaretlemediği yerleri, bikini çizgimi, kıcıımı, göğüslerimi alıyorum, onun acı markasının eninde sonunda bu çizgileri aşacağını çok iyi biliyordum. Wistan diğerlerinin dokunmasını ve almasını engelledi ama bunun tek nedeni, bugünün sonunda oraya gideceği gün olup olmadığını durmaksızın merak etmemi sağlamak için yaşamasıydı.

O kadar uzun süre bakıyorum ki görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Gözyaşlarımdan değil, gözlerimi kırpamadığım ya da bana yapılanlardan gözlerimi ayıramadığım için. Bektan bir işkence zinciriyle kaplıyım, desen kasıtlı ve planlı. Ne olduğunu, nasıl olduğunu bilmeseniz neredeyse güzel olabilirdi.

Ama ben biliyorum.

Asla unutmayacağım.

Sırtıma bakmak için dönüyorum, nefes nefese kalmadan önce oradaki tahribatı bir anlığına yakalıyorum ve hızla gözden saklıyorum. Ön tarafımdaki yara izleri metodik, isteğim dışında yapılmış bir tür hesaplı iddia. Ama sırtım, Wistan kontrolünü kaybettiğinde böyle oluyor. Bu ham bir öfke ve yıkıcı bir tahribat.

Lekeli sikişin her iki yönüyle de işaretlendim, sakın kontrol ve öfkeli canavar.

Ve şimdi *kendime* baktığımda *onu* görmeyi asla bırakmayacağım... tıpkı onun istediği gibi.

Hırıltılı bir sesle yumruğumu yansımamın ortasına indiriyorum. Ayna çarpmanın etkisiyle örümcek ağları örüyor ve sonra paramparça oluyor. Parmak eklemlerim temasla yarıyor ve kan, tezgahın üzerinden geçip yerde patlamadan önce harap olmuş görüntümün parçalarını benekliyor. Boğazımdan kopmak isteyen kükremeyi bastırıyorum ve acıya karşı gözlerimi kapatıyorum

Değişmeye ihtiyacım var ama yapamıyorum. Şu anda bu bedeni parçalayıp devasa, öfkeli, korkunç bir ejderha olmak için her şeyimi verirdim ama yine de ejderimin zayıf, kırılgan derisine kazınmış dehşetlerle sonsuza dek sıkışıp kaldım.

"Ne oluyor lan burada?" Tove banyonun kapısını açıp hışımla içeri girerken soruyor.

Önce bana, kırık aynaya, sonra da yumruğuma bir bakış atıyor ve öfkesi anlayışla birlikte hızla sönüyor. Raftan bir havlu alıp aceleyle elime sararken tek kelime etmiyor. Tezgâhtan katlanmış bornozu alıyor, cam parçalarını silkeliyor ve sonra üzerime örtüyor. Sarılı uzvumu neredeyse yere kadar sarkan uzun bir kolun içinden dikkatlice beslerken hiçbir şey söylemiyorum. Tove her şeyi belime bağlamadan önce yaralanmamış elimi diğer kolumdan geçiriyorum.

O hareket ederken botlarının altında camlar çıtırdıyor ve bu sesle ilgili bir şey kendimi tutmama yardımcı oluyor. Sanki onun aynanın kırık parçalarına bastığı gibi ruhumun kırık parçalarına bastığını duymak istemiyorum, bu yüzden kırık parçalarımı oldukları yerde tutuyorum.

Chastain kapı aralığında beliriyor, kahverengi gözlerinde endişe yüzüyor. "Ne oldu?"

Tove onun sorusuna cevap vermek yerine, "Jori'yi getir," diye emrediyor.

"Yapma," diye araya giriyorum ve ikisinin de tedirgin bakışları benimkilere yöneliyor. "Yakında kanaması durur. Önemli bir şey değil, hem birkaç yara izinden ne çıkar?" diye ekliyorum, ama bu cümle istediğimden daha az kaygılı ve daha umutsuz çıkıyor.

Tove başını sallayıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak önümde doğrulurken kararlı bakışları dikkatimi çekiyor. "Yardımanın senin için yabancı bir kavram olabileceğini anlıyorum ama inatçılığın burada sadece sana zarar verecek."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturmaya çalışıyorum ama elimin etrafındaki havlu bunu zorlaştırıyor, bu yüzden hareketi iptal ediyorum.

"Bu tür ifadeler sadece topuklarımı daha fazla kazmak istememe neden oluyor," diyorum kadına.

"Biliyorum, bu yüzden normalde yapmadığım bir şeyi yapacağım, yani kendi inatçı iyiliğiniz için sizi itaat etmeye zorlamak yerine neyle karşı karşıya olduğunuzu açıklayacağım."

Tove elimdeki havlunun kanamaya başladığını fark edince elime bir kat daha havlu sarıyor. Chastain'e başıyla selam veriyor ve o da yumruğunu ağzına götürüyor. Kanalcı'nın avucunda küçük bir hava girdabı oluşuyor ve Chastain bu girdabın içinde konuştuktan sonra elindeki küçük kasırgayı üfleyerek odadan dışarı çıkıyor, muhtemelen Jori'yi aramaya gidiyor.

"Ejderhaların dünyası hakkında bazı şeyleri anlamam gerek Frills," diye başlıyor Tove. "Wyvern isyanından sonra çok şey değişti. Kral Tenebrae'nin ölümü temellerimizi sarstı ve Horde'u dış dünyanın bildiğinden çok daha fazla istikrarsızlaştırdı. Kral Noctis bizi tekrar bir araya getirmek, ejderhalar arasında hâlâ birleşik bir cephe olduğu izlenimini vermek için elinden geleni yaptı ama bu kolay olmadı ve konumu olması gerektiği kadar güvenli değil.

"Bu odadan dışarı adımını attığın anda, savaşın tam ortasında olacaksın. Henüz soylularla karşı karşıya değilsiniz, ancak bundan sonraki etkileşimlerinizi önemsiz olarak görmeyin. O odada sadece stilistler ve terziler olabilir..."

Açık kapıyı ve içeriden duyulabilen sessiz ses mırıltısını işaret ediyor.

"Ama her biri diğer kithleri giydirip onlara hizmet ediyor ve kendi konumlarını ya da bir başkasınınkini güçlendirmek için senin hakkında toplayabildikleri her türlü dedikoduyu aktarmaktan çekinmeyeceklerdir. Eğer bu odadan yaralı olarak çıkarsan, iyileşmediğini fark edeceklerdir.

"Tek başına varlığınız bile güç sahiplerini rahatsız edecektir, bu yüzden gururunuzun ya da cehaletinizin onların istismar edebileceği bir zayıflık haline gelmesine izin vermeyin. Sırtınıza zaten orada olan hedeften daha büyük bir hedef çizmeyin."

"Kim olduğumu biliyorlar mı?" Makyaj masasının üzerindeki tılsıma uzanarak ve eğilip bileğine yeniden sabitleyerek soruyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor Tove. "Kral gelecek hafta için bir toplantı çağrısı yaptı. Sanırım seni orada adlandırmak niyetinde ama sırrının o kadar uzun süreceğini sanmıyoruz. Sizi ya da ne olduğunuzu saklamıyoruz ama çatılardan da haykırmıyoruz."

Chastain bileğine bir fiske vurmadan önce, "Bu odada kalmanız, işgüzarlara ve casuslara birkaç gün boyunca etrafta dolaşacak çok şey verecektir," diye ekliyor. Yerdeki tüm kırık camlar zeminden ve tezgahtan kalkıyor ve hafif bir esintiyle köşedeki çöp kutusuna gidiyor.

Bu basit güç gösterisine hayret ediyorum, makyaj masası ve zemin bir kez daha temiz ve güvenli. "Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldanıyorum ve Chastain kıkırdıyor.

"Benim yakınlığım sadece osuruk sesleri ve *sakso* çektmekten daha fazlası için iyidir. Aranızda neler yapabileceğimi görmelisin-"

Tove, Chastain'in kafasının arkasına bir tokat atarak ağzından çıkmak üzere olan uygunsuz şeyi kesti.

"Bu ne içindi?" diye soruyor, kafatasının arkasını ovuşturarak.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye soruyor ters ters bakarak.

"Ne? Hayır," diye kekeliyor, bir kez daha kafası karışmış görünüyor.

"Yemin ederim Rüzgar Beyinli, güzel olman ve emirlere nasıl uyulacağını bilmen iyi bir şey. Hayatta nasıl bu kadar uzun süre kalabildiğin gerçekten bir muamma," diye homurdanıyor Tove, tam da Ogdan ve Jori banyo kapısından içeri girerken.

Ogdan'ın gri gözleri odayı tarıyor, havluyla kaplı elime ve Chastain'in başının arkasını ovuşturuşuna takılıyor.

Burner kapının hemen önünde durup Jori'nin geçmesine izin verirken eğlenerek "Onu yumrukladın mı?" diye soruyor.

"Hayır, bir aynayla kavga etti ve kaybetti," diyor Tove, Jori'nin bana ulaşması için geri çekilirken.

Huysuz dişiye ters ters bakıyorum. "Ben de bağ kurduğumuzu sanıyordum." Gözlerini deviriyor.

"Hadi ama Tove," diye takılıyorum. "Birbirinizin saçını örmek ve aşklarımız hakkında kıkırdamak istediğinizi biliyorsunuz. Sırf erkekler burada diye sert davranmak zorunda değilsin."

Tove bana alaycı bir bakış fırlatıyor ve avucunu kasıtlı olarak küt saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Ben kıkırdamam," diye kestirip atıyor.

Jori eğlenen bir sesle ofluyor ve elimin etrafındaki havluyu açmaya başlıyor. Kan lekeli bezi Ogdan'a uzatıyor, o da alıyor ve anında ateşe veriyor. Kırmızı alevlerin havlunun kenarlarından yukarı doğru tırmanışını, kanlı materyali açgözlülükle tüketişini izliyorum, ta ki ortada küçük bir kül yığımından başka bir şey kalmayana kadar; Ogdan da bu külleri Chastain'in çoktan oraya bıraktığı kırık aynanın parçalarına katılmak üzere çöpe fırçalıyor.

"Hepiniz buradaysanız komutanı kim koruyor?" Yakınlıklarını ustalıkla ve fazlasıyla rahat bir şekilde kullanmalarına duyduğum kıskançlığı bir kenara bırakarak soruyorum.

Ogdan bana geniş bir gülümseme fırlatıyor. "Komutana onun güvenliği konusunda düpedüz perişan olduğumu söyleyeceğim ama endişelenme Kindred, Kanadımızın geri kalanı onun yanında."

Bu beklenmedik sevgi ifadesi karşısında nefesim kesildi. "Biz aileden değiliz," diye ısrar ediyorum, şaşırılmış bir halde.

Ogdan'ın gülümsemesi büyüyor. "Evet, kan bağımız yok belki ama biz Kızıllar birbirimize destek olmalıyız," diye karşı çıkıyor ve bugün savaş örgülerinden kurtulmuş olan omuz hizasındaki bordo saçlarının uçlarını savuruyor.

Jori elimi onunkinin arasına sıkıştırırken elim ısınıyor, parmak eklemlerimdeki kesikler onun iyileştirici büyüünün etkisiyle kaybolmaya başladı bile.

"Dışarıdaki fıstık galerisi bir şeyden şüpheleniyor mu?" Tove Ogdan'a soruyor. "Hayır. Zaten buraya son dakikada gelen bir ekibe eşlik ediyorduk. Chastain'in çağrısı bizi buldu. Dışarıda gevezelik ediyor ve komutanın eşinin kim olabileceğine dair bahis oynuyorlar."

Bir kez daha hava boğazıma takılıyor ve nefes almak için onunla savaşmak zorunda kalıyorum. Öksürüyorum ve kaşlarımı çatarak diğer ejderhalara bakıyorum. Chastain daha önce bu odada kalmaktan ve bunun dedikoduculara biraz kemirecek bir şey vereceğinden bahsetmişti ama onun yakınlığı dikkatimi dağıttı ve şu ana kadar ne söylediğini düşünmedim.

Bir çiftleşme süitindeyim... Aeson Noctis'in çiftleşme süitinde. Stilistler muhtemelen buraya gelinliğimi dikme şansı için yarışmaya geldiklerini düşünüyorlar.

"Kim kazanıyor?" Ben göğsüme vurup nefes nefese kalırken Tove yüz hatlarında bir neşe kıvılcımı çakarak soruyor.

"Dasha," diyor Ogdan parmaklarıyla işaretlemeye başlarken.

"Ah lütfen, sanki Aeson hiç böyle bir şey yapar mıydı?" diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor Tove. "Rosalin."

"Sadece kral emrederse," diye homurdanıyor Chastain.

"Ve Priya," diye bitiriyor Ogdan.

"İlginç," diye mırıldanıyor Tove düşünceli bir şekilde. "Onun boynuzlarını ringe attığını bilmiyordum."

"Kanı şimdi yıkayabilirsin. Gidebilirsin," diyor Jori ve ne dediğini ve bana yönelik olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Elimin sabit olduğunu görmek için aşağı bakıyorum. Bir şey olduğuna dair tek kanıt parmak eklemlerimdeki ve parmaklarımdaki kurumuş kan izleri. Sersemlemiş bir halde arkamı dönüyorum ve bana söyleneni yapıyorum. Giderin etrafında dönüp kaybolan kanlı suyu inceliyorum. Endişe verici derecede sembolik geliyor.

Su kesildiğinde "Oraya gidemem," diye fısıldıyorum ve dönüp ejderhalarla yüzleşiyorum.

Jori bana temiz bir havlu uzatıyor, ben de ondan alıp öfkeyle ellerimi kurulamaya başlıyorum.

"Benim Aeson'un Baęlanmıřı olduęunu dūřünecekler," diye belirtiyorum sanki bařka kimse fark etmemiř gibi.

Tove gülümsüyor ve kafamda her türlü alarm zili çalmaya başlıyor.

"Biliyorum," diye cıvıldıyor, sırtışı tüm yüzü neşeyle aydınlanana kadar yayılıyor. "Dışarı çıktığında kedi yavrularına sıacaklar. Etrafta dolaşan harpiller bir saat içinde kendilerini kaybedecekler. Harika olacak."

"Ama ben onun eşi değilim," diye itiraz ediyorum.

Seeder bu önemsiz bir ayrıntıymış ve burada olanlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi omuz silkiyor ama gözlerindeki bir şey bu hareketle neredeyse çelişiyor.

"Bunu bilmelerine gerek yok," diye beni temin ediyor. "Ve ıldırmadan önce, Frills, sana ne söylediğimi unutma. Sen bir hedefsin ve korunmaya ihtiyacın var. Bu..." Diğer Kanat üyelerine ve sonra da odanın kendisine işaret ediyor. "Kral gerçekte neler olduğunu açıklayana kadar seni korumak için iyi bir yol. Gururunun seni öldürmesine izin verme, *Syphon*."

Kith tanımlamamın dudaklarından dökölüş şekli hem bir uyarı hem de bir tehdit. Hem de gereksiz bir tehdit çünkü burada neyin tehlikede olduğunun fazlasıyla farkındayım.

"Eęer bu seni rahatsız edecekse, onlara onun eři olduğunu söylemek zorunda değilsin. Sadece bunu dūřündüklerinde onları düzeltme," diyor Jori, bronz yüz hatlarını ısıtan bir şefkatle.

"Ve Aeson bunu kabul etti mi?" şifacının cevap vermesini beklerken midemde kelebekler uçuşuyor.

"Bu onun fikriydi," diye beni temin ediyor Tove.

Onun cevabıyla içim kıpır kıpır oluyor ve bir kez daha, bu sözler kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak yerine, beni daha da dengesizleştiriyor. Bununla birlikte, geçen gün Aeson'la olanların bir oyun olduğu teorimi doğruluyorlar.

Asıl soru, kimin için?

Onun kanadı değil; onlar açıkça ne olduğunu biliyorlar ve eğer komutanın kanadı işin içindeyse, Lorn'un kanadı da muhtemelen öyledir. Gösteri sadece benim için olsaydı, tüm bunları bana anlatmazlardı, bu yüzden Oric için olmalı.

Lorn Tahir'i çenesini kapalı tutması için uyardı ama tutmayacağını biliyor olmalıydı. Eğer bu doğruysa, ondan sadece Aeson'un bana verdiği tepki hakkında değil, tüm Syphon olayı hakkında da konuşmasını bekliyor olmalılar ve bu da Tove'un az önce söyledikleriyle çelişiyor.

Tüm açıları çözmeye ve scionların oynadığı oyunu görmeye çalışırken şaşkınlık içimde birikiyor, ancak parçaların hiçbiri tam olarak doğru eşleşmiyor ve beni daha da şaşkın bırakıyor.

Ogdan ellerini çırpıyor ve sonra hevesli bir bekleyişle birbirine sürüyor. Bu ses beni gelişigüzel düşüncelerimden sıyrılıyor ve birazdan başlayacak olan boktan gösterinin tam ortasına itiyor. Diğerleri ağırbaşlı, hiçbir şeyi umursamayan Kraliyet Kanadı maskelerini indirirken kalbim hızlanıyor ve göğsüm sıkışıyor.

Ogdan bir elini *kapıya* doğru uzatıyor ve bana küstah bir bakış atıyor, yemin ederim benimle alay ediyor.

"Önden buyur, Fırfırlar," diyor bana cömertçe, ama tek yaptığı suratını dağıtmak istememe neden olmak. "Hadi şu gösteriyi yola koyalım."

17. BÖLÜM

YARDIM. SÖZCÜK, TEKLİF, eylemin kendisi şaşırtıcı derecede bölücü bir şey olabilir. Hayatımda bu kavrama zehirli bir tehdit gibi davrandığım zamanlar da oldu, onu bir can simidi olarak gördüğüm zamanlar da. Yardıma ihtiyaç duymanın bir zayıflık yansıması ya da benim açımdan bir tür başarısızlık olmadığını kabul etmem uzun zaman aldı. Her şeyi tek başınıza yapamayacağınızı, kimsenin bunu yapamayacağını bilmek güç ve metanet gerektirir.

Bir başkasının desteği ya da yardımı sayesinde pek çok değerli ders öğrendim, ancak bugün o günlerden biri olmayacak. Belki de diğer odada ileri geri itişip kakışmaları duyabildiğim ya da Tove'un yüzündeki o boktan sırtış, sürekli evcilleştirmeye çalıştığı ama bir türlü geçmeyen rahatsız edici bir kızarıklık gibi tekrar yerine oturduğu içindir. Ya da belki de hazır olmadığım bir dünyaya resmen geri adım atmak üzere olduğum ve sahiplenmeye hiç niyetim olmayan bir ejderhanın üzerinde hak iddia ediyormuş gibi yapacağım içindir.

Sikişmek mi? Elbette, neden olmasın.

Sahiplenmek mi? Drameric'teki tüm sihir için değil.

Her ne kadar Seeder sinir bozucu olsa da haklı. Enslee burada olsaydı, gururumun ya da Horde'a olan nefretim işleri mahvetmesine izin vermem gerektiği konusunda bana aynı dersi verirdi. Eğer bu benim giriş yolumsa, eğer ihtiyacımız olanı bu şekilde bulacaksam, ona uyacağım. Kendime olan saygımı ve büyük ihtimalle akıl sağlığımı zedeleyecek tüm yollara rağmen.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Chastain tam önümdeki kapıdan geçerken.

Ciğerlerimi son bir güçlendirici nefesle dolduruyorum ve sonra sıra bana geliyor. Yüzüm tüm duygulardan arınmış, omuzlarım dik ve üzerimde ipek bir cübbe, yaralarımı gizlemek için bir tılsım ve omzumda ağır bir çipten başka bir şey yokken olabildiğince asil bir duruş sergiliyorum.

Aeson'un Kanadı'nın üyeleri banyodan çıkarken oda bir anda sessizliğe gömülüyor ve insanların arkalarında kim olduğunu görmek için muhafızların arkasından bakmaya çalıştıklarını hissedebiliyorum.

Dört muhafızın arasından çıkıp nihayet odadakilerin beni görmesine izin verdiğimde cübbemin kolları yerde sürükleniyor, gece mavisi ipekten bir kat arkamda birkaç adım uzuyor. Kimse soluk soluğa kalmıyor ya da geri çekilmiyor ama yine de odada bir şok ve şaşkınlık dalgası hissediyorum. Tapınmak için yapılmış bir heykel gibi duruyorum ve yeni gelenlere ve onların dindar tekliflerine aynı dikkatle bakıyorum.

Düzinelerce yüzen giysi rafının ortasında duran dört ejderha, bir kyba, bir griffon shifter ve -doğru olup olmadığımın emin olmak için adamın olduğu yöne doğru kokluyorum- bir insan... Bu şaşırtıcı bir eklenti. Kimse eğilmiyor ama meraklı bakışları bir kez daha beni içine çekmeden önce bir anlığına gözlerini ve çenelerini saygıyla indiriyorlar. Süitin oturma alanı ziyaretçilere ve mallarına yer açmak için yeniden düzenlenmiş. Bir pelüş sandalye önde ve ortada oturuyor ve onlar burada ne yapmak için bulunuyorlarsa onu yaparken benim de oraya tünemem gerektiğini anlıyorum.

Ben rahatıma bakarken kimse bir şey söylemiyor, trenimin bir parçasını bileğimdeki tılsımın üzerine çekmeye dikkat ediyorum. Kafamı kaldırdığım anda iki ejderha öne doğru adım atıyor. İkisi de aniden duruyor ve birbirlerine ters ters bakıyor.

"Kıdemim önce benim gitmemi söylüyor Seza," diye tersliyor soldaki ejderha, üzerindeki kutu gibi deniz mavisi elbise sabahın geç ışıklarında parıltıyor.

"Belki, ama benim müşteri listem çok daha uzun Bettany, bu da ilk adımı atmaya hakkım olduğu anlamına geliyor," diye cevap veriyor Seza, yere kadar uzanan elbisesini kaplayan pililer her sinirli nefeste dalgalanıyor.

Tahmin etmem gerekirse, Tahir'in geçen gece giydiği kıyafeti yaratan kişi o.

Her iki kadın da tekrar öne çıkmaya çalışınca arkalarında duran raflar çınlayarak birbirine çarpıyor. Ağız dalaşısıyla ilgili bir şey yapmak yerine, ellerindeki elbiselere hızlıca göz atıyorum. İşime yarayacağını düşündüğüm bir şey bulamayınca, kullanışlı bir şeyler bulma umuduyla diğer stilistlere ve tasarımcılara ait kıyafet raflarına geçiyorum.

Geometrik şekilli üstler ve altlar, bolca fırfır, dikkat çekmek için parıldayan ve süslenen ışıltılı kumaşlar, pelerinler, üzerine bahçe ekilmiş gibi görünen koca bir raf ve daha da kullanışsız... elbiselerle ağzına kadar dolu birkaç yüzer vitrin daha.

"Pantolonu olan var mı?" diye soruyorum ve önümdeki tartışmacı duraklıyor. "Tercihen dizleri güçlendirilmiş veya içine gizli bir zırh katmanı dikilmiş olanlardan?" Herkes bana farklı bir dil konuşuyormuşum gibi bakınca deniyorum.

İnsan öne doğru adım atmaya başlıyor ama Seza'nın ve Bettany'nin kafaları ona doğru çevrilip bakışları yakıcı bir hal alınca vazgeçiyor. Başka bir ejderha, sanki onu gözümün önünden uzak tutmak var olduğunu unutmama neden olacakmış gibi insanın önünde manevra yapmayı kendine görev ediniyor.

"Çok üzgünüm, şey..." diye devam ediyor drake bana ne diyeceğini ararken. Mavi gözleri yalvarırcasına muhafızlara bakıyor ama kimse ona acımıyor ve ona bir isim ya da unvan vermiyor. Sonunda "Ejderha Dişi," diye cevap veriyor ama burun delikleri alevlenip beni kokladığında bu cümle belirsizlikle doluyor. "Dört Kat'ı kasıp kavuran en son modayı getirdim. Herkesin dilinde olacaksın ve herkesi kışkandıracaksın. Size göstermeme izin verirsiniz-"

"Son modalardan herhangi biri pantolon içeriyor mu?" Deniz yosunu şeritlerinden yapılmış gibi görünen bir elbise rafını öne doğru çağırdığı sırada kadının sözünü keserek soruyorum.

"Anlamıyorum," diyor Seza test edercesine.

Ona dönüyorum. "Pantolonun ne olduğunu bilmiyor musun?"

Kendini toparlamadan önce gözleri sonsuz derecede kısılıyor. "Kraliyet törenleri için giyineceksin, değil mi? Halkın karşısına çıkmak? Akşam yemekleri? Önemli duyurular?" diye soruyor kadın.

Omuz silkiyorum ve arkamdaki muhafızlardan birinin sessizce kıs kıs güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim.

"Bu tür şeylerde pantolona karşı bir kural mı var?" Sabrım tükenmeye başlamasına rağmen masumca soruyorum.

"Bu tür şeylerde mi?" Seza tekrarlıyor, biraz skandala uğramış gibi. "Kural mı?" diye devam ediyor, bakışları diğer kadın gibi arkamdaki muhafızların yüzlerinde yardım arıyor. "Ejderha Dişi, Arsenna Dacre ve akrabalarını, Isidore'ları, Varuca Cesarini'yi ve tüm Cesarini soyunu, uzman rehberliğime güvenen önde gelen ejderhalardan sadece birkaçını giydiriyorum. Ancak, söz veriyorum, hiçbirisi benim bakımım ve vesayetim altında sizin elinize su dökemeyecek. Size üzerinde çalıştığım bazı tasarımları göstereyim.

...ihtiyacın olan şey için mükemmel olacak..." sanki birkaç soylu ismi başıma kakmak beni tekrar yerime oturtacakmış gibi bana cilve yapıyor.

Dişiye tatlı tatlı gülümsüyorum ve o da bunu yansıtarak bir adım daha yaklaşıyor, yanlılıkla zaferin kokusunu alıyor.

"Seza, değil mi?" diye soruyorum.

Gözlerine kibirli bir parıltı giriyor ve başını sallıyor, ağırbaşlı olmayı hedefliyor ama bir mille kaçırıyor - muhtemelen bunu yaparken Bettany'ye kötü bir alay attığı için.

Öne doğru eğiliyorum, sakarın sırtış yüzümden hiç ayrılmıyor. "Bana pantolon lazım. Halının üzerine pisleyen yaramaz bir köpek yavrusu gibi isim vermeyi kes. Kiminle giyindiğin ya da ne giymem gerektiğini düşündüğün umurumda değil. İstedğim şey sende var mı, yok mu?"

İnsan adam kendisini engellemeye çalışan ejderhanın arkasından çıkarken gümüşi bir ses "Var," diyor. Gözlerim arkasındaki giysilere kayınca, "Benimle değil ejderha," diye düzeltiyor. "Ama aradığın şeyi bulabilirim."

Bettany homurdanıyor ve bu iğrenç ses kendimi dizginlememe engel oluyor.

"Buraya nasıl girdin Azo?" diye soruyor kadın.

İnsan adam ona ters ters bakıyor. "Davet edildim, tıpkı senin gibi."

"Eminim bir hatadır?" diye alay ediyor grifon şekil değiştiren.

"Yeter," diye bağıryorum ve oda sessizleşiyor.

"Senin adın ne?" Biraz sönük görünen insana soruyorum. "Azo Endeby, ejderha dişi. Ben tasarımcı Fenox Lael'in temsilcisiyim."

İsmi söyleme şeklinden benden bir tepki beklediği anlaşıyor ama Fenox her kimse, bana bir şey çağrıştırmıyor.

"Pekâlâ. Azo, sen kal, diğerleri gidebilir," diye emrediyorum.

"Ciddi olamazsın," diye bağıryor hem Seza hem de kyba uyum içinde.

Ogdan ve Tove herkese dışarı kadar eşlik etmek için etrafımda dolanırken odayı başka dehşet trompetleri dolduruyor. Tove geçerken ona çelme takasım geliyor ama içimdeki arzuyu dizginleyip uslu durmayı başarıyorum. Pelüş koltuğuma oturup önemli biri gibi davranırken muhafızlar mızımızlanan grubu ve raflarını topluyor. Bettany'nin Ogdan'a bilerek vurduğundan oldukça eminim, bu da ona Burner'dan bir uyarı hırıltısı kazandırıyor, bu da kadının parlak elbisesine sıçmasına neden olduğundan oldukça eminim.

Hızlı ve etkili bir şekilde oda temizlendi ve ben de dikkatimi insana geri verdim. Buradaki varlığı merak uyandırıcı ama sonuçta beni ilgilendirmez,

Bu yüzden kafamda uçuşan meraklı soruların hiçbirini dile getirme zahmetine girmiyorum.

"İhtiyacım olan şeyi bana getirmeniz ne kadar sürer?" Hâlâ burada durduğu için biraz şaşkın görünen adama soruyorum.

"Fenox yarın, hatta ne istediğinize bağlı olarak gün sonuna kadar sizin için bazı özel tasarımlar hazırlayabilir. Ölçüleri alması gerekecek ve buluşup tam olarak ne istediğinizi konuştuğunuzda bazı taslaklar çizecek."

"Mükemmel, ne kadar sürede burada olabilir?" Şimdiden daha iyi hissederek soruyorum. Azo'nun rengi soluyor ve birden paniklemiş görünüyor.

İçimden bir alarm geçiyor ve Ogdan'a dönüyorum, insanın tepkisi karşısında kafam karışıyor. "Burada neyi kaçıyorum?" Zavallı yaratığı üzecek bir şey yaptığım belli olunca bastırıyorum.

Ogdan iç geçirir. "Fenox'un Dört Kat'a seyahat etmesine izin verilmiyor."

"Yanlış dükü mü kızdırdın?" Ortamı yumuşatmak ve insanın kıpırdanmayı bırakmasına yardımcı olmak için alay ediyorum ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor.

"Fenox Lael bir wyvern. Horde bölgesine geçemez. Bunu deneyen her wyvern için ölüm fermanıdır," diyor Ogdan kibarca.

Boğazımda düğümler oluşuyor ve buz gibi bir ürperti damarlarıma yayılıyor.

Neden birdenbire bu, şimdiye kadar içine düştüğümü bilmediğim bir tuzak gibi gelmeye başladı?

Evet, wyvernlerin etrafında büyüdüm ama onlar annemin muhafızlarının güvenilir üyeleri. Ailemin başına gelenlerden dolayı onları kınamamak, *tüm* wyvernlere sempatiyle bakmakla aynı şey değil. İsyana katılan suçluların çoğu yakalandı ve cezalandırıldı, ancak çatlaklardan kayan ve radarın altından kayan wyvernler olduğunu garanti ederim. Aralarına karışan bir Syphon'u öldürmeleri için onlara bir fırsat daha vermek gibi bir niyetim yok.

"Fenox'la çalışmak istiyorsan Wyvern İni'ne gitmen gerekecek," diye ekliyor Burner, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Vay be. Bunu söyleyeceğinden korkuyordum.

Bir an Ogdan'a bakıyorum ve sonra odadaki diğer üç Kanat üyesine bakıyorum. Yüzlerinden hiçbir şey anlaşılmıyor ama göğsümde biriken korku beni alarma geçiriyor. Ogdan çağrıldıklarında Jori'yle birlikte buraya son dakikada gelen bir ekibe eşlik ettiklerini söylememiş miydi? Sol memem üzerine bahse girerim ki bu Azo denen adamdı.

Dışarıda olabildiğince sakinim ama içimde sersemlemiş durumdayım ve ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Noctise'lerin beni öldürmek istemedikleri konusunda yanılmışım. Sadece ellerini kirletmek istemediler. Muhtemelen bu yüzden hâlâ kralla tanışmadım. Sorunun kısa sürede çözüleceğini biliyorken neden kraliyet zamanını boşa harcayasın ki? Ve küçük bir Syphon sorununu halletmek için wyvernlerin yıllar önce başladıkları işi bitirmelerinden daha iyi bir yol olabilir mi?

"Tamam, ne zaman gidebiliriz?" Ses tonuma en ufak bir panik belirtisinin bile sızmasına izin vermeyerek sakın bir şekilde soruyorum.

Bu sefer beni kandırdılar ama peşlerinde olduğumu bilmelerine izin vermeyeceğim.

"Daha çok erken. İstersen şimdi gidebiliriz," diye cevap veriyor Tove, aynı soğukkanlılıkla.

Korkumu yutuyorum ve başımı sallayarak sandalyemden kalkıyorum.

Lanet olsun.

Silaha ihtiyacım olacak.

BÖLÜM 18

BİR TEREYAĞI BIÇAĞI.

Savaş lanet olası bir tereyağı bıçağıyla gidiyorum.

İki tane, tam olarak, ne kadar sıkık olduğum konusunda beni daha iyi hissettirmiyor. Ve daha da kötüsü, üzerimde bir elbise var. İçinde zar zor hareket edebildiğim bir elbise, bu da Horde'un stratejik bir hamlesi gibi görünüyor ama ciddi sorularla karşılaşmadan odamdan o ipek bornozdan başka bir şeyle çıkmakta ısrar edemezdim. Şu anda Kanat üyelerinin sorularını göze alamam. Farkında olmadığımı düşünmelerine ihtiyacım var, iki ile ikiyi bir araya getirip cevabı giydiğim botların her birinin içine sokmadığımı düşünmelerine ihtiyacım var.

En azından botlar uyuyor ve nispeten rahatlar. Sanırım bu da işime geliyor, çünkü koşmak muhtemelen bu suikast girişiminden sağ çıkmamın tek yolu. Tereyağı bıçakları kesinlikle kesmeyecek, tam anlamıyla, ama belki bana biraz avantaj sağlayabilirler.

Boku yedim.

"Gergin misin?" Farrow soruyor, siyah gözleri bir süre yüzümü inceledikten sonra ellerimin kucağımda kenetlendiği yere düşüyor.

Yere bakıyorum ve kucağımda yumruklarımın oluşturduğu beyaz düğümü görüyorum ve ellerimi gevşemeye zorluyorum.

"Sevmiyorum..." Bir an duraksıyorum, ne diyeceğimi bulmaya çalışıyorum. "Uçuyoruz," diyorum sonunda.

İçinde bulunduğumuz lirocar sağa yatıyor ve ben de devrilmemek için koltuğa tutunuyorum. Bu lirocar'ın iç konfigürasyonu benimkinden farklı

daha önce binmişim. Önceki hava botunun ortasında bulunan iki kaptan koltuğu bu botta belirgin bir şekilde eksiktir ve sadece ön ve arka koltuk sıraları bırakılmıştır.

Şu anda Ogdan'ın bu küçük mutlu macerada bize katılmaları için ısrar ettiği Farrow ve Karis'in arasında sıkışmış durumdayım. Jori önde yolcu koltuğunda oturuyor ve Tove, Ogdan ve Chastain de karşımda oturmuş, yakın ölümümü planlamıyorlarmış gibi davranarak takdire şayan bir iş çıkarıyorlar.

Ben kanmadım.

Tove sırtıyor ve başını sallıyor. "Uçmayı sevmiyor musun? Bir *ejderha* için ilginç bir korku," diye alay ediyor.

Cevap gülümsemem alaycı. "Kanatların olmadan yapmayı dene. Bakalım o zaman nasıl hissedeceksin?"

Karis'in yanımda güldüğünü hissedebiliyorum, ama aslında ondan hiçbir ses çıkmıyor, bu biraz sinir bozucu, gerçi devasa ejderhada gülmeyen pek bir şey yok. Sol tarafımın tamamı koyu kahverengi pullu zırhına dayanmış durumda, eğer kaldırmaya çalışabileceğim herhangi bir silahı olsaydı bu harika olurdu. Tabii ki yok, o yüzden burada rahatsız ve garip bir şekilde oturmak zorunda kalıyorum.

İçimi çekiyorum ve üzerime gelen ejderhaların yanlarına birkaç dirsek atarak daha fazla yer talep ediyorum. İkisi de kıpırdamıyor ama yemin ederim Karis'in yine kıkırdadığını hissediyorum.

Lirocar'ın pencerelerinden Paragon Şehri geçiyor ama manzarayı takdir edecek kadar uzun süre aklımdan çıkamıyorum. Muhtemelen ölümüne düşmediğin zaman bu manzaralar hayret edilecek şeyler. Ancak, şu anda kendi arabamla gittiğimden oldukça eminim ve bu nedenle uygun miktarda takdir toplayamıyorum.

"Neden bu kadar karamsarsın? Wyvern'ler beynini yıkadığından beri, yani seni yetiştirdiklerinden beri, onlarla iyi anlaştığını sanıyordum."

"Tove," diye uyarıyor Ogdan.

"Kara kara düşünmüyorum," diye savunmaya geçiyorum, beden dilimin ve sessizliğimin neyi yansıtıyor olabileceğine dair farkındalık eksikliğimi içten içe azarlayarak. "Ve sen de beni aksini söyleyecek kadar iyi tanı mıyorsun, o yüzden git bir yaprak yala."

Chastain ısıklık alıyor ve sanki şimdi yapmışım gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Ateş hattının dışında kalmayı umuyormuş gibi yanında oturan Tove'dan uzaklaşıyor.

Tove parmağını bana doğru sallayarak, "Hayır, buna inanmıyorum," diye karşı çıkıyor. "İnsanla birlikte kalede bir şeyler oldu. O zamandan beri huysuzsun."

"Sincap falan olmadım," diye karşı çıkıyorum.

"Farrow araya giriyor ve yakışıklı yüzünde geniş bir gülümseme yayılıyor. Kırmızı pullu zırhı gün ışığında daha parlak görünüyor. Koyu teni kusursuz ve siyah gözleri bir tutam zevk ve bir tutam meydan okuma ile parlıyor.

Ona doğru bir bakış fırlatıyorum, bu da sadece gözlerindeki alaycı pırıltıyı parlatmaya yarıyor.

"Ee, ne oldu? Wyvern'ler mi? Eş olayı mı? Yoksa başka bir şey mi oldu?" Tove gerçekten umurundaymış gibi soruyor.

İyi bir kız. Hakkını vermeliyim.

Bir an için Seeder'a bakıp onu inceliyorum. Güzel bir kız ama sanki traş edilmiş siyah saçları ve kahverengi gözlerinde her zaman var olan *sikilmiş* bakışı, cazibesini küçümsemek ya da azaltmak için bir çaba gibi. Onu ve diğerlerini uzaktan gözlemleyen biri koyu yeşil pullu zırhına ve ejderha işaretinin parmaklarını ve ellerini saran siyah sarmaşıklarına bir kez bakar ve onu bir tehdit olarak görmezden gelir. Karis ya da Ogdan sadece cüsse ve akrabalık bağlarına göre bariz seçenekler olurdu ama Tove çok fazla şey görüyor ve bence *bu* çok daha tehlikeli.

Cevap olarak söyleyeceğim bir avuç şeyi hızlıca sıralayıp bir kenara atıyorum ama yanımda iki Thrasher varken bu konuyu nasıl geçtiğime dikkat etmem gerekiyor. Gerçeğin tamamını söyleyemem ama beni bir yalancı olarak işaretlemeyecek ya da şüphelerini daha da artırmayacak kadar gerçek olması gerekiyor.

Her şeyi bir kenara bırakıp öne doğru eğiliyorum ve körelmiş drake duyularımı kullanarak etrafımdaki herkesi okumaya çalışıyorum. Onları durdurmak için ne yapabileceğimi bilmiyorum ama en azından geldiğini hissedeceğim.

Tove'un rahat ama düşmanca tavrı kayboluyor ve benim hareketimi yansıtıyor, vücudu aniden hazır ve gergin.

Güzel. Artık birbirimizi ciddiye alıyoruz.

"Silah istiyorum," diyorum Seeder'a, bunun onu başka bir şeyi koklamaktan alıkoyacak kadar şaşırtacağını umarak.

Yüzünde şaşkınlık belirdiğinde içimde bir memnuniyet titreşimi beliriyor.

"Neden?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde, sanki bu düşünce aklından hiç geçmemiş gibi.

Tamamen ortaya çıkmış bir ejderha olarak muhtemelen hiç aklına gelmemiştir.

"Hangi silahlar?" Karis araya giriyor, bu da beni şaşırtıyor çünkü onun dilsiz olabileceğine dair bir teorim vardı.

Sesi olması gerekenden daha melodik olan Thrasher'a bakıyorum. Ondan bana bir masal anlatmasını ya da Uçuşumun doktoru Boshle'nin sürekli okuduğu müstehcen kitaplardan birini yüksek sesle okumasını isteme dürtüsü aniden aklıma geliyor. Bu düşünceyi ağır bir sağduyu ile bastırıyorum. Thrasher'ın bu kadar sessiz olmasına şaşmamalı. Eğer erkek geveze biri olsaydı, muhtemelen her adımını takip eden, her sözüne ve homurtusuna kulak kabartan bir hayran sürüsü olurdu.

Bana beklentiyle bakıyor, sanki seçme şansı verilse neyle silahlanacağımı gerçekten merak ediyormuş gibi. Craith bu drake'i severdi. Her zaman bir insan hakkında seçtiği silaha göre çok şey söyleyebileceğinizi söylerdi.

Parmaklarımla bir listeyi işaretlemeye başlıyorum. "Kemik bıçaklar, Zurki yapımı, eğer bulabilirsem, ama Kemik Adalar'dan herhangi bir şey de olur. Bir darbeli yay ve iki XD tabanca, tercihen uyluk kılıflı dördüncü nesil. Bir kemer PHaSR el bombası. Yarım düzine batiirien çivisi. Bir yakalama eldiveni. Birkaç diş kırıcı, hani şu kolyeye benzeyenlerden," diyorum işaret parmağımla boğazımı daire içine alarak.

"Fae'leri siktir et, bunlarla kan bankası mı soyuyorsun?" Farrow soruyor, kara gözleri şoktan kocaman olmuş.

Omuz silkiyorum. "Eğer öyleyse ben varım."

Ogdan gülüyor ve başını sallıyor. "Seninleyken tüm bunların ne anlamı var?" diye soruyor küçümseyerek.

Sinirimi bastırmak için yutkunuyorum. Bu listemin sadece üçte biriydi. Tercih ettiğim yasadışı modifikasyonlara ya da gerçekten nazıkçe rica edersem ürettirmeyi umduğum gizli silahlara başlamamıştım bile.

Çünkü bir silaha ihtiyacım olan tehdit sen olabilirsin, diye düşünüyorum kendi kendime ama bunu söylemiyorum.

Onun yerine "Her zaman benimle olmayacaksın," diyorum. "Ve bu küçük birlik istila edilemezmiş gibi davranıyorsun. Ne olursa olsun kendimi savunabilmem gerekiyor."

Ogdan gözlerini deviriyor ve hem Chastain hem de Tove sinirli küçük huff'lar çıkarıyor.

Chastain, "Artık Scorch'ta değilsin, Fırfırlar," diye karşı çıkıyor. "Dünyadaki tüm kemik kılıçlar sana ulaşmak isteyen bir ejderhayı durduramaz."

"Belki tamamen durduramaz," diye iddia ediyorum, "ama onları yavaşlatır, bana bir plan yapmak için biraz zaman kazandırır."

"Ne için bir plan? Daha yavaş ölmek için mi?" Tove tartışıyor. "Üzgünüm Syphon, hoşuna gitsin ya da gitmesin, pulları olan birine karşı bir bok yapamayan bir grup silahtan çok daha iyiyiz. Bir silah sizi başarısızlığa uğratacaktır." Diğerlerine bakıyor, yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor. "Biz... şey, biz kusursuzuz."

Etrafımdan gururlu onay homurtuları yükselirken başımı sallıyorum. Birbirlerine beşlik çakmaya başarlarsa yemin ederim kendimi pencereden aşağı atarım.

Bu anlamsız konuşmadan ayrılıyorum. Kendini kusursuz sanan çok fazla insan tanıdım.

Şimdi hepsi öldü.

Drake'ler birbirlerine ileri geri sataşıyorlar ama ben aldırmıyorum, zihnim başka yerlerde dolaşırken odağım bir kez daha arabanın penceresinin dışına sabitleniyor. Sağ tarafta daha eski bir gökyüzü aracı yaklaşıyor, hareket dikkatimi çekiyor. Göz ucuyla lirocar'a ayak uyduruşunu izliyorum, ancak sanki fark edilmeden çevremizin kenarında kalmaya çalışıyormuş gibi doğrudan yanımıza yanaşmamaya dikkat ediyor gibi görünüyor.

Merakla tekrar araca bakıyorum. Yolcu koltuğunda sarkık kahverengi saçlı ve keskin köşeli bir yüzü olan bir erkek seçebiliyorum ama güneşin parıltısı sürücüyü gizliyor. Gözlerimi kısarak erkekle ya da arkasında seçebildiğim diğer vücut gölgeleriyle ilgili daha fazla ayrıntı yakalamaya çalışıyorum ama gökyüzü aracı aniden trafiğin uzak bir şeridine sapıyor ve çıkmaya hazırlanıyormuş gibi yavaşlıyor.

"Neye bakıyorsun sen?" Farrow dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu görmek için koltuğunda dönerek soruyor.

"Yok bir şey," diye geçiştiriyorum, arkamı dönüyorum.

Sonunda lirocar'ımız hava yolunu terk ediyor ve kendimi seyahat ettiğimiz yola ve etrafımdaki binalara ve simge yapılara dikkat etmeye zorluyorum. Zihinsel olarak, şehrin farklı seviyelerinden ve çeşitli mesafelerden tanınabilir olması gereken şeyleri not alıyorum. Bir denizcinin yönünü bulmak için yıldızları kullanması gibi, ben de binaları, heykelleri ve alışılmadık görünümlü bitki ve ağaçları kullanarak bu şehir labirentinde yolumu bulmaya çalışacağım.

Gerginlik bir kez daha kaslarımı sıkıyor ve duyularımı keskinleştiriyor. İlçenin üst üste yığılmış çeşitli bloklarından aşağıya doğru sürükleniyoruz ve her

alçaldıkça şehir daha karanlık, daha kirli ve insanlarla daha dolu hale geliyor. Lirocar'daki kaygısız sohbet durma noktasına geliyor ve Paragon Şehri'nin derinliklerine inmeye devam ettikçe daha da güçlenen *dikkatle ilerleme* hissini tek algılayanın ben olmadığım açık.

Parlak neon ışıkları alt katların karanlığını yararak çeşitli iş ve eğlence yerlerinin reklamını yapıyor. Şehrin üst katlarındaki çiçeklerle bezenmiş dükkânlar ve sokak pazarları kayboluyor ve yerlerini pencereleri ve kapıları çaprazlama gerilim çubuklarıyla kaplı, kalabalık, davetkâr olmayan mağaza tezgâhlarına bırakıyor. Her eşiğe, hangi Ark'lara hizmet vermeyi reddettiklerini belirten ve diğerlerini hırsızlık yapmaları ya da içeride sorun çıkarmaları halinde neler olacağı konusunda uyaran tabelalar asılmış.

İssiz ve yoksul olmaya çok aşınayım ama bu alt katların çatlaklarından sızan çılgınca bir çaresizlik ve çıplak bir acımasızlık var. Bu beni daha da geriyor. İlerledikçe hava yolları tedirgin edici bir şekilde daralıyor ve ejderham rahatsızlıkla kıpırdanıyor. Wyvern'lerin gökyüzüne erişimleri olmadan burada nasıl hayatta kaldıklarını bilmiyorum. Yer değiştirmek ya da kanatlarını germek için bile yeterli alan yok. Mantıken, bunun isyandaki rolleri için bir ceza olarak tasarlandığını biliyorum, ama bu daha az yanlışı hissettirmiyor.

Wyvernler boyut ve vahşilikte ejderhalara rakiptir. Türlerimizi birbirinden ayıran çok az fark vardır, bu yüzden geçmişte sık sık bir arada yaşamış ve zenginleşmişizdir. Anatomik olarak farklıyız: ejderhaların bacakları, kolları ve kanatları varken, wyvernlerin sadece bacakları ve kanatları vardır. Üreme söz konusu olduğunda uyumluyuz, ancak bir çiftleşmenin ürettiği herhangi bir yavru her zaman bir wyvern doğumuyla sonuçlanır, asla bir ejderha olmaz.

Bununla birlikte, türlerimiz arasındaki en büyük çatışmalara ilham veren aramızdaki temel fark, ejderhaların Kaynak tarafından çeşitli büyü armağanlarıyla kutsanmış olması, wyvernlerin ise kutsanmamış olmasıdır.

Bir ejderhanın fazladan uzuvları küçük bir avantaj sağlar ama yetenekli bir wyvern savaşçısının üstesinden gelemeyeceği bir şey değildir. Ancak pullar, dişler ve hızdan başka hiçbir şeyiniz yokken bir Yakıcı, Kanalcı, Parçalayıcı ve hatta İşleyici'nin armağanlarına karşı koymak onda dokuz ölüm fermanıdır.

Wyvern isyanını ve Sifonları nasıl hedef aldıklarını düşünmek için biraz zaman harcadığımda hep kafamı karıştıran bir gerçek. Benim soyum, diğer ejderhaların yeteneklerini ellerinden alma yeteneğine sahip tek soydu. Bir anlamda, türlerimiz arasında eşit bir oyun alanı yaratabilirdik ve

Yine de, bu yeteneği wyvern konumunu ilerletmek için kullanmak yerine, onu ortadan kaldırmaya çalıştılar.

Craith, Ren, Pier ve beni yetiştiren diğer wyvernler her zaman kithimizin hedef alındığını çünkü babamın kral olduğunu ve geri kalanımızın hiyerarşi zincirinin en st halkası olduğunu söylediler, ancak her zaman bu açıklamada eksik bir şey olduğunu hissettim, o günün tüm kafa karıştırıcı, kırık, anlamsız parçalarını birbirine yapıştıracak bir şey.

Wyvern ve Sorcai'nin neden bir araya geldiğinin mantığını bulabilirdik. Her ikisinde de diğerinde olmayan şeyler vardı; wyvernlerin büyüye, sorcailerin ise kas gücüne ihtiyaı vardı. Ama stratejik olarak, diğer kithlere değil de Sifonlara saldırmak, bir ejderhanın kafasına saldırıp keskin pençelerini, vahşi kuyruğunu ve korkunç kanatlarını görmezden gelmekle eşdeğerdi. Bir canavarı alt etmek ve kazanmayı ummak için onun tüm ölümcül parçalarını hesaba katmak zorundasınız.

Ren her zaman wyvern ve sorcai'nin canavarın tamamıyla başa çıkmak için yeterli desteği toplayamayacağını savunurdu. Kafasını koparmanın Sürü'nn geri kalanını okerteceğini umuyorlardı. Ancak bu teori, biz hayatta kalanların kavrulmuş bir gökyüzünün yıldızları altında savurduğumuz diğer pek çok teori gibi, içinde pek çok çatlak barındırıyordu. Geri kalanımızın kendi teorilerimizin harcıyla doldurduğu çatlaklar.

Çünkü ortalık yatışıp kan temizlendikten sonra, alçalan Ejder Sürüsü değildi. İsyandan sonra, wyvernlerin soyu neredeyse tükenene kadar avlandı ve ardından toplumun derin karanlık köşelerine sürüldü. Sorcai kovanları budandı ve dize getirildi. Ve geriye kalan ejderha kithler sadece bir sıyrık bile almadan hayatta kalmakla kalmayıp gelişirken, yönetimlerine meydan okuma düşünceleri güçlerinin ağırlığı altında ezildi ve ardından yeni Burner kralı tarafından derhal yakılarak kle dönüştürüldü.

Bu durum isyanın daha büyük ve daha sinsi bir planın paravanı gibi görünmesine neden oldu. Ejderhaların kendilerinden başkası tarafından tasarlanmamış ve mükemmel bir şekilde uygulanmış bir plan. Wyvern İni'nde bir wyvern tarafından ortadan kaldırılmam için yapılan bu plandan farklı değildi. Kral Noctis'in bu şekilde oynayacağını bilmeliydim. İlk seferinde çok işe yaramıştı, neden ikinci kez denemesin ki?

"Geldik," diye anons ediyor Ogdan, lirocar bir dizi karanlık, uğursuz görünümlü binanın arasında yer alan arduvaz grisi, penceresiz bir binaya açılan gökyüzü rıhtımına yerleşirken.

"Buradan daha güzel hapishaneler gördüm," diyorum, yolun karşısındaki köşedeki dükkana, sıkışık binaların arasındaki ince sokaklara bakarak.

yapılar ve yolun hemen aşağısında yiyecek tezgâhlarından oluşan bir şerit gibi görünen bir şey. "Gerçek bir züppe ejderha gibi konuşun," diye alay ediyor Tove.

"Hayır, *bazılarının* yaptıkları yüzünden *tüm* wyvernlerin cezalandırılması gerektiğini kabul etmeyen biri gibi konuşun," diye karşılık veriyorum.

"Tabii ki aynı fikirde değilsin," diyor Tove sert bir şekilde. "Neredeyse onlar tarafından rehin tutuldun ve sürekli bahaneler ve *zavallı ben* saçmalıklarıyla beslendin. *Tüm wyvern'ler değil* iddiasına istediğin kadar inanabilirsin ama geri kalanımız daha iyi biliyor, Frills. Soruşturma ve sonrasındaki sorgulamalar için oradaydık. Her wyvern klanı katılmadı ama bir şeyler biliyorlardı ya da şüpheleniyorlardı ve en ufak bir uyarıda bile bulunmadılar. Bu tür bir güven kırılmasının geri dönüşü yoktur ve bunu biliyorsunuz. İşte bu yüzden burada olmaktan bile bu kadar gerginsin."

Tove'un gülümsemesi kendini beğenmiş ve ben onun tam ortasına bir yumruk atma isteğiyle savaşıyorum.

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," diyorum yakıcı bal damlayan bir ses tonuyla. "Gerçekten umurumda değil," diye karşılık veriyor ve sonra lirocar'ın kapıları

açılıyor ve Kraliyet Kanadı dışarı çıkmaya başlıyor.

Karis önümde, Tove ve Ogdan iki yanımda, Farrow da arkamda yer alıyor. Chastain çevreye doğru kayıyor, kendini destek pozisyonuna getirirken bakışları keskin ve keskin. Bu iyi bildiğim bir koruma düzeni, ama genelde Enslee merkezde olur ve ben de onun arkasını korurum.

Jori de arkamda bir yerde pozisyon alıyor ama önümüzdeki taş duvar kaymaya başlamadan ve gizli bir kapı açılmadan önce nerede olduğuna kilitlenemiyorum. Azo, Kral'ın Kalesinden gelen insan, bizi selamlamak için dışarı çıkıyor. Ama yüzümdeki kanın çekilmesine ve kalbimin sıkışmasına neden olan şey insan değil. Yanındaki wyvern.

Saçları, yaklaştıkça başının etrafında uçuşan kısa espresso tirbuşon buklelerden oluşan bir cümbüş. Elbisesi, kan simsarlarından kaçtığım gece hücre duvarlarından damlayan kanın rengine. Zeytin rengi teni kusursuz ama gözleri, Ren'in gözleri, ruhuma işleyen eşsiz mavi-elma tonu, bana bu durumu tamamen yanlış okuduğumu söylüyor. Kral Noctis beni wyvernler tarafından kesilmem için tuzağa düşürmedi.

Bu wyvern bir düşman değil, bir müttefik... ya da en azından eskiden öyleydi. O Ren'in küçük kız kardeşi.

Onu gördüğümde rahatlamam gerekirdi ama tam tersini hissediyorum çünkü onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum.

Akrabalarına ne olduğunu ona nasıl anlatacağım?
Hepsinin benim hatam olduğunu ona nasıl söylerim?

19. BÖLÜM

VARLIĞI İÇİMİ DIŞA VURUYOR ve boşalan alanda yıkım çınlıyor. Utanç ve belirsizlik adımlarımı ağırlaştırıyor ve dilimde milyonlarca yetersiz özür dans ediyor. Fenox Lael bana doğru bakmıyor. Mavi-elmas gözleri Karis'e sabitlenmiş, onu ve diğerlerini dikkatle süzüyor.

İnsan tasarımcının adını söylediğinde, herhangi bir tanıma çağrışımı yapmadı. Ama olmazdı, Ren küçük kız kardeşine her zaman Nixy derdi, asla Fenox demezdi. Ve Lael soyadını daha önce hiç duymamıştım; Renatta'nın soyadı Sagefor'du. Nixy'nin Paragon'da yaşadığını ve Ren'le birkaç ayda bir fırsat buldukça konuştuklarını biliyordum ama son duyduğumda Nixy goblin bölgesinde bir terzinin yanında çalışıyordu. Burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Azo eğiliyor ve Nixy derin bir reverans yapıyor. Bakışları sonunda bana kayıyor ve orada bulduğum hüznü karnıma bir kurşun gibi iniyor. Darbe içgüdüsel ve dünyalarım çarpışırken aniden burada herkesin önünde kan kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Nixy göz kırpmıyor ve duyguları maskeleniyor. Ancak yankısı içimde yankılanıyor, ruhumun derinliklerinde unutulmaz bir ağıt gibi çınlıyor.

O biliyor.

Ablasının öldüğünü biliyor.

Ondan af dilemek, olanları açıklamak ve ikimizin de sevdiği o inanılmaz insanın intikamını almaya yemin etmek istiyorum ama bunların hiçbirini yapamam. Burada olmaz.

Aeson'un ejderhalarının önünde olmaz. Bu açık yaranın gizli kalması gerekiyor. Fenox Lael'in hedef haline gelmesinin sebebi ben olmayacağım.

Ren'i hayal kırıklığına uğrattım.

Küçük kız kardeşini yüzüstü bırakmayacağım.

Bu da demek oluyor ki, elime ipucu verecek ve ejderhalara buradaki herhangi bir geçmiş ya da bağlantı hakkında ipucu verebilecek hiçbir şey söyleyemem ya da yapamam.

Asma köprüyü kaldırıyorum ve bana saldırmaya çalışan duygu kalabalığının üzerine bir siper indiriyorum. Bakışlarımdaki tüm tanıma işaretlerini yok ederek Fenox'un konuşmasını beklerken bir yandan da Tove'un benimle wyvern arasındaki bağı fark ettiğine dair herhangi bir işaret var mı diye dikkatle onu izliyorum. Neyse ki, gözlemci ejderhanın dikkati benim üzerimde değil, çevremizde.

"Bu bir onurdur, ejderha dişi. Asistanım istekleriniz hakkında beni bilgilendirdi. Onayınızı alacağını umduğum küçük bir koleksiyon oluşturmaya çalıştım. Siz ve yoldaşlarınız beni takip ederseniz, size gösterebilirim. Daha sonra ihtiyaç duyabileceğiniz diğer her şeyi tartışabiliriz." Bununla birlikte Fenox yalvarma pozisyonundan kalkıyor ve bizi binaya götürmek için dönüyor.

Drake'ler bir bütün olarak hareket ediyor, ben merkezde olmak üzere iyi çalışmış bir birlik. Durmak, onlara fikrimi değiştirdiğimi söylemek ve sonra arkamı dönüp Ren'in küçük kız kardeşinden olabildiğince uzaklaşmak istiyorum. Şu anda Nixy hâlâ olan bitenin dışında ama binaya adımımı attığım anda bu durum değişecek.

O da benimle birlikte işin içinde olacak. Yine de bir şey söylersem, ayrılmak istersem, bu sadece gardiyanları şüphelendirir ve yapmak istediğim son şey,

Nixy'ye daha yakından bakmalarını sağlayacak herhangi bir şeydir. wyvern'e dönüştüler.

Ağır ve çelişkili bir kalple ejderhaları binaya kadar takip ediyorum, attığım her adımda sessizce protesto çılgınlıkları atıyorum. Penceresiz binanın içi beklediğimden daha aydınlık. İçerisi koyu kömür rengiyle kaplanmış ve dış cephesine göre daha modern bir görünüme sahip. Dalgalı bir yılan şeklindeki büyük bir kanep ve küçük bir gölet büyüklüğündeki alçak bir cam masa dışında içerisi çoğunlukla boş. Çorak odanın uzun duvarında birkaç giysi sergisi incelememi bekliyor ama orada asılı olan hiçbir şey umurumda değil. Tek odaklanabildiğim Fenox.

Bir an için gözlerinde yakaladığım o kayıp parıltısı aklımdan çıkmıyor. Kız kardeşinin kaybıyla iyi başa çıkabildiğini düşünemiyorum.

İyi olmadığımı biliyorum.

Yine de burada ikimiz de yabancılar gibi duruyoruz, hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyoruz. Kalplerimizin göğsümüzden sökülmediğine ve tanınmayacak kadar parçalanmadığına inandırıyoruz kendimizi.

Benden nefret mi ediyor?

Sürü'den kurtulmak ve kendimi onların kalesine yerleştirmek için bir araya getirdiğim yarım gerçekler dizisini çözmek üzere mi?

Azo eliyle oturma alanına doğru işaret ederek, "Lütfen otur ejderha," diyor. "Size içecek bir şeyler getireyim."

Ben ona *hayır, teşekkür ederim* diyemeden koşarak uzaklaşıyor.

Aeson'un muhafızları odanın her köşesine yayıldı. Tove yakınımnda duruyor ve beni garip şekilli kanepeye doğru itiyor; Jori ise şoförle birlikte dışarıda kalmış olmalı çünkü onu hiçbir yerde göremiyorum. Fenox ortadaki masanın diğer tarafına geçip yüzünü bana dönerken ejderhaları dikkatle izliyor. Beni içine alırken gözleri yumuşuyor.

"Kendimi tanıtmama izin ver, ejderha dişi. Adım Fenox Lael ve son kırk yıldır kıyafet tasarlıyorum. Bu kırk yılın son on beş yılında Horde'un birçok üst düzey üyesiyle yakın bir şekilde çalıştım. Tasarım ve stil söz konusu olduğunda uzmanlaştığım alanların detaylarıyla sizi sıkabilirim ama ne istediğini bilen bir kadın olduğunuz izlenimini edindim." Gözlerinde bilmiş bir pırıltı belirliyor.

Göğsüm ağrımına ve boğazım düğümlenmesine rağmen tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Nixy hakkında bildiğim her şeyi Ren sayesinde öğrendim. Görevdeyken ya da bir çağrı geldiğinde birlikte çalışırken ara sıra konuştuklarında yanlarında oluyordum. Ama şimdi kadın karşımda durduğu için, öyle hissetmeme rağmen birbirimizi *gerçekten* tanımadığımızı fark ediyorum.

"Eğer senin için de uygunsa, hazırladığım şeyi sana gösterip görüşlerini almak isterim, sonra da oradan devam edebiliriz?"

Azo elinde altın rengi, süslü ve gazlı bir şeyden oluşan uzun bir flüt ile aceleyle odaya giriyor. Bana uzatmaya çalışıyor ama Tove hemen önünü kesiyor ve içeceği burnuna götürüp derin derin içine çekiyor. Endişelenecek bir koku almamış olmalı, çünkü küçük bir yudum alıyor ve bekliyor.

"Kendininkini isteseydin, sadece sorabilirdin," diyorum ejdere.

Alaycı tavrıma Seeder'dan alaycı olmayan bir bakış geliyor ve şampanya olduğunu tahmin ettiğim şeyi gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak uzatıyor.

"Çok özür dilerim. Aklıma bile gelmedi," diye mırıldanıyor Azo, endişeli bakışları benden Tove'a ve tekrar bana dönüyor.

Özrünü el sallayarak geçiştiriyorum. "Tove sadece açgözlü. Endişelenme," diyerek telaşlanan insanı rahatlatıyorum.

Tove'la oynadığımız küçük oyunda kendime bir puan vererek sırtışımı geri alıyorum. İçkiye bakarak flütün içindeki altın rengi sıvıyı döndürüyorum ve minik baloncukların hareketle birlikte çılgınca büyümesini izliyorum. Böyle bir alkol çok pahalı. Güneyde herhangi bir yerde sipariş vermek, sahip olduğunuzu varsaydıkları tüm kredileri sizden almaktan mutlu olan biri tarafından soyulmayı istemektir. Bu lezzeti denemek istiyorum ama üzerimde nasıl bir etki yaratacağını bilmiyorum. Muhtemelen en iyisi riske atmamak.

Fenox'a dönüyorum. "Elinde ne olduğunu göster." "Mükemmel. Bu taraftan," diye teşvik ediyor.

Flütü Tove'a geri veriyorum ve Fenox'u takip ediyorum, onun Horde'un içine bu şekilde girdiğini bilmediğim için endişeleniyorum. Ara sıra Ren'e bilgi aktardığının farkındaydım ama bizim adımıza casusluk yapmak için aktif olarak bir ağ kurduğunu bilmiyordum.

Çok zekice ama Ren neden bana bu konuda hiçbir şey söylemedi? Enslee neden söylemedi? Genelde politikaya kız kardeşimin gösterdiği kadar ilgi göstermediğimi biliyorum ama böyle bir şeyden benim de haberim olmalıydı. Beni ve Renatta'yı Lekeli'nin eline düşüren ihanetten sonra bunun tadı daha da acı ve nahoş geliyor.

Bana söylenmeyen başka ne var?

Nixy'yi görmenin şoku geçmeye başlıyor ve onun yerine, her biri bir öncekinden daha acil olan bir dizi soru sıraya giriyor. Drake'ler duymadan Fenox'a neler olup bittiğini nasıl soracağımı tartışırken, wyvern'den gelen ince bir el hareketi dikkatimi çekiyor. Üç parmağı bir *W* şekli oluşturuyor ve bana *beklememi* söylüyor, Uçuş'umun ve benim her zaman kullandığımız tanıdık bir işaret.

Elleri önünde kenetlenmiş. Parmaklarından W diğer elinin üzerinde duruyor ve bunu fark ettiğimi görür görmez daha doğal, rahat bir pozisyon alarak sessiz iletişimi siliyor. Ben de bana söyleneni yapıyor ve çenemi kapalı tutmaya devam ediyorum.

"Azo, buranın gösterişli modasının size hitap etmediğini, daha pratik seçenekler aradığınızı söyledi. İstediğiniz her şeyi yapabilirim ama benim önerim, yüksek sosyetenin hem pratik hem de modaya uygun gereksinimlerini karşılayan bir koleksiyon oluşturmanız."

Homurdanıyorum ve Fenox'un yardımsever bakışları hem eğlence hem de sitemle titriyor. Ren'in sık sık taktığı, iyi bildiğim bir bakış. Keder bir yumruk sarar

ciğerlerimin etrafını sarıyor ve sıkmaya başlıyor. Fenox duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştığımı fark etse de bir şey söylemiyor. Bunun yerine, modayı işlevle evlendirmekten bahsetmeye devam ediyor ve ardından makyaj görünümleri ve saç stilleri hakkında hararetle bir şekilde konuşmaya başlıyor.

Rolümü oynamak için elimden geleni yapıyorum ve küçük ilgi ve cesaretlendirme sesleri çıkarıyorum, ancak odanın diğer tarafına yaklaştıkça, zayıf bir enerji akımı fark ediyorum. Tam bu tuhaf hissin nereden geldiğini değerlendirmek için duraklamak üzereyken, Ren'in küçük kız kardeşi bana eliyle *ileri* işareti yapıyor.

Bir an için körü körüne itaat ettiğim için aptal olup olmadığımı merak ediyorum ama merakım ve Ren'e olan sevgim, tenimde dans etmeye başlayan garip paraziti görmezden gelerek küçük kız kardeşinin yanında devam etmemi sağlıyor. Beklenmedik bir şekilde, göremediğim ama kesinlikle hissedebildiğim bir eşikten geçiyorum. Sanki elektrik yüklü bir örümcek ağı koleksiyonunun içinden geçiyor gibiyim.

Büyük üzerimden geçerken vücudum karıncalanıyor. Fenox'un giysi sergisinin yanına diktığı, onu odanın geri kalanından ayıran, algılanamaz bariyeri aştığımda bu rahatsız edici his hızla kayboluyor.

"Muhafızlara bakma ya da az önce içinden geçtiğimiz ağızlığı görmeye çalışma," diye emrediyor Fenox. "Sadece bana ve kıyafetlere bakmaya devam et. Büyüyü kıyafetler ve diğer saçmalıklar hakkında konuşuyormuşuz gibi görünecek şekilde programladım ama bizi hâlâ *görebiliyorlar*, bu yüzden onları uyaracak hiçbir şey yapma."

"Dudaklarımızı okuyamayacaklar mı?" Bir yığın soru cevap için yalvarırcasına üstüme gelse de kendimi rahatlamaya zorlayarak soruyorum.

"Hayır, büyü teknolojisi bunu açıklıyor."

"Nixy, neler oluyor? Beni buradan çıkarmak için mi buradasın, çünkü her ne kadar buradan bir an önce uzaklaşmak istesem de, bunun için en iyi yolun bu olduğunu sanmıyorum. Bu ağızlığı nasıl hissetmiyorlar? Ren böyle riskler almanı istemezdi. Ben de istemem, eğer bunun bir önemi varsa."

Yüzümde bir gülümseme belirtmeye zorluyorum ve numarayı sürdürmek için yüzer bir rafta duran katlanmış bir kumaş yığınının işaret ediyorum. Bu özel büyüün nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yok ama umarım bu inandırıcı görünür.

"Ren'in bu tartışmada dayanacak bir ayağı olmazdı çünkü o da böyle riskler alarak öldü. Ve hayır, seni çıkarmak için burada değilim. Eğer

Queen bu plan üzerinde çalışıyor ama beni henüz dahil etmedi. Tek bildiğim, günler önce benimle temasa geçildiği ve büyük olasılıkla Horde tarafından kaçırıldığının bildirildiği. Benden seni nerede tuttukları ve neler olup bittiği hakkında ne tür bilgiler bulabileceğimi sordular.

"Bir stilist için kraliyet çağrısı geldiğinde, bunun bizim işimiz olduğunu düşündüm. Azo'nun toplantıyı kim çağırdıysa ona gitmesi, kovulmayı beklemesi ve sonra ne bulabileceğine bakmak için kalenin etrafını araştırması gerekiyordu. Çağrının sizin için olacağını ya da Azo'yu doğrudan size götüreceklerini beklemiyorduk. Ne oldu? Nasılsın burada? İyi misin?"

Bir raftan birkaç eşya alıp bana göstermeye başlarken başını sallıyor.

"Son soruyu boş ver, tabii ki iyi değilsin."

Homurdanıyorum ve parmaklarımı gösterdiği kumaşın üzerinde gezdirmek için uzanıyorum, etkilenmiş gibi yapıyorum. Drake'lere gizlice bir göz atıyorum, ama hiçbirisi olanlardan biraz bile endişeli ya da şüpheli görünmüyor. Aslında çok sıkılmış görünüyorlar ki bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Dört ay önce Ren ve ben kan simsarları tarafından kaçırıldık..."

"Görevlerde sürekli karşılaştıkların mı?" diye soruyor, belli ki bir noktada Ren'le bu konu hakkında konuşmuş.

"Aynısı," diye onaylıyorum. "Dışarı çıktım ama ejderhalar beni yakalamadan önce fazla uzaklaşmadım. Çok üzgünüm Nixy, ama Ren-"

Fenox bir elini kaldırarak sözümü kesti. Bir çeşit yeleğe uzanarak hareketi maskeliyor ve bana doğru tutuyor.

"O konuya girmeyin, Majesteleri. Kraliçe bana bildiklerini anlattı ve fazla bir şey olmasa da bundan fazlasını bilmeme gerek yok. Bugün değil. Kız kardeşim sevdiği birini korurken öldü. Hep böyle ölmeyi beklerdi ve hiç pişmanlık duymazdı. Bir tane bile. Bu hepimizin umabileceğinden çok daha fazlası, bu yüzden üzgün olduğun her neyse, üzülme." Sesi keskin, temposu kararlı ama yüzü sakın ve sıcak, hiçbir şey belli etmiyor.

Bir kez başımı sallıyorum, ama onun anlayışına rağmen ya da belki de bu yüzden kederin akıntıları bana doğru geliyor.

"Ren seni şiddetle sevdi," diyorum ona, bu konuyu kurcalamanın tehlikeli olduğunu biliyorum ama söylenmesi gerekiyor. Eğer başka bir şey açıklayamıyorsa, en azından onu bu konuda ikna etmem gerekiyor.

"Dur," diye hem emrediyor hem de yalvarıyor Fenox. "Sen başlarsan, ben de başlarım ve iç çamaşırları ve alçı giysilerden bahsetmediğimizi anlarlar."

Vitrinlere doğru dönüyor ve bir anlığına gözlerini kırıştırtarak nemden arındırıyor. Tekrar başımı sallıyorum ve içimden geçen tehlikeli akıntıya karşı kendimi zorluyorum, şu andan itibaren maskemi yerinde tutmaya niyetliyim.

Artık hata yapmak yok.

"Sanırım artık benim irtibat noktam sensin," diye gözlemliyorum, Nixy'nin bu karmaşaya zaten olduğundan daha fazla bulaşmış olmasından nefret ederek. Bunun başka bir yolu olduğundan değil. Görünüşe bakılırsa, Horde ile derin bir ilişki içinde. Hem minnettarım hem de endişeliyim, işin içine biraz da suçluluk karışmış durumda, çünkü bu konuda sandığım gibi tamamen yalnız olmadığımı bilmek iyi hissettiriyor.

Fenox başımı sallıyor ve birkaç elbiseyi işaret ediyor. "Evet, o doğrudan görev henüz gelmedi ama bugün olanları iletir iletmez geleceğinden eminim. Gardırobunuzu tasarlamak ve sizi giydirmek mükemmel bir kılıf. İtiraf etmeliyim ki, her zaman yardım edebileceğimi ummuştum. Ama böyle olacağını hiç beklemiyordum."

Bir yığın pantolonun yanına gidip onları incelemeye başladığımda küçük bir kahkaha atıyorum. "Giyim firmaları yıllardır modanın ölüm kalım meselesi olduğunu söyler durur; doğru bildiklerini kim bilebilirdi ki?" Şaka yapıyorum ve Nixy kıkırdıyor, bu ses ikimizin de üzerindeki gerginliği azaltıyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Nixy soruyor ve ben nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Ren ve benim Uçuş'umuzla ne yaptığımız hakkında ne biliyorsun?

görevlerimiz hakkında?" Syphons zaten kendi saflarımızda ihanet sorunlarıyla uğraşırken onu bu işe dahil etmenin akıllıca olup olmadığından emin olamayarak soruyorum. Enslee belli ki Nixy'ye güveniyor, Ren de öyle ama ne yaptığımızı zaten bilmiyorsa onu daha fazla işin içine çekmeyeceğim.

"Seni lanetleyen Sorcai'yi avlıyorsun. En azından onların soyunu. Kan İşleyicileri, değil mi? Onlara böyle denmiyor mu?"

Başımı salladım ve bir nefes verdim. "Buradaki sorcai toplulukları hakkında fazla bilgin var mı? Özellikle Relacour'ları arıyorum ama isimlerini öylece ortaya atmak istemiyorum," diye açıklıyorum ve Nixy düşünceli görünüyor.

"Kulağımı dört açabilirim ama wyvernler ve sorcailerin arası pek iyi sayılmaz. Etrafa sormaya başlarsam, ne kadar tedbirli olursam olayım, birileri fark edecektir. Eğer kayıtları arıyorsanız, Sihir Lisanslama Bürosu muhtemelen en iyi seçeneğiniz olacaktır, ancak oranın hackleyebileceğiniz veya hatta girebileceğiniz türden bir yer olduğunu sanmıyorum."

İçimi çektim. "Biliyorum, birçok kez hacklemeye çalıştık ve hiç şansımız olmadı," diye itiraf ediyorum. Bir kahkaha atıyorum. "Belki de çiftleşme hediyem için bir tur talep edebilirim."

Fenox boğulur gibi bir ses çıkardı. "Çiftleşme hediyesi mi?" diye mırıldanıyor, şoktan nefes borusunu temizliyor.

"Azo sana söylemedi mi?" Açıkça alay ediyorum. "Aeson Noctis'in çiftleşme süitinde tutuluyorum. Başlangıçta bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm, Kaynak biraz kafayı bulmuş ve gevezelik etmişti ve beni sorgulamak için güvenli bir yere ihtiyaçları vardı ama şimdi o kadar emin değilim. Benimle oyun oynamaları ve neredeyse varlığımı yumuşak bir şekilde lanse etmeleri, tüm bunların bir tür stratejik duruş olup olmadığını merak etmeme neden oluyor."

Fenox söylediklerimi düşünürken cebinden bir ölçüm cihazı çıkarıyor ve kollarımı açmamı söylüyor. Beni ölçmeye ve metreyi vücudumda gezdirmeye başlıyor. Bu fırsattan yararlanarak ejderhaları tekrar kontrol ediyorum. Daha önce olduğu gibi ilgisiz görünüyorlar.

"Seni bunun için manevra yapıyorlarsa, Lorn'a değil de Aeson'a bağlamaları mantıklı olur. Lorn için *resmi olarak* konuşulmadı ama kral ile Jesamyn Warrik'in babası Dük Warrik arasında uzun süredir bir anlaşma var. Tahta erişmeni istemeyeceklerinden bahsetmiyorum bile. İşlerine geldiğinde seni -daha doğrusu adını- kullanabilecekleri kayda değer bir pozisyon verecekler ama seni meşru bir iktidar pozisyonuna yerleştirmeyecekler."

Nixy çömeliyor ve bacaklarımı ve iç çamaşırlarımın ölçüsünü almaya başlıyor.

"Beni bir yere götürmek için biraz erken değil mi?" Meydan okuyorum.

Bana gülümsüyor. "Hızlı hareket ediyorlar, Majesteleri. Sizden ya da hikayenizden şüphe duysalar bile, kral ve danışmanlarıyla çoktan görüştiklerini ve bu gelişmeyi kendi lehlerine kullanmanın bir yolunu planladıklarını garanti ederim. Yaptıkları şey bu. Muhtemelen şimdiden sizden on adım öndeler."

"Sadece on mu?" Şaka yapıyorum ama boşa düşüyor.

"Kusura bakmayın ama burası The Scorch değil. Burası *Dört Katlı* ve sizin de onlara yetişmeniz gerekiyor. Aeson Noctis'in sizi hizada tutmanın anahtarı olduğunu düşünüyorlarsa, başınız sandığınızdan daha büyük belada demektir. O ejderha acımasız olduğu kadar kurnaz da. Eğer seni çoktan yuvasına yerleştirmişlerse, sen daha ne olduğunu anlamadan kanatlarını kırıp karnını Noctis yumurtasıyla doldurur. Sizi tuzağa düşürüyorlar Ekselansları, iyi davranmıyorlar, ne derlerse desinler ya da nasıl görünürse görünsünler."

Damarlarımda güveler uçuşuyor ve sözlerinin gerçekliği beni tam öpücüğümden vuruyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, haklı olduğunu bilerek.

Son birkaç günü dinlenerek ve iyileşerek geçirdim. Yemek dışında hiçbir şey tarafından rahatsız edilmemek güzeldi. Düşünceli ve saygılı hissettirdi. Ancak şimdi fark ediyorum ki hiç de öyle değilmiş. Elbette Horde günlerimi uyuyarak geçirmemi umursamadı; bu onlara beni alt etmek için mükemmel bir fırsat verdi.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim ama Noctis kardeşler beklediğim gibi davranmadı. Bunun beni şaşırttığını söylemek yetersiz kalır, ki eminim ki bu tasarımsal bir şeydi. Fenox haklı, artık uyanmam gerekiyor çünkü ihtiyacım olan son şey kontrolcü bir ejderhanın bana sahip olduğunu düşünmesi.

"Teknik olarak sahip olmadığım kanatları kesemez," diye belirtiyorum. "Ya da karnımı Noctis yumurtasıyla dolduramaz."

"Tabii laneti nasıl tersine çevireceklerini bilmiyorlarsa," diye karşı çıkıyor Nixy.

"Ben de bunu öğrenmek için buradayım. Sadece aramaya nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Aeson Noctis ile başla," diyor Nixy kaşlarını sallayarak ve geniş bir sırıtışla. "Eğer seni kullanmak istiyorsa, sen de onu kullan. Erkekler tohumlarını dökerken ruhlarını da dökerler. Tuzağa düşüyormuş gibi davran. Onunla flört et, hatta onu becer ve sonra bilgi almak için onu pompala."

Öneriye güldüm ama iyi bir noktaya değindi. Her ne kadar bir daha asla başka bir Noctis görmek istemesem de, bir tanesini yatağa atmak aşılabilir bir zorluk değil. Özellikle de komutan ise.

İlgi ve merak içime yayılıyor ama bu hisleri görmezden gelip Nixy'nin sözleriyle şekillenmeye başlayan plana odaklanıyorum.

"Aeson'la da durmak zorunda değilim," diye yüksek sesle düşünüyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, bana raftan iki farklı üstlük uzatarak.

"Sadece Lorn da değerli olabilir. Sorcai'yi avlamanın yanı sıra bizi lanetledi, ayrıca babama düşman olan ejderhaları da ortaya çıkarmam gerekiyor. Her iki soyu da yörüngeye oturtmak bunu yapmak için iyi bir yol."

Nixy'nin gülümsemesi müstehcenleşiyor ama başını sallıyor. "Ejderhalar paylaşmaz, bunu biliyorsun. Sadece bunu önerdiğin için bile seni ikiye bölerler."

Başımı onaylarcasına sallıyorum ve bana uzattığı dökümlü gömlekleri inceliyorum. "Aslında ikisini de almaya çalışmıyorum, sadece hangisinin daha kullanışlı olduğunu öğrenene kadar seçeneklerimi açık bırakmaktan bahsediyorum."

"Bu tehlikeli bir oyun Ekselansları, üstelik bunu başarmanın neredeyse imkânsız olduğundan bahsetmiyorum bile. Kanatları konuşuyor; anlamaları uzun sürmez," diye itiraz ediyor Nixy.

"Bununla ilgili her şey tehlikeli," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer bu konuda akıllı ve dikkatli olursam, bir yolunu bulabilirim."

Bu argümandan tatmin olmamış bir şekilde başını sallıyor.

"Daha iyi bir planın varsa, can kulağıyla dinliyorum," diye meydan okuyarak üstleri Nixy'ye geri veriyorum, ya da belki de etekler, tam olarak anlayamıyorum.

Düşünceli bir şekilde onlara bakıyor ve sonra iç geçiriyor. "Hayır, ama burada ejderhalarla uğraştığını unutma. Sahiplenici olmaları için fazla bir şey gerekmez. Dikkatli davranmalısın."

İki eşyayı asıyor ve başka bir giysi standına doğru ilerliyor.

"Nasıl ejderha olabilirim ve ejderhalar hakkında hızlandırılmış bir kursa ihtiyacım olabilir? Etrafta bir el kitabın falan yok, değil mi?" Ben soruyorum ve Nixy gülüyor.

"Sana tüm saray dedikodularını ve yaklaşan Kurtuluş Günü kutlamaları için kimin ne giyeceğini özetleyebilirim, ama içeriden bilgim burada bitiyor."

"Fae'lerin canı cehenneme, Kan Ayini'ni unutmuşum," diye homurdanıyorum.

Tören, Scorch'ta hayatta kalanlar için pek bir şey ifade etmiyor. Bizim için zamanın geçişini işaretlemekten başka bir şey yapmıyor. Kimse varlığımızdan haberdar değil ve bu yüzden de her yıl Paragon Şehri'ne gitmemiz gereken ve hem Arcane liderlerinin hem de insanların Kral Noctis ve Ejder Sürüsü'ne bağlılık yemini ettiği töreni atlayabiliyoruz.

Ancak yedi haftadan biraz daha uzun bir süre içinde, her Arkane Devlet Başkanı, Alfa, Meclis Lideri, Şef, Başbakan ve maiyetleri Kan Ayini için geliyor olacak. Tüm Horde soylularından bahsetmiyorum bile. Kan büyüğü kutsal ve önemlidir, ancak iki hafta sürecek kutlama, çoğunlukla çok fazla içmek, çok fazla parti yapmak ve deliklerinizin kaldırabileceği kadar çok Ark'ı becermek için iyi bir bahane olarak hizmet eden bir sürü şatafat ve durumdur.

Bunun olacağını biliyordum ama olayların ortasında nasıl kalacağımı ya da bunun planlarımı nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim bile. Öte yandan, gerçekten arama ve casusluk yapmak için ihtiyacım olan mükemmel kaos miktarını yaratabilir.

Etrafımdaki ejderhalara bakıyorum ve sonra Fenox ve benim yanımda duran kıyafetlere geri dönüyorum. "Pekâlâ, Nixy, tırtıl kıcımı kelebeğe dönüştürürken bana tüm dramayı anlat."

Fenox kıkırdıyor ve başını sallayıp kaşlarını çatarak raflardan ve raflardan bir şeyler almaya başlıyor.

"Kelebeğe dönüşmek gizli bir zırh, silahlar için bolca yer ve kıyafetimin beni öldürmeye çalıştığını hissetmeden hareket edebilme kabiliyetini de içeriyorsa, bu harika olurdu," diye ekliyorum, kollarında büyüyen yığına eklediği bazı eşyalar karşısında irkilmemeye çalışarak.

"Ah," diye haykırıyor Nixy. "Şu zırh kanatlı, silah taşıyan, kamufle olabilen kelebek türlerinden biri. Buldum."

Gülümsüyorum. "Aynen öyle. Sanırım bunlar Fuck Around and Find Out cinsinden."

Fenox'tan bir homurtu geliyor ve başını sallıyor. Mavi-elmas gözleri neşeyle parlıyor ve içimde bir umut ışığı belirliyor.

"O zaman seni şu iğrenç elbiseden çıkaralım ve bakalım sana kanat takabilecek miyiz?" Nixy bana yukarıdan aşağıya bakarken alay ediyor, bir kaşı açık bir yargıyla kalkık. "Kaynak bizi bir mucizeyle kutsasın. Noctis kardeşlerden kurtulmak için bir mucizeye ihtiyacın olacak."

Gülüyorum ve ona Cheshire sırıtışı yapıyorum. "Yanlış, benden kurtulmak için bir tanesine ihtiyaçları olacak."

BÖLÜM 20

Azo, "Saçlarınla GÜZEL BİR MOR İNANILMAZ GÖRÜNÜR, hatta gözlerini gerçekten ortaya çıkarmak istiyorsan yeşil bile olabilir," diye teşvik ediyor.

Nixy'nin bir düğmeye dokunarak yerden çağırdığı platformun üzerinde dönüyorum ve karşı duvarda parıldayan aynalarda yansımamı görüyorum.

"Hayır, ben griyi seviyorum," diyorum insana... yine. "Gerçekten de en sevdiğim renk ve bu da mükemmel bir ton."

Azo iç geçiriyor ve başını sallayarak kaybını kabul ediyor. Nixy'nin gülümsemesi etrafımda dönerken daha da büyüyor, seçimlerini gözden geçiriyor ve son dakika ayarlaması gerektiren bir şey olup olmadığını kontrol ediyor.

Azo'ya, "Arka dolapta, başlıkların yanındaki bağcıklı çizmeleri al," diye emrediyor.

"Uyluk çizmesi mi?" diye soruyor Azo, bakışlarında bir kez daha heyecan pırıltısı beliriyor. "Topuklu mu istiyorsun, topuksuz mu?"

"Topuksuz," diye araya giriyorum.

"Kalın tabanlı olanlardan," diyor Nixy tekrar etrafımda dönmeye başlamadan önce.

"Yeter. Bugün olabildiğince şık ve gösterişliyim," diye homurdanarak wyvern'in etrafında dönüyorum. "Beni sonsuza kadar rehin tutamazsın."

"Tamam, tamam, ama takı takmak istemediğine emin misin? Gerçekten bir kolyenin iyi olacağını düşünüyorum-"

"Dış kırıcı değilse, hayır. Şimdi aşağı inebilir miyim?"

Ren'in küçük kız kardeşinden bıkkın bir oflama sesi yükseliyor ve odanın etrafına yayılmış olan ejderhaların kahkahalarını bastırmaya çalıştıklarını duyuyorum.

"Ayakkabıları bekle, sonra özgürsün ve burada vampirler hakkında endişelenmene gerek yok, ejderha dişi."

"Ona söylüyorduk," diye homurdanıyor Ogdan ve ben de ona ters bir bakış fırlatıyorum.

"Bunu sorduğum için kendimden nefret edeceğim ama hoşuna gitti mi? Söylediğim şeyi başarabildim mi?" Nixy soruyor.

Yansıyama dönüyorum ve ellerimi gövdeyi mükemmel bir şekilde saran güvercin grisi korsenin üzerinde gezdiriyorum. Kalçalarımda küçük, kabarık bir peplum var ve üst kısmı göğüslerimin alt kısımlarını kavıyor - ki bir şekilde göğüslerinize yapışan, siz çıkarmak için yan taraftaki sihirli küçük düğmeye basana kadar onları kaldıran ve sabitleyen bir sütyen sayesinde her zamankinden daha iyi görünüyorlar.

Fenox korseyi, kıyafetin geri kalanıyla aynı gri tonunda, ipeksi, omzu açık, bol ama yapılı bir bluzun üzerine giydi. Ama benim en sevdiğim kısım, üzerime ikinci bir deri gibi oturan, tereyağı yumuşaklığında, güçlendirilmiş zırh pantolon.

Kıyafet tam da Nixy'nin söylediği gibi, işlevsel ve şık. Beni bir makinenin altına oturttu ve saçlarımı pırıl pırıl olana kadar düzleştirdi. Sonra kaşlarımı ve kirpiklerimi koyulaştıran, cildimi pürüzsüz ve kusursuz gösteren bir maskeyi yüzüme bastırdı, ardından yanaklarımı pembeleştirdi ve dudaklarımın rengini derinleştirdi. Bu makyaj değil, sadece birkaç haftada bir uygulanması gereken bir tür boya. Çok güzel, çok zengin ve kibirli görünüyorum, ama *benimle uğraşmak istemeyeceğiniz* türden.

Nixy bir dahi.

Aynada onun mavi ela gözlerini buluyorum ve ona sıcak, samimi bir gülümseme veriyorum, tek gamzemi ortaya çıkaran türden.

"Mükemmel, Fenox Lael. Teşekkür ederim."

Cevap gülümsemesi parlak ve gururlu, sonra gidip derin bir reverans yaparak durumu garipleştiriyor. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim ejderha dişi."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum ama kıyafet denediğimiz, tasarımlar çizdiğimiz ve bir ejderhanın sarayda ihtiyaç duyacağı her şeyin listesini yaptığımız son birkaç saat içinde bu küçük şarkıyı ve dansı mükemmelleştirdik.

"Aldım." Azo aceleyle yanıma geldi. "Rengi doğru *gri* tonuna ayarlamak bir dakikamı aldı," diyor burnu hoşnutsuzlukla kırışarak. "En sevdiğin rengin gri olması senin hakkında ne söylüyor bilmiyorum ama eminim bir psikiyatriste gün doğmuştur."

Bu insanın yanağına gülüyorum ama Farrow'dan alçak bir uyarı hırıltısı çıkıyor ve bakışlarını adama dikeyor.

"Dikkatli ol insan," diye uyarıyor Thrasher ve odadaki hava anında bozuluyor.

Azo bembeyaz kesiliyor ve bağcıklı platform botları giymeme yardım etmek için eğilirken sesli bir şekilde yutkunuyor.

"Oooh, cepler!" Cıvıldıyorum, dikkatleri Nixy'nin arsız asistanından uzaklaştırmaya hevesliyim. Çizmenin üst dudağını geriye doğru büküyorum ve içine gizlenmiş kılıfa hayret ediyorum. Nixy'ye "Beni yakaladın," diye sesleniyorum ve o da gülüyor, bu ses kaynayan gerilimi hafifletmeye yardımcı oluyor.

Diğer botu da giyiyorum ve rahatlamış bir iç çekişle platformdan aşağı atlıyorum. Beklediğim kadar eziyetli değildi ama sonunda giyinmiş olduğum ve ejderha sosyetesine giriş sürecimin bu kısmını tamamladığım için mutluyum. Ren'in küçük kız kardeşine sıkıca sarıldım. Kaskatı kesildi ve anında yanlış bir şey yaptığımı anladım.

"Ejderhadan uzaklaş, wyvern," diye bağıyor Tove ve ben Nixy'yi serbest bırakıp kendi güvenliği için hızla ondan uzaklaşırken dişi ejderhaya ters ters bakıyorum.

"Saatlerdir tüm parçalarımınla yakından ve kişisel olarak ilgileniyor. Senin derdin ne lan?" Tüm ejderhaların aniden saldırganlaşmasıyla şaşkına dönmüş bir halde talep ediyorum.

Her biri bütün gün odanın etrafında rahat pozisyonlarını korudular ama şimdi savaşmaya ya da harekete geçmeye hazır gibi görünüyorlar ki bu da bir kucaklaşma için aşırıya kaçmak gibi görünüyor.

Kimse bir şey söylemiyor, Nixy bile.

Bakışlarım yere düşüyor ve başımı sallıyorum.

"Özür dilerim, düşünemedim," diye pişmanlıkla fısıldıyorum ve Fenox'a dönüyorum.

"Güvenine sahip olduğum için onur duyuyorum ejderha, ama onlarınkine asla sahip olamayacağımı anlamalısın," diyor bana eşit bir şekilde, Kanat üyelerine başını sallayarak.

Sözleri odanın içinde dolaşırken kalbim sızlıyor, geçerliliğini tartışmaya ya da acısına güvenli bir liman sunmaya istekli tek bir ses bile çıkmıyor. Hayal kırıklığı içimde kaynıyor ama Nixy kurnazca başını sallıyor ve ben de öfkemi içime atıp dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Kendimi daha da boktan hissetmeme neden olan şey, tedirgin ejderhalara davranışları hakkında ders vermek söz konusu olduğunda dayanacak bir ayağımın olmaması. Buraya gelirken ben de aynı şekilde sinirliydim ve kendi sonumun geldiğine inanıyordum. Uğraşacağım wyvern'in Nixy olduğunu görene kadar ben de aynı derecede güvensiz ve endişeliydim, yani bu konuda onlardan daha iyi değilim.

Utanç göğsüme yerleşiyor. Aramızda olanlardan, wyvernler ve ejderhalar arasında var olan uçurumdan nefret ediyorum. Her iki tarafta da bu kadar acı, dökülen kan ve güvensizlik varken, bunu nasıl düzeltereğimi ya da düzeltebilecek biri olup olmadığını bilmiyorum.

"Paragon Şehri'nde kucaklaşmak yok. Anladım," diye mırıldanıyorum, hâlâ tanıımıyormuş gibi yaptığım wyvern'den uzaklaşıyorum.

Odaya bir ağırlık yerleşiyor.

"Bugün seçtiğimiz her şeyi hemen kaleye gönderteceğim ve konuştuğumuz diğer tasarımlar da bir haftadan kısa sürede hazır olur. Hazır olduklarında Azo'yu sana giydirmesi için gönderebilirim ya da bizzat benim giydirmemi tercih edersen buraya gelebilirsin," diyor Nixy, sesi aniden biraz boş ve fazlasıyla profesyonel.

Mideme bir tekme yemiş gibi hissediyorum ama bundan kaçış olmadığını biliyorum. Burada rahat ettim, bir süreliğine yerimi unuttum ve kimliğimizi açığa çıkarabilecek bir şey yaptım. Tam olarak sıcakkanlılığın timsali sayılmam; şimdi kığımızı kurtarmak için rastgele birkaç kişiye daha sarılmam gerekecek.

"Programımın nasıl olduğuna bir bakayım, sana haber veririm," diye cevap veriyorum, aynı sertlikte ve resmiyette.

"Mükemmel. Benim için bir zevkti, ejderha dişi."

Ben daha başka bir cevap düşünmeden Ogdan Azo'ya doğru ilerliyor ve bir kredi bandı uzatıyor. İnsan kendi cihazına birkaç şey giriyor ve sonra bandı diğerine bastırıyor. Hızlı bir bip sesi ödemenin yapıldığını ve işlemin tamamlandığını gösteriyor.

Eski botlarımdan iki tereyağı bıçağı çıkarıp yeni ayakkabılarımdan üst kısımlarına gizlenmiş kılıflara yerleştirdiğimde kimse fark etmemiş gibi görünüyor. Gardiyanların hepsi bana yaklaşıyor ve böylece çıkışa doğru sürülüyorum.

Serin, kasvetli görünen bir öğleden sonraya adım atıyoruz. Şehrin bu katına ulaşan ışık, içeride geçirdiğimiz saatler boyunca daha da kasvetli hale geldi ve gözlerimin alışması biraz zaman alıyor. Şık görünümlü lirocar

önümüze iniyor, grubumuz yaklaşırken kapılar kayarak açılıyor.

"Ugh, Chastain, yemin ederim senin götünü dikip kapatacağım!" Tove yüzünün önündeki havayı yelpazeleyerek homurdanıyor.

"Ne?" diye soruyor Kanalıcı ve sonra kokuyu almış olmalı ki yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Yemin ederim o ben değildim!"

Homurdandıkları şey her neyse bana da ulaşıyor ve donup kalıyorum, başımı kaldırıp çılgın bakışlarımla aramaya başlıyorum. O iğrenç kokuyu biliyorum. Aylardır o iğrenç kokuyu soluyorum.

*Lekeliler burada. Beni
buldular.*

21. BÖLÜM

GÖZLERİM sokağın karşısındaki belli belirsiz tanıdık bir yüze takılıyor. Keskin köşeli yüz hatlarına sahip uzun boylu bir erkek dar bir sokağın yanında duruyor, tüm dikkatini bana ve muhafızlara vermiş.

Huzursuzluk kulağıma bir uyarı fısıldıyor ve önsezi ağır bir kolu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor. Hafif bir rüzgâr koku saldırısını hafifletmeye çalışıyor ama daha şimdiden dilimde kokunun tadını alabiliyorum.

Karşıdaki erkek kolunu kaldırıyor ve yakındaki bir tabelanın yanıp sönen ışıkları elinde tuttuğu silahta parlıyor.

"Silah!" Bana en yakın olan drake'e doğru dalarak uyarı ııııııı atıyorum.

Kollarımı Tove'a doluyorum ve şaşırtıcı bir güçle ikimizi de yere yatırıyorum.

Bedenlerimiz kaldırımı öperken "Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor. Başka bir şey daha homurdanıyor ama sokağı dolduran bağırsılar ve hırıltılar yüzünden duyamıyorum.

Lekli erkeğin ara sokakta kaçmaya çalıştığını görmek için başımı kaldırıyorum ama etrafımdaki muhafızlar daha önceden tanıdığım bir gökyüzü aracına yaklaşıyor ve kaçan adama dikkat etmiyorlar. Farkındalık öfkeyle çarpışıyor ve ayağa kalkıp erkeğin peşinden ara sokağa doğru koşmaya başlıyorum. Buraya gelirken bizi takip ettiğini düşündüğüm arabadaydı ve şimdi tam olarak yaptıkları şeyin bu olduğunu biliyorum.

Biri arkamdan "Fırfırlar, hayır!" diye bağıyor ama ben çoktan benim sığabileceğim kadar geniş olmayan dar şeritte ilerlemeye başlamıştım bile.

"Bu benim adım değil," diye homurdanıyorum hızımı artırırken.

Önümdeki Lekeli sikik omzunun üzerinden arkasına bakıyor, arkasından hızla geldiğimi görünce yüzü korkuyla parlıyor. Yüzü öne dönükken ayağı takılıyor ve daha hızlı koşmaya çalışıyor. Tökezliyor ama kendini yakalıyor, düşmemeyi zar zor başarıyor. Aramızdaki kırk metrelik mesafeyi hızla yirmi metreye indiriyorum.

Bulunduğumuz sokak başka bir sokakla birleşiyor ve beni kaybetmeye çalışarak önce sola, sonra sağa savruluyor, ama ben hemen yanındayım. Erkeği bu sabahki uçuş yolundan başka bir yerden tanıyamıyorum ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Birçok kez kan kaybından ve işkenceden sonra kendimden geçmiştim. Hücreme kimin yemek ya da su attığını, beni başka bir yere taşıdığını ya da sidik ve bok dolu kovamı tekmelediğini görmek için başımı bile kaldıramıyordum. Bu pislikle doğrudan temasım olmasa bile, Lekeli'nin ağının bir parçası, bu da onun ölü bir adam olduğu anlamına geliyor. Yapacağım son şey olsa bile her birini avlayacağım.

Düşmandan kaçma günlerim sona erdi. Şimdi onlar benden kaçacak.

"Daha hızlı hareket etsen iyi olur, orospu çocuğu," diye alay ediyorum panikleyen erkekle, bir yiyecek tezgâhının kenarından atlayıp öğleden sonra atıştırmak için sıraya girmiş küçük bir insan kümesini yararak geçiyorum.

Erkek tekrar arkasına baktığında ve her adımda ona yaklaştığımı gördüğünde yüzümde vahşi bir gülümseme yayılıyor. İnliyor ve alnında ter lekeleri beliriyor. Göğsü eforla kabarıyor ve içinde daha fazla uçuş olmadığını biliyorum. Yakında karşı koyacak ve savaşılmaya çalışacak.

Botlarımdan tereyağı bıçaklarımı çıkarıyorum ve bir köhne sokağı diğerine bağlayan başka bir küçük geçit damarına sıkışırken onları kullanmaya hazırlanıyorum.

"Lütfen," diye yalvarmaya başladı erkek. "Bilmiyordum. Bilseydim almazdım," diye yalvarıyor ama ben duymazdan geliyorum. Avım, avım artık sadece birkaç adım ötede.

Ona doğru uzanıyorum ama piç genişleyen geçidin diğer tarafına doğru kaçıyor ve elimden kurtuluyor. Daha da yaklaşmak için itiyorum ve yine tökezliyor. Bu sefer ayağa kalkmaya çalışırken onu gömleğinin arkasından yakalayıp karşı duvara itiyorum. Derisi taşla buluştuğunda tatmin edici bir gümbürtü sokağı dolduruyor ve daha yüzünü parçalayan ilk darbeden sonra çığlık atmaya bile bitiremeden piçi boğazına bir bıçak dayamış halde karşımda buluyorum.

"Wistan hangi cehennemde?" Erkeğin suratına hırlıyorum, sanki onu binayı bir arada tutan harç yapmak üzereymişim gibi binanın sert kayasına bastırıyorum.

Arkamdaki sokağa biri giriyor ve ben de diğer tereyağı bıçağımla istenmeyen ziyaretçiye doğru dönüyorum. Parlak sarışın bir erkek, bıçağımın metalini boğazının bronz derisine sıkıca bastırdığımda şaşkınlıkla geri çekiliyor. Sessiz bir teslimiyetle ellerini kaldırıyor ama yosun yeşili bakışlarındaki parıltı bela diye bağırıyor. Pullu zırhı ve kollarındaki nişanlar da onu Kraliyet Kanadı'nın bir başka üyesi olarak işaretliyor.

Görünüşe göre bugünlerde her yerdeler, bana sorarsanız kum pirelerinden bile beterler.

Sokağın kasvetli ışığı, pullu zırhının deniz mavisi rengini maviden çok yeşile boyuyor. Boğazının ve çenesinin ortasında siyah bir şimşek çatallanıyor, ejderha izi dolgun alt dudağının hemen altında duruyor. Ben sokakta dururken yavaşça yukarı kıvrılan bir dudak, kollar dışarıda, kör bıçaklar her iki tarafımdaki iki ayrı boğaza bastırılmış.

"Sen de kimsin lan?" Drake'i tersledim.

"Bu... beni masa çatal bıçaklarıyla tehdit mi ediyorsun?" diye soruyor, zaten kalkık olan kaşları alnına doğru daha da yükseliyor. "Etkilendim mi yoksa alındım mı bilemiyorum. Scion'un Kraliyet Kanadı'nın bir üyesini tehdit edecek kadar taşaklısın, üstelik bunu böyle standart altı silahlarla yapıyorsun."

"Yumurtalıklar," diye yavaşça düzeltiyorum ki bir heceyi bile kaçırmamasın. "Yumurtalıklarım var, taşaklarım değil ve bacaklarının arasında sallanan her şeyden çok daha sert olduklarını garanti ederim. Şimdi Stormer, soruma cevap ver, yoksa *standartların altındaki* silahlarımla neler yapabileceğimi göstermekten mutluluk duyarım."

Sahte bir alınganlıkla dudaklarını büzmeden önce yüzünde keyifli bir gülümseme yayılıyor. "Stormer mı? Hadi ama ejderha, bu çok soğuk, çok kişiliksiz. Bana Herm de, ısrar ediyorum. Ve biraz daha yaklaşımdan çekinme. Daha önce hiç tereyağlanmamıştım; sırf bu beklenti bile benim için her şeyi yapıyor."

Abartılı bir heyecanla titriyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Senin lanet kanadında kimse hiçbir şeyi ciddiye almıyor mu?" İç çekerek soruyorum.

"Oh, alıyoruz... zaman zaman, ama söz veriyorum o ciddiyetin alıcı tarafında olmak istemezsin. İşlerin bu tarafında kalmak daha iyi. Hafif ve esintili olsun, anlıyor musun? Bu şekilde daha az insan ölür. O bardaki bir sefer hariç, ama onlar başlattı."

Arkamdaki dar şeritte ilerleyen diğer bedenlerin belirgin sesini duyuyorum, ama Herm'in onların varlığına tepki vermemesine bakarak, muhtemelen Aeson'un Kanadı'nın geri kalanı olduğunu anlıyorum.

"Kim başlattı bunu?" Ne hakkında saçmaladığı konusunda kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Ah, ah, ah," diye uyarır. "Sana sadece tereyağını bırakırsan söyleyeceğim.

bıçak...düzeltiyorum, bıçaklar." Şakacı bakışları diğer erkeğin boğazına dayadığım ikinci boktan silaha kayıyor.

Koşucunun yüzünden sessiz gözyaşları akıyor ve dehşete düşmüş gözleri Herm ile benim aramda gidip geliyor. Koşucunun pantolonunun önü aniden kararıyor ve ıslanıyor ve keskin idrar kokusu havayı dolduruyor.

Harika.

"Hadi ama Biscuit, adamla yeterince eğlendin. Zavallıya eziyet etmenin anlamı yok..." Herm'in kaşları çatılır ve derin, düşünceli bir nefes alır. "Ah, zavallı baykuş şekil değiştiren."

"Baykuş değiştiren mi?" Şok olmuş bir şekilde haykırıyorum. Bu doğru olamaz. O sorcai, tüm Lekeli'ler sorcai'dir.

Diğer erkeği koklamak için yüzümü yaklaşıtıyorum. Korkuyla ciyaklıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor ama hâlâ binanın kenarına yaslanmış durumda ve gidebileceği hiçbir yer yok. Toprak notaları, güçlü amonyak kokusu ve korkunun metalik tınısıyla savaşıyor. Daha önce bir baykuş şekil değiştirenle hiç karşılaşmadım, bu yüzden tam olarak nasıl koktuklarını bilmiyorum ama fark ettiğim kadarıyla eksik olan şey, Lekeli'nin zararlı çürük kokusu. Bu erkek onlar gibi kokmuyor. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Wistan'ınkilerden biri değil.

Yanlış kişinin peşinden gittim.

"Neden bizi vurmaya çalıştın?" Daha önce olduğumdan daha da öfkeli bir şekilde talep ediyorum.

Daha da çok ağlamaya başladı. "Ekibim Scion'un korumalarını gördü. Onun fotoğraflarını çekmeyi umuyorduk - oldukça değerliler - ama sonra seni onun kanadıyla gördük ve merak ettik. Senin bir ejderha olduğunu bilmiyorduk, yoksa asla fotoğraf çekmezdik. Fark etmedik... kokmuyorsun..."

"Resimler mi?" Tamamen şaşkın bir şekilde araya giriyorum. "Silahın vardı."

"Hayır! Sadece bir kameraydı. Yemin ederim, ben bir paparazziyim. Silahım bile yok, sadece kameram var. Cebimde, kendin görebilirsin!"

Erkeğin ıslak pantolonuna baktım ve yüzümü buruşturdum. "Kamerayı çıkar ve yere bırak," diye emrediyorum, Aeson'un Kanadı'ndan birinin inisiyatif alıp kamerayı ve içindekileri ayıklamasını umarak.

"Fotoğrafları sileceğim. Söz veriyorum. Senin ne olduğunu bilmiyordum. Lütfen beni öldürme. Benim bir ailem var," diye yalvarırken yere küçük gümüş bir cihaz bırakıyor.

"Scorch'un aklını mı kaçırdın sen? Böyle kaçarken aklından ne geçiyordu?" Tove hırlıyor, sokağın sonundan bana doğru tepiniyor, aynı derecede hoşnutsuz Ogdan ve Farrow da onu takip ediyor.

"Oh güzel, sonunda yetiştiniz," diye tersliyorum üçlüyü.

Arkama baktığımda Chastain, Karis, Jori ve daha önce tanışmadığım menekşe rengi zırhlı bir başka erkeği görüyorum. Aeson'un Kanadı'na geldiğinde sıraladığı tüm isimleri düşünüyorum. Görevleri bittiğinde Herm ve Sondar'la buluşacağımı söyledi. Herm burada yanımdaysa...

"Sondar?" Uzun düz mavi-siyah saçlı, aynı derecede koyu renk gözlü ve zengin kızıl tenli erkeğe soruyorum.

Memnuniyetle sırtması ihtiyacım olan tek cevap.

"Görüyorum ki ünüm benden önce geliyor," diye şaka yapıyor ve bu Kanat'ın çılgın ve ciddiyetsiz olduğuna dair hipotezimi daha da güçlendiriyor.

"Tüm yıldızlar içinde neden tereyağı bıçaklarınız var?" Ogdan soruyor, ben de başımı arkaya atıp derin ve bıkkın bir nefes veriyorum.

"Buraya gelirken sana söylediğim gibi, silaha *ihtiyacım var*." Söz konusu silahları hem Herm'in hem de baykuş şekil değiştirenin boğazından indirip uzaklaşıyorum.

"Hayır, yapman gereken şey yapman gerektiği gibi olduğun yerde kalmak ve işleri bizim halletmemize izin vermek," diye karşı çıkıyor Ogdan, öfkeyle dağınık koyu kızıl saçlarının tellerini yüzünden uzaklaştırarak.

"Yapmam gerektiği gibi mi?" Bütün gün saçmalamalarından tamamen bıkmış bir şekilde karşı çıkıyorum.

Herm, Sondar'a seslenerek "Halledilmesi gereken fotoğrafları var," diyor ve şimdi altına sıçacakmış gibi görünen baykuş şekil değiştireni başıyla işaret ediyor.

Her ihtimale karşı hızla ondan uzaklaşıp Tove'a doğru ilerliyorum.

"Evet, *yapman gerektiği gibi*, çünkü burada profesyonel olan biziz, sen değilsin. Bunu ne zaman anlayacaksın?" Tove tersliyor. "Böyle kaçarken bir tuzağa doğru koşuyor da olabilirdin. Dostça bir bölgede olmadığımız gerçeğinden bahsetmiyorum bile ve burada başına gelebilecek herhangi bir hayati tehlikeden kurtulmak için gereken hayati korumalardan yoksunsunsun," diye ekliyor ve beni yaramaz bir çocukmuşum gibi azarlıyor.

Omuz silkiyorum, en ufak bir üzüntü bile duymuyorum. "Chastain sandığın o koku Lekeli'ydi. Beni kaçıranlar, Lairwood'da kanadınıza saldıranlar onlardı. Onlar buradaydı. İzliyorlardı. Horde onların varlığından bile haberdar değil. Ne yapsaydım, orada öylece dursaydım?"

Tove'un kahverengi gözlerindeki kızgınlık kıvılcımları tam bir öfke cehennemine dönüştü. "Böyle pervasızca işler yapıyorsan, kan simsarlarına yakalanmana şaşmamalı. Yine yakalanmaya mı çalışıyorsun? Geniş koleksiyonuna birkaç yara izi daha eklemeyi mi umuyorsun?"

Yüzümdeki tüm mizah kırıntıları döküldü. "Dikkat et, Seeder. Kiminle uğraştığının farkında değilsin," diye uyarıyorum.

"O zaman neden bana göstermiyorsun, Syphon."

"Tove!" Ogdan açık bir uyarıyla bağıyor. "Geri çekil."

Tove ona doğru dönüyor. "Birimizin ölümüne neden olmadan önce ona bir ders verilmesi gerekiyor. Kim olduğu umurumda değil; hayatlarımızın hiçbir önemi yokmuş gibi bizi tehlikeye atamaz."

"*Geri çekilin* dedim," diye bağıyor Ogdan ve sokaktaki tüm ejderhalar donup kalıyor.

Tove'un yüzü kararıyor. Bir an sonra benden uzaklaştı ve elleri arkasında, ayakları omuz genişliğinde açık, bakışları boş ve az önce doğrudan emir veren siyah pullu zırhlı kızıl saçlı Burner'a sabitlenmiş sert bir pozisyon aldı.

Kanat içindeki emir komuta zincirinin ne olduğunu merak ettim. Şimdiye kadar bunu gizli tutmakta iyidiler. Ogdan bana döndü, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş, çenesi öfkeyle sıkılmıştı.

"Ejderha, eğer senin için de uygunsa, kaleye geri dönmemizi öneririm."

Yakıcı'yı inceliyorum, şimdiye kadar karşılaştığım sevimli, alaycı ejderhadan eser yok. Dikkatim önce ölü gözlü Tove'a, sonra da en az onun kadar kızgın görünen Farrow'a kayıyor.

"Efendim, evet efendim," diye öfkeyle homurdanıyorum, diğer iki muhafızı iterek geçiyorum ve Ogdan'ı Nixy'nin evine kadar takip ediyorum.

Bekleyen lirocar'a doluşup hemen havalanırken kimse tek kelime etmiyor. Wyvern Den'in hızla uzaklaşmasını izliyor, baykuş değıştiriciye ve bu sabah bizi takip eden araçta onunla birlikte olan diğer Arklara ne olduğunu merak ediyorum. Kimseye cevap sormuyorum, sokakta benimle ejderhalar arasında kuma çizilen sessiz çizgiyi ihlal etmek istemiyorum.

Tove'un sözleri zihnimde yüksek sesle çınılıyor. O bir sürtük ama tamamen haksız da değil. Hatalarım özgürlüğüme ve Ren'in hayatına mal oldu. Ama beni ya da Flight'ımı tehlikeye atan şey içgüdülerim ya da aceleyle harekete geçmem değildi; beni mahveden şey güvendi ve şimdi bunun bedelini ödüyorum. Drake'ler benim hakkımda ne düşünmek istiyorlarsa düşünebilirler, ancak izlenimlerinin küçümseyici bir yanlış yargılama merceğinden süzöldüğü çok açık. Ne tür kadınlarla uğraşmaya alışkın olduklarını bilmiyorum ama tanıdıklarımın hiçbirini kendilerini güvende tutmak için bir muhafız birliğine ihtiyaç duymuyor.

Horde benim gösteriş yapabilecekleri ve kendi çıkarları için elden ele dolaştırabilecekleri derli toplu küçük bir kutuya sığmamı istiyor. Sifonların kim olduğunu, neler yapabileceğimizi unuttular. Ama sorun değil, ejderham olmadan da onlara hatırlatmaktan mutluluk duyacağım.

Ne de olsa ben lanet bir Tenebrae'yim.

BÖLÜM 22

LIROCAR hava yolundan olması gerekenden daha erken ayrılıyor ve etrafıma baktığımda Kral'ın Kalesi'ne devam etmek yerine Thrasher Kalesi'ne doğru döndüğümüzü görüyorum. Yüzümdeki sıkılmış ifadeyi ve vücut dilimi rahat tutarak bu beklenmedik sapmaya verdiğim tepkiyi bastırıyorum.

Bu sapmanın pek çok nedeni aklımdan geçiyor ama bu kalenin altındaki zindanlar hakkındaki düşüncelerim spekülasyonlarımda ön plana çıkıyor. Belki de Aeson'un Kanadı'nı kızdırdığım için yaramazlar köşesine atılıyordumdur.

Drake'lerin neler olup bittiğini sormamı bekledikleri izlenimine kapılıyorum, bu yüzden elbette inatçılığımı iki katına çıkarıyorum ve sadece yumruklarla yuvarlanmaya karar veriyorum. En azından asansörler bu sefer bana sinsice yaklaşmayacak.

Thrasher Kalesi'nin boyutları şaşırtıcı olmaktan başka bir şey değil. Kale, dört kalenin en büyüğü ve göz korkutucu pas kırmızısı kuleler sanki kendi şehirleri olabilirmiş gibi görünüyor. Burayla ilgili her şey tehditleri caydırmak ve ziyaretçilerin gözünü korkutmak için tasarlanmış. *Diğerlerine ulaşmak için beni geçmeniz gerektiğini ve asla beni geçemeyeceğinizi* haykırıyor.

Lirocar, beklediğim gibi kalenin zemin seviyesine doğru açı yapmıyor. Batı ucundaki en büyük kuleye doğru süzülüyor ve özel bir iskeleye benzeyen bir yere iniyor. Kaleden kimse bizi karşılamak için dışarı çıkmıyor ama bizimkinin yanına başka bir hava botu iniyor ve Herm, Sondar ve Karis dışarı çıkıyor.

Dikkatli bir şekilde Ogdan ve diğerlerini içeride takip ediyorum, gözlerimi refakatçilerimden ayırmamaya ve etrafımdaki harikalara dalıp gitmemeye özen gösteriyorum. Muhafazaların büyük olmasının bir sebebi var; ortak alanların, içinde bir şeyler barındıracak kadar geniş olması gerekiyor.

ejderhaların orduları ortaya çıktı-ama hiçbir şey, içinden geçene kadar sizi tüm bunların kapsamına ve ihtişamına gerçekten hazırlayamaz.

Sabit adımlarımız geniş duvarlarda ve yüksek tavanlarda yankılanarak sekiz kişilik küçük grubumuzun yüzlerce kişilik bir ordu gibi görünmesine neden oluyor. Asık suratlı koruyucularımdan başka kimseyi görmüyorum ama kilometrelerce uzunluğundaki koridordan geçerken bu durumdan rahatsız olmamaya çalışıyorum. Sonunda uzakta iki anıtsal kapı beliriyor ama artık hedefin görünmesiyle kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissediyorum bilmiyorum.

Yaklaştıkça koyu ahşap kapılar yavaşça açılıyor ama tabii ki önümdeki muhafızların devasa çerçeveleri görüş alanımı engelliyor. Ayrıca hâlâ soramayacak kadar havalıymışım gibi davranıyorum ya da nereye gittiğimizi görebilmek için büyük ejderhaların etrafından dolanmaya çalışıyorum.

Onu görmeden önce sesini duyuyorum. Anında beni içimden yakalıyor ve daha yakına çekmeye çalışıyor. Zengin tınısı ve içindeki inkar edilemez otorite karşısında tüylerim diken diken oluyor ve kollarımdan omuzlarıma doğru yayılıyor. Tepkiyi geldiği gibi kovmaya çalışıyorum ama sonra komutan gidip gülmek zorunda kalıyor ve bu da midemdeki kelebekleri tam bir baş dönmesine gönderiyor.

Önümdeki Kanat üyeleri nihayet birbirinden ayrılıyor ve geniş odanın kenarlarına doğru ilerliyor. Ve işte orada, Aeson Noctis, tüm sinir bozucu ihtişamıyla. Onunla ilgili anılarımin yorgunluğum ve travmatik bir çileden yeni kurtulmuş olmam nedeniyle abartılı olduğunu umuyordum ama hayır, hatırladığım kadar etkileyici ve güzeldi, belki daha da fazla.

Şerefsiz.

Uzun bir masada oturduğu yerden kalkıyor ve parlak mavi gözleri beni bulmak için dönüyor. Ben odaya girerken birkaç ejderha daha ayağa kalkıyor ama isyankâr zihnim onlarla ilgilenmiyor, tüm odağımı hayali eşime vermek istiyor.

"Günün ejderhası," diyor Aeson ve sonra bakışları Fenox'un sıkı çalışmasının her santimetresini inceleyerek üzerimde geziniyor.

Bakışları açıkta kalan omuzlarımin derisinde bir an duraksadıktan sonra yavaşça boynuma doğru kayıyor. Biraz çaba sarf ederek bir kez daha sert bakışlarımı karşılıyor, ancak gözlerinde şimdi alevlenen bakış kışkırtıcı.

"Sen..." Duraksıyor, sanki söyleyecek söz bulamıyormuş gibi, ama ben buna inanmıyorum. Şu anda nasıl bir oyun oynadığımı biliyorum ve eğer çiçekli iltifatlar yağdırmanın vajinamın anahtarı olduğunu düşünüyorsa, kaba bir uyanış yaşayacak.

"Açım," diye ekliyorum, önündeki geniş masaya yayılmış yemek dolu tabak ve tepsilere bakarak.

Aeson kıkırdıyor ve gülümsemesi hınzırca bir hal alıyor. "Baş döndürücü diyecektim ama *aç* kelimesi daha doğru. Ben de kendimi aniden açlık çekerken buldum."

Bu imalı söz üzerine odada birkaç sessiz kahkaha yükseldi. Gözlerimi devirmemek ya da masanın etrafında toplanmış diğer ejderhalara ters ters bakmamak için kendimi zor tutuyorum. *Ve yola çıktık*, bir yarışı anlatan bir yorumcu gibi zihnimde ilan ediyorum. Komutan başlangıç kapısından ilk çıkan olacak ama zaferini o kadar kolay ilan etmeyecek. Gerçekte neler olduğunu göremeyecek kadar ay gözlü ve aşk hastası olduğum için beni parmağının altında tutabileceğini düşünsün, ama benim de kendi numaralarım var.

Aeson sağ tarafındaki boş sandalyeye doğru ilerledi ve sandalyeyi çekti. "Otur bakalım.

Seni herkesle tanıştıracam, sonra da başlamadan önce yemek yiyebiliriz."

Bir an uslu bir kız olup yanına otursam mı diye düşündüm ama hemen pes edip ona asılmaya başlamak istemedim. Bu çok açık olurdu. *Temkinli ve güvensiz* halimden *onun saçmalıklarına kanmaya* geçişimi doğru zamanlamam gerekiyor. Bu şekilde, kışına tekme yiyene kadar altından halıyı çektiğimi anlamayacak.

"Neyle başladın?" Odayı geçip başka bir boş sandalyeye giderken, sandalyeyi kendim için çekip oturmadan önce soruyorum.

Ben rahatıma bakarken yanımdaki iri yarı erkek kıkırdamasını bastırmaya çalışıyor ama Aeson'un gülümsemesi yüzünden hiç eksilmiyor. Reddedilen sandalyenin arkasına bir kez vuruyor ve sonra bana bakmadan önce masanın başındaki yerini geri alıyor.

"Ogdan sana söylemedi mi?" diye soruyor, dikkati benden uzak köşede hazır olda duran siyah pullu zırhlı kızıl saçlıya kayıyor.

"Kanadınız şu anda benimle konuşmuyor," diye komutana bilgi verdikten sonra önümdeki dumanı tüten tabaklara bakıp hangilerini önce fethetmek istediğime dair bir savaş rotası çiziyorum.

Bu ifade, diğer tarafımda oturan, tuzlu biberli saçları, pürüzsüz teni ve açık mavi gözleri olan yaşlı kadın Komutan Ventis'in dikkatini çekiyor. Sifonlar onun hakkında diğer komutanlar kadar fazla bilgiye sahip değil. Casuslarımızın dolduramadığı bazı boşlukları doldurmaya çalışmak cazip geliyor ama hayat hikâyesini sormak ve ardından savaş stratejisi hakkında onu sorgulamak şu anda yapılacak kötü bir hareket.

"Peki Scion'un Kanadı neden seninle konuşmuyor?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Onlara saygı duymayan, sallanan bir prenses olduğumu düşünüyorlar."

"Peki ya sen?" Komutan Drazyn masanın karşısından soruyor, çarpıcı bronz bakışlarıyla değerlendiriyor.

"Sallanan bir prenses mi? Hayır ama onlara tam olarak saygı duymadığım konusunda haklılar," diye itiraf ediyorum.

Tove homurdanıyor ve başını sallıyor. Masanın etrafındaki diğer ejderhalar bunu fark ediyor ama bir şey söylemiyorlar. Onun tipik muhafız adabından uzaklaşmasından rahatsız olup olmadıklarını ya da bu tür şeylerin burada normal olup olmadığını anlayamıyorum. Aeson'un Kanadı ile ilişkisi şu ana kadar çok gevşek ve gösterişsizdi. Diğer ejderhaların da bu tür bir liderliği benimsediğini görmek beni biraz şaşırttı.

"Neden onlara saygı duymuyorsun? Onlar Kanat, üstelik Kraliyet Kanadı; sadece bu bile belli bir düzeyde saygı ve hürmeti hak etmeli," diye bastırıyor Komutan Zeir, hemen yanında oturmama rağmen bana daha iyi bakabilmek için sandalyesinde geriye yaslanıyor. İri ellerini kucağına koyuyor ve her iki kolundaki ejderha izini fark ediyorum; siyah, gri ve ten rengi altıgenlerden oluşan bir bal peteği deseni uzuvlarının açıkta kalan her santimini kaplıyor.

Öfkeli bir nefes üflüyorum. Sanırım her ne yapmak için buradaysak ona geçmeden önce yemek yemeyeceğiz. Horde'un en üst düzey beş komutanıyla aynı masada oturduğumu hesaba katarsak, sorgulanmak için burada olduğumdan oldukça eminim. Muhtemelen bunu *akşam yemeğinde birkaç soruyu cevaplamak* olarak ifade edeceklerdir, ancak ölçekli zırhlarını giymeyi tercih ederek işleri daha rahat gösterme çabalarına bakılmaksızın, olan budur.

Sanki o olmadan kim olduklarını bilemezmişim gibi.

"Öncelikle onlara güvenmiyorum çünkü onlar bana güvenmiyor," diye cevap veriyorum Komutan Zeir'den Ogdan'a bakarak. "Bu ve sadakatleri başka birine bağlı. Beni korumakla görevlendirildiler ve bu iyi bir şey ama hiçbiri beni işimi doğru yapacak kadar iyi tanımıyor ve hiçbiri bunu anlamak için zaman ayırmadı. Muhtemelen benim bilmediğim ama onların bildiği konuşmalara dayanarak benim hakkımda bir sürü varsayımda bulundular."

Bir süre dikkatle Aeson'a bakıyorum ve sonra tüm dikkatimi Tove'a yöneltiyorum. Kaşları çatıldı.

"Koruma görevi bebek bakıcılığından daha fazlasıdır. Ücretiniz tehlikeyle karşılaştığında donuyor, kavga ediyor veya kaçıyor mu? Ağlıyorlar mı? Ağlıyorlar mı?"

Çılgılık mı? Yüksek basınçlı, değişken durumlarla ilgili deneyimleri nedir? Yumruk atabilirler mi? Silah kullanabilirler mi? Ölüm kalım durumlarında yardımcı ya da engel olabilecek başka becerileri var mı? Sizi dinleyecekler mi? Ücretinizi ne kadar iyi tanırırsanız, onları o kadar iyi koruyabilirsiniz. Sizin bir insan olarak kim olduğunuzu bilmekle hiç ilgilenmeyen muhafızlar, hayatta kalmanıza gerçekten yatırım yapmayan muhafızlardır."

Grubun en genç lideri olan Komutan Galeris, "Bu konuda biraz deneyiminiz var gibi görünüyor," diye gözlemde bulunuyor.

Başımı sallıyorum ve bir süre Aeson'u inceliyorum. O ve Lorn, Aeson'un çayırılığına girene kadar benimle hassas konular hakkında konuşmamaya özen göstermişlerdi. Bu komutanların burada bulunmasının, Scion'un onlara güvendiği anlamına geldiğini varsayıyorum ama emin olmak üzülmekten iyidir.

"Ne biliyorlar?" Komutana açıkça soruyorum.

Aeson hiç duraksamadan, "Her şeyi öğrendiler ve bu oda güvenli," diye cevap veriyor.

Başımı sallıyorum ve Galeris'a dönüyorum. "Dört Katlı'ya ilk ziyaretimde babam bir koruma ekibi görevlendirmişti. Onlar kardeşlerime göz kulak olan Kanat'ın üyeleri idi. Saldırıya uğradığımız gece, o muhafızlar on yıldan uzun süredir korudukları çocukları aradılar ve onları güvenli bir yere götürmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Ancak, tüm bu çılgınlık ve kaos içinde, o muhafızlar beni tamamen unuttular. Yani, evet, tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Ücretinizi bilmek, onları önemsemek, sizi daha etkili bir savunma hattı haline getirir ve bu, herkesin güvenmesi gereken tek koruma türüdür."

Göz ucuyla Ogdan'ın başının hafifçe düştüğünü ve odanın iç gözlemle sessizleştiğini görüyorum.

"Ben gidip yemeğimi yiyeceğim," diyorum ve peynirli patatese benzeyen bir kâseye uzanıp önümdeki tabağa büyük bir porsiyon koyuyorum. "Ama bunun seni caydırmasına izin verme. Sorgulamaya devam et."

Chastain ve Komutan Galeris kahkahalar atıyor ve ben utanmadan bu yemeği yok etme planlarımı uygularken Aeson sadece başını sallıyor. Eminim burada ihlal ettiğim bir görgü kuralı vardır ama yemeyeceklerse ortaya yemek koymamaları gerekirdi. Özellikle de son dört aydır açlıktan ölmek üzere olan birinin önünde. Kan simsarları bana et verdiler çünkü kanım için daha iyi olduğunu düşünüyorlardı, bu yüzden önümdeki karbonhidrat ziyafetinin boşa gitmesine izin verme şansım yok. Bu Horde piçleri bana su işkencesi yapabilirler.

Bu patateslerden birkaç ısırık aldığım sürece, bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

"Siz gelmeden önce, Lairwood'da iyileşme süreciniz sırasında meydana gelen saldırıyı tartışıyorduk. Bu konuda söyleyecek bir şeyiniz var mı?" Komutan Ventis masadan birkaç tabak alıp kendine servis yaparken soruyor.

Diğer komutanlar tabaklarını doldurmaya başlarken ona "Önemli bir şey yok," diyorum. "Tecrübelerime göre, kan simsarları genellikle radarın altında kalmak için ellerinden geleni yaparlar. Sürü'yle savaşmak onların her zamanki yöntemlerinin tam tersi. Bunun olmasına en az Horde kadar ben de şaşırdım."

"Kan simsarlarının Horde'a karşı koymaya çalışması alışılmadık bir durum. Aynı fikirdeyiz. Belki de bu meclis farklıdır, daha saldırgandır?" Komutan Zeir düşünüyor. "Scion onlara Lekeli dediğinizden bahsetti. Karşılaştığınız bu yeni grup hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Az önce ağzıma tıkıştırdığım kocaman lokmayı hızla çiğniyorum ki bu çok yazık çünkü çok lezzetli. Bu konuşma gerçekten de yemeğin tadını hak ettiği gibi çıkarmamın önüne geçecek.

"Yeni olmadıklarını." Her şeyi yıkamak için hızlıca bir su içiyorum ve kimsenin Nixy's'de yaptıkları gibi içeceğimi ya da yiyeceğimi zehir açısından kontrol etme ihtiyacı hissetmediğini fark ediyorum. "Sadece bu bile Horde'un radarında olmadıkları için ne kadar dikkatli ve hesaplı oldukları hakkında size çok şey anlatmalı. Başlangıçta biz de onların bir evrim ya da kan simsarlarının bir kolu olduğunu düşünmüştük ama artık o kadar emin değilim."

"Peki bu neden?" Galeris dirseklerini masaya dayayıp yumruklarını çenesinin altına sıkıştırana kadar öne eğilerek soruyor.

"Lekeli'yi ilk kez bir ikmal seferinde duydum. Bir tüccar bölgede bulunan ve çürümüş büyü gibi kokan bir grup sorcai hakkında dedikodu yapıyordu. O zaman çok fazla düşünmedim, sadece gözümü dört açmam için bir not aldım ve hepsi bu kadar. Ancak bu yeni cadılar meclisi ve pis kokuları hakkında daha fazla rapor geldikçe, bir model oluşmaya başladı. Sadece bunu görmem biraz zaman aldı."

"Çürük büyü mü?" Komutan Drazyn araya girdi.

Omuz silkiyorum. "Açıklayabileceğim en iyi yol bu. Bazen kokuyu gizleyebiliyorlar. Ayrıca bazı Arkların buna diğerlerinden daha duyarlı olduğunu fark ettim. Wyvern'ler neredeyse hiç hissetmez ama ben kalabalıkta bile en ufak izleri bile seçebilirim. Bugün senin kanadın kokuyu oldukça çabuk aldı, belki de bu bir ejderha olayıdır," diyorum Aeson'a, parmağımla burnuma dokunarak.

"Bekle. Bugün mü? Onları burada, Paragon Şehri'nde mi kokladın... bugün mü?" Aeson homurdanıyor, masadan Ogdan'a dönüyor, yumruklarının sıkılmasından ve çenesinin kenetlenmesinden cevap beklediği anlaşılıyor.

"Başka bir ekip zaten araştırıyor," diye açıklıyor Burner. "O bölgedeki yayınlardan alabildiğimiz her şeyi alıyoruz ve çevredeki işyerlerini ve evleri araştırıyoruz. Keşif sırasında tehdidi takip edemedik çünkü onun yerine Sifon'un peşine düşmek zorunda kaldık."

Aeson kafasını bana doğru çeviriyor ve kendimi az önce ispiyonlanmış ve şimdi başı büyük belada olan bir çocuk gibi hissediyorum. Ogdan'a sert bir bakış gönderiyorum.

"Açıkla," diye bağıyor komutan ve göğsümde bir şeyler şimdi bana yöneltilen öfkeye karşılık olarak kıpırdanmaya başlıyor.

"Bir erkeği tanıdım ve onu ezdim. Onlardan biri olduğunu düşünmüştüm ama satabileceği bir haber bulma umuduyla bizi takip eden bir paparazzi olduğu ortaya çıktı."

"Korumalarınızın halletmesine izin vermek yerine bir Wyvern ilçesinde onu öylece... ezdiniz mi?" Aeson bastırıyor, ses tonu insanların gerçekten kızgın olduklarında kullandıkları o ürkütücü sakinlikte.

"Kendimi savunmam gerekirse, olaylar çok hızlı gelişti ve ben de harekete geçtim, kendimi tehdit altında hissettiğimde yaptığım bir şeydir bu," diye ekliyorum Aeson'un Kanadı'nın tüm üyelerine dikkatle bakarak. "Ve onlar *sizin* muhafızlarınız, benim değil."

Alçak bir hırıltı odayı dolduruyor. Masadaki komutanlar geriliyor ve ihtiyatla Aeson'a bakıyorlar, yankılanan hoşnutsuzluğun kaynağı şimdi masadaki tabakları titreştiriyor.

"Bana bulaşma Spare, hiç havamda değilim," diye çıkışıyorum.

Flört etme ve onu kazanmaya başlama planım buraya kadarmış.

Kahretsin.

Yarın tekrar denemem gerekecek.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde çatal bıçak takımımı sıkıca kavriyorum ve Aeson'un onaylamayan bakışına kendi bakışımla karşılık veriyorum. Onun eline tereyağı bıçağı yemeye ihtiyacı olduğu gibi benim de bir nasihate ihtiyacım var. Bu konuda bana haddimi bildirmeye çalışabilir ama sonu kanlı bitecek... muhtemelen her iki taraf için de.

İkimizin de bakışlarını meydan okuma kaplıyor ve birbirimize bakmaya devam ederken gerilim yavaş yavaş tırmanıyor.

"Güven meselesini zaten açıkladım, o yüzden dramatize etme beni, Noctis."

Gözleri bana daha da daralırken tek kaşı seğiriyor. "Dramatik mi?" diye buyurgan bir şekilde soruyor, ama bakışlarındaki ateşte tuhaf bir kenar var

Bu beni duraksatıyor.

*O da bu işin içinde
mi?*

Sandalyemde öne doğru eğiliyorum, komutanı açıkça tehdit ediyormuşum gibi görünecek kadar değil ama biraz daha fazla tenimi gösterecek kadar.

"Tüm bu hırlama ve hırıltılara başka ne ad verebilirsin, Aeson? Bana sorarsan, bırakın bir soyluyu, bir komutana bile yakışmıyor."

Alaycılığıma karşı sıkılı çenesinde öfke titreşiyor, ama bakışlarında şaşırtıcı bir sıcaklık parlıyor ve nefes nefese kalıp bunu göstermemek için elimden gelen tek şey bu.

Lanet olsun, bu işin içinde!

Aeson Noctis alınganları sever. Alınganlık yapabilirim. Durumu tersine çevirme planım çok daha kolaylaştı. Dudaklarımı çeken gülümsemeye engel olamıyorum. Kendimi gömülü bir hazine bulmuş gibi hissediyorum ve şimdi onu kimse keşfetmeden nasıl güvende tutacağımı bulmam gerekiyor.

Yakıcı bakışları benim tek gamzeme kayıyor ve gözlerinde çözemediğim bir şey parlıyor.

"Bunlara sahipti," diye anons ediyor Herm, masaya yaklaşıp güvenilir tereyağı bıçaklarımın ikisini de Aeson'ın önüne bırakırken anı söndürüyor.

Şok ve hakaretle geri çekiliyorum.

"Hey!" diye itiraz ediyorum ve sonra aceleyle botlarımın içindeki gizli kılıfları kontrol ediyorum, ki burası geçici silahlarımı koyduğum son yer. Parmaklarım bıçakların olması gereken yeri buluyor, ama yeterince eminim ki artık boşlar. "Bunları nasıl aldın lan?"

Stormer bana arsız bir gülümseme sunuyor ama odanın diğer tarafındaki pozisyonunu geri alırken soruya cevap vermiyor.

Aeson uzun ve bıkkın bir nefes üflüyor ve ben de onun otoriter pislik maskesinin tekrar yerine oturduğunu görünce sinirleniyorum. Komutan Galerius çatal bıçak takımlarına bakıyor ve yüzüne sinsice yayılan sırıtmayı gizlemek için eliyle ağzını kapatıyor.

"Bunları neden aldınız?" Aeson, kör bıçaklardan birini kaldırıp inceliyor ve sanki yeterince dikkatli bakarsa gerçek bir silaha dönüşebileceğinden şüpheleniyormuş gibi soruyor.

"Gerçekten de 'hiçbirinize güvenmiyorum' olayını anlamıyor musun? Çünkü bunu söylememin çok fazla yolu var."

Sebzeye benzeyen bir şeyden bir ısırık alıyorum ve beklenmedik bir şekilde tatlı olduğu için duraklıyorum. Çabucak bir lokma daha alıyorum ve bir ısırık daha atıyorum.

Onay iniltisi. Horde'a güvenmiyor olabilirim ama mutfakta her kim varsa ne yaptığını biliyor.

"Ve cevap *bu* mu?" Aeson tereyağı bıçağını masadakilerin görebileceği şekilde kaldırarak meydan okuyor. "Bununla ne yapabilirsin ki?"

"Bolca," diye takılıyor ve sonra da iyi bir ölçü için küçük bir göz kırpıyorum. "Kendi adıma bunu görmeyi umursamazdım," diye mırıldandı Komutan Galerius.

Bir elini erkek topuzunun üzerinde gezdiriyor.

Aeson bakışlarını diğer erkeğe yöneltiyor ve Galerius'un sırtışı çabucak ölüyor. Aeson derin ve yavaş bir nefes alıp, diğer erkeğin kafasını koparıp boğazından aşağı ateş kusmamak için kendini topraklayacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi odaya bakarken gülmemeye çalışıyorum.

Ejderhalar gerçekten de çok sahiplenici.

Aeson uzun ve tedirgin bir anın ardından, "Bunu ve muhafız meselesini sonra konuşuruz," diye homurdanıyor. Tereyağı bıçağını masaya geri bırakıyor ve iyi bir bıçağın çıkaracağı sert gümbürtü yerine aşağılayıcı bir ping sesi duyuluyor.

Gerçekten düzgün silahlara ihtiyacım var.

Buna rağmen, şu anda tabağımın kenarında duran bıçağı kapıp botumun içine sokmak için hala cazip geliyorum. Ne kadar utanç verici olsa da teknik olarak hiç yoktan iyidir. Yapışkan parmaklı Herm'in muhtemelen onu yine sihirle uzaklaştıracağı düşüncesi elimi durduran tek şey. Bir de bir kız, itibarını etkilemeye başlamadan önce tereyağı bıçaklarıyla ancak bu kadar çok kez yakalanabilir.

"Bu Lekeliler -sizin deyiminizle- nasıl kokuyor?" Ventis herkesin dikkatini tekrar eldeki önemli konuya yönlendirerek soruyor.

Bir süre Aeson'un Kanadı'ndan birinin cevap vermesini bekliyorum ama başımı kaldırdığımda kadın komutanın özellikle bana hitap ettiğini fark ediyorum.

"Günlerdir ölü toprakların sıcaklığında çürüyen bir ceset gibi. Çürümüş pişmiş et gibi, ama sorcai oyuncularının sahip olduğu o biberli büyü kokusunun belirgin bir ipucu var."

"Sorcai olduklarından emin misin?" diye karşı çıkıyor.

"Evet. Tıpkı sorcailer gibi büyü yaptıklarını gördüm. Aynı görünüyorlar, büyülerini aynı kokuyor, büyü yapmak ve büyüü manipüle etmek için aynı metodolojiyi kullanıyorlar. Ördek gibi yürüyorsa ve ördek gibi vaklıyorsa, çürümüş kaz ciğeri gibi koksa bile muhtemelen ördektir," diye şaka yapıyorum.

Kimse gülmedi.

"Hareketlerinde bir düzen buldu unuzdan bahsetmiştiniz?" Drazyn soruyor.
"Neydi o?"

Derin bir nefes alıyorum ve bu komutanlara gerçeği söylemenin artılarını ve eksilerini hızla tartıyorum. Bugün erken saatlerde muhtemelen söylemezdim ama bugün erken saatlerde haklı olduğumdan emin değildim. Ancak Lekeli'nin Nixy'nin önünde belirmesi bunu doğruladı.

"Ben," diye basitçe cevap verdim. "Sanırım beni avlıyorlar."

Aeson sertleşiyor ve diğer komutanların her biri biraz daha dik oturuyor gibi görünüyor, kibar tavırları anında daha ciddi bir hal alıyor.

"Ve siz sormadan söyleyeyim, nedenini tam olarak bilmiyorum. Lairwood'dan sonrasına kadar her şeyi bir araya getirmeye bile başlamamıştım ama bugün bunu pekiştirdi. Bazı nedenlerden dolayı, Lekeli gerçekten benim kanımı istiyor. Ve görünüşe bakılırsa, bunu elde etmek için Horde'u karşlarına almaktan çekinmiyorlar."

23. BÖLÜM

AESON UYARMAK İÇİN HOMURDANIYOR. Sesinde dehşet titreşiyor, yüz hatlarına kararlılık ve öfke kazınmış. Ejderha izi dalgalanıyor gibi görünüyor ve garip olan şu ki, yemin ederim bu hareketi kendi boğazımda hissedebiliyorum.

"Seni alamazlar," diye tehlikeli bir şekilde gürlüyor.

"Harika," diye homurdanıyorum, boynumu ovuşturarak. "Bir dahaki sefere onları gördüğümde bunu Lekeli'ye söyleyeceğimden emin olabilirsiniz. Şüphesiz bolca özür dileyenler ve hemen şehri terk edecekler, bir daha asla görülmemek üzere. Kahramanım benim!"

Aeson'un öfkesi kavurucu ama artık onunla burun buruna gelmemden hoşlandığını bildiğimden, tek yaptığım onu daha da kızdırmak, kopmadan önce onu ne kadar bükebileceğimi görmek.

"Ağzının her zamanki gibi mayhoş olduğunu görmek güzel," diye mırıldanıyor kuru bir sesle, ama gözleri hızla başka tarafa bakmadan önce dudaklarıma kayarken yüzünde titreşen arzu kıvılcımını yakalıyorum.

"Az önce bana fahişe mi dedin, Spare?" Kulaklarıma inanamıyormuş gibi ondan uzaklaşarak dramatik bir şekilde soluk soluğa kalıyorum. "Onurumu geri kazanmak için beni düelloya davet etmek zorunda bırakmayın Komutan."

Aeson tartışmak için ağzını açıyor ama Komutan Drazyn araya giriyor.

Horoz bloğu.

"Bu toplantının amacından çok uzaklaştık," diye işaret ediyor ama konuşmayı dizginleme çabaları, Aeson'u terslediğimde Komutan Zeir'in kıkırdamasıyla bozuluyor.

Aniden, yüksek sesle bir kapı çalındı. Gatlin kapıyı açmak için harekete geçtiğinde tüm gözler çift kapıya çevriliyor. Parlak kırmızı pullu zırh giymiş bir erkek içeri giriyor ve sonra derin bir şekilde eğiliyor.

"Scion, inisiyeller Silahlanma Çağrını bekliyor."

Erkek ejderha bir yanıt beklemeden doğruldu ve gitti. Gatlin beklenmedik ziyaretçinin arkasından kapıları kapatıyor ve ben de neler olduğunu anlamaya çalışarak odaya bakıyorum.

Silahlanma

çağrısı mı?

Savaşta mıyız?

Aeson bana bakıyor, bakışları aniden yoğunlaşıyor ve bir farkındalık titremesi omurgamdan yukarı süzülüp göğsümde açılıyor. Daha yakına eğiliyor ve bu hareketin onun üzerinde olduğu kadar benim üzerimde de etkili olduğunu fark ediyorum.

Üzerinde, içeri ilk girdiğimde takdir etmek için zaman ayırmadığım ve araziye tanımam gereken siyah bir kıyafet var. Üst kısmı bir tür esnek deri, muhtemelen fiyat etiketi benim sayabileceğimden daha yüksek olan nadir bir hayvandan yapılmış. Kolları, sanki üzerine dökülmüş gibi her kası şekillendiren farklı bir kumaştan. Yukarı çektiğinde boynunu da örtecekmiş gibi görünen bir başlık var ve acaba ejderha izini ve yüzünü gerektiğinde gizlemek için mi bu şekilde tasarlandı diye merak ediyorum.

Bu bana daha önceki baykuş paparazziyi ve Aeson'un Kanat üyelerini onu görebilecekleri ihtimaline karşı nasıl takip ettiğini düşündürüyor. Onun gibi birinin saklanmaya ihtiyacı olduğunu hayal etmek benim için zor, ancak herkes kim olduğunuzu bildiğinde ve muhtemelen sizden bir şey istediğinde sadece var olmanın ne kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.

Anonim ve göze çarpmayan bir hayat yaşadım. Sırlarımı göğsümde sakladım ve şimdiye kadar onları açıklamak zorunda kalmadım. Herkesin hakkınızda bilinmesi gereken her şeyi bildiği ya da bildiğini düşündüğü bir madalyonun diğer yüzünde yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Çenesini eğiyor ve sanki bana hayati önem taşıyan bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi kirpiklerinin arasından bana bakıyor. O konuşmak için zaman ayırdıkça sinirlerim bozulmaya başlıyor. Bir şey mi oldu? Horde diğerlerini buldu mu? Onlara karşı mı savaşacaklar?

Sonunda bana "Seni koruyacağız," diyor ve içim daha da kötüleşiyor çünkü Kan Ayini'nde *bu* ne anlama geliyor?

"Beni korumak mı?" diye soruyorum ve o da ciddiyetle başını sallıyor. "Tam olarak neyden?"

Cevabın çok açık olduğunu düşünmüş gibi kaşları çatılıyor. "Her şeyden. Bu Lekeli'lerden, her kimlerse. Kan simsarlarından. Senin soyuna ihanet eden ejderhalardan."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve midemdeki eşek arıları anında sakinleşiyor. Ens ve diğerleri güvende. Beni tehdit etmiyor.

"Buna inanmadığını, bize henüz güvenmediğini biliyorum," diye devam ediyor, "ama seni koruyacağız. *Ben* seni koruyacağım, Ever. Ne olursa olsun."

Lanet olsun. İsmimin dudaklarından dökülmesi, hiç hazırlıklı olmadığım güçlü bir darbe oldu. Şimdi onun ağzına bakıp, orada da sesim kadar güzel bir tada sahip olup olmadığımı merak eden benim. Parmakları seğiriyor, sanki masanın öbür ucuna uzanıp bana dokunma dürtüsünü bastırıyor ve ben de bu dürtüyle savaşmak yerine ona boyun eğerse ne yapacağımı düşünüyorum.

Kafam karışıyor, çünkü bu planın bir parçası değil. Evet, onunla ilgilendiğimi, ona aşık olduğumu düşünmesini sağlamalıyım ama bunların hiçbirini gerçekten hissetmemem gerekiyor. Her nasılsa onun varlığı sağduyumda delikler açıyor ve burada kimin oyununu oynadığımızı bilmiyorum. Şartları ben belirliyorum ve taşları yerleştiriyorum ama bir şekilde onun tahtasında oynuyoruz ve hamleleri o kontrol ediyor.

Ben daha tepkimi toparlamaya ve söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışmadan Aeson ayağa kalkıyor ve uzak duvara doğru ilerliyor. Komutanın yaklaşmasıyla duvar geri çekiliyor ve ortaya birkaç sıra halinde alçalan koltukları ve ötesinde büyük bir arenası olan bir izleme locası gibi görünen bir şey çıkıyor.

Etrafımdaki komutanlar tek kelime etmeden masadan kalkıp onu takip ediyorlar. Biraz tedirgin bir şekilde gidişlerini izliyorum ama sonunda merakım endişemin önüne geçiyor ve peşlerinden gidiyorum.

Aeson'un Kanadı benimle birlikte hareket ediyor ama hiçbirine cevap sorma zahmetine girmiyorum. Neler olup bittiğinden haberdar olmamı isteselerdi, bana söylerlerdi. Ayrıca, bu yol Horde için; gösterişli olmak varken neden açık sözlü olasın ki?

Diğer komutanlar yerlerine oturuyor ama Aeson locanın arkasında bekliyor. Oradaki varlığı bir davet gibi geliyor ve bu içgüdünün beni ona doğru çekmesine izin veriyorum. Yaklaştıkça aşağıda geniş bir eğitim alanı olduğunu görüyorum. Aeson'a yaklaştığımda ve arenanın ortasında toplanmış ejderhaları gördüğümde merkezimde bir tedirginlik oluşuyor.

Sıra sıra dizilmişler, elleri yanlarında, ayakları bitişik, gözleri ileride ve yüzlerinde hiçbir duygu yok. Elli kişi olmalılar, çoğu erkek, ama birkaç dişi de serpiştirilmiş. Onlar

Hepsi de formlarına uygun kıyafetler giymiş: bol siyah pantolonlar ve dar atletler. Her türden ejderha izi uzuvları sarıyor, kıyafetlerin altından görünüyor ve birkaç tıraşlı kafayı süslüyor.

"Yavru kuşlar mı?" Gözlerim tek tek askerlerin sıraları arasında gezinirken Aeson'a soruyorum.

"Uçuş Liderleri," diye düzeltiyor. "Rütbelerini yükseltip bir kanada katılmayı umuyorlar.

Birkaç gün önce bir çağrı yaptık. Cevap verdiler."

Anlayış üzerime çöküyor, kalan şüphe kalıntılarını temizliyor. Silahlanma Çağrısı. Demek istediği buydu. Bu bir davet.

"Rütbeleri mi dolduruyorsunuz yoksa yeni bir kanat mı oluşturunuz?"

Korkum ılık bir ihtiyata dönüşüyor. Bu tür şeyleri duymuştum. Craith, Horde'un saflarında ilerlemenin içerdiği denemeler, yarışmalar ve tartışmalar hakkında hikayeler anlatırdı. Bundan asla bir Silahlanma Çağrısı olarak bahsetmedi ya da ejderha Kanatları hakkında fazla bir şey bilmiyordu, çünkü wyvernlerin onların bir parçası olmasına asla izin verilmedi, ama her ne oluyorsa anında ilgimi çekti.

"Yeni bir Kanat oluşturunuz," diye cevaplıyor Aeson, şahin gibi keskin bakışlarıyla katılımcıları incelerken.

"Öyle mi? Kimin?" Kibarca soruyorum, parmak uçlarımda yükselip aşağıda neler olup bittiğini daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi yaparken kolumu onunkine sürüyorum.

Bana dönüyor ve yüzünde beklenmedik bir memnuniyet kıvılcımı çıkıyor. "Seninki," diyor kesin bir ifadeyle ve sonra merdivenlerden aşağıya, locanın önüne doğru süzülüyor ve arenadaki her kafa onu selamlamak için mükemmel bir uyum içinde havaya kalkıyor.

Bekleyen Uçuş Liderleri arasında hararetli bir beklenti dalgası dalgalanıyor ve midem bulanıyor.

Lanet olsun.

Kanat meselesini daha sonra ele alacağımızı söylediğini biliyorum ama bunu kastettiğini düşünmemiştim. Sinirli bakışlarım Tove'a doğru kayıyor. Neden bir kez daha tuzağa düşürülmüş gibi hissediyorum? Baykuş değiştiriciyi onun kanadı mı yerleştirdi? Sırf Aeson'ın beni istediği yere geleyim diye güven sorunlarının zincirleme reaksiyonunu bilerek mi başlattılar?

Yoksa bunların hepsi komutanın işi mi? Beni koruma yeminleriyle kandırıyor ve sonra da güvenlik ve güveni, kanat şeklindeki bir pakete sarıldıkları sürece benim olabilecek küçük, güzel biblolarım gibi sallıyor.

Kendimi yavaşça nefes almaya ve sonra daha da yavaş nefes vermeye zorluyorum. Nixy beni uyarmıştı. Hızlı hareket ettiklerini söylemişti. Kurnaz olduklarını biliyordum ama beni tuzağa düşürebilecekleri tüm yolları tahmin etmeye çalışmak kafamı patlatacaktı.

Şimdi, şu Kanat saçmalığından kurtulabilirsem. İhtiyacım olan son şey Aeson'ın casuslarının etrafımda daha fazla dolaşması, ki bu oyunu doğru oynamazsam tam da öyle olacak. Onun hamlesine karşı koymalıyım ama nasıl? Ve eğer yapamazsam, bunu kendi avantajıma nasıl kullanabilirim?

"Önümüzdeki beş gün boyunca kendini kanıtlamak için bir şansın var," diyor Aeson, sesi arenada gürleyerek. "Kolay olmayacak. Sahip olduğunuz her şeyi alacak ve yine de daha fazlasını talep edecek. Birçoğunuz başarısız olacak. Ve başarılı olsanız bile, yine de yargılanmak üzere seçilmeniz gerekecek. Bu Silahlanma Çağrısı asıl bir çağrıdır. Her zaman olduğu gibi, kan yemini ölümüne."

Yaklaşan ölüm olasılığını kutluyorlarmış gibi ejderhalar topluluğundan bir tezahürat yükseliyor. Lanet olası çılgın ejderhalar. Kanat fikrine pek sıcak bakmıyordum ama kanlı yeminler ve ölüm fermanları içeren hiçbir şeye de sıcak bakmadığımdan eminim.

"Şimdi..." Aeson, yankılanan sesin içinde yankılanan bir heyecanla bağırıyor. "Bize neye sahip olduğunuzu gösterin. Bize Horde olmanın ne demek olduğunu gösterin! Başlayın!"

Bir onay kükremesi arenaya çarpıyor ve bunun gücüyle ayaklarımın altındaki zeminin titrediğini hissediyorum. Ham güçten tüylerim diken diken oluyor ve kendi eylem çağrımın damarlarımda pompalandığını hissediyorum.

Aeson arkasını dönüyor ve doğrudan bana bakıyor. Aşağıdaki eğitmenler arenanın etrafına kurulmuş çeşitli parkurlarda koşmaları için ejderha gruplarını görevlendirmeye başladığında bir gürültü kakofonisi izleme kutumuza ulaşıyor. Komutanların önünde birkaç video ekranı belirdi. Bazıları yerde olup bitenlerin canlı yayınlarını gösterirken, diğerlerinde katılan Uçuş Liderlerinin detayları ve istatistiklerinin listelendiği fotoğraflar yer alıyor. Kazanan takımı seçmekle ilgileniyor olsaydım etkileyici bir düzen olurdu, ki ilgilenmiyorum.

Bunun olmasına izin veremem.

Evde sorumlu olduğum bir Uçuş var, korumam gereken kendi insanlarım var ve Aeson bunların hiçbirini bilmesede de, tüm bu olanlarla beni köşeye sıkıştırmaya çalışması benim için işe yaramayacak.

Önce Aeson'a sonra da bana baktıklarını fark ettiğim diğer komutanlara ters ters bakıyorum. Aeson'un kanadını bile tanımıyorum.

Çünkü bu noktada herkesin canı cehenneme.

"Hayır," diye iddia ediyorum, parmağımı Saba'nın çocuklarına uyguladığı kızgın anne tarzında kaldırarak. Bu her zaman o hırçın küçük wyvern'lerin söz dinlemesini sağlar; belki benim için de işe yarayabilir.

"Neye hayır?" Aeson kafası karışmış bir şekilde soruyor.

"Hepsine hayır," diyorum ve sonra dönüp sakince uzaklaşıyorum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok, ama istedikleri kadar küçük engelli parkurlarında koşabilir ve Wing oyunlarını oynayabilirler. Onlar kuklalarının iplerini bana bağlayıp beni kendileri için dans etmeye zorlarken burada oturup kibarlık yapmayacağım.

Ben kimse için dans etmem.

"Pençeler," diye bağıyor Aeson ama onu duymazdan geliyorum.

Birinin bana doğru uzandığını hissetmeden önce diğer odadaki masaya varıyorum. Yakalanmamak için eğiliyor ve masadan tanıdık bir tereyağı bıçağını kapıyorum. Eğitimli bir boğuşmacı gibi, Aeson avantajını zorluyor, beni devasa kollarıyla sarmaya ve vücuduna hapsedmeye çalışıyor. Bu tür şeyler Lairwood'da üzerimde işe yaramıştı ama o zamandan beri dinlenmek ve toparlanmak için zamanım oldu.

Elinden kurtulup dizine tekme atmak için elimden geleni yapıyorum. Geri sıçırıyor ve botumun kalın tabanının diz kapağını yumurta gibi kırmasını engelliyor. Ogdan bana yandan yaklaşıyor, ben de masadan bir tabak yemek alıp ona fırlatıyorum. Yoldan çekiliyor ama sonra tabaktaki bir şey bozulmamış oniks pullu zırhına sıçrayınca tiksintiyle bana bakıyor.

"Bu hiç yakışık almadı, genç kız," diye azarlıyor ama dikkatim dağılmıyor ve yaklaşmaya çalışan Sondar ve Herm'i görüş alanımda tutmak için dönüyorum.

Aeson Kanadına "Geri çekilin," diye bağıyor ve anında herkes bize mesafe koyuyor.

"Ne iyi çocuklar," diye muhafızlara sataşıyorum, Tove'u bilerek görmezden geliyorum, bunun onu herhangi bir isim takmaktan daha fazla kızdıracağını düşünüyorum.

"Kanadıyla alay etmeyi kes Pençeler," diye kınıyor Aeson.

"Beni köşeye sıkıştırmaya çalışmayı bırak," diye karşı çıkıyorum, o ilerlerken ondan uzaklaşıyorum.

"Kendini yine bir tereyağı bıçağıyla silahlandırmanın özel bir nedeni var mı?" diye soruyor, masanın etrafında yarım tur atana kadar ilerliyor.

Omuz silkiyorum. "Siz pislikleri bana dokunmamanız için sürekli uyarıyorum ve siz bana dokunmaya çalışıyorsunuz."

Aeson kıkırdıyor ve kelebeklerim jetleri karıştırmaya ve midemde uçuşmaya karar veriyor.

"Peki plan nedir Pençeler? Bilirsin işte... çatal bıçak takımını ve kaliteli porselenleri aştıktan sonra hepimizi nasıl alt edeceksin?"

Seçeneklerimi değerlendirmek için hızla odaya göz gezdiriyorum. "Sandalyeler oldukça sağlam görünüyor, bahse girerim onlarla biraz hasar verebilirim," diye karşı çıkıyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Neden kızgınsın ki? Silahlanma Çağrısı daha yeni başladı," diye soruyor masumca, sanki ne yaptığını tam olarak bilmiyormuş gibi.

"Kanat istemiyorum Aeson," diyorum ona sertçe.

"Nedenmiş o?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşp beni bir adım daha geriye iterek.

"Öncelikle, ihtiyacım yok."

"Yanlış," diye araya giriyor. "Önde gelen her ejderha bir Kanat alır. Krala. Onun danışmanları. Kraliyet ailesinin üyeleri. Soylular. Hepimizin koruması var, bu gerekli."

Masanın etrafında yarım tur daha dönüyoruz.

"Bu *gerekli* değil. Kanat olmadan da gayet iyi hayatta kaldım," diye belirtiyorum, zayıf argüman karşısında yaltaklanmamayı zar zor başararak. Ama ona, sırf benim için uzman bir bebek bakıcısı ekibi seçebilmek için inandırıcı bir endişe gösterisi yaptığını bildiğimi söyleyemem.

Aeson bana yargılayıcı bir bakış atıyor, *bundan daha iyisini yapabileceğini* ima eden türden.

Belki de aldatma ve strateji konusunda onun kadar yetenekli olsaydım, yapabilirdim. "Nedir bu?" Seyirci locasını işaret ederek fısıltıyla bağıriyorum.

"Tove

İnsanlara bir süreliğine senin eşin olduğumu düşündürmenin beni koruyacağını söyledi. Oyun oynamam gerektiğini ama bunun geçici olduğunu... *Bu* hiç de geçici görünmüyor." Arenaya bir el sallıyorum ve en iyi şaşkın, zavallı bakışımı takınıyorum.

Aeson'un gülümsemesi anında kaşlarını çatıyor ve gözleriyle bana zehirli oklar fırlatan Tove'a bakıyor. *Bana* bir daha asla *yardım* etmeyeceğinden oldukça eminim, bundan önce tam olarak en iyi arkadaşlığa doğru ilerlediğimizden değil.

"Buraya yeni geldim. Ben Horde değilim. Kraliyet ailesinin bir parçası değilim. Ve biz aslında dost değiliz. Neden şimdi bir Kanat seçmek zorundayım?"

Neredeyse masanın etrafında üçüncü kez dönüyoruz ve bu berbat bir kovalamaca oyunu gibi geliyor. Bu anlamsız ve oynamaya devam etmek istemiyorum ama yine de durmak teslim olmak gibi geliyor ve ejderhalar söz konusu olduğunda, bir santim verirsen *her şeyi* alırlar.

"Bunun benimle ve seninle hiçbir ilgisi yok ve her şey senin güvenliğine ilgili..."

O ve ben diye bir şey olmadığını iddia etmek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Sen Ever Tenebrae'sin, Kral Merik Tenebrae'nin kızı. Son Syphon olarak, kraliyet soyunun bir parçasısın. Açıklansın ya da açıklanmasın, sen bir ejderhasın, bu da Horde'un bir parçası olduğun anlamına geliyor. Korunmaya ihtiyacın var," diyor bana ciddiyetle, parlak mavi gözleri ateşli ve yüzü kararlı. "Sen bir Claws, savaşmayı bırak."

Kalbim sanki onun söylediklerinden kaçmaya çalışıyormuş gibi çarpıyor ve yuvarlanıyor. Bu sefer üç adım daha yaklaşıyor, sanki sonunda yakalanmama izin vereceğimi umuyormuş gibi, ama bir kez daha dans ederek uzaklaşıyorum.

"Bir Kanat'ın nasıl çalıştığını biliyor musun?" diye soruyor, dilime başka bir argüman yükleyip ateş etmeye hazırlandığımda. "Kanat üyeleri sadece Kalplerine bağlıdır," diye devam ediyor ben bir şey söyleyemedim. "Korumaya yemin ettikleri ejderhaya biz böyle diyoruz. Kanadımın sadakatlerinin bölünmüş olduğunu söylediğinde haklıydın. Kalpleri ne emrederse onu yaparlar ama sonuçta ikimiz de tehlikeydeyse, beni koruma yeminleri seni koruma emirlerini geçersiz kılar. Bu ilişkide açıklaması zor pek çok nüans var ama bir Kanat aldığınızda, yeminlerinden sonra sadık oldukları tek kişi sizsiniz. Kral bile bunun yerine geçemez."

Öfkeyle ellerimi havaya kaldırıyorum. "Neden bir grup yabancı beni Kalpleri yapmak istesin ki? Onlar beni tanımıyor, ben de onları tanımıyorum. Bu iki tarafta da güven yaratmaz. Hiç mantıklı değil."

Bir anda üzerime atladı. Şaşkınlıkla irkiliyorum ama yeterince hızlı tepki veremiyorum ve menzilden çıkmak yerine bir şekilde Aeson'ın beni duvara yapıştırmasını kolaylaştırıyorum. Kollarıyla beni hapsederek yaklaşıyor ve ben de körelmiş tereyağı bıçağımın ucunu çenesinin altına bastırıyorum.

"İşte bu yüzden Silahlanma Çağrısı var. Bu bir Kanat'ın nasıl oluştuğunun sadece başlangıcı. Beş gün boyunca her gün seçim havuzu daralacak. Son gün, sizin için en iyi olacağını düşündüğünüz belirli sayıda gardiyanı seçeceksiniz. Bundan sonra, bir deneme süresi var."

Onlar da sizi tanıyacak. Deneme süresi sona erdiğinde, Kanadınızın son üyeleri yeminlerini eder ve her şey kanla sağlamlaştırılır."

Sözlerini dikkatle değerlendiriyorum, boşluklar ve tuzaklar ararken zihnimde evirip çeviriyorum, ama o kadar yakın ki düzgün düşünmemi zorlaştırıyor. Nabzım kulaklarımda yüksek ve ısrarcı, göğsüm sıkı ve ağır ve ciğerlerim artık onunla bağlanmadığı sürece oksijenle ilgilenmiyor gibi görünüyor.

"Bana ihanet etmelerini, sırlarımı ve zayıflıklarımı öğrenmelerini ve duruşmadan sonra işi bırakıp beni başkasına satmalarını engelleyecek ne var?" Yumuşakça soruyorum.

Bana verdiği gülümseme hem bir alay hem de bir söz gibi geliyor. Etrafımı sarıyor, yaklaşıyor ve duyularımı tamamen ele geçiriyor. Odaklanıyorum ve kendime Aeson Noctis'in kontrolümü elinden almasına izin veremeyeceğimi hatırlatıyorum. Bunu benim için işe yarayacak bir şekilde yönlendirmeliyim.

Planımın birinci aşamasını uygulayarak, ona karşı gevşememe izin veriyorum. Ona karşı yumuşayıp yumuşamadığımı ve bilinçaltında teslim olup olmadığımı merak etmesini sağlayacak kadar. Onun da arzuladığı kavgaya oynamak için, tereyağı bıçağımı tenine daha da sert bastırıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu gerçekten çiviledim. Bu tereyağlı küçük piçin bunu yapabileceğini bilmiyordum. Eğer şimdi Aeson'un boğazındaki kaslardan bir damla kanın süzülüşünü izlemek zorunda kalmasaydım neredeyse gurur duyacaktım.

Neden bu kadar güzel kokuyor?

Aeson uzanıp çatal bıçak takımını elimden aldı. Karşı koymadım bile. İkimiz de izin vereceği tüm zararı verdiğini biliyoruz. Başını biraz eğiyor, ağır bakışları yüzümde geziniyor ve yanağımda gamzemin saklandığı noktada duraklıyor.

"Son duruşmanız başladığında, Kanadınızın bir üyesi olarak seçilmeyen her drake öldürülür," diye açıklıyor Kanat adaylarını öldürmenin ince noktalarını tartışmak yerine kirli şeyler fısıldamak için yapılmış bir ses tonuyla. "O son deneme için sizin tarafınızdan seçildikleri andan itibaren, ya Kalplerinin yanında bir yer kazanacaklarını ya da hayatlarını kaybedeceklerini bilirler. Ve bu sadece tek taraflı değil. Eğer bir Kalp olarak değersiz olduğunuzu kanıtlarsanız, muhafızlarınız size yemin etmektense ölmeyi tercih ederse, bu da başlı başına bir ölüm cezasıdır. Korunmasız kalırsınız ve bizim dünyamızda kimse uzun süre tek başına hayatta kalamaz."

Başımı sallıyorum ve aynı zamanda parmaklarımın arkasını hafifçe karnının üzerinde gezdiriyorum, ne yaptığımı fark edemeyecek kadar dalgınmışım gibi davranıyorum. "Bu tür bir bağlılığa hazır olduğumu sanmıyorum, Aeson. Sorun sende değil, bende. Hayatta ölüm yemini etmek için doğru yerde değilim."

Komutanın arkasından birkaç boğuk ses geliyor ve bir dinleyicimiz olduğunu hatırlıyorum.

Ustaca bir hareketle Aeson ile duvarın arasından sıyrılıp aramıza mesafe koyuyorum. Dönüp beni tekrar takip ederken içinden alçak bir hırıltı çıkıyor.

Boynundan aşağı bir damla kan daha süzülüyor ve ejderha işaretinin alevlerinden birinin üzerinde küçük bir çizgi oluşturuyor. Beklenmedik yara sadece birkaç damla akıtıyor ama kan üzerine kurulu bir dünyada bu muazzam bir israf gibi geliyor. Drameric'te, boğazında yavaş bir yol açan bu küçük miktar için adam öldürebilecek insanlar var ve yine de onu durdurmak için hiçbir hamle yapmıyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve hareket ederken vücut dilindeki bir şey içgüdüsel olarak savunma pozisyonuna geçmeme neden oluyor. Bir an duraklıyor ve beni inceliyor. Bir süre sonra gizli bir sonuca varmış gibi kendi kendine başını sallıyor.

"Bunun için seninle dövüşeceğim," diye teklif ediyor ve beynimin ne dediğini anlaması bir saniye alıyor.

"Benimle ne için dövüşeceksin?"

"Kanatın için. Korunmaya ihtiyacın olmadığında ısrar ediyorsun, bir şekilde kuralın istisnası olduğunu söylüyorsun, öyleyse bunu kanıtla. Sen kazanırsan, Kanat yok. Kazanırsam, en az on ejderhaya son bir deneme hakkı vereceksin."

Kıpırdamadan duruyorum, teklifi aramızdaki havada belli belirsiz süzülüyor. On ejder çok fazla, ama eğer kazanırsam... Onu inceliyorum, onu ölçüp biçiyorum, gerçekten galip gelme ihtimalimi tartıyorum. Çalışmak için daha fazla zamanım olsaydı, gerçekten bir şansım olabilirdi. Ya da gözlerini bağlayıp ellerini arkadan bağlarsam... Bu arada ayaklarını da bağlamam gerekebilir, belki bir de ağız tıkacı... Ama onu buna ikna edebileceğimden şüpheliyim.

"Dört ejderha," dedim ihtiyatla.

"Sekiz."

"Altı," diye karşı çıkıyorum.

"Altı," diye kabul ediyor... biraz fazla hızlı.

Tartışmak istiyorum ama teknik olarak istediğimi aldım. Ayrıca, tek yapmam gereken kazanmak ve *sıfır* Kanat üyesine sahip olabilirim.

"Yakınlık yok, ölçekli zırhını arayamazsın ve üç silah seçme hakkım var," diye pazarlık yapıyorum. Ellerim ve ayaklarım bağı, gözlerim bağı değil ama hiç yoktan iyidir.

Cevap olarak sinsice gülümsüyor. "Yakınlık yok, ölçekli zırhımı çağırmayacağım ve sana silahlardan daha iyisini yapacağım, bir haptik simülatör kullanacağız. *Bu* bizi olabildiğince eşit hale getirecek."

Ona kaşlarımı çatıyorum, az önce beni yemlemesinden rahatsız mı oldum yoksa etkilendim mi emin değilim. Muhtemelen hayır demeliyim -evet demem için biraz fazla istekli görünüyor- ama yine de ona karşı nasıl davranacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Az önce küçük bir tat aldım ve bu konuda obur olmanın tehlikeli olduğunu bilsem de daha fazlasını istiyorum. Ve burada yaptığımız bu kedi-fare oyunu değil. Bir ejderhaya karşı gerçekten neler yapabileceğimi görmek istiyorum.

Riskli, özellikle de hiç duymadığım bir teknoloji kullanıyorsak, ama bu benim için daha önce hiç sorun olmamıştı. En iyi işlerimi duvara dayandığımda yaparım.

Gülümsemem yavaş, ama bakışlarımdaki parıltı inkar edilemez derecede istekli. Kalbim hızlanıyor ve şimdiden damarlarımda serbest kalmak için yalvaran adrenalinin pompalandığını hissedebiliyorum.

"Pekâlâ, Spare. Bir anlaşma yaptınız."

BÖLÜM 24

"VAY CANINA!" Diğerlerini takip ederek Scorch'taki Syphons kampının tamamının en az beş kez sığabileceği bir odaya giriyorum. "Bu da ne?"

Aeson, geniş odanın tam ortasında duran devasa cam muhafazaya yaklaşırken kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Bu bizim tam entegre biyo-dokunsal eğitim simülatörümüz."

Komutan Ventis arkamızdan, "Zaten küçük olan," diye anons ediyor. "Küçük mü?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Güney menzilinde uçuş eğitimi için kullandığımız daha büyük bir versiyonumuz var," diyor küçük bir omuz silkmeye.

"Vay be, o ne kadar büyük?" Etkileyici bir ıslıkla soruyorum.

"Büyük," diye basitçe cevap veriyor.

Aeson'un Kanadı etrafımızda sıralanıyor, bazıları eğitim tesisinin bir tarafındaki tribünlere doğru ilerlerken, diğerleri odanın etrafında izlemek ve korumak için pozisyon alıyor. Şaşkın bakışlarım şık, modern kondisyon ekipmanlarının sıralarına kayıyor ve yukarı baktığımda yukarıdaki birkaç gözlem kutusunu fark ediyorum.

Aklıma evimizdeki derme çatma tesis ve orada geçirdiğim, antrenman yaptığım, kanadığım, kendimi zorladığım onca saat geliyor. Muhtemelen orada başka bir yerde geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim ve içimde aniden terimi ve sıkı çalışmamı buranın her yerine damgalamak ve kendime ait olduğunu iddia etmek için bir dürtü oluştu.

Ejderhalar açgözlü yaratıklardır. Değerli bulduğumuz her şeyi toplar, biriktirir ve sincap gibi saklarız. Henüz açığa çıkmadığım için doğuştan gelen saklama ve sahiplenme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalmıyorum, ancak alma ve sahiplenme ihtiyacı ortaya çıktığında, esir almıyor ve burası ve içindeki her şey beni çağırıyor. Böyle bir tesiste birkaç ay eğitim görsem, Lekeli beni almadan önceki halime geri dönerdim.

"Ağzının suyu akıyor," diye fısıldıyor Aeson kulağıma, ani yakınlığı beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Az önce gelişigüzel attığım atkuyruğumun ucundan hafifçe çekiyor ve ben ona bakana kadar başımı geriye yatırıyor.

"Eğer burası sana yetiyorsa, Pençeler, özel spor salonumu görene kadar bekle."

Gülümsemesi arsızca ve at kuyruğumu serbest bırakıp parmağıyla çenemin altına dokunarak ağzımı kapatıyor. Ağzımın açık kaldığını fark etmemiştim bile.

Gözlerimin bu kadar kolay kamaşmasına izin verdiğim için sinirlenerek ona ters ters bakıyorum. "Dikkatli ol Yedek, yoksa benden hoşlandığını düşüneceğim," diye alay ediyorum, aramızda boşluk olmasını istiyorum ama geri adım atıp geri çekildiğimi düşünmesini de istemiyorum.

"Dikkatli ol Pençe, yoksa ben de öyle düşünebilirim."

Pislik herif Sondar ve Farrow'a katılmak için uzaklaşırken kıkırdıyor ve ben de orada bir şey olmadığından emin olmak için gizlice ağzımı siliyorum.

O iyi biri. Hakkını vermeliyim. Neyin tehlikede olduğunu bilmesem, neredeyse ciddi olduğuna inanabilirdim.

Birinin bakışlarının ağırlığı omuzlarıma çöküyor ve Komutan Ventis'in beni dikkatle izlediğini görmek için etrafıma bakıyorum.

"Peki bu nasıl çalışıyor?" Ona soruyorum, boynumun arkasındaki uyarı sızısını görmezden gelerek ve bunun yerine önümdeki simülatörü inceleyerek.

"Sistem birkaç tarama yapacak ve ardından hareket açıklığınız, vuruş ve tekmelerinizin gücü, ısırik PSI'nız gibi şeyleri ölçmek için sizi bir dizi manevra ve alıştırmadan geçirecek..."

"Bite PSI?" Şaşırmış bir halde soruyorum. "Bu... bir şey mi?"

Sorum üzerine kara kaşlarından biri seğiriyor ve bu mikro hareketten yayılan yargıyı hissedebiliyorum. "Ejderhalar için ısırmayı da içeren tüm gerçeklikler için eğitim yapmayı severiz. Ancak, eğer sizi rahatsız ediyorsa, bunu eşleşmeniz için bir diskalifiye olarak listeleyebiliriz."

Kendinden emin bir şekilde simülatörün katı duvarına yaklaşan dişiye dikkatle izliyorum. Bir dikiş beliriyor ve sonra aniden bir kapı açılıyor ve girişe izin veriyor.

Aeson diğerklerine nereye gittiğimizi ve ne yaptığımızı söylediğinde Ventis'in neden yardım etmeye gönüllü olduğunu bilmiyorum ama benim en büyük hayranım olduğu izlenimini edinmiyorum. Tamamen huysuz değil, ama benimle ilgili bir şey onu açıkça rahatsız ediyor ve bunun ne olduğunu bana açıkça söyleyecek cesareti var mı, yoksa güveçte kalmaya devam mı edecek merak ediyorum.

"Elbette, ısırma yok," diyerek dikkatim dağılmış bir şekilde onu şeffaf muhafazanın içine kadar takip ediyorum.

Aeson ve Sondar zaten büyük küpün diğer tarafındalar ve onu izlerken filiz ve ısırma ile ilgili bir merak şeridi düşüncelerimi sarmaya başlıyor. Çabucak kapıyı çarpıyorum ve sonra bu istenmeyen bilinç akışından hızla uzaklaşıyorum.

Ventis bize en yakın köşeye gidiyor ve ayağıyla yerde bir daireye vuruyor. Beklenmedik bir şekilde, hafif bir mekanik uğultu havayı dolduruyor ve yerden bir kontrol kulesi yükseliyor. Elini yükselen sütunun tepesinde gezdirerek bir klavye ve ekranın yanmasını sağlıyor.

Ventis açıklamaya devam ediyor: "Sizin için bazı temel çizgiler belirledikten sonra, vücudunuza sadece rakibinizden değil, simüle edilmiş ortamdan gelen duyu sal geri bildirimini de kontrol eden bir biyolojik kalkan oluşturacak birkaç taktisyen yerleştireceğim."

Merakla bana en yakın duvara dokunmak için uzanıyorum. Düşündüğüm gibi cam olmadığını fark ettiğimde şaşkınlığım süzülüyor. Bir duvarın olması gerektiği gibi sert bile değil. Şeffaf panellerin yoğunluğunda bir yumuşaklık var, sanki doğrudan bir darbenin gücünü emmek ve dağıtmak için tasarlanmışlar.

Büyüleyici.

"Simülatör rakipler arasındaki oyun alanını nasıl eşitliyor?" Ventis'in tuşladığı kontrollerin etrafında dönerken dalgınca soruyorum.

Ventis, "İki rakibi kendi başına eşit yapmıyor," diye karşı çıkıyor. "Beceri düzeyiniz ve deneyiminiz hâlâ size ait. Simülatörün yaptığı tek şey birbirinize karşı kullandığınız gücü düzenlemek ve herhangi bir hasarı azaltmaya yardımcı olmak. Taktikler hala uygun acı dürtülerini taklit edecek ve diğer fiziksel tepkileri tetikleyecek, sadece vücudunuza gerçek bir hasar verilmeyecek. Sanırım *eşit oyun alanı* ölmeyecek olmanız. Eğer bu gerçek olsaydı daha fazlasını söyleyebilirdim."

Kazısına gözlerimi deviriyorum, ama beni etkilemesine izin vermiyorum. Beni öldürmesi sandığından daha zor, sadece geçen hafta bile bunu kanıtladı.

"Başka bir deyişle, rakibim hala bir tank gibi vurabilir, ama acı tamamen kafamda mı olacak?" Çitle çeviriyorum.

Ventis sorumu bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Aşağı yukarı. Şimdi, X'in üzerinde durun ve başlayalım... lütfen." Son kısmı sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekliyor ve bıkkın bir nefes verme isteğimle savaşıyorum.

Hayır, o kesinlikle Ever takımında değil.

Tereddüt ediyorum, etrafta soyunma odası arıyorum. "Başka bir şey mi giymem gerekiyor?"

"Üzerini değiştirebileceğin bir şey var mı?" diye soruyor, önündeki konsolu tıkırdatıyor ama bunun ötesinde bir yardımda bulunmuyor.

Aeson'un hâlâ güzel kıyafetleri içinde olup olmadığına bakıyorum ve onu yerden yükselen bir savaş kuklasını yumruklarken buluyorum. Kuklanın vücudunun farklı bölümleri aydınlanıyor ve Aeson kuklanın kendisinden geliyormuş gibi görünen monoton talimatlara göre oraya bir vuruş ya da tekme hedefliyor. Simülatör dövüşürken kullanacağımız temel güç seviyesini bu şekilde belirliyor olmalı.

Aeson antrenman için daha uygun bir şey giymemiş ama kıyafetlerinin hareketlerini hiçbir şekilde kısıtlamadığını fark ettim. Aynı şey benimkiler için söylenemez. Sonra aklıma bir fikir geliyor ve muzip bir gülümsemeyle telaşlı kıyafetime bakıyorum.

Korsemin ortasındaki tokayı bulup çözüyorum. Mandallar otomatik olarak ayrılıyor ve ben de mekanizmayı çekip çıkarıyorum. Nixy'nin dikildiğini söylediği zırh parçalarının işe yarayacağını düşünerek pantolonumu çıkarmıyorum. Sonra ipekli, omzu açık üstümü çıkarıyorum ve botlarımın bağcıklarını çözmeye başlıyorum.

Nixy'nin evindeyken askısız sütyenime zıplama testi yapmıştım ama şimdi tekrar yapıyorum, her şeyin olması gereken yerde durduğundan emin olmak için dönüp dolaşıyorum. Yine de, eğer bu dövüş mecazi olarak ters giderse, bir gardırop arızasını kendi lehime kullanmaktan çekinmem.

"Ne yapıyorsun?" Aeson, atılmış kıyafetlerimi küpten dışarı fırlatırken aniden arkamda belirerek soruyor.

Ona çarpmamak için kendimi zor tutarken bir yandan da aniden ortaya çıkmasına şaşırarak nefesimi tutuyorum. Dağ büyüklüğünde birine göre çok sessiz hareket ediyor.

"Taranmaya hazırlanıyorum. Sen ne yapıyorsun?" Masumca soruyorum, Ventis'in gösterdiği yerde durmak için etrafından dolaşıyorum.

Ben hareket ederken üzerime geliyor, iri gövdesi beni başkalarının görüşünden uzak tutmaya çalışıyor. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakarken bakışları tehditkâr.

"Neden çıplaksın?" diye soruyor, elleri sanki beni örtmek için kullanıp kullanmamayı tartışıyormuş gibi yanlarında çırpınıyor. Sert gözleri yavaşça bedenimden aşağı kayıyor ve bunu tenime değen sıcak bir okşayış gibi hissediyorum. İçime bir sıcaklık çöküyor ve Aeson tekrar yukarı baktığında aynı sıcaklığı onun bakışlarında da buluyorum.

Biraz daha yaklaşarak boğucu bir kahkaha atıyorum. "Neredeyse çıplak sayılırım, Aeson. Yine de farkı görmek istersen soyunabilirim?"

Ondan alçak, tüyler ürpertici bir hırıltı yükseliyor, aynı anda hem cesaret etmemesi için bir uyarı hem de bu konuşmayı başka bir yere taşıması için bir davet gibi geliyor. Bir gülümsemeyi bastırıyorum.

"Neden tişört giymiyorsun?" diye homurdanıyor ve nefesinin yanağını gıdıklayıp boynumda gezindiğini hissedene kadar bana daha da yaklaşıyor. Omurgamda muhtaç bir ürperti yayılıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Kirpiklerimi ağırbaşlı bir şekilde kırıştırarak ve dudaklarımı şakacı bir şekilde eğerek ona bakıyorum. "Çünkü kıyafetlerimin içinde istediğim gibi hareket edemiyorum. Sorun nedir, Spare? Küçük bir ten yüzünden dikkatin mi dağıldı?"

Sesi beni ürpertecek kadar alçalıyor. "Yaptığın şey bu mu Pençe? Dikkatimi dağıtmak mı?"

Parmak uçlarıma basarak göğsümü hafifçe onunkine değdiriyorum, sadece sütyenimin arasından sert meme uçlarımla bir ipucunu hissedebileceği kadar. Sesimi fısıltıya düşürüyorum ve o her kelimeyi yakalamak için aç bir şekilde eğiliyor. "Hayır, sadece kışını tekmelememe hiçbir şeyin engel olmasını istemiyorum."

Sözlerim üzerine gözbebeklerinin siyahı, gözlerinin parlak mavisinin önüne geçiyor. Memnun bir sırıtişla tekrar yere eğilip geri çekiliyorum. O bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, küçük bir dron Ventis'in durduğu konsoldan ayrılıp bize doğru uçuyor ve birkaç metre ötede, göğüs hizasında durarak havada asılı kalıyor. Aeson küçük makineye yer açmak için geri çekilmek zorunda kalıyor ve dron etrafımda yavaşça dönerken parlak bir yeşil ışık huzmesi aniden dışarı fırlıyor ve vücudumu aşağı yukarı süpürmeye başlıyor. Devresini tamamladığında, küçük yüzen top uzaklaşıyor ve verilerini yüklemek için tekrar konsola yerleşiyor.

"İyi," diye tersliyor Aeson. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir."

Bu umut verici açıklamayla birlikte, bir parmağını gömleğinin kenarından aşağıya doğru sürükler. Bu hareket gizli bir fermuarı harekete geçiriyor olmalı ya da belki de bir pençe kullanarak dikişi kesiyor; her iki durumda da kumaşta daha önce olmayan bir yarık var. Gömleğini çıkarıyor ve sonra botlarını tekmeliyor, böylece ikimiz de aynı soyunma aşamasındayız.

Anında ejderha izi gözüme çarpıyor ve yaklaşıp gerçekten incelemek istiyorum. Birbirimizin canına okurken bakmak için bolca vaktimiz olacağını düşünerek kendimi durduruyorum. Aeson, onu içime alırken biraz şişiniyor ve kibrine karşı başımı sallıyorum. Onu bu konuda suçlayamam tabii - benim de böyle kaslarım olsaydı, asla kıyafet giymezdim.

"Bu ilginç bir savaş stratejisi, genç kız," diye mırıldanıyor Ogdan, yaklaşırken gri gözleri muziplikle parlıyor.

İç çekiyorum.

"Pek orijinal bir strateji değil ama," diye şaka yapıyor Tove partiye katılırken.

"İkinizin de bana sessiz davranması daha çok hoşuma gidiyor," diyorum kesin bir dille. "Ve bu bir strateji değil," diye yalan söylüyorum. "Biri benimle dövüşmek isterse diye yanımda yedek kıyafet taşımıyorum. Ve ejderha yoksa zırh da yok demektir, lanet olsun." Parmaklarımı şıklatıyorum ve abartılı bir surat ifadesi takınıyorum.

Tove, "İnsanları kızdırma hızına bakılırsa, belki de yanında dövüş teçhizatı taşımaya başlamalısın," diye karşı çıkıyor.

"Scion," diye sesleniyor Ogdan, iğneleyici yanıtımı yarıda kesip başıyla girişe doğru işaret ediyor. Daha önce hiç görmediğim üç endişeli görünümlü ejderha odanın girişinde duruyor.

Aeson başını sallıyor, yüz hatları endişeyle hafifçe kararıyor ve sonra tek kelime etmeden uzaklaşıyor, Ogdan ve Tove da hemen peşinden. Ziyaretçilerle neler olup bittiğine kulak misafiri olmaya çalışıyorum ama Ventis yerden kendi savaş mankenimi çağırıyor ve simülatör için temelimi oluşturmak üzere beni bir dizi tatbikattan geçiriyor. İşim bittiğinde Aeson küpün kendi tarafına dönmüş, Sondar da komutanın şakaklarına, omuzlarına, bileklerine ve ayak bileklerine küçük neon yeşili çıkartmalara benzeyen şeyler yapıştırıyor.

Ventis görüş alanıma giriyor, elinde serçe tırnağımdan daha büyük olmayan parlak yeşil çıkartmalarla dolu bir çanta var. Bunlar taktörler olmalı. Bana sormadan ya da ne yaptığını söylemeden şakaklarıma, omuzlarıma, bileklerime, ayak bileklerime ve bir tane de göğsüme birer çıkartma yerleştiriyor.

"Seni gücendirecek ne yaptığımı söyleyecek misin, yoksa bana içine bastığın bir çış birikintisiymişim gibi bakmıyormuşsun gibi davranmaya devam mı edeyim?" Çalışırken kadına eşit bir şekilde soruyorum.

Hemen cevap vermiyor ama kaşlarını çatması yüz hatlarını o kadar derinden kesiyor ki kalıcı izler bırakmazsa şaşırırm. Sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi ölçülü bir nefes alıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, sadece daha ihtiyatlı bir şekilde. Tam sessizlik rahatsız edici bir hal almaya başladığında, sonunda gözlerimin içine bakıyor.

"Annen kim?" diye soruyor bana, buz mavisi gözlerinde sert bir bakışla.

Bir an için onu inceliyorum, nereye varmaya çalıştığını merak ediyorum. Merak etmesi garip değil, ama Ventis'in sorma şeklindeki bir şey bana bunun merakla ilgili olmadığını düşündürüyor, bu sanki bir kınama gibi geliyor.

"Fark eder mi?" Kasıtlı kaçamağıma verdiği tepkiyi inceleyerek karşı çıkıyorum.

"Öyle," diye basitçe cevap veriyor ve bana bundan fazlasını söylemiyor. Bakışlarımı ona dikiyorum. "Neden?"

Beni dikkatle değerlendiriyor. Yüz hatlarımdaki inatçılığı görmüş olmalı ki, sorularına cevap vermemi istiyorsa benimkilere de cevap vermeye istekli olması gerektiğini söylüyor.

"Çünkü Paloma-Kraliçe Tenebrae ile birlikte büyüdüm," diye hemen düzeltiyor. "Çok yakındık. Ve kralın eşine kimin için ihanet ettiğini bilmek istiyorum."

Savunmaya geçerken yüzümü boş, bedenimi hareketsiz tutuyorum. Söylenmemiş pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmediğimde ve o benimkine cevap verdiği göre ben de onun sorusuna cevap vermediğimde bakışlarında inatçı bir kararlılık parlıyor.

Başını sallıyor ve bakışları uzaklaşıyor. "Filiz bana senin kim olduğunu söylediğinde, tarafsız ve profesyonel kalabileceğimi düşünmüştüm ama sen ona benziyorsun, tıpkı babana. Bunun beni nasıl hissettireceğine hazırlıklı değildim. Hissetmemeye çalışıyorum ama sana baktığımda tek gördüğüm onun en yakın arkadaşlarımdan birine nasıl ihanet ettiği ve..." Yüzü kederli ve sözleri perili bir şekilde konuşmasını sonlandırıyor.

Başımı sallıyorum, sözleri aramıza ağır bir şekilde düşerken yorgun bir şekilde nefes veriyorum. O incinmiş ve kalbi kırılmış ve bunu hedef alabileceği tek kişi benim. Bu adaletsiz ve sinir bozucu bir durum ve yine de, her ne kadar haksız tahminlerini ona karşı kullanmak istesem de, onu örten kayıpta acımı dindiren ve öfkemi yatıştıran bir şey var. Ben de o r a d a y d ı m , yaralıydım, acı çekiyordum ve

Suçlayacak birine ihtiyaç duymak. Saçma sapan bir şeyi anlamlandırmaya çalışma ihtiyacını anlıyorum.

"Kraliçeyle tanıştım," diyorum komutana sakın bir şekilde, bana aynı şeyi sunmaya direnmesine rağmen biraz nezaket ve empati göstermeye istekli olarak. "Bana oğullarının çok sevdiği oval şekilli, koyu kahverengi bir şeker verdi ve ben de anında hepsini ağzıma attım. Bu. Berbattı. Berbattı. Adının ne olduğunu bugün bile hatırlamıyorum ama tadını asla unutmayacağım."

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum ve devam etmeden önce tozlu anının verdiği tiksintiyle savaşıyorum.

"Sessizce panikledim çünkü bu şekeri artık ağzıma almak istemiyordum, yemek zorunda kalmak bir yana, ama başka ne yapabilirdim ki? Kraliçeyi ya da oğullarını gücendirmek istemedim - ki görünüşe göre berbat bir damak zevkleri vardı. Ama küçük yüzümdeki ikilemi görmüş olmalı ki, elbisesinin alt kenarını ağzıma doğru tuttu ve beğenmediysem tükürmemin sorun olmayacağını söyledi. Ben de tükürdüm. Bu iğrenç şeyi güzel elbisesinin tam ortasına tükürdüm ve o gözünü bile kırpmadı."

Yüzümde hüzünlü bir gülümseme beliriyor ve kraliçenin sesindeki yumuşaklığı ve elimi tutup rahatlatıcı bir şekilde sıkarken yüzündeki nezaketi hatırladıkça boğazım düğümleniyor.

"O kadar gergindim ki, onu üzmekten, güzel kıyafetlerini mahvetmekten o kadar endişeliydim ki ağlamaya başladım. Sonra beni sıkıca kucakladı ve bıraktı. Gözyaşlarımı eteklerinin temiz kısmıyla sildi ve bana yapmaktan ve yemekten hoşlandığım şeyleri, en sevdiğim oyunları ve konuları sordu. Sonunda duygusallıktan kurtulduğumda elimi tuttu ve 'Ducky, hadi sana hak ettiğin ikramı bulalım' dedi ve mutfığa koştuk ve şefe en sevdiğim tarttan bahsettik... ve sonra onu yaptık. Kraliçe pasta hamurunu açtı ve muhallebiyi çırpmaya yardım etti çünkü ona aşçının evde böyle yaptığını söyledim."

Sevgi dolu gülümsemem kederle soluyor ve Komutan Ventis'in oradaki keder titremesini gizlemek için bir elini ağzına götürdüğünü fark ediyorum. Devam edebilmek için bir anlığına kendi üzüntümü bastırıyorum.

"Kraliçenin anısına olan sadakatinizin takdire şayan olduğunu düşünüyorum. Tanıştığımızda sadece altı yaşındaydım ama o zaman bile bunu hak edecek türden bir ejderha olduğu belliydi. Varlığımdan dolayı ihanete uğramış hissedeni biri varsa o da o değildi. Nazikti, sevgi doluydu ve o şekilde ölmeyi hak etmemişti."

Duraklıyorum, çığlıklar kafamı doldururken bir kan parıltısı aniden görüşümü bozuyor, Kraliçe Tenebrae'nin oğullarının hayatları için yalvarıp yakarması zalim ve kalpsiz sağır kulaklara düştüğünde yaşadığı dehşetin yankıları.

Göğsüm ağrıyor, hava alma isteğimle savaşıyor ama kendimi burnumdan hızlıca nefes almaya ve sonra ağzımdan yavaşça vermeye zorluyorum. Bir kez daha simülatörün içine dönüp Horde Hava Filosu'nun Birinci Komutanı Narine Ventis'in vakur bakışlarına bakana kadar bunu üç kez daha yapıyorum.

Anlık ırpınışımı izliyor ama tek kelime etmiyor. Boğazımı temizliyorum ve ellerimi yumruklayarak içlerindeki istenmeyen sarsıntıyı örtmeye çalışıyorum.

Yüz hatlarımda kararlılık ve azim sertleşiyor ve Komutan Ventis'i, onunkinde yüzen acıma duygusunu yok eden güçlü bir bakışla hizalıyorum.

"Kınamanızı hak etmiyorum," diye belirtiyorum. "Babam hakkında ne düşünürseniz düşünün, doğmayı ben istemedim. Hayatta kalmayı ben istemedim. Ve burada olmayı da ben istemedim."

Aramıza sessizlik giriyor ve ikimiz de sessizliğin sürmesine izin veriyoruz. Açık mavi bakışları yüzümde geziniyor ve sonra sert bir baş hareketiyle beni şaşırtıyor, basit, süssüz bir kabul ve anlayış jesti. Birkaç adım geri çekiliyor ve yüzünde kederli bir gülümsemenin yarısı belirliyor.

"Gulappe," diye teklif ediyor.

şaşkınlık yüzüme yerleşiyor.

"Oğullarının sevdiği tatlı," diyor bana. "Ona gulappe denirdi. Fermente pekmezden yapılırdı ve sonradan öğretilen bir tattı."

Başımı sallıyorum, küçük bir kahkaha atıyorum. "Gördün mü, adı bile kulağa iğrenç geliyor."

Komutan Ventis kıkırdıyor ama bu nazik sesteki kayıp ve kalp acısını açıkça duyabiliyorum. Gitmek için dönüyor ve ben her şeyi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığımı ya da belki de hiçbir şeyi değiştirmediğimi merak ediyorum. Babamın ve diğer Sifonların yaptığı seçimleri anlamayan ejderhalar olacağını biliyordum ama her zaman onların yargılamalarının ya da kızgınlıklarının bana değil, onlara ait olacağını düşünmüştüm.

"Savaşırken konuşmayı seviyor," diye sesleniyor Ventis omzunun üzerinden. "Komutan Noctis. Bu onun hızını ayarlamasını ve rakibini ölçüp biçerken dikkatini dağıtmasını sağlar. Tempoyu onun ayarlamasına izin verme, Ducky."

Ve bununla birlikte Komutan Ventis sakince simülatörden çıkar ve sonra odayı tamamen terk eder.

"Bu da neydi Şimdi?" Aeson soru dolu bakışlarını benden boş kapı aralığına doğru zıplatarak yanıma gelirken soruyor.

"O güzel küçük kafanı endişelendirecek bir Şey yok, Spare," diye takılıyorum, kalan duygularımı silkeleyip kafamı tekrar oyuna veriyorum. "Şimdi, buraya çay partisi yapmaya mı yoksa kavga etmeye mi geldik? Hadi yapalım Şu işi."

25. BÖLÜM

SONDAR ELLERİNİ BİR KEZ VURUR ve yüksek ses simülatörün şeffaf duvarlarında yankılanır. "Pekâlâ, neye kadar dövüşeceğiz? İlk kan mı? Nakavt mı?"

"Boyun eğme," diye araya giriyor Aeson, kibirli sırtışını bana çevirirken sırtıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sana iyi şanslar," diye mırıldanıyorum ama açıkça itiraz etmiyorum.

"Zor sınırlar mı?" Sondar soruyor.

"Isırma, saç çekme ve göz oyma," diye hızlıca sıralıyorum.

Erkek başını sallıyor, uzun bir tutam mavi-siyah saçını bir kulağının arkasına sıkıştırırken bileğindeki bir banda bir şeyler tuşluyor. Aeson'a dönüyor. "Scion?"

"Zor sınırları gayet iyi. Benim ekleyeceğim bir şey yok. Ben kendi adıma kirli dövüşleri severim." Bana dikkatle bakıyor, ama şakacı bir hava ya da alaycı bir ima yok; kararlı ve heybetli görünüyor.

Tepki vermemeye çalışıyorum, en çok da onun sözleriyle karnımda birikmeye başlayan rahatsız edici sıcaklığa. Ses tonundaki bir şey beni duraksatıyor. İma ya da hatta alaycı tonlama değil, ifadenin içinde çınlayan beyan. Sanki bana kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylüyor ve sadece bu dövüşten bahsettiğini sanmıyorum.

Benim peşimde mi?

Benim onun peşinde olduğumu biliyor mu?

"Silahlar?" Sondar sanki bir kıyamet günü kontrol listesini okuyormuş gibi soruyor.

"Yok," diyor Aeson, gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla.

Kayıtsızmış gibi davranarak omuz silkiyorum. Ancak içimde endişeyle dönüp duruyorum. Scion'un gücü ve cüssesi karşısında bana yardımcı olacak bir yaylı sopa ya da belki bir füze fırlatıcısı umuyordum. Görünüşe göre hız ve zekâ bu işi halledecek.

Eşitmiş, kışımın kenarı.

"Yer konusunda fikriniz var mı, yoksa simülatörün rastgele seçim yapmasına izin mi vermeliyim?" Sondar soruyor, karanlık bakışları bileklikte sabitlenmiş, bu dövüşün parametrelerini simülatörün sistemlerine programlamaya devam ediyor.

Aklıma bir fikir geliyor ve üzerine atlıyorum. "Benim bir fikrim var," diyorum ve her iki erkek de sorgulayan kaşlarla bana dönüyor.

Başka bir şey söylemiyorum ve Sondar bana doğru ilerleyerek kolunu uzatıyor, böylece cihazının tuş takımına ve ekranına erişebiliyorum. Arama penceresini seçerek seçimimi yazıyorum. Tam olarak aradığım şeyi bulduğumda içimi bir heyecan kaplıyor. Ortamı sisteme yüklerken gülümsemem geniş ve tatmin edici, Sondar geri çekiliyor. Seçtiğim şeye bakıyor ve kıkırdayarak başını sallıyor.

"İyiymi, Fırfırlar," diye onaylıyor Sondar ve gülümsemem anında kayboluyor.

"Ever. Benim adım Ever. Neden hepiniz için bu kadar zor?" Bunun boş bir çaba olduğunu bildiğim için homurdanıyorum.

"Bilmiyorum. Ben bunu düşünürken siz neden bana tekrar Spare demiyorsunuz?" diye karşılık veriyor Aeson, en az benim kadar sinirlenmiş görünüyor.

İçimden bir kahkaha kaçıyor.

Tuş.

"Pekâlâ. Sadece göz damlalarını vermem gerekiyor ve siz ikiniz de... uh...

bu her ne haltsa onunla devam edebilirsiniz," diye dalga geçiyor Sondar ve odanın sonundaki seyirci koltuklarında oturan Aeson'un Kanadından kahkahalar yükseliyor. "Bunlar ne için?" Sondar bir damlalığı

Aeson'ın gözlerini ve sonra diğerini.

"Bunlar sizi simülatörün sanal ortamına bağlıyor. Program sona erdiğinde, teknoloji devre dışı kalır ve vücudunuz bir gün içinde onu temizler."

İçimde uğuldayan huzursuzluğu görmezden gelerek başımı sallıyorum ve teknolojiyi gözlerime indirebilmesi için başımı geriye doğru eğiyorum. Buraya kadar geldim, bu noktada ya hep ya hiç.

Damlalar soğuk ve biraz da şok edici. Gözlerimi kırptıştırarak hafif bir sızıdan kurtuluyorum, görüşüm bulanık ama hızla açılıyor. Ne beklediğimden emin değilim, etrafıma bakıyorum,

ama sadece simülatörün aynı şeffaf duvarlarını ve ötesindeki eğitim odasını görüyorum. Sonra tekrar gözümü kırıyorum ve yakıcı güneşin altında, The Scorch'un uçsuz bucaksız siyah kum tepeleriyle çevrili bir yerde duruyorum.

Evim güzel evim.

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırıyorum ve aslında orada olmadığını bildiğim güneşin tüm gazabını hissediyorum. Temiz, kurak havayı derin derin ciğerlerime çekiyorum ve keskin esintide taş kokusunun en ince notalarını algılıyorum. Kısa bir süre önce yağmur yağmış olmalı.

Bu simülasyonun duyuşal geri bildirimi daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Elbette böyle bir teknolojinin teoride var olduğunu biliyordum ama bunu deneyimlemek bambaşka bir mesele. Bir parçam eve dönmek için yürümeye başlamak istiyor. Bunun imkansız olduğunu, gerçekten ölü topraklarda olmadığını biliyorum, ama çok gerçekçi geliyor, kokuyor ve gerçek görünüyor ve kalbim yine de onun için ağrıyor.

Derin ve derin bir yalnızlık beni bir anda tüketiyor ve acaba bu bir daha The Scorch'a en çok yaklaşabileceğim an mı olacak diye merak ediyorum. *Eve* sadece teknolojiyle değiştirilmiş duyularla mı ulaşabileceğim, yoksa gerçekte hiç ulaşamayacak mıyım?

Bir elektrik vızıltısı aniden derimin üzerinde geziniyor ve gözlerim açıldığında tüm vücudumu kaplayan ince, zar zor var olan, yarı saydam bir kaplamayla karşılaşıyorum. Bu Ventis'in daha önce bahsettiği biyolojik kalkan olmalı.

Aeson'un da etrafını saran aynı ince teknoloji parıltısına sahip olduğunu ve bariz bir rahatsızlık içinde ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıldığını görmek için bakıyorum.

Görünüşe göre kum, filozofun narin ayakları için fazla sıcak.

Güzel.

"Yerlerinize geçin," diye bağıyor Sondar, kumda yaklaşık otuz metre arayla iki beyaz daireyi işaret ederek.

Heyecandan nabzım anında yükseliyor ve sinirlerim midemde uyuyan kelebekleri dürterek uyandırıyor, ta ki içim titreyip çırpınana kadar.

Bunu yapabilirim.

Onu yenebilirim.

Kolayca hedefime doğru ilerliyorum ve sonra dönüp attığı her adımda kuma batmamak için mücadele eden Aeson'u izliyorum. Onun çabalarıyla göğsümde filizlenen memnuniyeti el sallayarak uzaklaştırıyorum. Kendimi aşmanın bir anlamı yok. Biraz sıcak ve kumun onu istediğim kadar uzun süre tutmayacağından hiç şüphem yok.

"Çanlar başlayabileceğinizi gösterecek. Unutmayın, ısırarak yok, saç çekmek yok, göz oymak yok, yoksa diskalifiye olursunuz. Aksi takdirde, ilk teslim olan kaybeder," diyor Sondar, ama siyah kum denizinin ortasında yüzen bedensiz bir sestten başka bir şey değil.

Aeson sonunda hedefine ulaştığında bana "Her an pes edebilirsin," diye sesleniyor.

"Kum ye," diye mırıldanıyorum geniş, gamzeleri parlayan bir gülümsemeyle.

Adrenalin beni ele geçiriyor ve nabzımın sürekli atışını sakinleştirmek için nefesimi yavaşlatıyorum. Bir boncuk ter şakağımdan aşağı kayıyor ve daha fazlası köprücük kemiğimin oyuklarında birikmeye başlıyor. Karşımda ejderha filizi yerine Craith ya da Iker'ı hayal ediyorum. Evdeki eğitim çukurunda benimle nasıl alay ettiklerini ve etrafımda nasıl döndüklerini hayal ediyorum.

Sıcak dalgalı havada keskin bir nota tınılıyor ve geriliyorum. Odağım şu anda önemli olan tek şeye daralıyor. Aeson Noctis'i yok etmek.

Hedefinin üzerinde duruyor, gözleri keskin ve hevesli, beni inceliyor. "Bana neler yapabileceğini göstermeye hazır mısın Pençeler?" diye soruyor, sırtarak alay ediyor.

Başka bir şey daha söylüyor, ama Ventis'in tavsiyesine uyup hızımı ayarlayarak onu duymazdan geliyorum. Komutana doğru yürümeye başlıyorum, hızım her adımda artıyor, ta ki depar atana kadar. Aeson'un gözlerinde şaşkınlık parlıyor ve benim ona doğru gelişimi izlerken çenesi geriliyor. Hızla güçlü bir savunma pozisyonu alıyor, dizleri bükülmüş ve elleri yanında hazır.

On metreden daha az bir mesafede, kumun üzerinde koşarken alçalmaya başlıyorum. O da benim pozisyonuma uyuyor ve dövüş becerisini kullanarak vücut dilimi okuyor, bu da ona sert bir vücut darbesi için geldiğimi söylüyor. Neredeyse ona yaklaştığımda, ikimiz de birbirimize dalıyoruz. Ancak ben Aeson'un beklediği gibi alçalmıyorum, yükseğe nişan alıyorum ve ondan tamamen kurtuluyorum.

Üzerinden süzülüyorum, ağırlıksız ve bir saniyeden kısa bir süreliğine havada süzülüyorum, sonra etrafımızda kum patlıyor ve Scion hiçbir şeye çarpmadan sertçe yere düşüyor. Çabucak toparlanıyor, tam arkasından yere indiğimde ayağa kalkıyor ama ben çoktan onun ağır gövdesinin manevra yapmasının zorlaşacağı ve benim onu yormaya başlamamın daha kolay olacağı büyük bir kum tepesine doğru koşmaya başlamıştım bile.

Arkamdaki çöl zemininde derin ve tehditkâr bir gümbürtü titreşiyor ve Aeson'un hırıltısının önümüzdeki kum tepelerinin yamacında yankılandığını duyduğum kadar net bir şekilde içimde yuvarlandığını hissediyorum.

"Sonsuza kadar kaçamazsın," diye uyarıyor Aeson, sesi gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

Arkamda beni takip ettiğini hissediyorum ama dönüp bakmak için zaman kaybetmiyorum. Tüm dikkatim yerimi kazanmaya odaklanmıştı. Ama ben koşarken, arkamdaki yırtıcının yankılanan hırıltısına karşılık veren bir şey derinliklerimde açığa çıkıyor.

Onu sırtımda hissettiğimde hedeflediğim taşlı yokuşu çıkmaya başlamıştım. Bir saniye bile tereddüt etmeden ileri atılıyorum. Devasa kollar kalçalarımı sararak ağırlık merkezimi bozuyor ama hedeflediğim bir avuç kumu almayı başarıyorum. Aeson beni daha yakına çekmeye çalışırken dönüyorum ve kumu yüzüne doğru fırlatarak solunum yollarını hedefliyorum.

Saldırıdan kaçınmak için başını eğdi ve benim ondan uzaklaşabilmem için tutuşunu yeterince gevşetti.

"Bu nasıl edepsizlik, göt herif?" Ayaklarımın üzerinde dönüp kafasına bir tekme atıyorum.

Yüzünü ve kafatasını korumak için hızla geri çekildiğinde omzuyla buluşuyorum. Bacağımı yakaladı ama çok hızlı geri çektim. Beklenmedik bir hız patlamasıyla hırlayarak üzerime atladı.

Kahretsin.

Kendimi yana atarak havada dönüyorum ve onun devasa erişiminden kıl payı kurtuluyorum. Yere iniyorum ve bir şekilde bacaklarımı altımdan çekmeye çalışıyor. Kaçmak için zıplıyorum ama bir ayağımı sıkıştırıyor ve yere düşüyorum. Yere çakılırken omzumda ve yan tarafımda ağrılar oluşuyor. Oniks tanelerinin arasından kayarken etrafımızda kumlar uçuşuyor. Birkaç vuruş yapmak için kendimi açmaya çalışıyorum ama o devasa vücuduyla beni çok hızlı bir şekilde kaplıyor ve beni sıkıştırmaya çalışıyor.

"İyi ve hızlısın ama bundan daha iyisini yapman gerekecek Pençe."

Kaburgalarına iki sert dirsek indiriyorum ve o da karşılık olarak homurdanıyor, her ne kadar bunun bana ondan daha fazla zarar verdiğinden emin olsam da.

"Sen taştan mı yapıldın?" Tüm ağırlığını üzerime basıp beni kuma sabitlemeye çalışırken mırıldanıyorum.

Ama burası benim arazim, onun değil ve ben sadece batıyorum ve kıvranıyorum, gevşek zemin ona beni düzgün bir şekilde yerinde tutmak için ihtiyaç duyduğu satın almayı vermiyor. Burnuna bir diz atacak kadar altından sıyrılıyorum ama hızla bir elini kaldırıp beni durduruyor. Yüzüne daha fazla kum fırlatıyorum ve tekmeleyerek kurtulmayı başarıp kaygan bir çöl yengeci gibi ondan uzaklaşmaya başladığımda bana kükrüyor.

"Bu yaşlanmaya başladı," diye homurdanıyor, ağzından kum tükürüyor ve sonra gerçekten hareket etmeye başlıyor, sanki daha önce birinci vitesteymiş ve şimdi ısınmış ve gitmeye hazırmış gibi.

Siktir, siktir, siktir!

Hayatımın sonraki altmış saniyesini onun acımasız saldırılarından kaçarak ve sadece milimetrelerce boş alan bırakarak ve damarlarımda panik ve içgüdü pompalamaktan başka bir şey yapmadan geçiriyorum.

Aeson kumulun bu kısmında daha gevşek ve derin olan kuma bastığında aniden ayağını kaybediyor ve ben de hatasından yararlanarak tam çenesine isabet eden keskin bir roundhouse ile onun üzerine atılıyorum.

Kemik üzerindeki affetmez kemiğin çatırtısı bacağımda titreşiyor ve kafası zorla yana savruluyor. Kalçasına bir tekme daha atıp öldürmek için hamle yapıyorum ama o beni geri püskürtmek için kendi kirli numaram olan suratına kum atma yöntemini kullanıyor.

Kirpiklerimdeki tanecikleri kırıştırıyorum ve ağzımdan daha fazlasını tükürüyorum. Yeniden toparlanıp seçeneklerimi değerlendirirken, Aeson sanki kanamasını bekliyormuş gibi başparmağını dudaklarında gezdirirken ağır ağır nefes alıyorum. Ama kanamıyor. Biyolojik kalkanı tam olarak tasarlandığı şeyi yaptı ve gerçek bir hasar almasını engelledi.

Boynunu kırıp beni içine alırken ona gülümsüyorum. "Her an pes edebilirsin," diye alay ediyorum.

Aeson'ın dilinin ucu, acı reseptörlerinin ona yaralı olduğunu söylediği dudağının köşesini test etmek için dışarı çıkıyor ve sonra bana doğru tehlikeli bir gülümseme yöneltiyor.

Midem karaya vurmuş bir balık gibi çırpınıyor ve gözlerindeki yeni parıltıdan heyecan mı duyuyorum yoksa endişeleniyor muyum bilmiyorum.

"Ben asla pes etmem... asla," diye beni bilgilendiriyor, tam, yüksek boyuna yükselerek. Kum terli göğsüne ve boğazına yapışıyor ve kaslı vücudunun geri kalanından küçük akıntılar halinde aşağı dökülüyor.

"Ben de öyle," diye hırlıyorum ve sonra ona doğru atılıyorum.

Beni yakaladı ama vuruşlarım hızlı ve güçlüydü. Kana susadım, oynamaktan bıktım, hafife alınmaktan bıktım, geri çekilmekten bıktım. Ben kafasına darbeler indirirken o da gövde mi hedef alıyor. Saldırı altında kemiklerimin kırıldığını hissediyorum ama bunun gerçek olmadığını biliyorum. Bunun sadece bir akıl oyunu olduğunu biliyorum.

Saldırımda vahşi ve acımasızım, darbe üstüne darbe yağıdırıyorum. Aeson bizi kuma çarparak momentumumu kırıyor ve bir anlığına havamı söndürüyor. Ama aylardır Lekeli tarafından tutuluyor ve işkence görüyorum. Acı ve boş ciğerler kana susamışlığımı bastıramayacak.

Aeson bir elini boğazıma doluyor ve yüzüme doğru bağılıyor, derin, uzun ve tehditkâr. Hakimiyetin içinde yankılandığını hissediyorum, iddia, boyun eğme talebi. Ben de ağzımı açıp kükreyerek karşılık veriyorum çünkü onu da onu da sikeyim.

Bir anda, içgüdüsel, ilkel bir şey etrafımda dolanıyor, derinliklerime batıyor ve yapışıyor. Çekiştiriyor, kandırıyor ve sonra... ejderham kıpırdıyor.

Diğer tarafım derimin hemen altına süzülüyor, bir çıkış yolu bulmak için geriniyor ve inliyor. Bir güç vızıltısı uzuvlarımı dolduruyor ve kafamın içinde uğulduyor. Hatasız bir arzu sistemimi dolduruyor ve sonra Aeson'ın dudakları aniden dudaklarımda beliriyor. Şok ve kafa karışıklığı sinapslarımı ateşliyor, ama ağzı hareket ediyor, erişim talep ediyor, her şeyi talep ediyor ve aniden tüm varlığımı tamamen tüketen bir şehvet ve ihtiyaç dalgasına kapılıyorum.

Ona açılıyorum, dilini kendi dilimle karşılıyorum, dolgun dudakları üzerinde hakimiyet kuruyorum ve onu içime çekiyorum. Eli boğazımın etrafında sahiplenici bir şekilde sıkılıyor ve ağzının içinde onayımı inliyorum. Dili okşuyor ve alay ediyor, dudakları fethediyor ve emiyor.

Kalçalarını içime doğru yuvarlıyor ve bacaklarımı açıyorum, onun her santimine daha yakın olmak istiyorum. Birbirimize bastırdıkça, daha fazlasını talep ettikçe tenimizdeki kumlar aşınıyor ve sıyrılıyor. Ejderham arzusunun gelgitini sürüyor, açlığını körüklüyor ve kanımı eriyip kavurana kadar ısıtıyor.

Aeson'ın göğsünden derin bir mırıltı yükseliyor ve öpücüğü daha sert, daha baskın hale geliyor. Diğer eli kıçımı kavlıyor, sert uzunluğunu bana doğru öğütürken beni ona doğru daha sıkı çekiyor. Alt dudağını ısıtıyorum, kendi baskınlık ihtiyacım aldığım kadar iyi vermemi talep ediyor.

Tısıyor ama içinden çıkan coşkulu mırıltı, kalçalarımın arasında daha da büyük bir coşku biriktiriyor.

Birdenbire homurdanan bir ses duyuldu ve monoton bir ses "Simülasyon bitti" dedi.

Altımızdaki kum kayboluyor ve üzerimizdeki sıcak güneşin yerini parlak ışıklar alıyor. Sırtımı soğuk ve sert bir zemine dayadım ve şaşkınlıktan Aeson'ı itip doğruldum.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Etrafıma bakıp nerede olduğumuzu ve ne yapıyor olmamız gerektiğini hemen hatırlayarak soruyorum.

Aeson'ın Kanadı simülatörün hemen dışında konumlanmış, yüz ifadeleri boş ama vücut dilleri gergin.

"Bizi neden dışarı çıkardın?" Aeson, Sondar'a hırlıyor ve öfke ve üzüntü yanaklarımı ısıtıp boğazımdan aşağı damlıyor.

Lanet olsun, az önce hepsinin önünde Aeson'a sürtünüyor ve onu öpüyordum.

"Seni ben ç ı k a r m a d ı m . Ever kendini diskalifiye etti," diye acele ediyor Sondar.

savunmaya geçti.

Başım muhafızın olduğu yöne doğru kayıyor. "Ne? Hayır, yapmadım. Biz..." Aeson'la aramda bir işaret yaparak duraklıyorum.

Yüzüm aniden yanıyormuş gibi hissediyor ve Aeson'dan uzaklaşmaya çalışıyorum. O da hemen aramızda daha fazla boşluk olmasına itiraz ediyor.

"Ve sonra birdenbire durdu," diye bitiriyorum.

Sondar aniden buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor ve gözleri nerede duracaklarını bilemiyormuş gibi odanın içinde geziniyor. "Zor bir sınırı ihlal ettiğinizi söylüyor. Komutanı ısırdığın için diskalifiye edilmişsin."

Tartışmak için ağızımı açtım ve sonra aklıma geldi. Onu ısırıştım. Duygusal bir ısırdı ama... Burnumun kenarını sıktım ve sinirli bir nefes verdim.

Hay sikeyim.

Aeson'ı ittim ve hızla ayağa kalktım. O da benimle birlikte ayağa kalktı, en az benim kadar sinirli görünüyordu ama benim kadar utanmamıştı. Bir adım daha yaklaşıyor ama ben geri sıçıyorum, boşluğa ihtiyacım var.

Damarlarımda kızgınlık ve öfke dolaşıyor ama Aeson'a mı yoksa kendime mi kızgınım bilmiyorum.

Ne düşünüyordum ki ben?

"Bana bak," diye emrediyor Aeson. Nazik, zorlayıcı değil ve bir şekilde bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. "Hiç mi?" diye üsteliyor ama başımı sallıyorum.

Bakışlarım ellerime sabitleniyor ve ejderhamdan bir iz arıyorum ama her ihtiyacım olduğunda olduğu gibi, hiçbir yerde bulamıyorum. Göğsümde boş bir ağrı başlıyor ve bu yerden ve Aeson Noctis'ten olabildiğince uzağa gitme ihtiyacı aniden bastırıyor.

Simülatörün duvarına doğru ilerliyorum ve neyse ki bir kapı belirip beni dışarı çıkarıyor. Aeson peşimde, varlığı sessizce talep ediyor, ama ben taktörü çıkarıp yerden kıyafetlerimi alırken hiçbir şey söylemiyor.

Aptalca, aptalca bir hareket, Ever, gömleğimi geri çekerken içimden azarlıyorum.

Ondan etkilenmek, tamam. Öp onu, tabii, neden olmasın. Ama kontrolünü kaybetme. Ne yapmak için burada olduğunu unutma. Ve senin dayattığın teknik bir ayrıntı yüzünden kaybetme.

Korsemini gövdemden etrafına sarıyorum ve üstteki kopçayı yeniden bağlıyorum, bu da diğerlerini harekete geçiriyor ve bir kez daha her kıvrımı sarana kadar her şeyi sıkıca çekiyor. Bir bacağımı çizmenin içine sokup bağlamaya başlıyorum.

Diğer botumu çekerken hayal kırıklığı ve hüsrana içimi kemiriyor. Beni kirli oynadığı konusunda uyarmıştı; dinlemeliydim. Beni kendi oyunumda yenmeye çalışacağını bilmeliydim.

"Peki." Boğazımı temizliyorum, saçlarımı aşağıya çekiyorum ve biraz uysallaşana kadar parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Görünüşe göre siz kazandınız Komutan."

Sonunda ona bakıyorum ve anında pişman oluyorum. Öfkeli, tamamen pişmanlık duymayan ve yıkıcı derecede güzel görünüyor. "Henüz değil, tamamen değil, ama yapacağım."

Bununla birlikte, Aeson uzaklaşıyor.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak ederek ve zaten bildiğim için endişelenerek gidişini izliyorum.

26. BÖLÜM

YÜKSEK BİR KÜKREME ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor ve oturduğum taş bankı titreştiriyor. Üzerimde bir gölge titreşiyor, kasvet bir saniye içinde tüneğimi yutuyor ve bir saniye sonra kudretli asitli turuncu bir ejderha tepemden geçerken kayboluyor. Görkemli canavarın Talon's Reach yönünde bir akıntı yakalamasını izliyorum ve sonra arkamı dönüp koşuya hazırlanan bir sonraki inisiyeyi gözlemliyorum.

"Burner. Kül ejderhası," diye sesleniyor Herm arkamda, göz alıcı eflatun çiçeklerle kaplı büyük bir kemerin yanında durduğu yerden.

"Hayır, bence o bir Kanalcı. Sis ejderhası olabilir," diye karşı çıkıyor Blay, mor pullu zırhı etrafını saran çiçeklerden sadece birkaç ton daha koyu.

Sabahtan beri görmezden geldiğim gibi şakalaşmayı da görmezden geliyorum ve yeni bir erkeğin drake formundan ejderhaya ne kadar hızlı geçebileceğini göstermek için sırasını beklemeye hazırlanışını izliyorum. Bu sabah diğer Silahlara Çağrı etkinliklerinden birkaçını izledim ama konu gelecekteki Kanat üyelerini seçmek olduğunda bana en mantıklı gelen bu oldu. Dönüşmenin ne kadar önemli olduğunu ve dönüşemediğinizde ne kadar berbat durumda olduğunuzu herkesten daha iyi biliyorum.

Bonus olarak, yarışma Jori, Herm ve Blay'i bahis oynamak ve inisiyelerin vardiyaları hakkında yorum yapmakla meşgul etmeye yardımcı oluyor, bu da kimsenin geçen gün Aeson'la ne olduğu hakkında soru sormadığı veya bana bok vermediği anlamına geliyor. Bu iyi bir şey çünkü ben hala ne yapacağımı bilmiyorum ve ilerlemenin en iyi yolunun hiç olmamış gibi davranmak olduğuna karar verdim.

Render Katmanı'nda, Silahlanma Çağrısı'nın gerçekleştiği Thrasher Katmanı'ndaki pistleri mükemmel bir şekilde gören küçük bir bahçe oyunu buldum. Aşağıda, vites değiştirme sırasını bekleyen drake eğitmenden başıyla gitme zamanının geldiğini işaret ediyor. Birkaç hazırlık nefesi aldıktan sonra şaşırtıcı bir hız patlamasıyla havalanıyor ve bu deneme için el konulan pistte depar atıyor. Pistin yaklaşık yarısında, ejderhanın ejderhasını ortaya çıkarabileceği zamanı gösteren bir çift sarı bayrak var.

Erkek bu bayrakları geçiyor ve hemen havaya sığıyor. Ne tür bir ejderhaya dönüşeceğini görmek için nefesimi tutuyorum ama ortaya çıkışı diğerlerinde olduğu gibi hemen gerçekleşmiyor. İnisiye bir an için iyi hava yakalıyor ama kanatları, pençeleri ve pulları çıkmayınca yerçekiminin onu alçaltmaktan başka çaresi kalmıyor.

Drake sert bir şekilde yere çakılırken Jori "Oooh," diye inliyor.

Ben irkiliyorum ve inisiye iki kez yuvarlanıyor, etrafındaki toprak bir uzuv, toz ve başarısızlık patlamasıyla dönüyor. Tam patinaj yaparak durmak üzereyken, vardiyası nihayet devreye giriyor. Pullar derinin yerini alır, dikenler saçların yerini alır ve kanatlar erkeğin sırtından kopar. Boyu dörde katlanır, sonra tekrar dörde katlanır, ta ki ejderha ortadan kaybolup ejderha ortaya çıkana kadar.

Mavi-gri canavar açıkça sinirli bir hırıltı çıkarıyor ve ardından güçlü kanatlarını birkaç kez çırparak yerden yükseliyor. Devasa yaratık gökyüzüne doğru uzanırken rüzgâr da hızlanıyor. Eğitim alanının etrafında bir tur attıktan sonra turuncu ejderha ve onlardan önce gelen diğerleriyle aynı yöne doğru ilerliyor.

"Sonunda oraya çıktı. Testlerin geri kalanında iyi puan alırsa, bu onu yarış dışı bırakmayabilir," diye gözlemliyor Blay ve Herm ile Jori homurdanarak onaylıyorlar.

Jori düşünceli bir ifadeyle, "Hepimizin zamanında performans kaygısıyla ilgili kendi sorunlarımız vardı," diyor.

Ben de kıs kıs gülüyorum.

Mavi-gri ejderhanın gökyüzünde süzülüşünü izlerken, "Silah Çağrısı'nın kraliyete ait olduğunu öğrendiğin anda, her şey üzerinde çok daha fazla baskı ve yaptığın her hareketi izleyen çok daha fazla göz oluyor," diye ekliyor.

"Doğru," diye katılıyor Blay. "Benimki sırasında güverteye çıkıp inmekte zorlandım. Bize uçuşun ortasında ateşlememiz gereken bu büyük yükleri verdiler ve ben gerçekten zorlandım."

Bu kez kıkırdamamı tutamıyorum. Üçü de şaşkın bakışlarını bana çeviriyor.

"Siz üçünüz artık Kanat denemelerinden bahsediyor musunuz, yoksa bu gerçekten bilmek istemediğim bir şeyin şifresi mi?"

Muhafızları kızdırırken gülümsemem genişliyor, ancak yüzleri şaşkın, neden burada titrediğime dair hiçbir fikirleri yokmuş gibi. Bu beni daha da çok güldürüyor.

Kuşkusuz, biraz tokat mutluluğunda olabilirim. Pek iyi uyuyamıyorum ve son birkaç gece de istisna değildi. Kahkahalarım yavaş yavaş azalırken iç çekiyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Eğlence, tırtıklı kenarlarımdan sızmaya başlayan melankoliden hoş bir erteleme oldu. Burada bu kadar uzun süre oturup, Drake'in peş peşe, yapmak isteyip de yapamadığım tek şeyi yapmasını izlemenin kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim. Açıkla.

Muhtemelen kendimi zihin sikişinden kurtarmalı ve bir süre önce ayrılmalıydım.

-Eğlenceli ve bilgilendirici olarak başlayan bu süreç kısa sürede işkenceye ve eziyete dönüştü ama ejderhaların etrafında olmanın inkar edilemeyecek kadar büyümlü bir yanı var. Onları düşman olarak, korkulacak bir şey olarak, yaklaşan ölümümün mimarları olarak gördüm. Ama burada oturup onları bu şekilde izlemek, şimdiye kadar hiç takdir etmediğim bir şeyin üzerindeki perdeyi kaldırıyor.

Ejderhalar inanılmazdır.

Devasa ve korkutucu. Çarpıcı ve kıvrak.

Sahip olmak için savaştığım ve yasını tuttuğum her şey onlar.

Burada, Dört Katlı'da geçirdiğim her gün, görmek için zaman ayırmadığımdan başka bir nedenle kaçırdığım şeylere gözlerimi açıyor. Hayatta kalmaya ve bu lanetten kurtulmaya o kadar uzun süre odaklandım ki, bu durum diğer her şeye karşı kör olmama neden oldu. Ama kırılmış ya da kırılmamış, içimde bir ejderha var ve bunun ne anlama geldiğini görmeye ve anlamaya başlıyorum.

Yanımızdan bir ejderha daha geçiyor ve tıpkı diğerlerinde olduğu gibi başımı gökyüzüne çeviriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ejderhamın diğerinin varlığına tepki verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum. Olduğum şeyin parçalanmış parçalarını derinlerimde arıyorum, sihirli bir şekilde uyanacaklarını ve bütün olmaya bir adım daha yaklaşabileceğimi umuyorum... ama hiçbir şey olmuyor.

Gözlerim aniden açılıyor ve sinirli bir nefes veriyorum. Tüm bu kükremlerin, trompetlerin ve ifşaatların üzerimde bir etkisi olup olmayacağını görmek istedim. Aeson'un ben doğduğumdan beri yapabildiği gibi uykudaki diğer yarımı çağırabilir mi?

buraya geldim. Keşfetmeye değerdı ama şu ana kadar içimde hayal kırıklığı ve giderek artan bir baş ağrısından başka bir kıpırtı ya da çıt çıkmadı. Bu durum, tepkilerimin Aeson'dan değıl de ejderhalara yakınlıktan kaynaklanabileceğine dair teorimi çürütüyor.

Ne yazık ki o piç kurusu özel biri gibi görünüyor. Keşke nasıl ve neden olduğunu bilseydim.

"Scion Noctis yaklaşıyor," diye bağılıyor birisi yüksek sesle, sanki kadim bir haberci herkesin ayağa kalkıp gelen kraliyete saygı göstermesini talep ediyormuş gibi.

"Şeytanı düşün ve o ortaya çıksın," diye huysuzca mırıldanıyorum, midemde başlayan çarpıntıyı görmezden gelerek.

Komutanı selamlamak için arkamı dönmüyorum, dün olanlardan sonra hâlâ onu görmeye ya da onunla konuşmaya hazır değilim. Ne söyleyeceğimden bile emin değilim. Uzun lanetli uykularından uyanan tek içgüdünün büyük, korkutucu, pullu olanlar değil de doymak bilmeyen azgın ejderha içgüdüleri olması benim şansım.

Bir yanımda Aeson'a bana tuzak kurduğu, beni kullanmak istediğı için hesap sormak istiyor. Ve başka bir parçam da ona izin vermeyi... onun sikine binmenin ejderhamı serbest bırakıp bırakmayacağını görmeyi arzuluyor.

Bir kahkaha atıyorum.

Ya laneti kırmanın anahtarı düşündüğümüz gibi kan ve soy bağına dayanmıyorsa? Belki de çözüm peri masalı türündendir - sadece bizi özgür kılan gerçek aşkın öpücüğü değil, ejderha sikidir.

Başımı kendime doğru sallıyorum. Gerçekten biraz uykuya ihtiyacım var. En azından artık bir hücrede olmadığımı fark edene kadar kâbus görmediğim ya da panik içinde uyanmadığım bir gece. Belki o zaman kafamı toparlayabilir ve Aeson'u düşünmeyi bırakabilirim... ve dudaklarını, sesini, bana o sahiplenici bakışını, vücudunu...

"Kardeşim kanat seçimini bu kadar ciddiye aldığını duyunca çok sevinecek."

Şaşkınlıkla irkiliyorum ve Lorn Noctis'in omzumun üzerinde durduğunu görmek için dönüyorum. Varisi görünce korkunç düşüncelerim hızla uzaklaşıyor ve beni bombalamaya çalışan hayal kırıklığının rahatsız edici vızıltısına vuruyorum.

"Küçük anlaşmanı kaybetmiş olmana rağmen hâlâ zor biri olacağından endişeleniyordu," diye devam ediyor Lorn ve ben gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Ben mi, zor?" Cıvıldıyorum. "Bu kulağa hiç de doğru gelmiyor."

Lorn fikrimi kabul ediyormuş gibi başını eğiyor ama sırtışı arsızca. "Buraya geldiğinden beri çok sessizsin. En azından bir tane beklerdim.

kaçma girişimi."

Beni izlediğini ima etmesine sinirlenmedim. İzlediğimi biliyordum - bu yüzden sessiz kaldım - ama yine de bunu küstahça işaret etmekte bu kadar rahat olması can sıkıcı. Daha da kötüsü, sadece gerçekçi mi davranıyor yoksa bana çizgiyi aşmamam gerektiğini mi hatırlatıyor anlayamıyorum.

Yorumunu el sallayarak geçiştiriyorum. "Düşündüm ama sonra kraliyet şefi beni böğürtlenli cheesecake'iyile tanıştırdı ve biraz daha kalmaya değebileceğine karar verdim."

Lorn kıkırdıyor. "Bu Aeson'ın da en sevdiği tatlı," diyor ve *bu* her zaman izlendiğimin hatırlatılmasından daha az hoşuma gidiyor.

"En sevdiğim tatlı olduğunu hiç söylemedim; sadece planlarımı bir iki gün ertelemeye degeceğini söyledim," diye düzeltiyorum tırnak diplerimi gelişigüzel incelerken.

Lorn'un gözleri eğlenceyle parlıyor, ama bu onun bu tür ileri geri konuşmalardan hoşlandığını gösteren türden bir parıltı değil. Bu, avının mücadele etmesini izlemenin dikkat dağıtıcı olduğunu düşünen bir yırtıcının bakışı. Kedi, farenin mücadele etmesine izin vermekten mutlu. Hatta farenin tekrar yakalanmadan önce çılgınca kaçmaya çalışmasını izlerken eğlenmek için birkaç kez gitmesine izin verebilir. Ama sonunda kedi sıkılacak ve küçük farenin kafasını ısırıp koparacak, o kadar. Acaba Lorn bana ne zaman dişlerini gösterecek?

"Aşçılara bademli tartlarını ya da belki çikolatalı keklerini göndermelerini söyleyeceğim. Bakalım bize birkaç hafta daha zaman ayırman için seni ikna edebilecek miyiz?" Lorn alay ederek oturduğum bankın ucuna doğru ilerliyor ama oturmuyor.

Sanırım ona sağladığı boy avantajını seviyor, ayakta durduğumda bile aradaki farkı kapatmaya daha yakın olduğumdan değil. Noctis kardeşlerin ikisi de kocaman.

"Scorch'ta çok fazla cheesecake yok mu?" Lorn eşit bir şekilde soruyor, sanki konuşmayı devam ettirmek için sorulmuş bir soruymuş gibi.

Ben daha iyi biliyorum.

"Genelevler dışında pek fazla pasta ya da herhangi bir türde hoşgörü yok," diye cevap veriyorum, beni sıkıştırmak için burada olduğundan emin olduğum daha önemli konulardan herhangi birini açmak yerine anlamsız konulara bağlı kalmaktan memnunum.

"Ne alıyorsun o zaman? Yiyecek olarak, genelevlerde değil," diye açıklıyor sırtarak.

"Yılan eti ve kum domuzu," diye cevap veriyorum, çöl mutfağını biraz bile özlemeden.

Belirli bir bölgeye işaret etmeyecek ya da Lorn'un tam olarak nerede büyüdüğüm hakkında başka ayrıntılar edinmesine yardımcı olmayacak iki şey seçmeye dikkat ediyorum. Horde'un aktif olarak Scorch'ta wyvern ve bulabildikleri diğer her şeyi aradıklarını biliyorum. Son duyduğumda hâlâ bir şey bulamamışlardı ve ben de öyle kalmasını istiyorum.

Lorn yüzünü buruşturuyor. "Kulağa... oyun gibi geliyor."

Boş bir kahkaha attım. "Doğru tanımlama."

Düşüncelerim derme çatma yerleşim yerimizde dolaşıyor ve herkesin nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Beni özleyiyorlar mı? Enslee onlara hayatta olduğumu söyledi mi yoksa hainimizi ortaya çıkarmaya çalışırken bunu saklamaya mı çalışıyor.

Büyürken pek bir şey yaşamadığımız kesin. Drameric'te yaşayan hiçbir ejderha için doğru olmaması gereken bir gerçek. Kanımız en güçlü büyü konsantrasyonunu taşıırken ve bu nedenle piyasadaki en yüksek döviz kuruna sahipken değil. Ama Syphon kanının her damlasında bir ölüm cezası var ve biz onu kullanma riskini asla almadık. Avlarımızdan sonra, çaresizce krediye ihtiyaç duyduğumuzda sorcai kanı ticareti yaptık, ama o zaman bile mümkün olduğunca dikkatli ve ihtiyatlı davrandık.

Bir şey kafama dank etti ve düşüncelerim karardı. Lekeli'yle karşılaşmamızın düşündüğümüz gibi rastgele olmadığını anladığım andan itibaren, ilk etapta radarlarına nasıl girdiğimizi anlamaya çalışıyordum. Bir şekilde dikkatlerini çektiğimizi ve avın o zaman başladığını düşündüm. Ancak şimdi düşünüyorum da kan karşılığında kredi temin etmek için kullandığımız araçlardan biri onları uyarmış olmalı. Birkaçı bize ve ne olduğumuza çok odaklanmıştı. Her zamanki gizliliğimizi önerdik, bu da onları tatmin etmiş görünüyordu, ama şimdi merak ediyorum. Eğer haklıysam ve kimliğimiz bir şekilde açığa çıktıysa, Syphons'ın yuvasında düşündüğümüzden daha fazla yılan var demektir.

Dikkatimiz çoğunlukla Sürü üzerindeydi. Bize göre ejderhalar en büyük tehdidimizdi. Ve bu hâlâ doğru olsa da, bu miyop odaklanma gölgelerde gizlenen diğer gerçek tehlikeleri fark etmemizi engelledi.

Kahretsin.

Enslee ile konuşmam gerek. Onu uyarmalıyım. Takip ediliyor ya da izleniyor olabiliriz ve bunun farkında bile değildik.

Kızgınlık ve endişe düşüncelerimi ele geçiriyor. Belki Lorn'un bana bir telsiz vermesini sağlayabilirim. Varise bakıyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. Muhtemelen

bu konuda yaklaşmak için daha iyi bir kardeş olabilir. Yüz ifadesi Aeson'a göre daha hesapçı ve daha az kontrolcü. Lorn elbette yaptığım her aramayı dikkatle izleyecektir ama belki Nixy güvenli bir hattı hacklememe yardım edebilir.

Riskli olurdu ama kardeşimle konuşmak, onun sesini duymak ve iyi olduğunu bilmek için duyduğum ani acı, bunu göze almamı sağladı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Lorn soruyor, soğuk mavi gözleri dikkatle yüzümü inceliyor.

Olası bir plan üzerinde çalışırken ona tuhaf biriymişim gibi baktığımı fark ediyorum. Yanaklarımı bir sıcaklık kaplıyor. Hemen sürüngen modundan çıkıyorum ve bakışlarımı indiriyorum.

"Sadece neden burada olduğunu bana ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum." Yalan söylüyorum, içimden kendimi çabuk toparladığım için tebrik ediyorum.

"Bu cevap dürüstçe değildi Scion," diye anons ediyor iri yarı bir erkek.

Orada olduğunu bile unuttuğum Thrasher'a doğru bir bakış fırlatıyorum. Lorn'un muhafızları Aeson'unakilere kıyasla daha sessiz ve manzaraya karışmakta daha becerikliler. Erkeğin sakalı ve at kuyruğu pullu zırhıyla aynı koyu kahverengi renkte ama gözleri yeşil ve altından oluşan zengin bir girdap gibi. Bu alışılmadık renk tonu bana bakıyor ve az önce beni yakaladığı yalanı inkar etmem için bana meydan okuyor.

Dick.

Lorn kaşlarını kaldırıp sırtarak beklentiyle bana dönüyor. Gözlerimi Thrasher'a dikmiş, hiçbir şeyi doğrulamak ya da inkâr etmek istemiyorum.

"Adın ne senin?" Kıçımdaki dev yalan makinesine soruyorum.

"Selik," diyor bana, güzel gözlerinde sinir bozucu bir parıltıyla.

"Herkesle tanışmadığını unutmuşum," diye mırıldanıyor Lorn özür dileyerek. "Bunlar Onalar ve Lyndry," diye tanıtıyor ve yeşil zırhlı bir Kanalcı ile parlak turuncu pullu zırhını sallayan bir Yakıcı'ya doğru el sallıyor.

Lorn'un Kanadı üyeleriyle başımı sallayarak selamlaşıyorum ve sonra tekrar Scion'a dönüyorum.

"Gerçekten, ne istiyorsun Varis?"

Lorn güler ve bir elini göğsüne bastırır. "Beni yaraladınız, Prenses. Bir arkadaşıma yetişip nasıl olduğuna bakamaz mıyım?"

"Biz arkadaş değiliz."

"Ama olabiliriz," diye karşı çıkıyor, hiç vakit kaybetmeden.

Yüzünü, vücut dilini, açık mavi gözlerindeki alaycı parıltıyı inceliyorum. Onu son gördüğüm beyaz takım elbisesini ve pelerinini bırakıp daha rahat, siyah-beyaz bir ceket ve ona uygun bir pantolon giymiş. Neredeyse havalı bir moto kıyafeti giymiş gibi görünüyor, ama ceketin boynu boğazının yarısına kadar sarıyor ve arkasında modası geçmiş smokin kuyruklarını andıran bir panel var. Eminim Paragon City'de erkek modasının zirvesidir, ama Lorn'un devasa çerçevesinin her bir santimini vurgulasa bile, gerçekten takdir etmem için tamamen fazla telaşlı görünüyor.

Gözlerim mirasçıdan altımızdaki etkinliğe kayıyor. "Ben almayayım ama teklif için teşekkürler."

Lorn kıkırdıyor, reddetmemden hiç etkilenmemiş gibi. Bakışlarımı takip ediyor ve zayıf bir chartreuse ejderhaya dönüşmeden önce bir drake'in aşağıdaki pistte tam eğimle koşmasını izlemek için dönüyor. Aramıza ağır bir sessizlik giriyor. Lorn sonunda bana döndüğünde, toz mavisi gözleri ağzına kadar sakın bir güvenle dolduğunda bu sessizlik bozuluyor.

"Sana göstermek istediğim bir şey var." Beyaz saçlarından bir tutam alnına düşme cüretini gösteriyor ve gözlerini dikkatle bana dikerek saçlarını geri tarıyor.

"Nedir o?" Aniden endişelenerek soruyorum. "Bırakalım da sürpriz olsun."

Gözlerimi o kadar sert deviriyorum ki, kafamdan düşmemeleri bir mucize. "Hiç şansın yok. Sürprizlerden nefret ederim."

"Hani zor biri değilmiş gibi davranıyordun?" diye soruyor, bakışlarında bir muhiplik kıvılcımı parlıyor ve elini bana uzatıyor, sanki elimi tutmamı bekliyormuş gibi.

"Beni istediğim bir şeyle şaşırtacak kadar iyi tanı mıyorsun," diyorum ona, uzattığı elini tekrar yanına bırakana kadar görmezden gelerek. "Ve tanısaydın bile... sürprizlerden hoşlanmadığım gerçeğiyle sürpriz mahvolurdu."

Lorn'un üzerimde yükselmesinden aniden rahatsız olarak ayağa kalkıyorum. Bu teoride uygulamadan daha iyi bir hareket olabilirdi, çünkü şimdi neredeyse göğsüne bastırılmış durumdayım ve üç kanat üyesi de bize doğru temkinli bir adım atıyor.

Mükemmel, Ever. Göğüslerini ona sürt ve korumalarını korkut.

İyi düşünmüşsün.

İkimiz de birbirimizden uzaklaştığımız sırada Lorn bir elini Kanat'ına doğru kaldırıyor. Yüzüm utançtan yanıyor. Gözlerimi

Yere uzanıp kıyafetimi düzeltirken bir yandan da üzüntümü yatıştırmaya çalışıyorum. Kırıksıklıkları düzeltmek için ellerimi güzel pantolonumun mürekkepli kumaşında gezdirirken ellerim nemli. Pantolon baldırlarıma dar, kalçalarım bol geliyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor. Nixy, karnımı açıkta bırakan, göğsümü ve boynumu çeşitli şeritler ve kayışlarla saran uzun kollu bir bluzla eşleştirmemi söyledi ve Tove homurdanarak beni kurtarmaya gelene kadar bu bluzla dolanmayı başardım.

Bütün gün bu kıyafetin içinde kendimi son derece rahat hissetmişim ama birden kendimi Burner varisi ve her ne istiyorsa onunla başa çıkmak için yetersiz ve hazırlıksız hissettim.

Lorn boğazını temizliyor ve gömleğinin yakasının hemen üst kısmında hafif bir kızarıklık olduğuna yemin edebilirim.

"Tamam, sürprizlerden hoşlanmadığınızı anladık. Hediyeler hakkında ne düşünüyorsun?" diye rastgele soruyor ve bu garip gerginliği unutup ona bakmam için yeterince duvarın dışında.

"Hediye mi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Bunun ne önemi var ki?"

"Seni sevdiğin şeyleri bilecek kadar iyi tanımadığımı söylemiştin. Bunu düzeltmeye çalışıyorum," diye savunuyor.

Bir an için ona bakıyorum, şimdi ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum ama yüzü ve vücut dili hiçbir şey ele vermiyor. "Peki... yapma."

Bu sert uyarı karşısında bir kahkaha atıyor. "Seni tanımıyor muyum? Neden?"

"O kadar da ilginç biri değilim," diye karşı çıkıyorum.

Lorn'un sırtışı muzipçe. "Katılmıyorum, seni çok ilginç buluyorum."

"Peki... bunu da yapma," diye uyarıyorum, oyuktan çıkıp burada her ne oluyorsa ondan uzaklaşmak için dönüyorum.

Flört mü ediyor? Flört ettiğimi mi düşünüyor? Etmiyorum ama belki de planladığım gibi etmeliyim. Ancak Noctis kardeşlere yetişmek için sürekli çabalarken bu planın artık ne kadar etkili olduğunu bilmiyorum. Onların önüne geçtiğimi düşündüğümde bile, beni hemen kış üstü yere seriyorlar ve hiç yaklaşmadığımı gösteriyorlar.

Hızımı arttırıyorum, kaçmaya hevesliyim. Onların on adım gerisindeymişim gibi hissetmek hoşuma gitmiyor; yeniden toparlanıp düşünmem gerekiyor. Tabii ki, yeniden ayarlama yapmak için bir dakikam bile yok, çünkü Lorn bana yetişmek için koşuyor, uzun bacakları mesafeyi benim yaratabileceğimden çok daha hızlı tüketiyor.

"Eğer beni senin hakkında daha fazla şey öğrenmekten vazgeçirmeye çalışıyorsan, bunu yapmanın yolu bu değil," diyor Lorn bana yaklaşırken.

"O zaman ne olacak?" Daha hızlı yürüyerek tersliyorum.

Başını sallıyor ve adımlarını hızlandırırken beni inceliyor. "Neden kaçıyorsun?"

Alay ediyorum. "Senden. Bunun çok açık olduğunu sanıyordum."

"Asla, ben ciddiym," diyor Lorn, koluma uzanıp beni durdurmaya çalışıyor.

Ona izin veriyorum, çünkü Lorn'a nasıl yaklaşacağımı bulmam gerekiyor, ondan kaçmam değil, ama bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay. Yakınlarda bir Noctis olduğunda otomatik olarak tüylerim diken diken oluyor. İnce ayarlanmış hayatta kalma içgüdülerim bana çok uzağa ve hızlıca kaçmamı söylüyor ama aradığım cevaplar bağlantı ve yakınlık gerektiriyor ki bu ikisi bana pek de doğal gelmiyor.

"Peki," diye homurdanıyorum bir süre sonra, gardımı en azından biraz düşürmem ya da öyle görünmem gerektiğini biliyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

Lorn yüzümü inceliyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Bakışlarımda ne bulduğundan emin değilim, ama her ne ise, omuzlarındaki gerginlik kanıyor.

"Çok çılgınca bir şey değil, sadece en derin, en karanlık sırların," diyor bana kayıtsızca.

Öfkeli bir kahkaha atıyorum. "Oh, hepsi bu mu?" "Bu ve hediye sorusuna geri dönmek istiyorum."

Bir başka ejderha tepemizde süzülerek yanımızdan geçiyor. Kanat çırpışları etrafımızdaki çiçeklerin tatlı kokusunu uyandırıyor.

"Benim *ne* olduğumu ve *kim* olduğumu zaten biliyorsunuz. Konu ben olunca daha derin ya da daha karanlık olmuyor. Gördüğüm kadarıyla, eğer sırlarımızı değiş tokuş ediyorsak, arayı kapatman gerekiyor."

"Haklısın," diye kabul ediyor aynı anda hem davetkâr hem de rahatsız edici bir gülümsemeyle. "Bana ne tür hediyelerden hoşlandığını söylememenin bir nedeni var mı? Cevap vermemekte kararlı görünüyorsun."

"Neden hediyeye ihtiyacım olsun ki?" Kaktüs sivrisineklerinden oluş an bir bulut gibi etrafımda dönen sinirlilikle soruyorum.

Bu soruların beni neden bu kadar rahatsız ettiğine dair hiçbir fikrim yok ama ediyor ve nedense bunun peşini bırakmayacak.

Lorn bana sanki hayatında duyduğu en aptalca soruyu sormuşum gibi bakıyor. "Herkesin hediyeye ihtiyacı vardır... ve bana inatçılıkta ustalık dersi vermeden önce, özellikle soruyorum çünkü yarın Horde arasındaki resmi yerini alacaksın. Bu ailen ve arkadaşların için bir gelenek.

İsim Verme Günü'nü kutlamak için sana hediyeler vermek istiyorum. Nelerden hoşlandığını bilmek istiyorum. Kimsenin duygularını incitmek istemediğin için hoşuna gidiyormuş gibi yapman gereken bir şey vermek yerine, almaktan mutlu olacağın bir şey seçecek kadar seni iyi tanımak istiyorum."

"Ben o kadar iyi biri değilim," diye homurdanıyorum.

Lorn'un sırtışı yüzünde daha da genişliyor. "Yine de bilmek istiyorum ve sen bana söyleyene kadar bu konuda susmayacağım. Gerekirse peşini bırakmayacağım, sırf ensende soluyabilmek ve İsim Verme Günü için ne istediğini tekrar tekrar sorabilmek için tüm toplantılarımı ve randevularımı iptal edeceğim."

Tedirginlik kanımı ısıtıyor ama ciddi olduğunu anlayabiliyorum. İstedliğini elde etmek için tehdit ettiği şeyi aynen yapacaktır. Bu inatçı titanların çatışması olacak. Neredeyse onu test etmek, hangimizin üste çıkacağını görmek istiyorum ama bu saçmalık için zamanım yok. İhtiyacım olan son şeyin 7/24 işime burnunu sokan başka bir soy olduğunu söylemiyorum bile. Bir tanesi yeterince kötü zaten.

Lorn'un kararlı bakışları biraz yumuşuyor ve saçımın bir tutamını parmaklarının arasına almak için uzanıyor. Donup kalıyorum, gözlerim onun dokunuşuna kayıyor. Ve tıpkı geçen gece çayırda olduğu gibi - çıldırdıktan sonra oturduğum yerin Aeson'ın değil de onun kucığı olduğunu fark ettiğimde - bana neden dokunduğu konusunda kafam karışıyor ve bu konuda ne hissettiğimden emin olamıyorum.

"Bunun kolay olmadığını biliyorum," diyor bana nazıkçe. "Ailen sana hediyeler veriyor ve seni olacaklara hazırlıyor olmalı. Hak ettiğin şekilde sana yardım etmek için burada olmadıkları için üzgünüm."

Aile kelimesi göğsümün çukurlarında zıplıyor. Dört Katlı'ya en son gittiğimde babam beni Horde'un önünde Adlandırmak ve Sahiplenmek istemişti. Şimdi ise Lorn'un babası Kral Noctis varlığını duyuracak. Şimdiye kadar hiç düşünmediğim berbat bir döngü anı.

Ama o haklı ve lanet olsun, çok acıtıyor.

Zamanın kederin keskin kenarlarını körelteceğini düşünürsünüz ama öyle olmuyor. Bir şekilde jilet gibi keskin kalıyor ve hiç beklemediğiniz bir anda sizi kesip açmaya hazır. Ve asla iyileşemezsiniz, çünkü kanamanız asla durmaz.

Kayıp, aşk için ödediğin bedeldir. Ama keder bir kez daha içimi oyarken, buna değip değmeyeceğine karar veremiyorum.

İçimden kederli bir nefes dökülüyor, ama sonra aklıma bir fikir geliyor. Düşüncenin titreşimi şeytanlarımı geri itiyor ve bir taşla iki kuş vurmamı sağlayacak bir cevaba karar verdiğimde bir memnuniyet kıvılcımı hayata göz kırptırıyor - ya da

Daha ziyade mükemmel dengelenmiş bir hançer, eğer biri bana bir tane hediye edecek kadar nazikse.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor. Zevk yüz hatlarımda yükseliyor ve bakışlarıma nüfuz eden zeki bir pırıltıya dönüşüyor.

"Silahlar," diye cevap veriyorum sonunda. "Yüksek kaliteli silahları severim."

Lorn yürümeyi bırakıyor ve bir saniye boyunca bana bakıyor. Şaşırmış ve kafası karışmış görünüyor ve ben de diğer duygular arasında küçük bir endişe görüyorum. Beklenmedik bir şekilde kahkaha atıyor. Daha önce birkaç kez bana yönelttiği kibir dokunuşlu ölçülü bir kıs kıs gülme değil, derin, gerçek bir şaşkınlık ifadesi.

"Bilmeliydim," diye gülerken başını sallıyor. "Belki bir kolye ya da daha duygusal bir şey düşünmüştüm ama... silahlar..."

Kahkahası etrafımızda çınlıyor. Sırtımdaki çalılardan sekip beni öne doğru itiyor, sanki benim de eğlenceye katılmamı istiyor. Yan gözle bakıyorum, ama o kıkırdadıkça daha da çekici oluyor ve dudaklarımdan köşelerinin tepki olarak yukarı kalktığını hissediyorum.

Bir hava gondolu süzülerek geçiyor, ani varlığı anı dağıtıyor ve dikkatimi çekiyor. Hava botu yakındaki bir açıklığa iniyor ve Lorn gözlerindeki birkaç gülme yaşını siliyor ve sonra uçağın yönünü işaret ediyor.

"Gidelim Prenses, arabanız sizi bekliyor."

"Nereye?" Hemen soruyorum ama cevap vermiyor, gondolun olduğu yöne doğru ilerlemeye başlıyor. "Sürprizlerden hoşlanmadığım konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye bağıriyorum arkasından.

"Ne kadar çabuk binersen, gideceğimiz yere o kadar çabuk varırız ve o zaman artık sürpriz olmaz," diye bağıriyor, sanki bu her şeyi daha iyi hale getirecekmiş gibi.

İçimi çekiyorum ve tartışma isteğimle savaşıyorum. Noctis kardeşleri hafife alma konusunda dersimi almıştım. Lorn istediğini elde edecek. Ama sorun değil, kavgamı gerçekten önemli olduğu zamana saklayacağım. Çünkü ben de öyle ya da böyle istediğimi elde etme konusunda çok başarılıyım.

27. BÖLÜM

HAVA GONDOLU, Four Tiers'in arka tarafına DOĞRU ZIPLAR. Yavaşlamaya başladığında protesto edercesine inliyor, tıka basa dolu sınırlarından gürültülü bir şekilde şikayet ediyor. Altı kişinin sığabileceği şekilde tasarlanmış bir yüzer platforma sekiz kişi tıktırdık ve bu sekiz kişiden yedisi bir kale kulesi büyüklüğünde, bu da işlere hiç yardımcı olmuyor.

Sanırım Lorn ve Aeson'un kanat üyeleri için ön koşullarından birinin ya bir mavna büyüklüğünde olmaları ya da tüm Eğitim Uçuşlarını tek başlarına tüketmiş gibi görünmeleri olduğunu söylemek yanlış olmaz. Sanırım *büyük ol ya da eve git* şartı, scionların *büyüklüğü* düşünüldüğünde mantıklı geliyor. Kendinizi sizden çok daha küçük bir Kanatla çevrelemek, diğer ejderhaların sürekli olarak Kanadın yeteneklerine ve Kalbin otoritesine meydan okumasını istemektir. Konu ejderhalar olduğunda, boyut kesinlikle önemlidir.

Her dişi ejderha buna katılacaktır.

Onalar -Lorn'un iri Kanalı- Herm ve Jori'yi kendisine daha fazla yer açmaya zorlarken gondol hafifçe sola kayıyor. Bu nafile bir çaba. Verecek bir şey yok. Ama eğer koca buz ejderhası bu şeyi sallamaya devam ederse, yemin ederim onu gondoldan aşağı iteceğim.

Talon's Reach sıradağlarının manzarası bu yükseklikten büyüleyici, ancak zirveler yaklaştıkça ellerimi sıkı yumruklardan gergin yumruklara gevşetmeye zorlamam gerekiyor. Söylemeliyim ki, her kıpırdanış ve kıvranısta devrilen ve eğilen, bakımlı kale katmanlarının üzerinde büyümüş bir uçan kaykay üzerinde olduğumuz gerçeğinin en büyük hayranı değilim. Bu değil

Üzerinde durduğumuz platform dışında, bizi Talon's Reach'in öngörülemeyen rüzgârlarından ya da hızla ilerlediğimiz keskin uçurumlardan ve kayalardan koruyan sadece ince, yarı saydam bir kılıf olması tam olarak güven verici.

Midem endişeyle çalkalanıyor ve ensemden boncuk boncuk soğuk terler belirliyor. Kendime, eğer aşağı düşersek, bu devasa ejderhaların hepsinin düşüşümü kıracağını söyleyip duruyorum, ama gerçek şu ki, onlar değişecek ve gayet iyi hayatta kalacaklar. Bu şeyi kayalara doğru süren tek kişi benim kırık kığım olacaktı.

King's Keep'in arkasından aşağı doğru inen şelalelerden biri ortaya çıkıyor ve akan suyun gürültüsü, beni kafese kapatan ezilmiş ejderhaların homurtularını bastırıyor. Hava gondolu alçalıyor ve sonbaharın sisi bizi selamlamak için yukarı uzanıyor, berrak bariyeri öpüyor ve akıntıya yaklaştıkça küçük su damlacıkları bırakıyor.

"Küçükken burada çok oynardım. Kardeşin Novak'la buraya gelirdik ve saatlerce etrafı keşfedip koştururduk," diyor Lorn beklenmedik bir şekilde. "Burası onun en sevdiği yerlerden biriydi."

Soylunun sabit bakışlarını şelalenin dibini çevreleyen karanlık, kaygan görünümlü kayalara kadar takip ediyorum. Çocuk kahkahalarının yankıları aniden kulaklarımda çınlıyor ve bir kaygan taştan diğerine atlarken birbirleriyle alay eden, bana ve Enslee'ye yetişmeleri için meydan okuyan kardeşlerimin hayali görüntüsü gözümün önünde canlanıyor. Anı çok hızlı bir şekilde buhara dönüşüyor ve dönen sisin arasında kayboluyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum bir süre sonra, göğsümde dalgalanan ağrıyı bastırmak için yutkunarak. "Buraya geldiğimizde Novak'ın bize göstermek istediği ilk yeri."

"Bize mi?" Lorn parlak mavi gözlerini şeleleden ayırıp bana çevirerek soruyor.

"Ben ve annem," diye cevap veriyorum hemen.

Lorn başını sallıyor ama bakışları düşünceli bir şekilde yüzümde geziniyor ve sonra tekrar güçlü akan suya ve aşağıdaki tehlikeli taşlara kayıyor.

Kalbimin zaten olduğundan daha hızlı atmasına izin vermeyi reddediyorum ve boğazımdan yukarı tırmanmak ve yanaklarımı kızartmak isteyen kızarıklığa erişimi reddediyorum. Aceleyle, rahatlamamda tünemeye çalışan korku titreşimini kovuyorum, çünkü evet, az önce çuvalladım - ve çok kötü olabilirdi - ama iyileştim. Sorun yok. Kimse bilmiyor... ya da söylemlerimi kontrol altında tutabilirsem bilmeyecekler.

Gözlerim neyse ki hava gondolunun en ucunda duran Lorn'un Thrasher'ı Selik'e kaymak istiyor ama bakışlarımı düşen suya çevirmeye zorluyorum. Endişe beni havayı herhangi bir sahtekârlık lekesi için test etmeye teşvik etmeye çalışıyor, ancak elimi ipucu verebilecek veya şansımı zorlayabilecek başka bir şey yapmaya ya da hareket etmeye cesaret edemiyorum. Gergin çevremden anlayabildiğim kadarıyla Selik, Lorn'a yalan söylediğimi gösteren herhangi bir işaret vermiyor. Filozof da sanki şüphelerini doğrulamaya çalışıyormuş gibi kanat üyesine bakmıyor. İkisi de tıpkı ağzım beynimden uzaklaşmadan önceki hallerine benziyorlar.

Üzerinde bulunduğumuz yüzer platform nefes kesici şelalenin kenarına doğru rüzgarla ilerliyor. Bir an için neredeyse suyu hedefliyormuş gibi görünüyor, ama sonra yukarıdan gürleyen tufanın hemen arkasında taşlık bir oyuk olduğunu görüyorum. Gondol karanlık boşluğa doğru yumuşak bir şekilde süzülüyor, ancak burası bir oyuk değil, çağlayan suyun arkasına gizlenmiş gizli bir yere giriş.

Gölgeler bizi bütünüyle yutuyor ve bir an için yüzümün önündeki kendi elimi göremiyorum. Tek duyabildiğim, binlerce galon suyun etrafımızdaki dağa çarparak çıkardığı sessiz gümbürtü ve sonra karanlığın derinliklerine doğru sürüklenirken ses kaybolmaya başlıyor.

Uzakta, eski bir deniz feneri gibi soluk, pembe bir parıltı beliriyor. Işık daha da parlaklaşıyor ve büyüyor, yolumuzu çevreleyen ışıltılı siyah taş duvarların üzerinde dans ediyor ve çok aşağıdaki kayalıkların arasından kayan sakin bir su akıntısını ortaya çıkarıyor.

Bir anda, gondolumuz karanlığı terk ediyor ve parlak florid ışık etrafımızdaki her şeyi aydınlatıyor. Göz kamaştırıcı bir mağara ortaya çıkıyor ve gözlerim ilk nereye kayacağını bilemiyor.

Uzun zamandır büyüdü bir dünyada yaşıyorum ama kendimi *büyüdü* hissettiğim zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Bu da listeye girebilir.

Geniş mekânın duvarları siyah elmaslardan yapılmış gibi parıldıyor. Geniş tavandan damlayan kristal bir avize var, girdaplı su görünümünü taklit etmek için hazırlanmış. Geniş mağaranın ortasında tek bir altın ağaç parıldıyor ve iki yarım ay şeklindeki kanepeler büyük örgülü gövdenin her iki tarafını çerçeveleyiyor. Burası çok eski ve güç kokuyor ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Neredeyiz biz?" Diye soruyorum ama dikkatim uzun boylu, zayıf, kel kafalı ve koyu sarı tenli bir erkeğe takılıyor. Resepsiyon masası gibi görünen bir şeyin arkasında duruyor, üzerinde bu mağarayı dolduran pembe ışıktan biraz daha koyu, ustalıklarla dikilmiş leylak rengi bir takım elbise var.

"Burası kraliyet hazinesi," diye anons ediyor Lorn, ses tonundan gurur akıyor. Bu cevap karşısında tamamen şaşkına dönmüş bir halde dönüp ona bakıyorum. "Hazine mi?"

Neden bir hazineyi ziyaret edelim ki?"

Ağzım aniden ölü topraklar kadar kuraklaşıyor ve düşüncelerim az önce hediyeler ve İsim Verme Günü hakkında yaptığımız konuşmaya kayıyor. Bir cephaneliğin ortasında değil de burada duruyor olmam, muhtemelen istediğim şeyi alamayacağım anlamına geliyor. Ama bir kolye ya da onun kadar işe yaramaz bir şey için başımın dönmesini bekliyorsa, işler gerçekten garipleşmek üzere demektir.

"Baban öldürüldüğünde ve hayatta kalan hiçbir akraba ya da hısım olmadığında, Crush otomatik olarak bir sonraki krala bırakıldı. Babam ona hiç dokunmadı, Kral Tenebrae'nin kaledeki kulelerinden temizlenen hazinesinden parçalar eklemek dışında. Kral hepsinin size geri verilmesini emretti. Bunu sana İsim Verme Günü hediyesi olarak kabul et. Seni buraya getirdim ki onu alabilesin ve Horde'un kollarına ilk resmi adımını atabilesin." Lorn'un sesi yumuşar ve pişmanlık duyar. "Her zaman olman gereken yere."

Varise boş boş bakıyorum, az önce söylediği her şeyi nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. İnançsızlık ve şaşkınlık göğsümde birbirinin etrafında dönmeye başlıyor. Kalbim fazlasıyla ağır, ama kafam endişe verici derecede hafif hissediyor.

Benden, kız kardeşimden, diğer Sifonlardan alınan her şeyi geri almanın nasıl bir şey olacağını merak ederek sayısız saat geçirdim. Bazı günler beni acı veren kayıp siperlerinden çıkaran tek şey buydu. Bir gün yanlışları düzeltme olasılığı beni çok uzun bir süre boyunca besledi. Ancak düşünmek ve plan yapmakla geçen tüm o saatler ve günler boyunca, Kral Noctis ve varislerinin yapılacak en onurlu şeyin bu olduğundan başka bir sebep olmaksızın onu öylece teslim edeceklerini bir kez bile düşünmedim.

Ejderhalar hazinelerinden kolay kolay ayrılmazlar ama işte tam da bunu yapıyorlar.

Ama neden?

"Bana öyle bakmayın Prenses," diye hafifçe kınıyor Lorn. "Ne bakışı?"

Lorn başını sallıyor ama yüzündeki gülümseme rakish. "Sanki bir tuzağın ortaya çıkmasını bekliyormuşsun gibi."

Ona boş boş bakıyorum. "Bu zor olacak çünkü bu *tam da* beklediğim şey."

Lorn kıkırdıyor ama eskisi kadar kaygısız değil ve nedense bu beni rahatsız ediyor. Hava gondolu iskeleyle yanaştı ve diğerleri ayrılmaya başladı, ama Lorn ve ben birbirimizi izlemeye devam ediyoruz, sessiz bir irade savaşı yaşıyoruz.

"Etrafındaki her şeyi yanlış yorumlamaya ve yanlış anlamaya bu kadar kararlı biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım," diye gözlemliyor ve sesi bir şekilde hem etkilenmiş hem de rahatsız olmuş gibi çıkıyor.

"O zaman daha fazla dışarı çıkmalısın," diye takılıyorum.

Lorn parmaklarını bembeyaz saçlarında gezdiriyor ve bakışlarında meydan okuyan bir parıltıyla beni izliyor. Bu hareket, düzgün saçlarını bozacak hiçbir şey yapmıyor. Elini bıraktığında her bir saç teli mükemmel bir şekilde yerine düşüyor ve ben kolay teslimiyetlerinden rahatsız olarak saç tellerine bakıyorum.

"Nezaketin tam olarak ne olduğunu görmeyi neden reddediyorsun?" diye soruyor bana, platformun Wing üyelerinden temizlenmesine ve bize ayrılmak için bolca alan bırakmasına rağmen yaklaşıyor.

Gülüyorum ama bu gülüş çiçeklerden yoksun ve dikenlerle dolu. "Çünkü nezaket, güzel bir kutunun etrafındaki güzel bir fiyonktan başka bir şey değildir. Aptal insanlar bu güzel ambalajın içinde güzel ya da değerli bir şey olduğunu sanırlar. Hayatta kalanlar bunun aksini bilir."

Lorn yüzümü inceliyor, sanki öfkemi çözmenin bir yolunu bulmayı umuyormuş gibi. "İçinde ne var o zaman?"

"Kişisel çıkar," diye eşit bir şekilde cevap veriyorum. "Yelpazenin en az zararlı tarafında, insanlar iyi şeyler yaparlar çünkü bu *onlara kendilerini* iyi hissettirir. Bir de güzel ambalajların istediklerine giden en az dirençli yolu oluşturduğunu bilenler var. Yelpazenin neresinde durursa dursun, nezaket ve cömertlik gibi şeyler *verenle* ilgilidir, alanla değil."

Lorn alay ediyor. "Bu inanılmaz derecede üzücü ve bıkkın bir yaşam tarzı Prenses. Nezaket ve merhamet sadece güzel bir ambalaj değildir, onlar hediyedir. Her iyiliksever davranış, derinliklerinde zehirli bir engerek yılanı saklamaz."

Omuz silkiyorum ve aramıza mesafe koymak için geri çekiliyorum. "Aksini kanıtlayan bir sürü diş izim var, Varis."

Lorn'un gözleri hakaretle kısıldı. "Benden değil."

Jori gondoldan iniyor ve gondol hafifçe sallanıyor. Hareket dalgasına binerken dengemi korumaya yardımcı olması için ellerimi dışarı doğru itiyorum. Neyse ki hemen sakinleşiyor ve ben de diğerlerini takip etmek için dönüyorum.

"Sadece bir haftadır buradayım Scion. Bana dişlerini geçirmen için hâlâ çok zaman var," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, yüzen platformdan inerken.

Bir kez daha sağlam zemine döndüğümde içimden bir rahatlama süzülüyor. Eğilip onu öpmek gibi utanç verici bir şey yapmıyorum ama bu çok cazip geliyor. Hava gondolları bana göre değil.

Mağaranın derinliklerine doğru ilerlerken zihnim merakla uğulduyor. Dalların yaldızlı gölgesinin altına giriyorum ve yukarıdaki altın yapraklar sanki merhaba der gibi dalgalanıyor. Sersemlemiş bir halde adımımın ortasında durup yüksek dallara bakıyorum. Gözlerim ağacın kollarını kalın örgülü gövdesine kadar takip ediyor ve incelediğim her santimde hayranlığım artıyor. Düşündüğüm gibi gösterişli, altın bir heykel değil, gerçek, yaşayan, gelişen, altın bir ağaç.

İlk içgüdüm birkaç yaprak koparıp daha sonra kullanmak üzere gömleğimin içine sokmak oluyor. Beni izleyen biri var mı diye etrafıma bakıyorum, ki bu aptalca çünkü herkes beni izliyor. Herm aklımın tam olarak nereye gittiğini biliyormuş gibi gülümsüyor, ama onu görmezden geliyorum ve şu anda kraliyet hazinesini araştırmayan biri gibi görünmeye çalışıyorum.

Teknik olarak, eğer gerçekten kith'imın Crush'ını almak için buradaysam, hırsızlık günlerim çok geride kaldı. Ama en kötü ihtimalle, şüphelerimde haklı çıkarsam ve tüm bunlar gerçek olamayacak kadar iyiye, çıkarken bir dalı koparmam gerekecek.

Çoğunlukla cazibeyle arama biraz mesafe koymak için ağacın gövdesinin etrafından dolanıyorum ve diğer her şeye göz atıyorum. Dalgalanan avizeden gelen yumuşak pembe ışık ben yürürken yerde dans ediyor ve nedense, sanki kedi nanesiymiş ve ben de teslim olmaktan başka çaresi olmayan bir arka sokak serserisiymişim gibi yemyeşil kanepenin üzerinde yuvarlanmak istiyorum.

Acaba bunları çalıp odama koymama izin verirler mi? Hazineme mükemmel eklemeler yaparlardı.

Bu düşünce karşısında duraksadım. Bir, çünkü benim bir hazinem yok ve ne zaman bir kanepeye sahip olmak istemeyi bırakın, mobilyalar hakkında iki bok verdim? İkincisi de, Aeson'ın sığınağındaki oda benim *değil*, onun. Şimdilik sadece geçici olarak orada kalıyorum.

"Scion'um, seni görmek ne büyük bir onur. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" Lorn zarif ve uzun adımlarla resepsiyona yaklaşırken pembe takım elbiseli adam sevinçle gülümsüyor.

"Teşekkür ederim Linden, umarım sen ve köklerin iyisinizdir," diye selamlıyor Lorn ve erkek başını eğerek hem memnuniyetini hem de kendisinin ve köklerinin harika gittiğini onaylıyor.

Bu her ne demekse artık.

"Kral Noctis'in yetkisiyle Tenebrae Ezmesi'ni devretmem gerekiyor," diyor Lorn, resmi ve prensçe bir ses tonuyla. Kenara çekiliyor ve bana doğru eliyle işaret ediyor.

Linden'in profesyonel tavırları dikkat çekiyor çünkü şaşkınlık ya da soru karşısında bir kirpiğini bile kırpıyor ya da bir kasını bile oynatmıyor. Sadece hafifçe eğiliyor ve ellerini kaldırıp hızlı hareket eden parmaklarının altında yanıp sönen bir klavyede yazmaya başlamadan önce itaatkâr bir gülümseme sunuyor. Sonra, birdenbire, yarı saydam parlayan bir yaprak, ısmarlama bir görüntü ekranı gibi bir gözünün önünde cisimleşiyor.

Ancak tüm dikkatimi çeken şey, Linden'in klavyesine girdiği verilerin, koyu sarı teninin açıkta kalan kısımlarında parlak erimiş altın parıltılarıyla kaymaya başlaması. Yüzünde tanımadığım sembollerden oluşan bir dil akıyor, kel kafasının yanından geçmeden önce alnını ve yanaklarını sarıyor. Diğer bilgi çizgileri boğazında ve ellerinde yılan gibi kıvrılıyor, pembe ceketinin ve gömleğinin kumaşı altında kayboluyor.

Bu garip olay karşısında tamamen büyülenmiş bir halde resepsiyon masasına ve Linden'e doğru yaklaşıyorum, gözlerim erkeğin pürüzsüz tenindeki sembollerin parıltılı hareketini takip ediyor.

"Lütfen akımı bozmayın," diyor Linden, bakışları yere düşmeden önce odağı bir gözünün üzerindeki parlayan yaprak perdeden bana kayıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve yerde doğrusal olarak ağacın devasa yaldızlı gövdesine doğru süzülen daha fazla altın sembol bulduğumda nefesim kesiliyor. Tanıdık olmayan şifrelerin, yağmalamak için terk edilmiş bir piknik alanı bulan çalışkan karıncalar gibi hareket edişini izliyorum. Ihlamurdan ağacın içine doğru akan akıntılardan birinin ortasına basmamak için geri sığıyorum, sanki ikisi birbirine bağlıymış gibi.

Gözlerim Lorn'a dikiliyor, geniş bakışlarımda sorular uçuşuyor. Her şeyi kavrayışımı izlerken geniş gülümsemesi kendinden memnuniyetin kalın çizgileriyle boyanmış. Üzerimdeki dallar titriyor ve sonra yer değiştiriyor. Sağlam, çatallı bir dal aşağı düşerken irkilip yukarı bakıyorum. Dalın bir kolu bana doğru uzanıyor, diğeri ise filize uzanıyor.

Linden mekanik bir şekilde, "Lütfen elinizi yaprakların ortasına koyun," diye talimat veriyor.

Donup kalıyorum, önümdeki tekil, tabak büyüklüğünde, dört çatallı yaprağı incelerken bakışlarımda temkinli bir ifade beliriyor. Lorn avucunu kendi yaprağının ortasına yerleştiriyor ve uzun bir duraksamadan sonra tereddütle benimkine de aynısını yapmak için hareket ediyorum.

Şaşırtıcı derecede sıcak ve dokunduğumda beklediğimden çok daha yumuşak. Bunun som altın bir ağaç olmadığını bilmeme rağmen, yine de metal gibi hissettirmesini bekliyordum. Şaşırtıcı derecede çiçeksi ve tatlı kokarken, mineral bakımından zengin toprak gibi topraksı bir alt ton taşıyor. Yaprak üzerindeki narin damarlar kabarık ve bulanık. Sanki bir tür biyometrik tarayıcı gibi elimin her çizgisini ve kıvrımını haritalandırırken avucumu gıdıklıyorlar.

Linden ellerimizi kaldırabileceğimizi anons ediyor ama elimi kaldırdığımda şok geçiriyorum. Yaprığın üzerine damgalanmış kanlı bir el izi vardı.

"Hey," diye bağıriyorum, tek kelimede çınlayan bir öfkeyle. "Kanımı nasıl çaldı?"

Sunduğumu bilmediğim şeyi geri almak niyetiyle yaldızlı hırsıza uzanıyorum, ama çatallı dal gölgelikten yukarı fırlıyor, izimi alıyor ve onu yüzlerce başka dalın ve onların yaldızlı yaprak yorganının içine saklıyor.

"Transfer tamamlandı. Şimdi Crush'ınıza erişmek ister misiniz Ejderha Dişi..." Linden sözünü kesiyor, gözleri hâlâ tek gözünün önünde duran küçük video ekranını arıyor. "Tenebrae." İsmi okurken temposu düşüyor.

Yüzüne bir şok yayılıyor ve ağzı sanki çenesi büyük bir şaşkınlık ve hayretle doluymuş da kapalı tutamıyormuş gibi açılıyor. Elini aceleyle salladığında, parlayan yaprak şeklindeki ekran gözünün önünden kayboluyor ve beni inceliyor, tamamen şaşkına dönmüş bir halde.

"Bu mümkün mü?" diye fısıldıyor. "Kökler biliyor, öyleyse olmalı," diye devam ediyor, kendi sorusunu yanıtlayarak.

Ağaç sorgulanmaktan rahatsız olmuş gibi kıpırdanıyor ve ben de başka kan çalan uzuvların da denemek istemesi ihtimaline karşı ustalıkla savunma pozisyonuna geçiyorum.

"Özür dilerim. Dişi Scioness Tenebrae, Crush'ınıza şimdi erişmek ister misiniz?" Linden tekrarlıyor.

Bir kez daha kayıtsız bir profesyonel maske taktığını görmek için erkeğe bir göz atıyorum. Benden mi yoksa ağaçtan mı özür dilediğini anlayamıyorum ama sanırım bunun pek bir önemi yok.

"Uh... elbette," diye cevap veriyorum, sesim hiç de emin değil.

Bu yanlış geliyor. Crush artık benim olduğu için değil ama Enslee ve diğeri Sifonlar onu benimle birlikte keşfetmek için burada olmadıkları için. Para, hazineler, kim bilir nelerin paha biçilmez koleksiyonları, sadece bana ait değiller. Tüm Sifonlara ait. Onları beklemeliyim ama bunu söyleyemem. Ve Lorn'un yüzündeki beklenti dolu ifadeden şu anda bundan kurtulmaya çalışmanın cevaplayamayacağım sorulara davetiye çıkaracağını anlayabiliyorum, özellikle de burada her kelimedeyi yalan arayan bir Thrasher varken.

Linden sanki ona iyi olduğuma ve olacaklara hazır olduğuma dair bir işaret vermemi bekliyormuş gibi beni izliyor. Tek sorun hazır olmamam, en ufak bir şekilde bile.

Ya babamın ya da daha kötüsü kardeşlerimin portresi yüzüme bakıyorsa? Lorn, Crush'a babamın kulesinden bir şeyler eklediklerini söyledi, yani bu onun odalarındaki mobilyaların aşağıda olduğu anlamına mı geliyor? Kanı silmişler mi yoksa bırakmışlar mı?

Nefeslerim hızlanıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor, sanki ikisi birbiriyle yarışmaya çalışıyor. Bir anda, bir çıldırmanın belirtilerini fark ediyorum ve hızla onu kapatmaya çalışıyorum. Zihnimi bu Crush'ta var olan ya da olmayan tüm tetikleyici şeylerden arındırarak, bunun yerine nefesime, altın bir ağaç ve o ağaçtan yürüyen, konuşan bir kök olduğundan emin olduğum bir adamla büyümlü bir mağarada durduğum gerçeğine odaklanıyorum.

Güvendeyim.

Korunuyorum.

Bunu yapabilirim... acıtsa bile.

Burnumdan yavaşça nefes alıyorum ve sonra kendimi merkezlemek için ağzımdan üflüyorum. İşe yaradığını hissedene kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Fikrimi değiştirmeden ya da tekrar paniklemeye başlamadan önce Linden'a başımı sallıyorum. Parmakları yeniden beliren klavyesinde uçuşmaya başlarken gözleri nazik ve gülümsemesi anlayışlı.

Derin bir gümbürtü etrafımdaki taşları dalgalandırıyor ve kaynağını aramak için dönüyorum ama ses sanki dağın kendisinden geliyor.

Babamın, annemin, kardeşlerimin, kraliçenin yüzleri gözümün önüne geliyor, ölü gibi görünüyorlar, darbe üstüne darbe yiyorum. Darbeleri alıyorum ve acının içinden geçiyorum, bundan kaçış olmadığını biliyorum, artık değil. Tüm bunlardan kaçtım. Ondan saklandım. Onu kullandım.

intikamımı almak ve ilerlememi sağlamak için. Ama şimdi en zor kısım geliyor, her ne pahasına olursa olsun kaçındığım kısım. Bununla yüzleşmeye başlamalıyım... ve şimdi başlamalıyım.

BÖLÜM 28

DAĞIN GÜRÜLTÜSÜ giderek artıyor ama etrafıma baktığımda kimse bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Bunun yerine, ben kendimi toparlamaya çalışırken herkesin endişeli bakışları üzerimde toplanıyor. Seyirciye sahip olmak ne kadar can sıkıcı olsa da, baskı altında her zaman daha iyi çalışmışımdır ve bu beni beklenmedik ve hoş bir şekilde topraklamaya yardımcı oluyor.

Linden bana "Kökler kasaları döndürüyor, seninkine erişildiğinde giriş otomatik olarak açılacak," diyor.

Bana odaklanabileceğim başka bir şey mi vermeye çalışıyor yoksa sesteki korktuğumu düşünüp sakinleşmem umuduyla ne olduğunu mu açıklıyor anlayamıyorum.

Ağaca bakıyorum ve gövdede ve onu takip eden dallarda hafif bir titreme olduğunu fark ediyorum.

Linden'in sözleri bana ayaklarımızın altında dönen dev bir tembel Susan hazinesi hayal ettiriyor. *Köklerin tonozları bu şekilde döndürüp döndürmediği* hakkında hiçbir fikrim yok, ama ben böyle hayal ediyorum. Gümbürtü aniden kesilmeden önce alçak, kemikleri titreten bir iniltiye dönüşüyor.

Üç adımda Lorn aniden yanımda beliriyor, ardından onun ve Aeson'un kanatları etrafımızda yerlerini alıyor. Herm, Jori ve Blay benim yanımda dururken, Lorn'un Kanadı da onunkini koruyor. Birdenbire, örülmüş ağaç gövdesinin dikişlerinden ışık süzülüyor. Neredeyse kör edecek kadar parlaklaşırken, gövdenin örülmüş altın rengi yavaşça gevşeyerek büyük, kemerli bir giriş yolu ortaya çıkıyor.

Gözlerim ağaçtaki açıklıkta Crush'a benzeyen bir şey arıyor ama tek gördüğüm bu mağaranın geri kalanının yapıldığı parıltılı siyah taş. Lorn'un eli sırtımın küçük kısmına bastırıyor. Beklenmedik temas karşısında irkiliyorum, geri çekilmemeyi ya da onu yere sermemeyi zar zor başarıyorum.

"İçeri girmeliyiz," diyor bana, diğer eliyle boş giriş yolunu işaret ederek.

"Ah, tabii," diye cıvıldıyorum ve sonra tereddütle öne doğru bir adım atıyorum.

Lorn'un eli sırtımdan ayrılmıyor ve herkes altın açıklığa adım atarken ben de ona yaklaşmak zorunda kalıyorum. Örgülü dikişler hemen tekrar kapanmaya başlıyor ve çok hızlı bir şekilde gövde kendini kapatarak bizi tamamen içeriye hapsediyor.

Küçük alanlar benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı ama saniyeler geçtikçe ve hiçbir şey olmadıkça, klostrofobinin soğuk dokunuşunu daha da yakınlaşmaya başladığında hissedebiliyorum. Lorn'un avuç içi sırtımın derisine bastırıldığı yerde ısınmaya başlıyor. Nabzımın vuruşu kulaklarımda bir kreşendoya dönüşüyor ve duyabildiğim tek şey o oluyor. Yanaklarımda ısı kıvılcımları belirliyor ve filozofun dokunuşundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Beni rahatlatmaya mı çalışıyor, yoksa başka bir nedeni mi var?

Ona yaklaşmalıyım. Tıpkı planladığım gibi bunu teşvik etmeliyim. Ama birdenbire ayaklarım kurşun gibi oldu ve ağır bir kaya parçası göğsüme yerleşmeye karar verdi. Lorn'un elini tokatlayarak uzaklaştırmak ve aramıza olabildiğince mesafe koymak için duyduğum karşı konulmaz dürtü, uzuvlarımı gagalamaya başlıyor. Bu dürtüyü ne kadar görmezden gelirsem, sıçrayan böceklerin istilası gibi derimin altını o kadar çok kazıyor.

Bu planladığım şeyin tamamen tersi ve yapmam gereken şeyin tam tersi. Eğer benimle flört ediyorsa, eğer çekiciliğe göre hareket ediyorsa, o zaman ihtiyacım olanı elde etmek için onu daha yakına çekmeye çalışmalıyım. Yine de, onu kendimden uzaklaştırmamı isteyen itici güce teslim olmanın eşiğindeyim. Belki de bunun cazibe ile hiçbir ilgisi yoktur ve her şey Noctises'in beni atlatmaya çalışmasıyla ilgilidir. Belki de bu beni tedirgin etmek içindir, başka bir şey için değil.

Altımızdaki zemin aniden yalpalayarak beni çılgın düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve sonra yavaşça düşmeye başlıyoruz. İnerken ağacın gövdesini bir tik tak sesi dolduruyor ve üzerinde durduğumuz taş platform, hepimiz ağacın diğer tarafına bakana kadar dönüyor.

Gövdede bir çıkış oluşmaya başlıyor, ya da belki de bu bir giriş çünkü yeni bir ışıltılı odaya erişim sağlıyor. Ne bekleyeceğimden emin değildim -hazine yığınlarıyla dolu bir mağara listemin üst sıralarında yer alıyordu- ama çekmeceler ve kapılarla kaplı geniş bir duvarla karşılaşınca şaşırdım. Her yüzey, tam olarak bronz veya altın olmayan ama benzersiz ve ikisinin arasında bir patinaya sahip bir tür metalden yapılmış.

Bana bir zamanlar insan mahallesindeki bir video ekranında gördüğüm bir yayını hatırlatıyor. Sanırım onlara güvenlik küpleri ya da ona benzer bir şey diyorlardı. Büyük hazine istifçileri ya da onların deyiimiyle *bankalar*, özel insanların değerli eşyalarını bu tür küplerde saklamalarına izin veriyordu. Önümdeki kavernöz alan da benzer görünüyor, sadece buradaki çekmeceler ve kapaklar daha büyük ve her yüzeyi kaplıyor gibi görünüyor.

Huşu içinde ağaç gövdesinden çıkıp odaya giriyorum. Sadece Lorn beni takip etmek için hareket ediyor, onun kanadı ve Aeson'un ki açık gövdenin içinde kalıyor. Burada hissedebildiğim teknoloji en üst seviyede ve odanın kendisi de devasa. Yerde parlak mor bir ışık yanıp sönüyor ve donup kalıyorum. Gözlerim ayaklarıma düşüyor ve isimlere farklı tarihlerin ilişitirildiği bir veri listesinin hızla kaydığını görüyorum. İsimlerden birkaçını değerli metaller olarak tanıyorum.

Hah. Tuhaf.

Yerde bir dikiş var ve üzerine basıyorum, ancak ayağımın yanında mor renkte yeni bir liste yanıyor. Bu, nadir ve yaygın mücevherlerin bir listesi gibi görünüyor, yine isimlere tarihler eklenmiş.

"Yerin içine inşa edilmiş mahzenler de var. Eğer onları çağırmak ya da içeriklerine erişmek istersen, köklere ne istediğini söyle, onlar da sana itaat edeceklerdir," diyor Lorn bana, zeminin tamamını oluşturan farklı bölümleri ve ardından tüm duvarlardaki çekmece ve kapıları işaret ederek.

Şaşkınlıkla keskin bir nefes alıyorum ve hızlı adımlarla bir sıra çekmeceye doğru ilerliyorum. Parlak mor renkte yeni bir liste çekmecenin ön yüzünde kayıyor. Bir çeşit yüzük içeriyor ve bana sadece kime ait olduklarını değil, aynı zamanda onları yapmak için kullanılan taşları ve metalleri ve boyutlarını da söylüyor.

Lorn, "Parmağınızı kasalardan herhangi birinin sağ üst köşesine bastırırsanız, size içindekilerin o anki parasal değerini söyleyecektir," diye talimat veriyor.

Yüzük çekmecesini test ediyorum ve parmağımın pedini köşeye bastırıyorum, içindekiler listesi kayboluyor ve yerini bir dizi rakam alıyor. Rakamlar tek bir yüzük çekmecesinin değerinden ziyade uluslararası bir iletişim numarasına benzeyene kadar geçmeye devam ediyor.

"Fae'lerin canı cehenneme," diye fısıldıyorum, tüm kasayı görmek için dönerken dehşete kapılıyorum.

İçimden her çekmeceyi ve kapıyı açmak geliyor. Her bir eşyayı incelemek, babamın ve akrabalarımın neler kattığını not almak istiyorum. Birdenbire hangi eşyalara Crush'larına ekleyecek kadar değer verdiklerini bilmem gerekiyor ve ejderhalarını çağıran hazineleri keşfetmek için çaresizim. Ama içimdeki o ezici arzu ne kadar hızlı gelirse gelsin, onu daha da hızlı bir şekilde uzaklaştırıyorum.

Bu Crush sadece bana ait değil. Tüm Sifonlar buraya gelip ne yapacaklarına karar verene kadar hiçbir şeye dokunmaya hakkım yok. Her şeyi birlikte kaybettik. Hepsini aynı şekilde geri alacağız.

Her şeyi kavramak için kendime bir tur daha izin veriyorum. Şaşkın bakışlarım Lorn'a takılıyor ve her şeyin büyüklüğüne inanamayarak başımı sallıyorum. Filozofun yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve derin bir kıkırdama kasayı dolduruyor.

"Sanırım mağaraların altın, mücevher yığınları ve bir ejderhadan çalmaya çalışan insanların iskeletleriyle dolu olduğu günler çoktan geride kaldı," diye not ediyorum, tamamen şaşkına dönmüş ama dizginlemek için elimden geleni yapıyorum.

Lorn'un kıkırdaması bir kahkahaya dönüşüyor. Hareket ettiğinde ayaklarının dibinde mor listelerin yanmadığını fark ediyorum ve bu etkinin sadece bana yönelik olması gerektiğini anlıyorum. "Evet Prenses," diye alay ediyor Lorn. "*O günler artık çok gerilerde kaldı. Bu ilim artık sadece masallarda var.*"

"Peri masallarında ve kırık dökük küçük Syphons'ların hayallerinde," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Dikkatle etrafta dolaşıyorum, ilerlerken yerde ve duvarlarda yanan ışıklara dikkat ediyorum. Burada bulmayı beklediğim pek çok şey var - mücevherler, taşlar ve taşlar, asırlık para koleksiyonları, çömlekler, sanat eserleri. Ama beni şaşırtan şeyler için de mahzenler var-eski belgeler, çoktan unutulmuş ataların dijital fotoğraf albümleri, giysiler, kitaplar.

Fotoğraf arşivlerine uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Komik çünkü burada tam da bunu bulabileceğimden korkuyordum. Ama şimdi görüntüler parmaklarımın ucunda olduğuna göre, tek istediğim akrabalarımın yüzlerini tekrar görmek. Onların paramparça bedenlerine dair son hatıralarımı, güldükleri ve... yaşadıkları yeni görüntülerle değiştirmek istiyorum.

Çekmeceye özlemle, parçalanmış ve çelişkili bir şekilde bakıyorum ve sonra kendimi uzaklaşmaya zorluyorum. Bakacağım, arşivlerini tarayacağım ve kaybettiğim herkes hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğreneceğim ama bugün değil. Bugün bana yardımcı olabilecek herhangi bir şeye, saldırıyı kimin planlamış olabileceğine ya da nasıl lanetlendiğimize dair cevaplara işaret edebilecek herhangi bir şeye odaklanmam gerekiyor.

Burada işe yarar bir şey olması uzak bir ihtimal ama bakmamak aptallık olur. Hazine her ejderhaya farklı görünür. Bazıları altın ister, diğerleri mücevherlere ya da topraklara göz diker, bir de sırlarla uğraşanlar ve dedikodunun değerini bilenler vardır. Eğer şanslıysam, gizli bilgilerle dolu bir kasa bulabilirim, hatta kraliyet sırları bile olabilir.

Binlerce kitabın saklandığı bir kasaya gidiyorum ve işe yarar bir şey çıkarsa diye başlıkları taramaya başlıyorum.

Lorn boğazını temizliyor ve yaklaşıyor. Onun kanadı ve Aeson'un ki hâlâ ağaç gövdesinin altın kemerinin altında duruyor, izliyor ve bekliyorlar.

"Sana birkaç sır borcum olduğundan bahsetmiştin. Burası borcumu ödemek için uygun bir yer gibi geliyor," diyor Lorn, yarı gülümsemesini karartan bir endişeyle.

Ondaki bu beklenmedik duygu beni duraksatıyor. Boynunun arkasını ovuşturuyor, gergin bir ifade beni daha da tetikte tutuyor çünkü Lorn Noctis gergin olacak bir tip değil... asla.

Ona güvenmiyorum.

Odak noktam kasadan varise kayıyor ve her ne bomba atacaksa onu bekliyorum, ya da belki de bombadan çok sırtından bıçaklayacak.

Sanırım göreceğiz.

Yüzümü inceliyor ve güzel mavi gözlerinde gerçekleşen tartışma çok açık. Zihnim bir paranoya sopası alıp onunla koşuyor ve beni söylemek üzere olduğu şeyle ilgili binlerce farklı felaket olasılığını düşünmeye zorluyor.

"Seni biliyordum," diyor bana, yakışıklı yüzünde korku ve utanç karışımı bir ifade.

Zihnim durdu ve kalbim tökezledi. Ağzından çıkabilecek onca şey arasında *bu* itiraf ne hazır olduğum ne de geleceğini tahmin ettiğim bir şeydi.

Vücudumdaki her kas geriliyor ve yüzümü tüm duygulardan arındırıyorum. İçimden bir duygu cümbüşü geçerken, kith'imın Crush'ının duvarına karşı suskun bir heykel gibi duruyorum.

Sonunda sesimi bulabildiğimde ona temkinli bir şekilde "Anlamıyorum," diyorum.

"Aeson ve ben onlarla oynarken bir gün baban gelip Novak ve Ronin'i aldı. Ondan sonra birkaç gün onları görmedik, bu garipti. Her gün birlikte oynadık ve özel dersler aldık ama onlar

onları da kaçırdık. Onları tekrar gördüğümüzde bir şeyler olduğu belliydi ama Aes ve ben ne olduğunu bilmiyorduk ve ne kadar bastırırsak bastıralım bize söylemediler."

Lorn derin bir nefes alıyor ve devam ederken sanki bir çapa arıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Bu konuyu kapattık ama birkaç hafta sonra Novak bana bir sırrı olduğunu söyledi. Her şeyi paylaştık, birbirimize her şeyi anlattık ve sanırım benim bilmemem onu öldürüyordu. Özellikle de bu konuda bu kadar heyecanlıyken."

Gözlerim Lorn'un gözleri arasında gidip geliyor, sanki bir şekilde hikâyenin geri kalanını sadece onun bakışlarından çıkarabilirmişim gibi. Boğazım düğümleniyor, midemdeki kıpırtı daha da keskinleşiyor ve yüz hatlarında gizlenmiş bulduğum hüznü beni sokmaya başlamakla tehdit ediyor.

"Novak, sırrına layık olduğumu ve benimle güvende olacağını kanıtlamak için beni tatbikatlardan ve on üç yaşındaki zihinlerimizin bulabileceği her türlü zorluktan geçirdi." Lorn gülümsüyor ve içinden içi boş bir kıkırdama geçiyor ama bakışları çok uzaklarda ve geçmişe dalmış durumda.

Gözlerinde bir hüznü var, kaybedilen sevilen birinin anısını her zaman renklendiren türden. Kardeşimle ilgili anılarımda bir sızı dalgalanıyor, çünkü Lorn onu benden daha iyi tanıyordu. Neredeyse doğduklarından beri en iyi arkadaşlardı. Benim Novak'la günlerim vardı. Buna karşılık Lorn'un onunla bir ömür boyu süren anıları vardı.

"En yüksek derecede gizlilik yemini ettim ve sonra kardeşin bana kız kardeşleri olacağını söyledi. Babası onu, Ronin'i ve Brooks'u oturtmuş ve onlara her şeyi anlatmış. Kral Tenebrae onlara birkaç ay boyunca başka kimseye söyleyemeyeceklerini söylemiş. Kız kardeşleri gelip onlarla tanışana ve babaları güvende olduklarından emin olana kadar."

Duygularım gözlerime doluyor ama kalbim göğsümden mideme inerken her kaburgama çarpıyor. Panik artık boş olan mağarayı dolduruyor ama Lorn Noctis ikinci kez *kız kardeşler* derken kaşlarımı çatmaya ve şaşkınlığın bakışlarıma sızmasına zorluyorum.

"Bana başka bir şey söylemedi, muhtemelen başka bir şey bilmediği için, ama küçük kız kardeşler hakkında konuştuk ve onlara sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettik. Novak gibi benim de sadece küçük bir erkek kardeşim olduğu için pek yardımcı olamadım. Ama kız ejderhaların değerli olduğunu biliyorduk ve gizli kız kardeşler geldiğinde bunun tüm nedenlerini keşfedeceğimiz için heyecanlıydık. Sonra oyunlar oynadık, derslere gittik ve hayat devam etti.

"Novak öldüğünde, sır şok ve kederin altında gömülü kaldı. Uzun zaman sonra anılarımda ortaya çıktı ama o zamana kadar kraliçenin muhtemelen hamile olduğunu ve bu yüzden Kral Tenebrae'nin Novak ve kardeşlerine kız kardeşlerden bahsettiğini düşünmüştüm. Seninle tanışana kadar bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim..."

Lorn aramızdaki mesafeyi üç adımda kapatıyor ve ben kaçma isteğimle savaşıyorum. Hüzünlü gözleri yüzümde geziniyor ve bir elini kaldırıp yanağımdan süzülen tek bir damla yaşı siliyor.

"Çok üzgünüm Ever," diye fısıldıyor, kelimeler çiğ ve keskin. "Novak'ın bana ne söylediğini, senin var olduğunu anlamamıştım. Bunu araştırmalı, sorular sormalı ya da bir şeyleri, herhangi bir şeyi doğrulamaya çalışmalıydım. Varsayımlarda bulundum ve bu dünyamızda tek başına olduğun, bizden nefret etmeyi öğrendiğin, incindiğin anlamına geliyordu."

Lorn'un yüzü acıyla çöküyor ve göğüs kafesimin arasına sıkışıp kalbime doğru ilerlediğini hissediyorum. Bana doğru uzanıyor, kocaman kollarını bedenime doluyor ve ben de ona izin veriyorum çünkü birdenbire beni bir arada tutan tek şeyin o olabileceğini hissediyorum.

Belki bana başka bir yerde söyleseydi ya da ben zaten bu kadar çiğ olmasaydım ve keder ile kayıp arasında sallanmasaydım. Belki o zaman farklı tepki verebilir, kendimi bir arada tutabilirdim ama onun gerçeği zaten zayıflamış savunmalarına bir çekiç gibi indi.

Orada öylece duruyoruz, yanağı başımın üstüne yaslanıyor, keder etrafımızda dolanıyor ve ikimizi de asla kaçamayacağımız bir kısılcacın içine alıyor. İçten üzüntüsü dalga dalga yayılıyor ve açıklanamaz bir nedenden ötürü onu teselli etme ihtiyacı hissediyorum.

Belki de bu gerçek olduğu içindir. Scion'la olan tüm etkileşimlerimde ilk kez bunun bir oyun mu yoksa bir tür hile mi olduğunu sorgulamıyorum. Suçluluğu aşikâr ve yersiz ve bunun ağırlığını etrafımızdaki havada hissediyorum.

"Sorun değil," diyorum ve bunu içtenlikle söylediğimi fark edince şaşırıyorum. "Sen daha çocuktun. Nasıl bilebilirdin ki?"

"Bilmeliydim. Bana tüm parçaları verdi ama ben onları birleştirmek yerine reddettim," diye savunuyor ve yanağımı sıcak göğsüne bastırırken ellerimi sırtında gezdiriyorum.

Bunu Lorn'a karşı kullanmıyorum ama küçük bir parçam bizi aramaya gelseydi ne olacağını merak ediyor. Sırrın ne anlama geldiğini fark edip araştırırsaydı. Her ne kadar her şeyin daha iyi olabileceğini hayal etmek istesem de

benim ve diğer Sifonlar için daha iyi olsaydı, gerçek şu ki hepimiz muhtemelen ölmüş olurduk. Kendimizi ifşa etmenin ve korumanın hiçbir yolu olmadığından, soydaşlarımızı ve akrabalarımızı avlayan her kimse bizim için de gelirdi.

Horde tarafından keşfedildiğimden beri ikinci kez, Noctise'leri tamamen yanlış mı anladık diye merak ediyorum. Geldiğimden beri savunmadaydım ama ya onlar da bizim gibi olanlardan yara almış ve parçalanmışlarsa? Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi bu ipleri çekmeye ve nasıl çözüldüklerini görmeye istekli buluyorum, ancak başka bir parçam sonunda ne bulabileceğimden endişeleniyor. Çünkü her ne kadar scionlardan nefret etmek istesem de, bunu olması gerekenden çok daha zor hale getiriyorlar. Ama zedelenmiş ve hırpalanmış ruhum, onlara inanmaya başladıktan sonra en başından beri benimle oyun oynadıklarını öğrenirsem alacağı hasara dayanabilir mi bilmiyorum.

Keşke korkumun temelsiz mi yoksa haklı mı olduğunu bilebilseydim. Bu tür bir endişe sezgilerimin bir uyarısı olabilir, ama aynı zamanda önyargı ve korkunun bir sonucu da olabilir.

Midem huzursuzca bulanıyor.

"Ama mesele şu ki," diye devam ediyor Lorn, ses tonu artık kararlılıkla süslenmiş.

Arkasına yaslanıp bana bakıyor, gözleri parlak ve yoğun. Kıpırdamadan duruyorum ve içimde bir huzursuzluk oluşuyor. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve nasıl hissettirdiğinden nefret etsem de çözemeyecek kadar donmuş durumdayım.

"Novak *kız kardeşler* dedi," diyor bana kasıtlı ve dengeli bir şekilde, sanki ağzından duyacağım en önemli kelime kombinasyonuymuş gibi her heceyi anlamam için bana zaman tanıyarak. "Novak'ın bir hata yaptığını sanmıyorum, Ever. Bence baban ona kız kardeşler -çoğul, tekil değil- demesinin bir nedeni var."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.

Sürekli tekrarlamasına rağmen buna odaklanmayacağını umuyordum. Tam tersini hissetmeme rağmen sakın ve soğukkanlı kalmak için hayati organlarıma yalvarıyorum. Selik'in bizi dinleyip dinlemediğini görmek için ağacın gövdesine bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Dinlediğini biliyorum, herkes şahin gibi bizi izliyor.

Fae'lerin canı cehenneme, fazla gözlemci scion'ların ve Kanatlarının da canı cehenneme.

Ölçülü bir şekilde başımı sallıyorum ama sahte bir şaşkınlık yüzümü kaplarken gözlerimi Lorn'unkilerden ayırmıyorum.

"Ama yanlış anlamış olmalı, Lorn. Burada sadece ben varım," diye karşı çıkıyorum, çok savunmacı ya da endişeli görünmemeye dikkat ederek. "Ya da belki daha fazlası olacağını umuyordu ama babamdan önce olmadı.

öldürüldü. Zaten tüm bu üreme durumunun amacı da buydu. Bunu istemesi mantıklı olurdu."

Lorn bu olasılığı değerlendiriyormuş gibi görünüyor ve ben de bunu onun elinden kurtulmak ve aramıza biraz mesafe koymak için bir fırsat olarak kullanıyorum. Sanki onun spekülasyonları dikkate alınmaya değermiş gibi düşünüp adım atıyormuş gibi yapıyorum, oysa aslında kendimi ele vermeden onu tüm bunlardan nasıl uzaklaştırabileceğimi bulmaya çalışıyorum.

Bakışlarım büyük bir kapıya ve ben yanından geçerken yanan mor listeye takılıyor. Lorn'un yemimi yutup yutmayacağını görmek için beklerken dalgınca listeyi tarıyorum. *Aynalar* kelimesi kasa kapısının üzerinde yanıp sönüyor ve bununla ilgili bir şey uzun zamandır unutulmuş, bayat ve tozlu düşünceleri harekete geçiriyor. Ben volta atmaya devam ederken liste kayboluyor, bir tur daha attığımda tekrar ortaya çıkıyor.

"Belki," diye mırıldanıyor Lorn. "Ama ya sadece bunu umut etmiyorsa? Ya daha fazla çocuk varsa?" diye soruyor ve bu soruda inatçı bir şekilde alttan alta çalkalanan akıntıdan hoşlanmıyorum.

Lanet olsun. Bu işin peşini bırakmayacak.

Onu tekrar yönlendirmek için ağzımı açtığımda, "Beni dinle," diye yalvarıyor. "Kral bu *üreme programını* uyguladıysa ve sana sahip olduysa, sadece *kendisinin* bildiği başkalarına da sahip olabilirdi. Ya dışarıda başka Sifonlar varsa? Olanlar yüzünden tıpkı senin gibi saklanan başka ejderhalar?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben de volta atmayı bırakıp ona bakıyorum.

"Ya dışarıda gerçekten bir kız kardeşin varsa, ama diğer Tenebrae Kızın senin gibi Four Tiers'a getirilmedi mi? Ya onu bulmamızı bekliyorsa hiç?"

Sarsılarak geri çekiliyorum, sözleri yarı aç köpekler gibi yüzüme çarpıyor. Lorn beni sabitlemek için uzandı ve buz mavisi gözlerinde umut parladı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım, Novak'ın bana söylediği şeyin ne olduğunu göremedim. Bunu bir daha yapmak istemiyorum," diye fısıldıyor Lorn, sesinde içimde yankılanan bir acı var.

Başlatmaya hazırlandığım tartışmayı durduruyor ve onu gerçekten dinlemek için bir saniye ayırmamı sağlıyor. Bana söylediği her şeyi gözden geçiriyorum ve üzüntüsüne, Novak'ın paylaştığı sırrın büyüklüğünü anlamadığım için özür dilemesine odaklanıyorum.

Lorn beni daha yakına çekiyor ve bir şey kafama dank ediyor. Bu benim kancam. İhtiyacım olanı bulabilmek için Scion'la bağlantı kurmanın ve güven inşa etmenin bir yolunu arıyordum. Bu benim *in'im*. Flört etmeme ya da umursuyormuş gibi yapmama gerek yok.

Onunla ve arkadaşlığıyla ilgili. Başı dertte olan genç kızı kurtarmasına yardım etmeliyim. Diğer kız kardeşi bulmasına yardım etmeliyim, öyle biri olmasa bile - en azından onun düşündüğü şekilde, ama bunu bilmesine gerek yok.

Onu bu düşünce zincirinden uzaklaştırmama gerek yok. Sadece onu gerçek Sifonların olduğu yerden, Enslee'nin olduğu yerden olabildiğince uzağa yönlendirmem gerekiyor.

-Bu da bunu yapmak için mükemmel bir yol.

Lorn'a bakıyorum ve gözlerime küçük bir umut sızmasına izin veriyorum. "Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?" Sanki inanmaktan korkuyormuş gibi fısıldıyorum.

"Evet," diye çabucak cevap veriyor. "Ve onu bulabileceğimizi düşünüyorum."

"Tamam," diye cevap veriyorum uzun bir süre söylediklerini dikkatle değerlendiriyormuş gibi yaptıktan sonra. "Haklı olup olmadığını bilmiyorum ama dışarıda daha fazla Syphon olabileceğine dair en küçük bir ihtimal bile varsa, onlara yardım etmek isterim."

Lorn'un gülümsemesi göz kamaştırıcı ve aniden yayılan iyimserlik açıkça belli oluyor. Bir an için neredeyse kendimi kötü hissediyorum ve sonra aklıma geliyor.

Aynalar.

Bu kelimenin neden dikkatimi çektiğini biliyorum. Daha da iyisi, tam da aradığım şey.

"Neyin var?" Lorn ondan uzaklaştığında soruyor.

"Hiçbir şey, sadece bana babamı düşündüren bir şey gördüm. Şu ana kadar her şeyi unutmuştum." Kapıya doğru ilerledim ve önünde durdum. "Aynalı kasayı aç," diye sesleniyorum odaya, kendimi aptal gibi hissediyorum ama Lorn onlara patronluk taslarsam köklerin beni dinleyeceğini söylemişti.

Kapının üzerindeki parlayan liste anında kayboluyor. Duvarın arkasından sessiz bir vınlama sesi geliyor ve ardından kapının kendisinden açılan bir kilidin belirgin tıkırtısı geliyor. Aynalarla dolu bir ön odayı ortaya çıkarmak için açıldığında geri çekiliyorum.

Farklı boyut ve şekiller beni karşılıyor. Bazıları ışıktaki parlıyor, yeni ve bozulmamış görünüyor, diğerleri ise eski ve kırılmalı görünüyor. Her duvarın her santimetresi asılı aynalarla kaplı ve asmak için değil de eğilmek için yapılmış olanları tutan bir raf görüyorum. Altın ve mücevherlerle, ahşapla ve kararmış metalle çerçevelenmişler. Bazılarının çerçevesi bile yok, sadece zamanla aşınmış gibi görünen ham kenarları var.

"Bunları topladığımı unutmuşum," diyor Lorn neredeyse saygıyla. "Babamın koleksiyonundan birkaç tanesi hâlâ kraliyet ofislerinde ve çayırda asılı duruyor. Onları indirmeye kıyamadı."

Mahzene girerken nefesimi tutuyorum ve bir yansımalar denizi aniden etrafımı sarıyor. Taktığım tılsımlı halhal sayesinde alev rengi saçların, yeşim yeşili gözlerin ve pürüzsüz kaymaktaşı tenimin tekrar eden desenlerine bakıyorum.

"Hazine her ejderhaya farklı görünür," diye fısıldıyorum kendi kendime aynalara bakarken. "Bana ofisini gezdirirken babama onları neden bu kadar çok sevdiğini sordum. Farklı şekil ve çerçevelerden oluşan koca bir duvar vardı. Yansımaların bazıları parlak ve ışıltılıydı, bazıları ise yıpranmış ve çarpıktı ama o her birine değer verirdi," diyorum Lorn'a özlemle, anılarımın acı bir şekilde yüzeye çıkmasına izin verirken.

Ön odanın derinliklerine doğru yürürken adımlarım ölçülü ve sakindi; cam yüzeylerde babamın bana ve Enslee'ye bahsettiği bir sembolü dikkatle ve gizlice aramaya başladım. Basit bir aynayı çok daha fazlasına dönüştürecek bir arma keşfetmişti.

"Aynaları her zaman bir odaya asardı, böylece yansımalarında Dört Katlı ve Paragon Şehri'ni görebilirdi. Bunu biliyor muydun?" Dönüp, saygılı bir şekilde hâlâ dışarıda, kasanın ana bölümünde duran Lorn'a soruyorum.

Lorn başını sallıyor.

"Bana bunun, uğruna savaştığı şeyin ve her gün her saniye olabileceği en iyi kral olmazsa acı çekecek insanların bir yansımısını her zaman görebilmek için olduğunu söyledi."

Parmağımı güzel bir çiçekli çerçevenin karmaşık detayları üzerinde gezdiriyorum ama sonra aradığım şey bu olmadığı için devam ediyorum.

"Her günün her saniyesini Horde ve Drameric halkı için endişelenerek geçirdi. Herkes için mümkün olan en iyi lider olmak için elinden gelen her şeyi yaptı... ve onu öldürdüler."

Duygularım gözlerime batıyor ve onları geri kırpmaya çalışıyorum.

"Bebeklerini gözlerinin önünde öldürdüler. Sonra da eşini." Sesim çatlıyor ve bir damla gözyaşı kaçıp yanağımdan aşağı süzülüyor. "Ve sonra onu paramparça ettiler, sanki onu zaten parçalamamışlar, işkence etmemişler, yaptığı ya da olmaya çalıştığı iyi olan her şeyi yok etmemişler gibi. Halkı için en iyisini istiyordu. Drameric için en iyisini. Ve onlar da onun çabalarının karşılığını böyle ödediler."

Başımı sallıyorum, öfke ve keder içimde dönüp durana kadar çalkalanıyor ve içimde kalan tek şey onlara yaptıklarını ödetecek silah oluyor. Her biri babamın gözlerinin tam şekli ve renginde olan açık yeşil gözlerimin aralığına bakıyorum. Bir an için onun burada olduğunu, bana baktığını ve ihtiyacım olanı bulmam için bana rehberlik ettiğini düşünmeye başlıyorum.

Sonra bir anda onu görüyorum.

Arka duvarın üçte birini kaplayan bir aynaya kazınmış, başparmak izinden daha büyük olmayan bir arma. Syphon lanetinin çaresi değil ama onu bulmanın anahtarı olabilir.

Karmaşık bronz çerçeveli büyük dikdörtgen aynaya doğru sürükleniyorum. Her adımda yansımam daha da büyüyor ve netleşiyor. Babam bize koleksiyonunu gösterirken bu aynayı gördüğümü hiç hatırlamıyorum ama bir umut ışığı gibi ona doğru çekiliyorum.

"Bunu alabilir miyim?" Lorn'a bakmak için dönerek saygıyla soruyorum.

Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor, yüzü kasvetli ve saygılı. "İstedğin her şeye sahip olabilirsin, Ever. Artık hepsi senin."

Filize bakıyorum, sözleri çatlaklarıma yerleşiyor ve çimentoya dönüşüyor.

Şimdi hepsi senin, derinliklerimde
yankılanıyor. Henüz değil, ama olacak.

Lorn'a minnettar bir baş selamı veriyorum ve aynaya geri dönüyorum. Düşüncelerim uygulamaya hevesli olduğum planlarla çalkalanıyor ama dışarıdan tehlikeli bir sakinlik üzerime çökmüş durumda. Horde tarafından alındığımdan beri ilk defa bir yol görüyorum, ihtiyacımız olanı bulmak için bir yol.

Sifonların üzerindeki bu laneti kıracağım. Bunu sorcai lanetli kanımda hissediyorum. Asla bozulmaması gereken şeyi düzelteceğim. Sonra da bu işte parmağı olan herkesin peşine düşüp onlara acının gerçek anlamını öğreteceğim.

Başımı sallıyorum ve yansımam da bana başını sallıyor. "Sanırım bunu odama asacağım," diyorum Lorn'a dalgınca, aynada sertleşmiş yüz hatlarımı incelerken. "Belki bu, babamı öldüren piçlerin bana da sinsice yaklaşmasını engeller."

BÖLÜM 29

DÜŞÜNCELERİM beklenti, kaynayan öfke, rahatlama ve kararlılıktan oluşan FRENETİK bir karmaşa. Kral'ın Kalesi'nin beyaz taşan koridorlarında dikkatim dağılmış bir şekilde ilerlerken planlar ve stratejiler zihnimde öne çıkmak için itişip kakışıyor. Küçük gruplar geçtiğimiz büyük odalarda toplanırken, diğerleri yarınki Adlandırma için son hazırlıklarla meşgul olarak etrafta koşuşturuyor. Geçitlerde nöbet tutan ve çeşitli girişleri tutan muhafızların sayısında gözle görülür bir artış var. Güvenlik kesinlikle artırılmış ama Dört Katlı'ya ejderha akını nedeniyle bu beklenen bir şey.

Kalelerin etrafındaki trafik üç kattan fazla artmış durumda ve havada daha önce olmayan hevesli bir vızılta var. Tüm bunları görmezden geliyorum çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Yarın İsim Verme törenimde nihayet Kral Noctis ile yüz yüze geleceğim. Burada bulunduğum süre boyunca beni arayıp sormadı. Hayatıma kastetmedi. Sorguya çekilmedim, en azından benim düşündüğüm şekilde. Aslında, Dört Katlı'da geçirdiğim zaman misafirperverliğin tam tersi oldu.

İlk başta beni yanlış bir güven duygusuna sokmaya çalıştığını düşündüm ama kral şimdiye kadar benden milyonlarca farklı şekilde kurtulabilirdi ve kurtulmadı. Yani beni burada istiyor ama neden? Her şey çok kafa karıştırıcı.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum, onlara ne kadar takılırsam takılayım neler olup bittiğini anlamama yardımcı olmayacağını biliyorum. Horde'un yarın kimin için toplandığını düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ve

Bu konuda endişelenmek için biraz zaman harcamalıyım, yarının sorunu gibi geliyor. Bu gece odaklanmam gereken daha önemli şeyler var.

Kalede ilerlerken birkaç bakış beni, Jori'yi, Blay'i ve Herm'i takip ediyor ama kimse bizi durdurmuyor ya da kraliyet kulelerine doğru ilerlerken bakışlarında gördüğüm merakı dile getirmiyor. Hazineden ayrıldığımızdan beri sessizim. Neyse ki o günkü muhafızlarım bir şey söylemedi ya da sessizliği doldurmak için zorlamadı. Lorn'la kasada ne konuştuğumuzu duyduklarını biliyorum ve sanırım duygusal alışverişten sonra beni biraz rahat bırakmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, ben de üzülüyorum ama muhtemelen onların düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Syphon Crush'ın mahzenlerinde olanlara rağmen, şu anda geçmişin acı ve ıstırabına kilitlenmiş değilim. Bunun yerine, inatla geleceğimi planlıyorum. Vitric Port'un -ya da babamın sihirli aynalara verdiği isimle Syphon Glass'ın- keşfiyle sonsuz derecede parlaklaşan geleceğimi.

Bulduğum ayna birkaç saat içinde teslim edilecek ve teslim edildiğinde, Syphon lanetinin tedavisini bulmakla ilgili soyut kavramsallaştırmalarımı gerçeğe dönüştürmeye bir adım daha yaklaşmış olacağım. Daha önce sadece bir fikir olan, Dört Katlı'daki mevcut konumumdan yararlanıp diğer Sifonlarla birlikte onlarca yıldır peşinde olduğumuz şeyi arama planı artık gerçek bir olasılık. Tabii yakalanmamak için yeterince dikkatli ve odaklanmış kalabilirsem. Bunu söylemek yapmaktan daha kolay olabilir çünkü bir Vitrik Limanının nasıl çalıştığına dair sadece temel bilgileri biliyorum.

Babam bana ve Enslee'ye Kral'ın Kalesini ziyaret ettiğimizde sihirli aynalardan ve neler yapabildiklerinden bahsetmişti. Aynaları öğrendikten kısa bir süre sonra ilk kez bir tanesini kullandım. Akrabalarımızın ve soydaşlarımızın katledildiği gece kız kardeşim ve ben bu şekilde kaçtık. O zamandan beri bir Liman görmedim ve varlıkları hakkında fazla düşünmedim. Muhtemelen Kral'ın Kalesi'ne geri dönüp Sifon Camı'nı tekrar kullanabileceğim bir senaryoyu hiç hayal etmediğim içindir, ama işte buradayım.

Şimdi, keşke tam olarak nasıl çalıştıklarını hatırlayabilsem. Anılarımın derinliklerine dalmak kadar kolay olmalı ama sorun şu ki son altmış iki yılımı bunu *yapmamak* için elimden gelen her şeyi yaparak geçirdim. Zihnim güvenli bir yer değil. Kafamda kilitli kalan pek çok şey, acı veren kayıplarla örtülmüş ve felç edici korkularla süslenmiş durumda.

Yıllar boyunca hangi düşüncelerin, kokuların ve hatıraların keşfedilmesinin güvenli olduğunu ayırmaya çalıştım. Ama travma aşındırıcıdır. Yiyor ve

Dokunduğu her şeyi bozar, en masum anıları bile canlı bombaya dönüştürür. Küçükken Wells'te ölüm ve yıkımın dokunmadığı bir yere uzanabilirim ama çok uzun süre dayanırsam, orada çok fazla zaman geçirirsem, mutlu hatıralarım korkunç bir kan, çılgılık, ölüm ve sessizlik patlamasına dönüşür. Ne yaparsam yapayım ya da nasıl kurtulmaya çalışırsam çalışayım, her zaman böyle bitiyor ve bitecek.

Annemin gülümsemesini ya da bana baktığında gri gözlerinin ışıldamasını, etrafı sarıldığında ve hiçbir çıkış yolu olmadığını bildiğinde yüzündeki korku ve kalp kırıklığını görmeden düşünemiyorum. Babamla ilgili her düşünce, Enslee ve benim Four Tiers'in kapısından çıkıp onun kollarına yürüdüğümüz günkü ışıltısı, sonunda parçalanışıyla lekeleniyor. Ve kardeşlerim.

Düşüncelerimi kapattım. Zihnimi boşaltıyorum. Zaten sahip olduğumdan daha derine inmeyi reddediyorum, ki bu bir sorun çünkü oraya geri dönmem gerekiyor. Çıkmak için tam olarak ne yaptığımızı hatırlamam gerekiyor ve bu berbat olacak.

Zihnim Enslee'ye ve ona ulaştırmam gereken uyarı mesajına geri dönüyor. Belki yarın Nixy beni büyük İsimlendirme lansmanım için hazırlarken ona bir şeyler verebilirim.

Aeson'ın kalesine giden asansör yolculuğu kısa sürüyor. Kapılar açıldığında kulaklarım patlıyor, irtifamızdaki ciddi değişimin bir sonucu. Jori, Blay ve Herm arabadan inip artık tanıdık gelen geniş koridora doğru ilerlerken etrafımı sarıyorlar. Komutanın geniş kamarasına yaklaşırken biyolojik tarayıcılar her birimizi hızlıca tarıyor. Kalın, ağır ve mühürlü kapının kilitleri, kapı açılıp içeri girmemize izin vermeden önce çözülüyor.

"Evinize hoş geldiniz, Ever Noctis ve Kraliyet Kanadı," diye selamlıyor robotik bir kadın sesi, biz eşikten geçip karakola girerken.

"Ne oluyor lan?" Şaşkınlık uzuvlarıma kement atarken ve ayaklarım takılıp düşerken özellikle kimseye sormuyorum. Hızla dengemi yeniden kazanıyorum ve açık zırhlı kapıya küçümseyerek bakıyorum. Aeson'ın çayırına giriş için tarandığım diğer her seferinde "Yetkili Ziyaretçi" olarak karşılanmıştım, lanet olası Noctis olarak değil.

Blay bana dönüp baktığında sinir bozucu bir sırıtış takınıyor. "Tove yarına hazırlık için sistem kontrolleri yapıyordu. Görünüşe göre bazı güncellemeler yapmış."

Bir kızgınlık dalgası şokumu bastırıyor ve içime yayılmaya çalışan bir onay dalgasını bastırırken birkaç küfür savuruyorum. Birbirimize karşı yaptığımız küçük hamlelerin çetelesinde Tove'u işaret ediyorum.

Kaltak.

Oyunumu geliştirmem gerekecek.

Açık kapıdan kahkahalar yükseliyor. Başımı o yöne çevirdiğimde, belinden bükülmüş ve yan tarafını tutmakta olan sinir bozucu Seeder'dan başkasını bulamıyorum.

"Yüzün," diye kıkırdıyor Tove, yüz hatları neşeyle yıkanıyor. "Yüzünü görmeliydin!"

Onun kahkahaları etrafımdaki herkesi gülme krizine sokuyor ama ben onların yükselen neşesine karşı metanetimi korumayı başarıyorum.

"Böyle devam *edersen* yüzüne ne olacağını görürsün," diye homurdanıyorum ama Tove geri çekilip çayıra girmemize izin verdiğinde bu homurdanma gerçek bir ısırıktan yoksun kalıyor.

Neşeyle iç geçiriyor ve yan tarafındaki bir dikişi ovuşturuyor. Elleri ejderha işaretinin siyah sarmaşıklarıyla kaplı ve yanaklarındaki gülme gözyaşlarını silerken kahverengi gözleri parıltıyor. Yüzünde Tove söz konusu olduğunda görmeye alıştığım o her zamanki hiddetli ifadenin olmadığını fark ediyorum ama benim zararına olduğu için bu değişikliği takdir etmeyi reddediyorum. Yine de, iyi yaptığı şakanın acısını biraz daha az hissettiriyor ama zar zor.

"Bugün tekrar değiştirecektim ama sanırım kalsın," diye alay ediyor Tove. "Bilirsiniz, korunmanız için."

Kızgınlığının içinde dönen az miktardaki eğlence, bu iğneleme karşısında anında bozuluyor. Bakışlarım yakıcı ama bu sadece onun keyfini artırıyor. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek istiyorum ama iyi bir şakaya yabancı değilim. Enerjimi gelecekteki misillemeye odaklamak daha iyi.

Ve oğlum, misilleme yapacağım.

"Hemen kırtasiye malzemelerimi yenileyeceğim," diye kestirip atıyorum. "Belki de kıcıma dövme yaptırırım." Düşünceli bir şekilde çenemi sıvazlıyorum. "Sanırım Aeson ve ben sonunda bunu resmileştirdiğimizde bana anne demeni sağlayacağım. Ooh, ya da Bestie. Belki de Tanrıçam, kulağa hoş geliyor."

Herm'in kıkırdaması Tove'un yüzündeki memnuniyetin bir kısmını temizlemeye yardımcı oluyor. Ona doğru arsız bir öpücük gönderiyorum ve o da öpücüğü havadan koparıp zırhının olmayan bir cebine sokuyormuş gibi yapıyor.

Jori arkamdan, "Ooh, komutana söylüyorum," diye takılıyor ve ben de okul bahçesindeki bu alay karşısında gözlerimi deviriyorum.

Aeson'un kalesinin merkezinde yer alan büyük odaya giriyoruz. Sol tarafımda otuz kişinin rahatça oturabileceği bir yemek alanı, birkaç kanepe ve yarım düzine sandalyeden oluşan bir dinlenme alanı ve arka duvara doğru bir avuç emülatör var. Görünüşe göre, var olan her türlü oyun masasına dönüşebiliyorlar - ya da en azından Chastain buradaki ilk günümde bana etrafı gezdirirken böyle söyledi.

Kalenin duvarları ve zemini kalenin geri kalanıyla aynı beyaz oyma ejderha taşından yapılmış ancak Aeson'un kulesi yumuşak renkli halılar, duvarları süsleyen sanat eserleri ve ustalıkla serpiştirilmiş diğer dekoratif vurgular sayesinde şaşırtıcı derecede sıcak ve davetkâr. Bu alanda çok fazla zaman geçirdiğimden değil. Genelde buradan uzak durmaya çalışırım çünkü herkesin boş zamanlarında toplandığı yer burası ve ben arkadaş edinmek için burada değilim.

Arkamızdaki kalın kapı kapanıyor ve otomatik olarak yeniden açılıyor. Kral Noctis, akrabalarım duvarların içinde katledildiğinden beri King's Keep'i koruyan güvenlik sistemlerinde epey güncelleme yaptı. Motive olmuş bir grup ejderha ve sorcai'nin zırhlı bariyerleri ve ölümcül sistemleri aşmasının ne kadar süreceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Eminim imkansız değildir. Hiçbir şey imkansız değildir. İsteğin olduğu yerde, bir yol vardır. Bunu kanıtlayacak yok edilmiş bir soyum var.

Bugünkü muhafızlarım, çayırın duvarları içinde güvende olduğumuz için anında rahatlıyorlar. Birbirlerine sataşmaya ve bir tür durum güncellemesini tartışmaya başladılar, ama ben görmezden geliyorum ve Aeson'un odasına ve geçici hapis hücresi, yani çiftleşme süitine doğru ilerliyorum. Ancak ben daha birkaç adım atmadan Ogdan kulenin batı tarafındaki girişte, yani Kanat'ın süitlerinin bulunduğu tarafta beliriyor. Döndüğümüze dair bir bildirim almış olmalı, çünkü büyük Burner bize doğru yöneldi.

Ogdan kaçma girişimimi engelleyerek, "Frills, kaçıp geceyi saklanarak geçirmeden önce, İsimlendirme planının üzerinden geçmemiz gerekiyor," diyor.

"Saklanmak mı? Ben saklanmam," diye itiraz ediyorum, teslimatım gelene kadar yapmayı umduğum şeyin tam olarak bu olduğunu çok iyi bilmeme rağmen.

"Saklandığını hepimiz biliyoruz Bisküvi. Bu mükemmellik ve seksapel seviyesiyle çevrili olmak göz korkutucu olabilir, anlıyoruz ama korkma, biz dost canlısıyız," diye şaka yapıyor Herm, odanın etrafını işaret ederken.

Alaycılığım alay dolu. "Hava öpücüğümü geri alıyorum, Hermie. Artık senin için hava öpücüğü olmayacak."

Herm'in kibirli eğlencesi anında hakarete dönüşüyor. Önce ona taktığım yeni lakap yüzünden olduğunu düşünüyorum, ama sonra elini var olmayan öpücüğümü bıraktığı var olmayan cebin üzerine korumacı bir şekilde bastırıyor.

"Bunu yapamazsın Bisküvi," diye huysuzca itiraz ediyor. "Bu adil bir şekilde benim!"

Jori yanımdan geçerken kaşlarını sallayarak, "Belki de saklandığı *biz değilizdir*, belli bir komutandır," diye şarkı söylüyor.

Normalde cana yakın ve sessiz olan Şifacı'ya bakarken yüzüm şok olmuş bir inanmazlık maskesine dönüşüyor. "Senin iyi biri olman gerekiyordu," diye hatırlatıyorum ona, çünkü unutmuş gibi görünüyor.

"Hayır, o Karis," diye gülerek reddediyor Jori, bir yandan da bir şeyler içmek için duvar sentezleyicilerinden birine doğru ilerliyor. Küllü kahverengi saçlı ve ela gözlü Şifacı bana döndüğünde basmaya başlayan kulplu bardağa bakılırsa sıcak bir şey. "Bir şey ister misin?" diye soruyor.

Jori'ye el sallayıp salon alanına doğru ilerlerken hepimize başını sallayan Ogdan'a odaklanıyorum. Bordo saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor ve ölçek zırhı giymediğini fark ediyorum. Onu daha önce hiç normal kıyafetlerle görmemiştim ve bu beni nedense şaşırtıyor. Muhtemelen sabah izinliydi - Kanat'ın programlarının dönüşümlü olduğunu biliyorum- ama giydiği bol zümrüt yeşili pantolonu ve kısa kollu bluzu daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi inceliyorum.

Herm beni kanepelere yaklaştırıyor ve Ogdan'ın tam karşısındaki bir sedirin üzerine tünüyorum. Herm bir kanepenin koluna yerleşiyor ve Blay batı girişinin yanındaki duvara yaslanıyor. Beden dili tıpkı diğer ikisi gibi rahat, ama hepsinin bakışları tetikte ve beni anında geren bir temkinlilikle çevrili.

"Stilistinizle yarınki hazırlıklar hakkında konuştunuz mu?" Ogdan rastgele soruyor.

Bu beklenmedik soruyu aklımda toparlamam bir saniye sürüyor. Bir an için bir tuzak ya da gizli bir anlam arıyorum, ama hemen bir şey göremeyince cevap veriyorum.

"Onunla iletişim kurmamın bir yolu yok, yani... hayır, kurmadım."

Ogdan başını sallıyor ve kolundaki kelepçeye bir şeyler vurmaya başlıyor. "Sanırım Scion çoktan iletişim sorunuyla ilgileniyor. Hazinesden gelen teslimatınızla aynı zamanda ulaşması gerekiyor. Bayan Lael'e ulaşmasını söyleyeceğim," diyor sekreterce.

Temkinli bir şekilde başımı sallıyorum, Ogdan'ın bununla nereye varmaya çalıştığından hâlâ emin değilim, ama küçük bir rahatlama hissi endişemi bastırıyor. Yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıyorum, ağzımdan bir şey kaçırmamaya dikkat ediyorum ama Ogdan farkında olmadan bana yardım ediyor ve bu yardım gerçekten işime yarayabilir. Yarın Nixy'ye bir şeyler sızdırmaya çalışacaktım ama beni bugün arayacaksa, bununla da başa çıkabilirim.

Ayağa kalkıp volta atmaya başlama isteğime rağmen nefes alış verişimi düzgün ve vücudumu hareketsiz tutuyorum, böylece görseller kullanmadan ya da açıkça bir şey söylemeden Nixy'ye ipucu verecek bir tür kod ya da yol bulabilirim. Bana verecekleri telsizin yakından izleneceğinden ve inceleneyeceğinden hiç şüphem yok. Ama eğer iletişim cihazı aynayla aynı zamanda buraya ulaşacaksa, bir şeyler bulmak için birkaç saatim var demektir.

"Yarın Karis ve Farrow güvenlik ekibinizin liderleri olacak," diye devam ediyor Ogdan, gri gözleri kolundaki ekrandan bana kayıyor. "Şimdiye kadar idare ettik ama güvenlik riskleri nedeniyle fazladan yardım getiriyoruz. Horde komutanları, Silahlanma Çağrınızdaki mevcut ilk on rütbeli inisiyeye biraz uygulamalı deneyim fırsatı vermeye karar verdi, yani bu gece için güvenlik ekibinizin geri kalanını onlar oluşturacak."

Ogdan'ın duyurusu beni daha dik oturtuyor ve dikkatimi keskinleştiriyor. "Horde benim kim ve ne olduğumu ilk kez öğrenirken, bana göz kulak olmaları için henüz onaylanmamış yabancıları mı görevlendirecekler?" Sakin ve derli toplu olmayı hedefleyerek ama bir mil farkla ıskalayarak soruyorum.

Ellerim oturduğum sedirin kumaşını yumrukluyor ama bunu yaptığımı fark ettiğim anda kendimi durmaya zorluyorum.

Ogdan beni umursamaz bir tavırla başından savıyor. "Kısa bir süre önce hepimiz yabancıydık. Her şey yoluna girecek."

İyi mi olacak?

İyi mi olacak?

İyi olmayacağı tüm yollar hızla aklımdan geçiyor. Anında bu kararı veren komutanlardan bahsedildiğine odaklanıyorum. Aeson'la öğle yemeğinde tanıştıklarım mıydı, yoksa bildiğim ama resmi olarak tanışmadığım diğerlerinden biri miydi? Sanırım bu saçma kararı kimin aldığı çok da önemli değil. Önemli olan neden böyle bir şey yapmak istedikleri.

bir grup yabancıнын bana erişmesine izin vermem. Şüphe içimi kemiriyor.

Bunun saçma olduğunu, mantıklı olmadığını savunmak için ağzımı açıyorum ama sonra kapatıyorum. Ogdan bana bu plan hakkında ne düşündüğümü sormuyor, bana *söylüyor*.

Benim ne düşündüğüm
umurunda değil. Hiçbirinin
umurunda değil.

Bir nefes veriyorum ve omuzlarımdaki gerginliği atmaya çalışıyorum. Gelecekteki kanadıyla ilgili bir sorun olabileceğini zaten biliyordum. Çoğunlukla, Syphon yanlısı mı yoksa karşıtı mı olduklarını önceden bilmenin bir yolu olmadığı için. Ölüm yemini meselesinin bu konuda bana yardımcı olacağını düşünmüştüm ama yarın bu koruma katmanına sahip olmayacağım ve bu kasıtlı bir his.

Ogdan, "Bunu inisiyeleri ve nasıl çalıştıklarını tanımak için bir fırsat olarak görün," diye teşvik ediyor, ancak bu, üstten bakan ve küçümseyen bir tavır gibi geliyor. "Bu göreve atanan on çaylaktan altısı gelecekteki kanadınızın bir parçası olacak. Hepsi eğitilmiş, yetenekli ve kendilerini işlerine adanmış kişiler. Farrow ve Karis gerekirse destek olarak orada olacaklar ama bir sorun çıkmayacak."

Ben karşımdaki iki Kanat üyesine bakarken, Jori içkisini yudumluyor ve odayı kaplayan sessizlikte hüpürdeterek ses çıkarıyor. Ogdan, sessizliğim onu rahatsız ediyormuş gibi beni izlerken ağırlığını değiştiriyor.

Benim için sorun değil.

"Seninle ilgilenmek *istemediğimizden* değil Bisküvi," diye araya giriyor Herm bir süre sonra. "Sadece hem senin hem de komutanın yeterli güvenceye sahip olmasını sağlıyoruz."

Zihnimde bu güvensizliği eğlendirmeye başladım, bu yüzden yüzümü ve vücut dilimi düşündüğüm gibi kilitlememiş olmalıyım. Stormer beni bu kadar kolay okuyabiliyorsa, hayır.

"Elbette," diyorum Ogdan'ın az önce kullandığı aynı küçümseyici tonda. Hatta bu ustaca gözlemi geçiştirmek için aynı küstah jesti kullanıyorum, şu anda kaburgalarımın arasına saplanmış ve göğsümü ağrıtıyor olmasına rağmen hedefi iskalamış gibi davranıyorum.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Daha önce olduğumdan daha kötü durumda değilim. Ama yine altı yaşındaymışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum, Enslee ve ben geride ve savunmasız bırakılırken muhafızların kardeşlerimi güvenli bir yere götürmesini izliyorum.

Bir kez daha *onlardan* biri olmadığımı hatırlıyorum. Ben Horde değilim. Aksini iddia edebilirler ama günün sonunda bana bunu göstermeye devam edecekler.

Beni eşit olarak görmüyorlar. Herhangi bir cevap alma ya da kendi hayatımda söz söyleme hakkım bile yok.

Ben bir
piyonum.

Başka bir şey
değilim.

Bu varsayımı yakında boğazlarına tıkacağım ama bu gece olmayacak. Yarın ya bir aksilik çıkmayacak ya da büyük ihtimalle biri beni öldürmeye çalışacak. Bu olduğunda "yeni muhafızlarımdan" kaçının altına işeyeceğini merak ediyorum. Yoksa cinayet girişimini planlayanlar onlar mı olacak?

Yine de kaba bir uyanış içindeler. Ölüm ve benim konuşulmamış bir anlaşmamız var. Birbirimizle flört etmeyi ve oynaşmayı severiz, ama bunu şirin tutarız ve asla *sonuna kadar* gitmeyiz.

Sandalyemden kalkıyorum ve hem Herm hem de Ogdan eski moda bir nezaket anlayışına bağlıymış gibi bana ayna tutuyorlar. Herm şüpheli görünüyor ve Ogdan'ın yüz hatlarına tedirginlik yerleşiyor ama bunun benim sorunum olmadığına hemen karar veriyorum.

"Uzun bir gün oldu. Başka bir şey var mı?" Sertçe soruyorum ama cevap beklemeden ejderha taşı kafesime doğru ilerliyorum.

Ben yaklaşırken Blay eğildiği yerden doğruldu ve ardından kalın tungsten bariyer aniden açılmadan hemen önce zırhlı kapının kilitlerinin açılma sesi odayı doldurdu.

Düz, kadınsı bir ses tonuyla. "Evinize hoş geldiniz Komutan Noctis, Kraliyet Kanadı ve Yetkili Ziyaretçi."

Döndüğümde Chastain ve Sondar'ın kendinden emin adımlarla büyük odaya girdiklerini görüyorum. Kalpleri Aeson, Farrow ve Karis'in arkadan geldiği muhafız kümesinin ortasında yer alıyor ama benim dikkatimi çeken komutanın *Yetkili Ziyaretçisi* oluyor.

Heykelsi ve çarpıcı bir görünüme sahip olan bu kadın, deniz mavisinin büyüleyici bir tonuna sahip kurnaz bakışları, kusursuz pürüzsüzlükteki bronz saçları, mükemmel pembe dudakları ve üzerine boyandığından emin olduğum elbisesiyle dikkat çekiyor. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama onunla ilgili bir şey içgüdüsel olarak beni geriyor. Denememe rağmen ne olduğunu hemen anlayamıyorum. Dilimin ucunda hissedebiliyorum, cevap düşüncelerimin çevresiyle alay ediyor. Onu yakalamaya, incelemeye çalışıyorum ama beni neyin tetiklediğini bir türlü kavrayamıyorum.

Ve sonra onun kokusu beni çarpıyor.

Keskin ve elektrikli, taze işlenmiş toprak notaları ve güneşte kurutulmuş hayvan postu - sanırım geyik ya da belki de geyik.

O bir sorcai.

Ve kokusundan anladığım kadarıyla aktif büyülerle silahlanmış.

Omurgamda uyarı fermuarları ve kafamın içinde çanlar çalıyor. Bakışlarımın üzerine kırmızı bir perde iniyor ve tehditkâr bir hırıltı göğsümü titretiyor.

O tehlikeli biri.

Burada olmamalı.

Ama sorun değil. Komutanın hatasını düzelteceğim. Onun küçük küstah kalbini hain bedeninden söküp atacağım.

30. BÖLÜM

Sorcai sürtüğünün yüzündeki dostça gülümseme, gözlerimiz karşılaştığında anında kayboluyor.

Dudaklarım hırlayarak geriye doğru sıyrıldığı anda onun deniz mavisi bakışlarını alarm dolduruyor ve ona doğru atılıyorum. Etrafımda irkilmiş bağırışlar ve çılgınca uyarılar duyuluyor ama ben bunların hepsini susturup sadece yakın tehdidi etkisiz hale getirmeye odaklanıyorum.

Odayı bir kükreme dolduruyor, ama benim mi yoksa başkasının mı, emin olamıyorum. Ejderham derimin altında dalgalanıyor. Sonsuza dek onu hapseden parmaklıklara acımasızca vuruyor, daha hızlı hareket etmem, daha hızlı öldürmem için yalvarıyor.

Ben de itaat ediyorum.

Sorcai'nin yüzünde dehşet parlıyor. Benden uzaklaşmak için sendeleyerek geri çekilmeye çalışıyor ama Karis'in iri bedeni kaçışını engelliyor. Boğazından bir çığlık yükseliyor. Belindeki bir şeyi bulmaya çalışıyor ama çok geç, çok yavaş.

Avıma uzanıyorum, neredeyse ona ulaştığımda içimde bir zevk patlaması yaşıyorum. Bu sorcai'nin damarlarındaki kan, yıllardır avladıklarım gibi şarkı söylemiyor ama yine de ölecek. İnime adım atmaya cüret ettiği anda hayatını kaybetti.

Siyah pullu zırh ve kaslardan oluşan bir duvar yoluma çıktı. Güçlü kollar beni sıçrayışımın ortasında yakalıyor ve sonra biri beni bedenimle hedefimden uzağa taşıırken yörüngem değişiyor. Hayal kırıklığımı haykırıyorum ve kurtulmak için çabalıyorum, ama bu sadece etrafımda zaten kreşendo yapan kaos kakofonisine katılan daha fazla gürültü.

"Çıkarın onu!" diye bağıyor biri.

"Chastain, kokuyu temizle!" diye emrediyor bir başkası.

Kimin ne bağırdığını takip etmiyorum, çünkü avım elimden alınıyor ve çok kızgınım. Tek gördüğüm kırmızı. Tek hissettiğim yok etme, koruma ihtiyacı. Öfkemden seken anılar, sorcai'nin içinde bulunduğum kraliyet kulesine saldırdığı ve herkesin öldüğü başka bir zamanı gösteriyor. Dudaklarımdan bir hırıltı dökülüyor ve sonra birden etrafımdaki her şey karanlığa gömülüyor.

Şok ve şaşkınlık, sorcai'yi sona erdirmek ve varlığına dair tüm kanıtları inden silmek için umutsuz bir dürtüyü durduruyor.

Beni bayılttılar mı?

Hayır. Hâlâ hissedebiliyor ve duyabiliyorum.

Aniden başlayan sessizliğe karşı nefeslerim gürültülü ve sert. Sıcak, mengeneğe benzer bir beden beni karanlığın derinliklerine taşırken etrafımı sarıyor. Beni içine hapseden kaslara karşı mücadele etmeyi bırakıyorum ve intikam çağrısı zihnimde sessizleşmeye başlıyor. Sorcai ve büyülerin kokusu kaybolup yerini daha derin, erkeksi ve bir parça kömürle yatıştırıcı bir şeye bırakıyor.

"Şşşt," diye derin bir ses beni rahatlatırken, içimden sinirli bir inilti dökülüyor. Kendimi dengesiz, bağısız hissediyorum ama nedenini bilmiyorum.

Yumuşak dudaklar boynumun omzumla birleştiği yere bastırıyor. Dokunuşa karşı savaşıyorum, sorcai'yi öldürmek için içimden bir savaş çılgılığı atıyorum ama beni tutan bu şeyden kaçış yok. Kollarım yanlarıma sabitlendi. Sırtım, boyun eğmeyen kaslı bir göğüsle aynı hizada ve işe yaramaz kıpırdanışlarımın Aeson'ı daha da azdırdığından eminim.

Bana sahip olanın o olduğunu biliyorum. Bu konuda sinirlenmek istiyorum ama aniden tek hissettiğim... tükenmiş olmak. Bir başka "*siktir git, bırak beni*" dalgasının anlamsız olduğunu kanıtladıktan sonra, sonunda pes ediyorum. Gök gürültüsünü andıran bir hırıltı sırtımda titreşiyor. Aeson'ın teslimiyetimi onaylaması dişlerimi sıkma ve yeniden harekete geçmek istememe neden oluyor ama onun sıcak bedeni ve gürleyen onayı karşısında savaşma isteğim kan kaybediyor.

"Bu daha iyi," diye mırıldanıyor Aeson, dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıyor. "Beni içine çek. Hisset beni. Güvendesin. Sadece biz varız. Burada başka kimse yok."

Her zengin ve yankılanan hece, kafam karışana kadar yanan öfkemi söndürüyor. Karanlık tarafından yutulan ve Aeson Noctis'in kollarına hapsoldüğüm her saniye kafamdaki öfke ve sis dağılıyor ve çok geçmeden

Az önce ne olduğunu sorguluyorum. Tepkimi anlamlandırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Sorcai'ler hiçbir şekilde en sevdiğim insanlar değildir ama varlıkları genellikle *bunu* tetiklemez. Dişi Lekeli değildi. Kan simsarı gibi kokmuyordu ya da Relacour soyuna ait değildi. Şiddetli tepki vermem için hiçbir neden yoktu ama yine de ejderham göğsümün ortasında ileri geri adım atarken, kanımdaki hafif ölüm çağrısını hissedebiliyorum.

Aeson'u içime çekmeye devam ettiğimde gerginlik yenilgiye dönüşüyor. Ciğerlerim onunla doluyor ve sanki güneşin ısıltılı ilgisine dayanmaya çalışan bir buz sütunundan başka bir şey değilmişim gibi eriyorum. Ama bir buz sarkıtının alev karşısında ne şansı olabilir ki?

Aeson'ın tutuşu hafifçe gevşiyor ve kendime bir anlık zayıflık izni veriyorum. O beni göremiyor. Ben de onu göremiyorum. Bir saniye durabilir ve sadece... olabilirim.

Başımı göğsüne yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Halhalına bakmak için buradaydı," diyor Aeson, burnunun ucu çenemin çizgisinde gezinirken. "Onu takmayı sevdiğini biliyorum ve sen hazır olmadan sihrin bitmesini istemedim. Burada bunu yaparken daha rahat olacağını düşündüm çünkü onun incelemesi için tılsımı çıkarman gerekecekti. Yanılmışım. Bir daha olmayacak. Sen aksini söyleyene kadar başka ziyaretçi yok."

Gözlerim birden açılıyor ve ona bakmaya çalışıyorum. Çenesindeki kırıksıklıkları ve dolgun dudaklarının kenarını zar zor seçebiliyorum. Özrü beni şaşırtıyor, ama daha çok beyanından duyduğum memnuniyet beni şaşırtıyor. Ziyaretçisi olup olmaması neden umurumda olsun ki?

Umurumda
olmamalı.

Umurumda
değil.

Yine de Aeson'un teslimiyeti göğsümdeki yıpranmış ve pürüzlü bir şeyi inkar edilemez bir şekilde yatıştırıyor.

Ejderham sonunda sakinleşiyor.

Aeson'ın ağzı omzumun üzerinden geçip boğazımın kenarından yukarı çıkıyor. İhtiyaç kanımı ısıtıyor ve son kan tutkumu da yakıp yok ediyor. Arzu kalçalarımın arasında birikiyor ve onları sıkıyorum. Aeson'ın göğsü genişliyor, beni koklarken göğüs kaslarının sert kasları sırtıma baskı yapıyor. Onaylayan bir gök gürültüsü daha ondan çıkıp içimde titreşirken, bir elini karnımda gezdiriyor ve kıcımlı sert uzunluğuna daha sıkı bastırıyor.

Bir iniltiyi ısırarak bastırıyorum ama Aeson kulağımın memesini ısırıldığında çıkan nefesi yakalayacak kadar hızlı değilim. Ateşle oynuyorum, hem de birden fazla şekilde. Komutandan uzaklaşmalı, mesafe talep etmeliyim. Ama şu anda bunlardan herhangi birini yapma düşüncesi yanlış geliyor ve ben yanlış hissetmekten çok yoruldum.

Gözlerimi yavaşça kırıştırdıkça, etrafımızı saran zifiri karanlık gölgelere alışmaya başlıyorum. Kanepeye benzeyen kasvetli şekilleri ve alanın karşı tarafında yatak olduğundan emin olduğum bir tanesini seçebiliyorum.

"Neredeyiz biz?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Odamda," diye cevap veriyor Aeson, nefesi bir kez daha kulağımı okşuyor.

Vücudumdaki her hücre aniden canlanıyor. Aeson'un devasa kollarının beni nasıl kucakladığının bir anda farkına varıyorum. İri avucunun karnıma yaptığı baskı bir anda odak noktamın en ön sırasına yerleşiyor. Saat beş yönündeki gölgesinin şakağıma sürtünmesi tamamen uygunsuz hissettiriyor ve yankılanan sesinin tonu hızla favori çalma listeme eklemek ve tekrar tekrar dinlemek istediğim bir şey haline geliyor.

Ağırlığımı onu korkutmuyormuş gibi beni tutuyor, varlığından başka hiçbir şeyle beni bastırmıyor ve bu çok iyi... ve *çok* kötü.

"Işıklar yüzde yüz yanıyor," diye sesleniyorum, Aeson beni her ne büyüsi altında tutuyorsa ondan kurtulmamı sağlayacak bir şoka ihtiyacım var.

O sorcai sürtüğü bir atış yaptı da ben mi fark etmedim? Beni uysal ve şaşkın kılacak bir şey mi?

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Aeson'un odası itaat etmiyor. Komutanın yüzüne yayılan eğlenceli gülümsemeyi hissedebiliyorum ama dikkatim başparmağının gövdemden çıplak teninde yay çizip üstümün alt eteğinin hemen altında durmasına çekiliyor - ki bu göğüslerimin alt kabarıklığına çok yakın ama yeterince yakın değil.

Aeson, "Işıklar yüzde elliye ayarlansın," diye emrediyor ve akkor ışık bir anda karanlığın mürekkep gibi iddiasını kovuyor.

Bir kez daha, Aeson'un isteklerimi kabul etmesinden hem rahatsız hem de memnun oldum. Ben ışık istedim ve şimdi ışık var. Misafirini şişlemek istedim ve artık misafir yok. İstedğim buydu ama neden bana boyun eğiyor ki?

"Seni yere indirirsem, başka birine saldıracak mısın?" diye soruyor ve sorusundaki eğlenme tonunu kaçırmak mümkün değil.

"Belki. Belki de saldırmam. Söylemesi zor," diye homurdanırken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmaya çalışıyorum. Ne yazık ki, kolu hâlâ bana sarılı ve

Bu yüzden ayaklarım yerden yüksekte sallanırken benimkileri yanlarımda asılı bırakmak zorunda kalıyorum.

Aptal gibi görünüyorum.

Neden ışıkları tekrar açmak istedim ki? Doğru ya, aydınlık beni filizle uğraşmaya daha az meyilli yapıyor.

"Ben iyiyim," diye hayıflanıyorum. "Tabii daha fazla sorcai ya da wyvern buraya hücum etmezse. Bir şeylerin geri gelmesini tetiklemiş olmalı," diyorum komutana küçümseyerek, bu tam olarak doğru olmasa da. İsyan gecesine dair görüntüler görmüştüm ama bu zaten başka bir şey tarafından tetiklendikten sonraydı. Yine de ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bir geriye dönüş. Elbette. Öyle olmalı," diye kabul ediyor Aeson ama ses tonundaki bir şey bunun doğru olduğuna inanmadığını düşündürüyor bana.

Beni ayağa kaldırıyor ve geri adım atmadan önce bir anlık bir tereddüt hissediyorum. Kasıtlı olarak ve yavaşça, uzaklaşırken ellerinin bedenimden kaymasına izin veriyor. Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum ve kanımın şehvetli temasla nasıl ısındığını görmezden geliyorum. Burun delikleri parlıyor, beni kokluyor ve nihayet aramıza birkaç metre mesafe koyarken gülümsemesi hınzır ve özür dilemez.

"Bu bir flashback'ti," diyorum, fiziksel mesafenin yanı sıra aramıza biraz duygusal mesafe koymak için.

"Elbette," diye tekrar kabul ediyor, ama yatıştırıcı ve kararsız.

"Bu ne anlama geliyor?" Hem kızgın hem de meraklı bir şekilde soruyorum.

Aeson'un gülümsemesi daha da genişliyor ve söylemek üzere olduğu şeyi duymak isteyip istemediğimi anında sorguluyorum.

"Önemli bir şey değil Pençe. Ejderhaların bu tür durumlarda bölgesel duygular hissetmesi son derece normaldir. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Kaşlarım çatıldı.

"Bu tür durumlar mı?" Yavaşça tekrarlıyorum.

Bana yaklaşıyor ve göz teması kurabilmek için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. Kahretsin, çok iri.

"Evet, Pençe, *bu* tür durumlar," diye onaylıyor, elini kaldırıp parmaklarının arkasını hafifçe yanağımda gezdiriyor.

Ne demek istediğini anlayınca irkiliyorum.

"Bekle," diyorum ondan uzaklaşırken. "Sence o sorcai'nin peşinden gitmemin nedeni... sana karşı toprak duygusu mu?"

Aeson'un yüzündeki mizah ifadesi siliniyor. "Sanmıyorum Claws, biliyorum. Daha önce de bölgesel gösteriler görmüştüm. Diğer ejderhaların etrafında büyümüş olsaydın sen de görürdün. Tam olarak böyle oldu."

Diğer ejderhalarla birlikte büyüdüğümü söylediğinde irkildim ama hemen silkindim. "Eminim senin için kavga eden kızlardan sen de payına düşeni almışsındır ama dışarıda olanın bu olduğunu düşünüyorsan aşırı şişmiş egon seni yanıltıyor." Büyük odanın olduğu yönü işaret ediyorum.

Aeson'ın homurtusu inanılır gibi değil ve kollarını göğsünde kavuşturarak benim inatçı duruşumu yansıtıyor. "Bunu kabul etmene ihtiyacım yok Pençe. Ne gördüğümü biliyorum. Diğerleri de öyle."

Kanadından bahsetmesi beni daha da sinirlendiriyor ve odalarımızı birbirine bağlayan kapıya doğru yürürken boğazımdan sinirli bir hırıltı yükseliyor. Bu anlamsız konuşma sona erdi.

"Küstah, kibirli pislik" diye homurdanıyorum kendi kendime.

Neden Aeson Noctis'e karşı bölgeci duygular besleyeyim ki? Horde'dan olabildiğince uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyorum. Evet, onu öptüm ama sadece bir öpücüktü. Bir anlık zayıflık, başka bir şey değil. Horde'dan nefret ediyorum. *Ondan*, babasından, ağabeyinden ve halkımın katledilmesinden ve acı çekmesinden faydalanan herkesten nefret ediyorum. Beni buraya isteğim dışında getirdiklerini hatırlamıyor mu? Onun koca Burner kışını büyütmek şöyle dursun, kalmak için bile savaşmayacağımdan eminim.

Kapıya doğru yarı yoldayken iri bir el kolumu sarıyor ve beni kaçmaya çalıştığım yöne doğru döndürüyor. Aeson'ın tutuşunu kırmak için hamle yapıyorum ama lanet ejderha benden hızlı ve güçlü, iki bileğimi de kavırıyor. Uzuvarımı geri almak için bildiğim her hareketi deniyorum ama her kafa vuruşu, tekme, bükme, vuruş ve vücut kontrolü başarısız oluyor.

Çenemi sıkıyorum ve Aeson'a öldürücü bir bakış fırlatıyorum ama bu onu en ufak bir şekilde bile korkutmuyor. Gitmesine izin vermesinin tek yolunun bunu istemesi olduğu çok açık. Bu ya da onu darbeli bir yayla vurmam, ama onlardan yeni çıktığım için, sadece lanet bir noktaya değinmek için kolumu kemireceğim gibi görünüyor.

Bana doğru adım atıyor ve ben de duvara çarpana kadar geri çekiliyorum.

"Kanıt mı istiyorsun, Claws? Tamam, seve seve sağlarım," diye homurdanıyor ve ne kadar denesem de beni etkiliyor.

Beni etkilemesinden *nefret ediyorum*.

Gözleri benimkilerle aynı seviyeye gelene kadar eğiliyor ve bakışlarından ya da bakışlarını dolduran yoğunluktan kaçış yok.

"Seni harekete geçiren onun varlığı mıydı yoksa kokusu mu?" diye soruyor, beni izliyor, inceliyor, mavi gözleri soruyla daha da parlıyor. "Tahminimce koku. Genellikle ilk başta daha hassas olduğumuz şey budur. Kırmızıyı gördün mü Claws? Göz açıp kapayınca kadar onu öldürmenin yüzlerce yolunu hayal ettin mi? Sen söylemeden önce vücudun hareket etti mi?"

Burnunun ucunu burnuma dayıyor ve geri çekilmesi için ona hırlamak mı yoksa susturmak için ağzını talep etmek mi istediğimi bilemiyorum.

"Seni ne sakinleştirdi, Syphon'um? Görüşünü kaybetmek mi, manzara değişikliği mi, yoksa ben mi? Dokunuşum mu? Kokum mu? Mükemmel kıkına bastıran sert aletim mi? Şu an elimi pantolonunun içine uzatsam, benim için ıslanır mısın, Claws? Benim için damlar mısın? Bu amcığınla oynadığımda ne tür sesler çıkaracaksın? Öğrenelim mi?"

Hay sikeyim. Sanırım öğrenmek üzereyiz.

Arzu sinapslarımı kızartıyor ve özlem beni Aeson'un elimi pantolonumun üzerinden aşağıya doğru yönlendirmesine bağlıyor. İkimiz de kalçalarımın arasına girene kadar parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. Nefeslerim hızlı ve muhtaç. Meme uçlarım sertleşti, göğüslerim ağırlaştı ve tenim, nefesinin boynumda dans edişi ve köprücük kemiğimde titreyişi karşısında fazlasıyla hassas. Sözleri beni kabul etmek istemediğim bir gerçeğe yaklaştırırken avuç içlerimizi klitorisime sürüyor.

Benden yumuşak bir inilti kaçıyor ve Aeson'un bilmiş gülümsemesi karşılık olarak büyüyor. "Mmmm, aynen böyle," diye fısıldıyor alnına bastırırken müstehcen bir şekilde

benimkine karşı. "Benim için güzel ve hazır ol. O zaman inatçı inkarını sikmeden önce seni yalayıp temizleyeceğim."

Elim daha sert bastırıyor ve klitorisime karşı ritmik dairelerin hızı artmaya başlıyor. Bunu o yapıyormuş gibi davranıyorum ama benimki de olabilir. Bu gerçekten kötü bir fikir, ama tıpkı daha önceki öpüşmemiz gibi, durdurulamayacak kadar iyi hissettiriyor. Buraya getirildiğimden beri gergin ve gergin olmaktan başka bir şey yapmadım ve bir saniyeliğine bile olsa çözülme fikri, uzaklaşmak için çok cazip.

Küçük bir mola verebilirim, tüm bu korku, öfke ve baskı altında ezildiğimi hissetmeden bir süre nefes alabilirim, o zaman her şeyi toparlayıp devam edebilirim.

"Kahretsin," diye inliyorum doruk noktam oluşmaya başlarken.

"İşte orada, Syphon'um," diye mırıldanıyor Aeson. "Benim için açıl, güzelim. Teslimiyetinin uyluklarından aşağı damladığını görmek istiyorum."

Başım geriye düşüyor ve birleşik dokunuşumuzun ve onun iğrenç sözlerinin yükselen gelgitine biniyorum. Birden, odanın içinde sert bir vuruş duyuldu. Ses beni serbest bırakma arayışından ürkütüyor ve başım kapıya doğru dönüyor. Aeson'un hırıltısı uğursuz ve tehlikeli. Ve bu beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyor, ama sonra eli kalçalarımın arasında duruyor ve hevesle beklediğim orgazm uçup gidiyor.

"Ne?" Aeson başını benimkinden kaldırıp kapıya ve bizi bölmeye cüret eden her kimse ona doğru hançerler fırlatarak tersliyor.

"Konsey'le toplantınız on dakika içinde başlıyor," diyor Karis kararsızca.

Görünüşe göre kısa çöpü büyük adam çekti.

Aeson'ın sinirli iç çekişi ateş içindeki tenime değiyor ve aramıza birkaç santim mesafe koyuyor. Kendime gelmek için tam da ihtiyacım olan şey bu. Sadece onun kokusuyla doymuş olmayan havayı soluyorum ve bu, şu anda ne kadar aptalca davrandığımı fark etmeme yardımcı oluyor.

Fikrini değiştirip aramıza koyduğu mesafeyi silmeden önce, Aeson'ın beni duvara yasladığı yerden kayarak çıkıyorum. Bana izin verdi. İçimden bir ses hem rahatladığımı hem de hayal kırıklığına uğradığımı söylüyor. Bu düşüncenin ikinci kısmını hemen yüzüme vurup kıyafetlerimi düzeltmeye ve kendimi toparlamaya odaklanıyorum.

Aeson'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama onlarla buluşmaya cesaret edemiyorum. Bu çok yakındı.

Çok yakındı.

Telaş içinde ve aynı anda hem kendime, hem hain bedenime, hem de Scion'a kızgın bir şekilde gitmek için dönüyorum. Buradan çıkmalı ve Aeson Noctis'ten olabildiğince uzağa gitmeliyim. Ama aniden gözüme ışıltılı bir şey çarpıyor ve adımlarım kendime rağmen yavaşlıyor. Karşı karşıya olduğumuz duvar, duvar değildi. Daha önce yanındayken öyleydi, ama üzerinde bir çeşit gizlenme teknolojisi olmalı, çünkü şimdi raflar ve... hazineyle dolu cam kaplı bir dolap.

Vay anasını, bu Aeson'un hazinesi olmalı.

Hemen kendime başka tarafa bakmamı söylüyorum. Bir ejderhanın hazinesi dalga geçilecek bir şey değil ama bakışlarımı rafların tam ortasında duran şeyden çekemiyorum. Sonra beni daha da yaklaştıran adımlarımı durduramıyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir tür mücevherli çiçek, ama nefes kesici çiçek sanki en derinlerden koparılmış gibi görünüyor

uzayın ta kendisi. Parıldayan, kristalleşmiş yıldızlar taç yapraklarının narin yüzeyini benek benek süslüyor ve ortadaki ercik ancak küçük bir galaksi buketi olarak tanımlanabilir.

"Bu bir takımyıldızı zambağı," diyor Aeson bana ve o yaklaştıkça ben donup nefesimi tutuyorum. "Büyükannemindi. Onun hazinesinin gururu. Küçükken onu her ziyaret ettiğimizde saatlerce ona bakabilirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, başka türlü bu tür yumuşak düşkünlüklere eğilimli olmamasına rağmen, bana her zaman izin verirdi."

Aeson'a doğru bir bakış fırlatıyorum, ama hiç şüphesiz değerli olduğunu düşündüğü bir şeye imrenerek bakmamdan dolayı korumacı ya da kırgın görünmüyor.

"Kendi kuleme taşındığım ve kendi hazinemi resmen kurduğum gün bunu bana hediye ettiğinde kimse benim kadar şaşırmamıştı. Nutkum tutulmuştu. Hiç bu kadar heyecanlı hissetmemiştim ve her an bana bir hata yaptığını söyleyip geri alacağından bu kadar endişelenmiştim. Ama onu ellerime tutuşturdu ve ardından her ejderhanın hayatını değer vereceği, saygı duyacağı ve koruyacağı hazinelerle doldurmayı hak ettiğini söyledi. Saçlarımı yüzümden çekip yanağımı okşadı ve bir gün bu nefes kesici çiçekten çok daha değerli bir şey keşfedeceğimi söyledi. Ve o gün geldiğinde, ancak o zaman beni ne kadar sevdiğini anlamaya başlayacaktım, çünkü sevgili takımyıldızı zambağına hayranlık duyduğumu ve onu takdir ettiğimi görmek ona çiçeğin kendisinden daha fazla neşe ve memnuniyet getirdi."

Yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Noctis Matriarch ile hiç tanışmadım ama onun sert ve vahşi kişiliği Scorch'ta bile efsaneleşmişti.

"Annemden kısa bir süre sonra öldü," diyor Aeson, sesi giderek yumuşuyor ve hüzünleniyor.

Kraliçe hakkında bir şeyler duyduğumu ve üçüncü bir erkek çocuk dünyaya getirmeye çalışırken nasıl öldüğünü hatırlıyorum. Bebek de başaramamıştı. O zamanlar bu bilgi Noctis monarşisi hakkındaki dosyalara eklenmiş bir bilgiden başka bir şey değildi. Ama şimdi burada, Aeson'a bu kadar yakinken, onun sıcaklığını ve üzüntüsünü hissedebiliyorum, bu her şeye bir gerçeklik unsuru katıyor. Birdenbire komutanın yaşadıkları ve hissettiği keder sadece bir istihbarat değil, hikayesinin bir parçası, kim olduğunun bir parçası oldu. Ve olanları duyduğumdan beri ilk defa onun kaybettiklerini hissediyorum.

Her birimizin hayatında bizi gerçekten seven sınırlı sayıda insan vardır. Bu sevgi bizi hayatın soğukluğuna karşı ısıtır. Bize yol gösteren ve bizi güçlendiren bir ışıktır ve onu kaybetmek bizi daha sönük, hayatlarımızı daha karanlık bırakır.

Bir süreliğine kendimi o kara uçurumda kaybettim. Ama zambak takımıyıldızının yaprakları gibi, karanlığında iğne ucu kadar ışık benek benek yol almaya başladı. Kız kardeşim. Diğer Syphons'lar. Hepimizi koruyup yetiştiren wyvernler.

Komutanın önümdeki cam bölmedeki yansımasını inceliyorum. Bakışları kederli ve gözüme çarpan güzel çiçeğe sabitlenmiş. Başını kaldırıyor ve bakışlarımız camda buluşuyor. Birbirimize bakıyoruz ve bir saniyelik bir titreşim için her şey... gibi geliyor.

"Özür dilerim," diyorum ama tam olarak ne için özür dilediğimi bilmiyorum.

Onun kaybı için mi üzgünüm? Onun üzüntüsü için mi? Benimki için mi? Oynadığımız bu boktan oyun için mi? Yoksa gerçekten yapmak için burada olduğum şey için mi?

Ağzının kenarlarında hüznü bir gülümseme beliriyor. "Olma. Nadiren yaptığı aşk ilanından sonra beni kafamın arkasına kelepçeledi ve bunu kırmamamı söyledi."

İçimden küçük bir kahkaha yükseliyor ve bakışlarımı vitrinden çekip geri adım atarak doğruluyorum. Aeson el sallıyor ve bir kez daha cam raflar ve içlerindeki ışıltılı koleksiyonlar ejderha taşından bir duvarın arkasında kayboluyor.

Bu tür bir teknolojiyi daha önce görmemiştim. Duvar sağlam gibi. Ona vuruyorum ve içi boşmuş gibi bile gelmiyor. Burada oyulmuş taştan başka bir şeyin var olabileceğine dair en ufak bir ipucu yok.

Babamın zamanında böyle bir hazine teknolojisi var mıydı bilmiyorum. Belki de yoktu, belki de babam eski kafalıydı. Yaşlı varlıklar böyle olabilir, güvensiz ya da değişime dirençli. Babamın hazinesi için hecelenmiş bir gardırob vardı ama buna da şükür, yoksa dünyamızın sona erdiği gece Enslee ve benim saklanacak bir yerimiz olmazdı.

Aeson, düşüncelerimizin farklı zamanlara ve yerlere gittiği bir başka uzun anın ardından bana "Gitmem gerek," diyor.

Boğazımı temizleyip ona başımı sallıyorum ve sonra bir kez daha odalarımızı ayıran kapıya doğru ilerliyorum. Giderken Aeson'ın odasının benimkinin aynısı olduğunu fark ediyorum. Yatak aynı duvara sabitlenmiş, aynı oturma alanı ve dışarıya açılan büyük kemerler. Onun mekânı daha erkeksi, daha koyu ahşaplar, daha

deri, iri yarı birinin rahat etmesi için yapılmış daha büyük mobilyalar.

"Bu iş bitmedi Pençeler. Devam edecek," diye sesleniyor Aeson arkamdan, ben topuzu çevirip mekânlarımızı ayıran kapıyı açarken. Şimdiye kadar hep kapalı kalmış bir kapı.

Onun odasından benimkine adım atarken bunu anlamamaya çalışıyorum.

"Yarın Adlandırma'da görüşürüz," diyor bana, bu ifadedeki vaat ve uyarı kışkırtıcı bir ipte sallanıyor.

Cevap olarak tek kelime etmeden ya da omzumun üzerinden bakmadan kaçıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve alnımı üzerine oyulmuş ejderhalara bastırıp iç çekiyorum.

Bu da neydi böyle? Diye soruyorum ama tabii ki cevap gelmiyor.

Aeson ve ben asla düşman olamayız. Bunu henüz bilmiyor olabilir ama bu sadece bir zaman meselesi. Evet, o parlak ve sıcak yanıyor ve benim kırık ruhumun soğuk ve karanlık kısımları bu sıcaklığı arzuluyor ama bu asla işe yaramaz. Bir güve ateşe olan aşkından asla kurtulamaz. Buz her zaman güneşe boyun eğecektir. Ve ben asla Aeson Noctis'in eşi olamam, hele ki onun hesaplaşması olmak için buradayken.

31. BÖLÜM

Gökyüzü kırmızı bir savaş alanı. Sanki gündüz geceyle savaşıyor ve aralarındaki öfke alacakaranlığı kızıl, yakut, pas ve vermilyon renklerinde yarıklarla kaplıyor. Günün son ışığı uzanabildiği kadar uzanıyor, ancak gecenin baskıcı iddiası çok güçlü olduğunu kanıtlıyor. Alacakaranlığın umutsuz ışıltısını boğuyor, savaşın yeniden başlayacağı yarına kadar son umudunu da çalıyor.

Odamın bitişiğindeki korkuluksuz balkondaki yerim, günün ölümünü izlemek için mükemmel bir yer. Paragon Şehri'nin ışıkları göz kırıp cesaretlerini alevlendirirken huzur içinde oturuyor ve kanlı mücadeleyi izliyorum. Görüntü, olacaklar için uygun gibi geliyor.

Parmağımdaki iletişim yüzüğü beklenmedik bir şekilde çalıyor ve bu ses beni ürkütücü düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Onu taktığımı neredeyse unutmuştum. Gümüş kordon ince ve üzerine küçük çiçekler oyulmuş. Yüzüğün üst kısmında, teknolojinin bulunduğu yerde düz siyah bir oval yer alıyor. Süslü ve zarif ve anlamaya zahmet edemeyeceğim bir sürü şey yapıyor, ama Lorn'dan daha azını beklemiyorum. Prenslerin evcil hayvanı için sadece en iyinin en iyisi.

Yüzük aynayla aynı anda geldi ama Syphon Glass'ı çözmeye o kadar dalmışım ki dikkatim dağıldı.

Doğrulup saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım, yüz hatlarımı sıkılmış ve hiçbir şeyi umursamayacak kadar zengin görünecek şekilde düzenledim. Bunu nasıl yaptığıma çok dikkat etmeli ve bu aramayı izleyeceğinden emin olduğum kişinin dikkatini çekecek bir şey yapmadığımdan emin olmalıyım.

Gelen çağrıya cevap veriyorum ve Nixy'nin yüzü yüzüğün üstündeki düz siyah ovalin üzerinde beliriyor.

"Beklettiğim için özür dilerim ejderha dişi. Seninle iletişime geçmemi isteyen mesajı yeni gördüm," diyor Nixy kibarca, ama mavi-elmas bakışları beni içine çekerken keskin.

Güzel, bir şeyler olduğunu biliyor. Şu anda bir iletişim cihazına erişimimin olması muhtemelen büyük bir ipucu.

"İsimlendirme için giyeceğin elbiseyi konuşmak ve yarınki planın üzerinden geçmek için uygun bir zaman mı?" diye soruyor, ses tonunda bu görüşmede yalnız olmadığımızı anladığını hissettirecek kadar itici bir ton var.

"Evet, şimdi seninle konuşabilirim. Her şey nasıl gidiyor?" Nixy'ye ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu açıkça söylemeden ona tam olarak ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu nasıl söyleyeceğime dair planım üzerinde çalışarak yumuşak bir şekilde soruyorum.

"Görünümün bir araya gelişi beni heyecanlandırıyor," diyor Nixy, sesi gerçekten coşkulu geliyor. "İlk başta bir yön bulmakta zorlandım ama sonra aklıma geldi." Gülümsemesi kibarlıktan arsızlığa dönüşüyor. "Son provamızda bahsettiğin *tırtıldan kelebeğe* temasını seçtim. Hâlâ yapmam gereken işler var ama görmek istersen sana göstermekten mutluluk duyarım."

Ona el salladım. "Hayır. Her şey bittiğinde ve kaçmanın hiçbir yolu olmadan içine hapsedüğümde görmeyi tercih ederim. Ama elbisenin çok yaklaşan ya da beni dansa kaldırmaya cüret eden herkese lazer atmasını sağlamanın bir yolu varsa, söz *veriyorum* kısa sürede en sevdiğim elbise olacak," diyorum yarı şaka yarı umutla.

Nixy gülüyor. "*İlk Dans* heyecanı mı yaşıyorsun?"

"Eğer dans etme ya da Horde soylularıyla sosyalleşme fikrinden tamamen tiksilmek heyecan olarak sayılıyorsa, evet, burada *tamamen* heyecanlıyım."

"Ne beklemen gerektiğini anlatan oldu mu?" Nixy soruyor, gülümsemesi eğleniyor ama güzel gözlerindeki bakış endişe ile kırılmış.

"Hem evet hem hayır. Her şeyin çok süslü ve resmi olduğunu biliyorum. İsim Verme Günü'nün daha çok bir doğum günü gibi olacağını düşünmüştüm. Ama bu bir kutlama değil. Tek yaptığının bir gösteri midillisi gibi etrafta zıplamak olduğu garip bir gösteri. Artık geçerliliği kalmamış geleneklerle dolu, sıkıcı bir geçmişe sahip eski bir geçiş töreninden başka bir şey değil. Ama görünüşe göre hediyeler alıyorum, yani bu da var."

"Kulağa... eğlenceli geliyor," diye takılıyor Nixy, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Her neyse, hazır seni hatta yakalamışken, seni son gördüğümde talep ettiğim şezlong kıyafetini merak ediyordum," diyorum ona, bu tür bir şey hakkında hiç konuşmadığımızı gayet iyi bilerek. "Uyumakta zorlanıyorum ve bahsettiğim kumaşı bulup bulamadığınızı merak ettim. Tanıdık bir şeyle uyumaya çalışırsam kendimi daha rahat hissedebileceğimi ve bunun yardımcı olacağını umuyorum."

Nixy bir an duraksıyor, ben de nefesimi tutuyorum, verdiğim ipuçlarını anlamasını umuyorum.

"Evet, buldum," diye cevap veriyor bir süre sonra. "Ama istediğin gri rengi bulamadım; sadece siyah, yeşil ve turuncunun izini sürebildim."

Benim ilkel kodumu kendi koduyla eşleştirdiğinde içimi bir rahatlama kaplıyor. Siyah, Scorch'un rengidir. Turuncu ve yeşil Enslee'nin ve benim en belirgin özelliklerimiz: saçlarımız için turuncu, gözlerimiz için yeşil. Kırılmaz bir kod değil ama böyle bir durumda işe yarar.

"Sorun değil, bunlar sadece uyumak için. Siyah, yeşil ve turuncu mükemmel," diye tekrarlıyorum, anında hafiflemiş hissederek. Uyku *sorunundan* bahsetmenin ve *tanıdık* bir şeyler bulmak için *yardım* istemenin Nixy'nin benimle aynı fikirde olmasını sağlayacak doğru ipuçları olmasını umuyordum ama iş bu tür gizli işler çevirmeye gelince ne yöne gideceğini asla bilemezsiniz.

"Bunlara hemen başlayabilirim. Bu gece sana göndermemi ister misin, yoksa yarın daha mı iyi olur?"

"Yarın olur," diye teminat veriyorum, yardım talebimin acil olmadığını ve işleri ayarlamak için zamanı olduğunu bildiriyorum.

Nixy anlayışla başını sallıyor.

"Elbisemi almaya geldiğimde her şeyi alabilirim," diye ekliyorum, daha önce kullandığı ve muhafızlarım fark etmeden konuşmamızı sağlayan teknolojiyi kurabileceğini umarak.

"Aslında ejderha dişi, yarınki toplantıdan önce kalede giydirilmen istendi," diyor bana eşit bir şekilde, ama bakışlarındaki gerginliği görüyorum.

"Ama kaleye gelemezsin," diyorum, neden birdenbire gitmemi istemediklerini düşünmeye çalışırken kafam karışıyor.

Belki geçen sefer o adam ve kamerayla olanlar yüzündendi, belki de Lekeli yüzündendi. Orada olduklarına dair, hepimizin aldığı o kısa çürüme kokusu dışında hiçbir zaman kesin bir kanıt bulamadık.

"Endişelenme ejderha dişi. Montaj için ben orada olacağım ve Azo da seni hazırlayacak. Seni hazırlamak için bolca vaktimiz olacak.

ve akşam giyeceğin elbisenin mükemmel olduğundan emin olmak için."

Gergin bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. Nixy'yi şahsen görmeyi tercih ederdim, özellikle de kız kardeşime göndermem gereken mesajın içeriği hassas olduğu için. Ama Azo ile idare edebilirim. Sonuçta uyarımın Enslee'ye nasıl ulaştığı önemli değil, sadece ulaşıp ulaşmış olması önemli.

"Hiç endişelenme ejderha dişi, yarın için ihtiyacın *olan her şeye* sahip olduğundan emin olacağız. Bana ve Azo'ya güven, her şeyin sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesini sağlayacağız," diyor.

Nixy bir şey söylememi, kabul etmemi ya da telefonu kapatmamı bekliyor. Söylemeliyim ama aniden söylemek istemiyorum. Belki de bugün, kasalardaki inanılmaz keşfime ve Lorn'la kaydettiğim ilerlemeye rağmen beni sandığımdan daha fazla etkiledi. Sonrasında Aeson'la olanlar beni en hafif tabirle şaşırttı. Buna bir de Vitric Port'u nasıl kullanacağımı hatırlamak için harcadığım son birkaç saati ve ardından gelen flashback'leri silkelemeyi eklediğimde kendimi fazlasıyla üzgün ve... yalnız hissediyorum.

Bu aptalca. Cevaplara hiç olmadığımız kadar yakınım. Wistan ve Lekeli'nin beni hapsettiği kafesten çıktım, iyileşiyorum, güvendeyim -şimdilik- ama yine de her an ters gidebilecek bir hokkabazlık gibi geliyor.

Nixy'nin gözlerine bakıyorum ve tek düşünebildiğim Ren'i ne kadar özlediğim ve onun burada olmasını dilediğim.

"Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim, ejderha dişi?" Nixy temkinli bir şekilde soruyor. "Hayır, özür dilerim. Sadece yorgunum. Muhtemelen erken yatmalıyım.

Yarın uzun bir gün olacak," diyorum ona umursamaz bir tavırla.

Yüz hatları nazik bir anlayışla doluyor ve bir saniyeliğine iletişim ekranından bana bakan küçük kız kardeşi değil de Ren'miş gibi davranıyorum.

"Dayan, ejderha dişi. Gecenin en karanlık olduğu anda bile şafağın sökeceğini biliyorsun. Sen farkına varmadan her şey bitmiş olacak."

Başımı salladım ve ona yarım bir gülümseme verdim. "Doğru. Belki de çok uzun zamandır karanlığa bakıyorum ve artık ışığı aramanın zamanı geldi."

Sözlerim beni aşk, ışık ve onları kaybettiğimizde ne olacağı hakkındaki önceki düşüncelerime geri götürüyor. Aklıma Aeson'un yüzü geliyor, ama onu çabucak bir kenara itiyorum.

"Görmek için ihtiyacın olan alevleri yak, ejderha dişi," diyor Nixy eşit bir şekilde. Cevap gülümsemem minnettarlık dolu ve Nixy de bunu yansıtıyor.

"Bu arada, talep ettiğin lazerler konusunda ne yapabileceğime bakacağım," diyerek göz kırptıyor ve ben de gülüyorum. "Biraz dinlen. Ben seninle konuşacağım.

Yarın görüşürüz."

Veda etmeden telefonu kapatıyorum ve bakışlarım bir kez daha gökyüzüne dönüyor. Kendimi daha iyi hissetmeliyim. Nixy Enslee'ye bir mesaj iletecek. Her şey sorunsuz geçti ve söylediğimiz herhangi bir şeyin bizi dinleyen herhangi birinin şüphesini tetikleyeceğinden şüpheliyim. Ama bir anda, telsizimdeki numara tuşunu açıp Enslee'yi hemen arama dürtüsüyle savaşıyorum.

Arayamayacağımı biliyorum. Koca bir bebek gibi davrandığımı ve kendim için üzüldüğümü biliyorum. Ama bugün geçmişte çok fazla zaman geçirdim. Altı yaşındaki Enslee'yi görmeden duramıyorum, dehşete düşmüş, babamızın yazıtlı gardırobundan çıkıp kulesinden bir çıkış yolu ararken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

Uzaklardan gelen bir kükreme beni lanetli düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Küçük bir ejderha grubunun Talon's Reach'in en yüksek tepeleri üzerinde dans edip dalışını izliyorum. Yorgunluk üzerime çökerken elimi yüzümde gezdiriyorum. Kız kardeşimle konuşmak istiyorum. Onun iyi olduğunu kendim görmeliyim. Ama şu anda yapabileceğim en yakın şey, odamda asılı duran Sifon Camı'nın önüne geri çekilmek ve ona bakarken kendime değil de Enslee'ye bakıyormuşum gibi davranmak.

Sanırım iyi haber, artık bir Vitrik Port'un nasıl kullanılacağını ve neler yapabileceğini hatırlıyor olmam. Kötü haber ise kâbuslarımın yakın zamanda düzeleceğini sanmıyorum. Bugün yaşadığım travma sırasında açtığım onca kapı ve pencereden sonra.

Yerden kalkıyorum, kalkarken duvara yakın durmaya dikkat ediyorum. Kemerli devasa açıklığı dolduran şeffaf bariyerden geçtiğimde sıcaklık üzerimi örtüyor. Odamdaki uzun şömine yanıyor ve Ogdan en son beni kontrol etmek için buraya geldiğinde mi yaktı yoksa oda daha soğuk bir sıcaklığa düştüğünde açılmaya mı programlandı bilmiyorum. Her iki durumda da açık bırakıyorum, sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Odadaki geniş oturma alanına doğru ilerliyorum ve video ekranının kumandasını alıp açıyorum. Yüksek sesli bir reklam başlıyor ve akşamdan beri içinde oturduğum sessizliği anında bozan gürültü kakofonisi karşısında irkiliyorum. Sesini kısmaya zahmet etmiyorum. Gürültünün mükemmel seviyesi.

Buraya geldiğimden beri her gece televizyonumu açık tutuyorum ki hareketlerimi maskeleye, kâbus kaynaklı çılgınlıklarımı susturmaya ve Aeson'un Kanadı'nı geceleri odamdan gelen beyaz gürültüyü görmezden gelmeye şartlandırmaya yardımcı olsun. Gizlice kaçmam gerektiğinde gürültünün beni gizlemesine yardımcı olmasını istedim ama

Şimdi Syphon Glass ile yapmam gereken şey için mükemmel bir pelerin olacak.

Video ekranındaki reklam bitiyor ve yaklaşan Kan Ayini ile ilgili bir haber odayı dolduruyor. Odanın ana kapısına doğru yürürken, gözlerimi güzelce kızarana kadar ovuşturarak sesi kapatıyorum. Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı bakıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde Ogdan'ın nöbet tuttuğunu görüyorum. Blay'i bekliyordum ama belki de mola vermiştir. Ogdan'ın gri gözleri benimkilerle buluşmak için dönüyor ve saçlarının ilk tanıştığımızda olduğu gibi örülmüş olduğunu fark ediyorum.

Duraksıyorum. Daha önce konuştuğumuzda bordo saçlarını örmemişti. Saçlarını sadece Kanat bir yere konuşlandırılacağı zaman ördüğü izlenimini edindim. Ama son dakikada bir seyahate çıkmayacaklarsa, bu yarınki isim verme törenim için. Bana söylediğinden daha fazla sorun bekliyor olmalı. Öyle olduğunu biliyorum.

"Erken mi yatacaksın?" Ogdan soruyor, bu soru beni tedirgin düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Evet. İyi geceler," diyorum ve o da bana sinir bozucu küçük bir selam veriyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa Gatlin bu gece nöbette olacak," diyor.

Geri adım atıp kapıyı kapatmaya başlayın.

Hmmm, Gatlin, Blay değil. Sanırım Blay bu gece yok.

Aklıma bir fikir geldi ve kapı aralığından geriye doğru eğildim.

"Gatlin'e söyle..." Tereddütle duraklıyorum. "Ona söyle, bu gece her zamankinden daha fazla kâbus görebilirim. Uzun bir gün oldu ve uğraşıyorum..." Yorgun bir nefes üflüyorum. "Crush zordu. Ona görmezden gelmesini söyle..." Arkamdan odayı işaret ediyorum ve Ogdan bana ciddi bir şekilde başını sallıyor.

"Ona söyleyeceğim, genç kız," diye yumuşak bir sesle beni temin ediyor, sesindeki tatlı tını bu ifadeye öyle bir derinlik katıyor ki neredeyse gerçekten ağlamak istiyorum.

Ona bir kez daha başımı sallıyorum ve başka bir şey söylemeden kapıyı kapatıyorum. Suçluluk duygusu içimde birikiyor, ama etrafa sıçrayıp içimi karmakarışık etmesini görmezden gelerek üzerine basıp geçiyorum. Neyim var bilmiyorum. Sifon Camı, Dört Katlı'daki planlarımda ilerlememe yardımcı olmak için tam olarak ihtiyacım olan şey, ama nedense mücadele ediyorum.

Kendimi toparlamalı ve bugün olanları geride bırakmalıyım. Kanat'ın ya da Noctise'lerden herhangi birinin beni manipüle ettikleri için kendilerini kötü hissettiklerinden şüpheliyim. Ve beni manipüle ediyorlar. Bundan eminim. Ama ben de aynısını yapmaya çalıştığımda, ağzımda kurtulamadığım acı bir tat var ve tadı pişmanlığa çok yakın.

Ama Lorn suçluluk duygusunda ve işleri düzeltme isteğinde ne kadar samimi olursa olsun, bu ona güvenebileceğim anlamına gelmiyor. Ve Aeson ne kadar iyi hissetse de, bu benimle oynamadığı anlamına gelmez. Kendime ve Enslee'ye güvenebilirim. Eskiden bu listede daha fazla insan olduğunu düşünürdüm ama Lekeli ile olanlar bu temeli sarstı. Her halükarda, Dört Katlı'da bulunmamın bir sebebi var ve bu sebep Noctise'ler ve Kanatları ile iyi geçinmek değil.

Bazı cevaplar alma zamanı.

Buraya ne için geldiğimi bulmanın zamanı geldi... ya da daha doğrusu *kimin* için geldiğimi.

32. BÖLÜM

GEVŞEK SİYAH pantolonu ve saçlarımı gizlemek için yukarı çekebileceğim kapüşonlu bir üst giysiyi GİYİNİYORUM. Sifon Camı'nı etkinleştirdiğimde tam olarak ne bulacağımdan emin değilim. Bu geceki planım çoğunlukla çalışıp çalışmadığını ve çalışıyorsa nereye bağlandığını görmek. Bir yere bağlanacağımdan şüpheliyim ama kumar oynamaya değebilecek bir şeye rastlama ihtimalime karşı hazırlıklı olmak istiyorum.

Saçlarımı başımın üstünde karmakarışık bir yığın halinde bağlıyorum ve yastıklardan birinin altından bir cam parçası almak için yatağa doğru ilerliyorum. Daha önce *yanlışıklıkla* bir vazo kırmıştım ve bu parça ihtiyacım olan şey için yeterince keskin olmalı.

Kalbim göğsümde hızlı ama sabit atıyor. Adrenalin damarlarımı ısıtıyor ve bir an önce gitmek için duyduğum endişeli dürtüyü artırıyor. Bakışlarım odama açılan iki kapıya yöneliyor ve seçeneklerimi tartarken güçlendirici bir nefes alıyorum. Ana giriş, Aeson'un Kanadı'ndan gelen rastgele kontrollerden oluşan döner bir kapı. Kapı kilitli ama Kanat'ın anahtarı var ve iş kaçmadığımdan emin olmalarına gelince kapıyı kilitlemenin caydırıcı olmadığını erkenden öğrendim.

Şimdi aklımdaki soru şu: Bu gece kilitlesem mi?

Eğer kilitlersem, biri içeri girmeye çalışırsa Limanı kapatmak ve izimi kaybettirmek için ihtiyacım olan birkaç saniyeyi kazanabilirim. Ancak kilitlersem ve Ogdan ya da Gatlin bunu duyarsa, bu onları şüphelendirebilir. Eğer ilgilerini çekersem, şüphesiz programlarını değiştirip rastgele zamanlarda beni kontrol edecekler ve ben de mahvolacağım.

Artıları ve eksileri tartıyorum ve sonra kapıyı kilitleme riskini almamaya karar veriyorum. Gelişmiş duyma yetileriyle bunun Kanat'ı uyaracağından eminim ve bunun yakalanmama neden olma ihtimalinin Gatlin'in bu gece nöbet tutarken beklenmedik bir şekilde buraya girme ihtimalinden daha yüksek olduğunu düşünüyorum. Umarım, duygusal olarak işkence görmüş, kırmızı gözlü performansım Kanat'ı uzak tutar ve gece için bana biraz daha fazla mahremiyet verir.

Fikrimi değiştirip kendimi bunu yapmak için birkaç gün daha beklemeye ikna edemeden büyük aynanın karşısına geçip başparmağımın alt kısmını kesip açıyorum. Küçük yarığa kan doluyor ve çömelerek kanlı parmağımı aynanın sağ alt köşesine kazınmış çiçek armasına bastırıyorum.

Gözlerimi kapatıp Liman'ın çalışması için sessizce yalvarıyorum ve kabarmaya çalışan anıyı engellemeye çalışıyorum. Bana ve Ens'e sihirli aynaları anlatırken babamın sesinin hafif gürültüsünü zihnimde duyabiliyorum.

"Şuradaki sembolü görüyor musunuz kızlarım?" Babam, ilkini çevreleyen daha büyük bir çiçek gibi görünene kadar iç içe geçen altı dairenin ortasında oturan altı yapraklı bir çiçeği işaret ederken soruyor.

Enslee ve ben ikimiz de başımızı sallıyoruz.

"Tüm Vitric Limanlarını birbirine bağlayan ve Tenebrae olmayanların onları kullanmasını engelleyen şey bu," diye açıklıyor ve ben de sembolü ve önümüzdeki büyük aynayı incelerken hayretler içinde kalıyorum. "İki aynada da bu sembol olduğu sürece, onları casus camı gibi kullanabilirsin ya da onlarla bir telsiz gibi ileri geri iletişim kurabilirsin, ama Sifon Camı'nı kullanmanın en sevdiğim yolu bir Limandan diğerine seyahat etmek."

"Buraya gelmek için kullandığımız geçit gibi mi?" Enslee heyecanla soruyor.

Babam ona gülümsüyor ve başının üstündeki saçları düzeltiyor. "Aynen öyle, sadece Sifon Camı bir geçit kadar uzağa gitmenize izin vermiyor, ama Limanı kullanmak için bir sorcai'ye ihtiyacınız yok, sadece kanınıza ihtiyacınız var."

Küçük kız kıkırdamalarımız ve babamızın bize Sifon Camı'nı nasıl kullanacağımızı öğretip sonra da onunla kalenin etrafındaki her türlü şeyi göstererek oynadığımız oyunlar üzerine kapıyı aceleyle kapatarak anılardan sıyrılıyorum. Kanlı parmağımı, çoktan ölmüş güçlü bir büyücünün çoktan ölmüş bir atasına borçlu olduğu bir iyilik sayesinde özellikle Tenebrae soyu için yaratılmış ve anahtarlanmış olan sembole daha sert bastırıyorum.

Derin bir nefes alarak, kanın ve sembolün istediğim şeyi yapıp yapmadığını görmek için gözlerimi açıyorum. Camın yüzeyi dalgalandığında içimden bir nefes kaçıyor.

Lanet olası yıldızlar, işe yaradı!

Korkumun yerini huşu ve heyecan alıyor. Yuvarlanan camın yüzeyini bulanık bir görüntü doldurmaya başlıyor ve geçen her saniyede yavaş yavaş netleşiyor. Neye baktığımı anlamam bir anımı alıyor. Bir çeşit örtü, belki de tozlu bir örtü. Çerçevenin tamamını kaplayan beyaz genişliğin ötesinde herhangi bir ayrıntı seçip seçemeyeceğimi görmeye çalışıyorum, ama bu Limanın nerede olabileceğini ya da onu neyin engellediğini söyleyemiyorum.

Kanlı parmağımı ortadaki çiçekten kaldırıyorum ve onu çevreleyen eşmerkezli dairelerden birini izliyorum. Birdenbire dalgalanan camın yüzeyinde yüzen görüntü, sanki kanalı değiştirmişim gibi beyaz damla bezinden başka bir şeye geçiyor. Sanırım bir bakıma öyle de oldu.

Bronz çerçeveyi şimdi bir masa ve boş kitap rafları olan karanlık bir ofis dolduruyor. Bir an için alanı inceliyorum ve sonra kanalı tekrar tekrar değiştiriyorum. Kim bilir nerede bulunan birkaç rastgele porta daha bağlanıyorum, sonra insanları gösteren bir porta giriyorum.

Kendimi üç kadına bakarken bulduğumda eğilip saklanma dürtüsüyle savaşıyorum. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve beni bir şekilde görebileceklerinden endişelenerek tamamen hareketsiz kalıyorum.

Ama çılgılık atmaya ya da çıldırmaya başlamadıklarında ve daha önce olduğu gibi konuşmaya devam ettiklerinde, dikkatli bir nefes alıyorum ve yüzümü ele geçirmek isteyen gülümsemeyi bastırıyorum.

Sevinç içimde havai fişekler gibi patlıyor ve ağzımdan kaçmaya çalışan heyecanlı ciyaklamayı bastırıyorum.

Ben bu kadınları görebiliyorum ama onlar beni göremiyor.

Sihirli aynalar gerçekten işe yarıyor. Bu odada asılı olan Liman'a bağlıyım ve onların bundan haberi yok.

"Merak etme, Jess. İkiniz sonsuza dek süreceksiniz bir anlaşma yaptınız. Kral buna gölge düşürmeyecektir. O her kimse, muhtemelen düşündüğün gibi biri değildir," diyor beline kadar uzanan örgüleriyle güzel bir siyah kadın, ya küçük sarışına ya da parlak elma şekeri kızıl saçlı kadına güvence veriyor. Her ikisi de onun karşısındaki rahat koltuklarda oturuyor.

"Belki, ama bu sürpriz isimlendirme ve kraliyet ailesinin davranış biçimi babamı endişelendiriyor. Bir şey söylemedi ama ben söyleyebilirim," diyor bir ses, ama göremediğim birinden geliyor olmalı, çünkü aynada çerçevelenmiş kadınların hiçbiri konuşmuyor.

"Annem de tuhaf bir şeyler olduğunu düşünüyor," diye katılıyor parlak kırmızı makyajlı ve uyumlu saçları olan solgun kadın. "Dedi ki kral ve

Scionlar toplantılarını iptal ediyor ve bir konuda özellikle gergin görünüyorlar. Stilistim de Aeson Noctis'in çayırında onunla birlikte kalan bir dişi olduğuna yemin ediyor."

Parlak kırmızı kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyor ve diğer dişilere bilmiş bir bakış atıyor. Görebildiğim diğer kişi, platin sarısı saçlı olan, aniden koltuğunun kenarına kayıyor ve komplocu bir şekilde eğiliyor.

"Ben de Dasha ile aynı şeyi duydum," diyor sarışın diğerlerine. "Ama amcam bir kadının Thrasher Keep'te Scion'un Kanadı tarafından eşlik edildiğini görmüş. Kadının daha önce kokladığı hiçbir şeye benzemediğini söyledi." Biraz daha eğiliyor ve sesini dramatik bir şekilde alçaltıyor ama ben onu hâlâ duyabiliyorum. "Onun bir fae olduğunu düşünüyor."

Odayı bir süre sessizlik kaplıyor, sonra bir kez daha. Sarışın hariç herkes kıkırdamaya ve kahkahalar atmaya başlayınca kahkahalar aniden sessizliği yırtıyor. Neredeyse ben de onlara katılıyordum. Sarışın kaşlarını çatarak diğerlerine bakıyor, belli ki onların gülüşmelerinin odağı olmaktan hoşnut değil.

"Blair, Drameric'in etrafında gizlice dolaşan fae'ler olsa bile -ki yok, belirtmek isterim ki- kalenin etrafında scion'un adamları tarafından eşlik edilmezlerdi. Ölmüş ve parçalanmış olurlardı. Ya da Scion'un durumunda, rüzgarda kül olurlardı. Amcan sadece seni korkutmaya çalışıyordu," diye geçiriyor güzel siyah kadın.

Bir süre daha dinliyorum ama sohbet yarınki buluşmada kadınların ne giyeceğine dönünce kanalı tekrar değiştiriyorum.

Düşündüğümde daha fazla aktif Liman olduğunu fark ediyorum. Lorn, Kral Noctis'in babamın koleksiyonundan bazılarını sakladığından bahsetmişti. Görünüşe bakılırsa, beklenenden daha büyük bir ağ için muhtemelen ona teşekkür etmeliyim. Tüm aynaların Kral'ın Kalesinde olup olmadığını söylemek zor, çünkü gece vakti ve kanalların çoğu şu anda sadece karanlığı gösteriyor. Gün boyunca onları araştırmam ve nerede ne bulduğumu kataloglamam gerekecek.

Babamın odasındakini kullandığım gece, Enslee ve ben boş ve sessiz görünen ilk yere atladık. Şansımız yaver gitmiş olacak ki, kalenin alt güvertesinde birkaç koridor aşağıda diğer Syphon çocukları ve onlarla birlikte Kuyu'dan gelen wyvern muhafızlarıyla karşılaştık. Babamın bana ve Ens'e atalarımızın Vitric Limanları arasında kaydettiği en uzun atlayışın beş milden biraz az olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Yani Sifon Camı Dört Katlı'dan tamamen kaçmama izin vermese de

Odama ve muhtemelen kaleye fark edilmeden girip çıkabiliyorum, ihtiyacım olan tek şey de bu.

Tanımlayamadığım birkaç yere daha göz gezdiriyorum ve sonra sürpriz bir şekilde Aeson Noctis Sifon Camı'nın yüzeyinde dalgalanıyor.

Sersemlemiş bir halde geri döndüm ve kırımın üzerine düştüm. Gözlerim çılgınca odalarımız arasındaki kapıya yöneliyor, kapının açık olmasını ve Aeson'un kapıyı kullanarak tam karşımda durmasını bekliyorum ama beyaz ahşap kapı hâlâ sıkıca kapalı. Bu da demek oluyor ki komutan her neredeyse, odada onunla birlikte bir Vitric Port var.

Elimle ağzımı kapatıyorum, beni göremese de nefes almaktan ya da ses çıkarmaktan korkuyorum.

"Buraya geldiğinden beri beni görmezden gelmeni gerektirecek kadar ilginç olan şey nedir?" Aeson şöminenin önüne yerleştirilmiş bir sandalyeye otururken soruyor, ışığın yüz hatlarının üzerinde titremesine bakılırsa. "En azından otur. Beni tedirgin ediyorsun."

Lorn kadraja giriyor, gözleri avucunda duran taşınabilir bir bilgisayarın üzerindeki ekrana sabitlenmiş. Uzun bir süre arkasındaki masaya yaslanıyor, sonra iletişim ekranı kayboluyor ve cihazı cebine sokuyor.

Aeson kardeşini azarlayarak, "Buraya geldiğinde masasına oturursan seni azarlar," diyor.

Lorn gözlerini deviriyor ama ayağa kalkıp komutanın karşısındaki koltuğa oturuyor.

"Stilistinden bir telefon almış. Konuşma metnini okuyordum," diyor Lorn kardeşine.

"İyi bir şey var mı?" Aeson ilgisiz bir ses tonuyla sorar.

"Lazerler ve dansla ilgili bir şey, ama mızızlanarak sözümü kestir, o yüzden ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye homurdanıyor Lorn, ama kızgınlıktan çok şakacı bir tavırla.

Benim hakkımda konuştuklarını fark ettiğimde ağzım açık kalıyor. Aynaya daha da yaklaşıyorum, her kelimeye dikkat kesiliyorum.

"Chastain, wyvern'in stüdyosunda yakınlığına neyin engel olduğunu bulmaya yaklaştı mı?" Lorn soruyor ve midem bulanıyor.

Kahretsin.

"Bunun bir tür piçleştirilmiş büyü teknolojisi olduğunu düşünüyor ama ne olduğundan hâlâ emin değil. Fenox Lael'i ve çalıştırdığı herkesi izliyoruz ama endişe verici hiçbir şey yok. Arama yok. Hiçbir hesapta para yok.

hesaplanmamış. İsyancılarla bağı olan bir ailesi olan kimse yok. Kimseyle şüpheli bir ilişkisi yok. Mektupları bile düzenli. Her şey temiz görünüyor," diyor Aeson.

"Bu da muhtemelen öyle olmadığı anlamına geliyor," diye ekliyor Lorn ve Aeson kıkırdıyor.

"Benim düşüncelerim de aynen böyle," diye katılıyor Aeson. "Ama bu teknoloji başka biri tarafından o geziyi gözetlemek için kullanılmış olabilir. Kanadım orada garip bir koku aldıklarını doğruladı, diğerlerinin Lairwood'daki pusuda bahsettikleriyle aynı koku. Farrow bunu araştırıyor."

Lorn başını sallıyor ve başparmağını alt dudağına sürtüyor, bakışları düşünceli. "Bugün nasıl geçti?" Aeson soruyor.

Lorn omuz silkiyor. "Başta karşı çıktı ama sonunda onu oraya götürdüm. Pek bir şeyle ilgilenmedi, ben de bunu tuhaf buldum. Tanıdığımız her dişi ejderha o kasalardaki her mücevher parçasını dener ya da en azından her şeyi kendi zevkine göre yeniden düzenlemeye başladılar."

Aeson düşünceli görünüyor. "Onunla Novak'ın sırrı hakkında konuştun mu? Ona başka kurtulanların da olabileceğine dair şüphelerimizden bahsettin mi?"

Lorn ciddiyle başını sallıyor.

"Ve?" Aeson'ın sert bakışları kardeşinin yüzünde geziniyor, ipuçları arıyor.

Lorn'un kaşları çatılır. "Bana yalan söyledi," diye cevap veriyor ama sesi kızgın olmaktan çok şaşkın.

"Selik bir şey mi aldı?" Aeson soruyor.

"Hayır. Benim adımı kullandı," diye açıklıyor Lorn ve ben donup kalıyorum. "Novak'ın bazı şeyleri yanlış anladığına dair bir şeyler söyledi ama sonra bana Lorn dedi. O bunu yapmaz. Bana Varis ya da Scion ya da başka bir türev diyor, adımı *değil*."

Sözleri karşısında telaşlanıp kasada olanları hatırlıyorum ve konuşmanın hangi kısmından bahsettiğini bulmak için onu taramaya başlıyorum. Kalbim göğsümde daha da sert çarpmaya başlıyor, ta ki kulaklarımda sadece çınlayan sesini duyana kadar.

Lanet olsun.

Adam haklı. Haklıymışım. Onu *kız kardeş* konuşmasına yönlendirmeye çalışırken onun adını kullandım.

Aptalca bir hataydı, Ever.

Ben de temize çıktığımı sanıyordum.

"Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" Aeson parmaklarının tersiyle çenesini kaplayan ensesini yoklarken soruyor.

Lorn düşünceli bir nefes üflüyor. "Bence dışarıda başkalarının da olduğunu biliyor. Bence onları koruyor."

Aeson yavaşça başını sallayarak onaylıyor. "Burada kendini güvende hissetmiyor ya da bize güvenmiyor. Bu değişene kadar başka kimseyi riske atmayacaktır. Onu suçladığımı söyleyemem. Onun yerinde olsak biz de aynı şeyi yapardık."

"Dışarıda kaç kişi olduğunu düşünüyorsun?" Lorn merak ediyor.

Aeson homurdanıyor ve yanağını ovuşturuyor. "O kadar çok olamaz. Eğer tüm Syphon erkekleri en az bir çocuk doğurabilseydi, kırktan daha azına bakıyor olurduk. Ama durumun böyle olduğundan şüpheliyim. Tahmin etmem gerekirse en fazla yirmi, şanslıysak belki yirmi beş diyebilirim."

On beş, diye kafamda düzeltiyorum.

O gece on beşimiz hayatta kaldık.

Lorn başını sallıyor, bakışları düşünceli. "Oric'le ilgili yeni bir şey var mı?"

Aeson sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Hiçbir şey yok. Hiçbir yerde boğuşma izi yok. Odasında ertesi sabah ayrıldığı ve o gece eve hiç gelmediği görülüyor. Hiçbir cihazında herhangi bir arama, mesaj ya da uzaktan bile olsa şüpheli herhangi bir şey görünmüyor. Hesaplarında hiçbir hareket yok. Sadece... gitmiş."

"Kaçıyor mu?" Lorn teori üretiyor.

Kaşlarımla çatılıyor ve içime önsezili bir karıncalanma yerleşiyor.

"Belki, ama neden? Ever hakkında çenesini kapalı tuttuğu sürece tehlikede değildi ve ortadan kaybolana kadar her şey kimseye bir şey söylemediğini gösteriyor. Bence öldü, ama eğer bu doğruysa, büyük bir güvenlik açığımız var demektir. En iyi adamlarım böyle bir şeyin fısıltısına bile işaret edecek bir şey bulamadılar ve eğer olsaydı, bulurlardı."

Ensemden soğuk terler boşalıyor. Rastgele bir Oric'ten bahsetmiyorlar. Buradaki ilk gecemde beni test eden kişiden bahsediyorlar. Tahir. Bir Sifon olduğumu doğruladı ve şimdi kayıp mı?

Kadrajın dışında bir yerde bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Hem Aeson hem de Lorn konuşmayı bırakıp onlara yeni katılan kişiye bakıyorlar.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor buyurgan bir ses. "Damian Cesarini kabine toplantısından sonra beni köşeye sıkıştırdı." Sahibi, iki scion'un oturduğu yere yaklaştıkça ses daha da yükseliyor.

"Ne istiyormuş?" Aeson alaycı bir homurtuyla soruyor. "Bunu sorman komik. Senin elin için iyi bir teklif yaptı."

Ve böylece, Kral Noctis kadrja giriyor, mavi gözleri en küçük oğlunu incelerken yüzünde eğlenen bir gülümseme var.

Kalbim tamamen durmak mı yoksa aşırı hızlanmak mı istediğine karar veremiyor, çünkü lanet olsun, şu anda bağlı olduğum Syphon Glass'ın kralın kulesinde bulunduğundan oldukça eminim.

Ejder Sürüsü Kralı'na doğrudan erişimim var ve kimse bilmiyor.

İşte bu. Değişiyor. Her şeyi.

33. BÖLÜM

İki oğlunun karşısındaki kanepeye otururken gözlerim krala takılıyor. Yaşına yakışmayan bir zarafetle hareket ediyor, boyu posu ve yapısı en az Aeson ve Lorn'unki kadar heybetli ve korkutucu. Gümüş rengi takım elbisesi üzerine tam oturuyor. Ceketinin ve gömleğinin yakası askeri bir selam niteliğinde, ancak pelerine dönüşen kuyrukları ve kollarındaki işlemeler statüsünü gösteriyor, yardıma ihtiyacı olduğundan değil. Kum paçavraları da giyse, asil duruşu yine de onu ele verirdi.

Karşımdaki bu ejderhanın babama ihanet ettiğine dair şüphelerimi destekleyebilecek herhangi bir şey arıyorum, bir zamanlar akrabalarımı katlettirmeden önce akraba olarak gördüğü birine. Ama başının üzerinde *suçlu olduğuna* dair yanıp sönen bir neon tabela yok ve onu zihnimde canlandırdığım canavar olarak görmekte zorlanıyorum. Muhtemelen şimdi ona baktığımda iki oğlunu görüyorum, ikisi de kalpsiz kasap ya da şeytani komplocu profiline uymuyor.

Kral Noctis'in daha genç olduğu zamanlardan kalma videolarda daha çok Aeson'a benziyor. Ancak şimdi kralın saçları ve düzgün sakalı beyaz ve siyahın güzel bir karışımı, bu da onu iki soyunun mükemmel bir karışımı gibi gösteriyor. Mavi gözleri Lorn'un buz gibi tonları ile Aeson'un gök mavisi tonlarının ortasında bir yerde duruyor ama karşısında oturan iki erkeğe bakarken babacan bir sıcaklık ve gururla doluyor.

Koltuğuna yerleşip rahatlarırken sert ama yakışıklı yüz hatları yumuşar, bir dizini diğerinin üzerine çaprazlar ve dirseğini kol dayanağına dayarken diğerini kanepenin arkasına sarkıtır. O seçer

Aeson ve Lorn'un bardaklarının aynı büyük yuvarlak buz küpü ve kehribar rengi sıvı ile eşleştiğini fark ediyorum.

Sadece bir kral ve varislerini gözetlemediğimi, bir baba ve oğulları arasındaki kişisel bir anı gözetlediğimi hemen anlıyorum.

"Elim için bir teklif mi?" Aeson homurdanarak, onun varlığıyla dikkatim dağılmadan önce kralın neden bahsettiğini bana hatırlattı. "Erkeklerden hoşlansam bile, o beceriksiz rüzgar torbasına iki kez bakmazdım."

Lorn kıkırdıyor ve kral içkisinden bir yudum alırken gülümsüyor.

"Hâlâ senin ve kızı Claudelle'in birbiriniz için yaratıldığınıza inanıyor ve eğer ikiniz arasında bir buluşma ayarlayabilirsem bunu kendi gözlerinle görebileceğini düşünüyor."

Lorn, "Cesarini'nin, kızıyla zaten onlarca kez tanıştığımızı hatırlayamıyorsa, odasındaki koltuğunu bırakmasının zamanı geldi," diye işaret edince Kral Noctis eğlenen bir huff ve onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Sanırım bana Aeson'un piyasadan çekildiğini kabul ettirmeye çalışıyordu. Görünüşe göre dedikodu değirmeni birilerinin çiftleşme süütünün gizemli bir sakini hakkında dönüp duruyor." Kralın gülümsemesi yavaşça geriliyor ve gözlerinde şakacı bir parıltı belirliyor. "Küçük Syphon'unuz nasıl?"

Aeson yarı inilti, yarı kahkaha gibi bir ses çıkarıyor. "Her zamanki gibi kurnaz ve kesici."

Bakışlarımı aynaya dikiyorum. "Sana kesmeyi göstereceğim," diye homurdanıyorum komutanın ateşle aydınlatılmış profiline.

Kral Noctis kıkırdıyor. "Merik hiçbir zaman lafı dolandıran ya da yumruk atan biri olmadı. Onun bu yönünün küçük kızı aracılığıyla yaşamaya devam ettiğini duyduğuma sevindim. Sadece ruhen bile olsa onunla tekrar karşı karşıya gelmek güzel olacak," diyor Kral Noctis, sesi hüzünlü ve sevecen.

Babamdan bahsedilince göğsümde bir sızı başlıyor ve her ne kadar kralı her şey için kınamak istesem de, ses tonundaki özlem, sevdiklerimin kaybı söz konusu olduğunda Aeson ve Lorn'dan gördüklerimle aynı çizgide.

"Kesinlikle lafını esirgemiyor," diye katılıyor Aeson, bilerek çenesini ovuşturarak.

Daha önce odasında ondan kaçmaya çalışırken olanları düşünerek bir kahkaha atıyorum. Sonra birdenbire ondan kaçmayı başaramadığım zaman olanlar aklıma geliyor ve yüzüm kızarıyor.

Şehvet içimde kaynamaya ve mideme yerleşmeye başlıyor. Görünüşe göre komutana olan çekimim, her ikisini de yapmak için çok uğraşmama rağmen, görmezden gelebileceğim ya da kontrol edebileceğim bir şey değil.

"Anladığım kadarıyla işler iyi gidiyor?" Kral Noctis soruyor.

Aeson omuz silkiyor. "Bize güvenmeyen ve akrabalarının ölümünden bizi sorumlu tutan biri için beklenebileceği kadar iyi. Yine de yuvalanmaya başladığını düşünüyorum. Daha önce çok bölgeci davrandı ve odası için kasalardan bir ayna aldı. İçgüdülerini henüz anlamıyor olabilir ama yine de onlara teslim oluyor."

Bu açıklama üzerine kaşlarım çatılıyor ama kralın yüz hatları birden ciddileşiyor ve Lorn'a bakıyor.

"Bir ayna mı?" diye soruyor.

Lorn başını sallıyor ve sonra birdenbire kral yer değiştirerek doğrudan bana bakmaya başlıyor.

Birbirimize bakarken zihnim bir anlığına duruyor. Kalbim kafamın içinde küt küt atıyor ve Kathal Noctis'in yoğun bakışları beni içine çekerken gözümü kırpmayı reddediyorum. İçgüdüsel olarak, sanki bu onun hakimiyetini kıracakmış gibi Limandan uzaklaşmaya başlıyorum ve yarım milisaniye boyunca, bir şekilde beni *görebildiğine* ikna oluyorum. Benim bakışlarım kurudukça onun bakışları da bulanıklaşmaya başlıyor. Aynanın içinden uzanıp beni çekip almak üzere olduğuna ikna olarak başka tarafa bakma dürtüsüyle savaşıyorum. Sonra bakışları diz çöktüğüm yerde dönmeye başlıyor ve aslında bana bakmadığını, sadece ofisindeki aynayı incelediğini fark ediyorum.

Kral Noctis neredeyse kendi kendine, "Babası onları toplamayı severdi," diye mırıldanıyor, odak noktası aynı anda hem düşünceli hem de uzak.

"Kasayı açtığında bundan bahsetmişti. Sanırım Crush'ta kendini bağlı hissettiği tek şey buydu. Başka bir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyordu ama bunun nedeni orada beni izliyor olması olabilir. Aes'in de dediği gibi, ketum biri."

Kral Noctis bir an dalgın görünüyor ama sonra başını sallayıp aynadan uzaklaşıyor. Dikkati benden ayrılıp oğullarına döndüğünde rahatlamış bir nefes alıyorum.

"Sana karşı yumuşadığını duyduğuma sevindim," diyor Aeson'a. "İddiayı kabul etmesinin ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum. Eğer kendi kendine kabul ediyorsa, bu iyi bir şey. Daha sert önlemler almak zorunda kalmayacağız demektir."

Aeson başını sallıyor ve ben kılıcıyorum.

Daha sert önlemler mi?

Bu da ne demek oluyor?

"Keşke daha fazla zamanın olsaydı evlat, ama Adlandırma'dan sonra seni kabul etmesi için üzerinde baskı oluşacak. Horde onun kim ve ne olduğunu öğrendiğinde, diğerlerinin de onun için bir oyun oynamasını bekleyebilirsin. İfşa edemeyeceği gerçeğine bakılmaksızın, sadece siyasi etkisi bile onları cezbetmeye yetecektir. Ve bu, onun ölmesini isteyecek olanları hesaba katmıyor bile. Lafi açılmışken, yarın için hazır mıyız?"

Kafamın içinde bir çınlama başladı ve topuklarımın üzerinde geriye doğru oturdum. Neyin peşinde olduklarını biliyordum, hatta cesaretlendirmiştım. Öyleyse neden sözleri kim olduğumun durgun sularında seken taşlar gibi hissettiriyor? Neden içimde hayal kırıklığı dalgalanıyor? Neden canımı yakıyor?

Sahte olduğunu anlayamayacak kadar gerçek sevgi ve şefkatten yoksun muyum?

Dikenli bir nefes veriyorum, ciğerlerimi terk ederken beni parçaladığını hissediyorum.

Aeson Noctis o kadar iyi mi, yoksa *ben* mi o kadar zavallıyım? Çünkü Aeson beni öptüğünde yalan tadı almıyorum. Bana dokunduğunda, manipölasyon gibi hissetmiyorum.

Başım bu farkındalığın ağırlığı altında eğiliyor. Elimdeki kırık vazo parçasına bakıyorum ve bunun sembolik olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Ruhumun muhtaç, paramparça olmuş parçaları Noctise'lerin benimle oynamasını fazlasıyla kolaylaştırıyor. Aeson'ın tek yapması gereken kirpiklerini kırıştırmak ve birkaç iğrenç kelime fısıldamak ve ben de daha fazlasını söylemeye hazır bir şekilde koşarak geliyorum. Burada hayallere dalmış durumdayım, aramızdaki bu şey her şey olabilirmiş gibi davranıyorum ama aslında o da benim gibi içi boş ve bomboş.

Parçayı büküyorum, parmağımla sivri kenarlarını izliyorum.

Aeson Noctis yüzyılın enayisine rastlamıştı ve ben zar zor karşı koyuyorum.

Yumruğum kırık vazoyu sıkıca kavırıyor, ta ki vazo avucumu kesene ve yerde kan lekeleri oluşana kadar. Tutuşumu bırakıyorum, elimdeki iyileşmesi mümkün olmayan kesiklere bakıyorum çünkü olmam gerekenin yarısıyım.

Ama bu artık sona eriyor.

Gerçeği kucaklamanın, her şeyi olduğu gibi görmenin zamanı geldi. Belki Noctise'ler ailemi katletmedi ama bu onların parlak zırhlı şövalyeler olduğu anlamına gelmez. Uyanmam gerek. Artık güzel filizlere yaltaklanmak yok. Hayır.

şüpheden daha fazla yarar. İhtiyacım olanı alacağım ve kendi şartlarımla yapacağım.

Diğer her şeyi siktir et.

Söyledikleri hiçbir şeyi değiştirmiyor. Güçlendirici bir nefes alıyorum ve tekrar limana ve limanın diğer tarafında gerçekleşen konuşmaya odaklanıyorum. Üç Noctise lojistik ve güvenlik konularını tartışıyor. Dinliyorum ve bakışlarımın artık scionlara ve krala değil, nerede olduklarına ve bunun bana nasıl yardımcı olabileceğine odaklanmasına izin veriyorum.

Masaya ve arkasındaki kitaplık duvarına bakılırsa ya kralın ofisinde ya da kütüphanedeler. Sergilenen ciltlerin çeşitliliği beni şaşırttı. Bugünlerde fiziksel kitaplar nadir. Çoğu şey dijital, ama Kathal Noctis bir koleksiyoncu olmalı, çünkü rafları görebildiğim kadarıyla her türden kitapla dolu.

Gözlerim masanın hemen arkasındaki iki rafın tamamını kaplayan, birbiriyle uyumlu sırtlara takılıyor. Birkaç sırtta *Render Territory Census*'u okudum, ardından *Channeler Territory Census*, *Thrasher Territory Census* ve son olarak *Burner Territory Census*. Her şeyi tekrar okurken nefesimi tutarak hareketsiz kalıyorum. Tüm sırtları üçüncü ve ardından dördüncü kez okurken dikkatimin her zerresi o iki rafa odaklanıyor.

Hayatta olmaz.

Sersemlemiş bir halde kitaplara bakıyorum. Aradığım Sorcai'nin listede olması mümkün mü? Son birkaç yıldır onları acımasızca avladığımız için Relacour'lar daha da derinlere saklandılar. Ama nerede olduklarını bilen biri varsa, o da kraldır.

O kadar kolay olmasına imkan yok.

Kendimi uyarıyorum. Umutlanmamaya dikkat etmeliyim. O defterlerin hangi yıllara ait olduğunu bile bilmiyorum. Uzun zaman öncesine ait eski nüfus sayımları olabilirler.

Ama ya değillerse?

Ya bunlar Drameric vatandaşlarının güncel kayıtlarıysa? Ya Noctis Relacour soyunun geri kalanının nerede saklandığını biliyorsa? Ya aradığımız sorcai, keşfedilmeyi bekleyen bir hazine haritası gibi o nüfus sayımlarında listelenmişse?

X, Sifonları lanetten kurtaracak noktayı işaret ediyor.

Hevesli bekleyiş kalbimi her türlü olasılıkla dörtlüla koşturuyor. Bu kadar kesin ve kuru olacağından şüpheliyim. Hayatımdaki hiçbir şey öyle değil. Ancak King Noctis'in eski kafalı olması ve fiziksel kopyaları sevmesi de mümkün. Ve bu

Kalan Relacour'ların nerede saklandığına dair kayıtları olabilir. Tek ihtiyacım olan bir tane, çünkü bir Relacour'un olduğu yerde diğerlerine götüren kırıntılar vardır. Ve kim bilir, belki de şansım yaver gider ve ilk seferde soyun Kanal'ını bulurum... işte o zaman oyun biter.

"Onu yem olarak kullanmaktan hoşlanmıyorum," diye homurdanan Aeson dikkatimi tekrar ona ve Lorn ile kralla yaptığı konuşmaya çekiyor.

Kafam karışıyor. Politik çıkarları için beni eş olarak kabul edecek ama yem olarak kullanmaktan çekinecek öyle mi? Bu hiç mantıklı değil.

"Onu yem olarak kullanmaktan ben de hoşlanmıyorum ama başka ne seçeneğimiz var ki?" Lorn tartışıyor.

Aeson ona dönüyor. "O senin değil. Anlamıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki bu bölgesel bir şey. Komutan oyuncaklarıyla başkalarının oynamasından hoşlanmıyor. Tipik bir ejderha.

Lorn'un gözleri kaşlarını çatı. "Ona olan ilgimin seninkinden farklı olduğunu biliyorum ama bu ona ne olacağını en az senin kadar önemsemediğim anlamına gelmiyor. Ve son baktığımda, o senin de değil," diye tersliyor.

"Bana meydan mı okuyorsun?" Aeson sorar, sesi ürkütücü bir şekilde eşittir ve tehditle doludur.

Kral Noctis, Aeson'a dönmeden önce, "Lorn, kardeşini kışkırtmayı bırak," diye emretti. "Syphon'un için kimse sana meydan okumuyor evlat, en azından henüz. Ama Lorn haksız değil. Aramızda hainler var ve hoşumuza gitsin ya da gitmesin, Ever Tenebrae onları temizlemek için en iyi şansımız. Elimden gelse onu onların yoluna çıkarmazdım -Merik'i kızına bunu yapamayacak kadar çok seviyordum- ama Sifon'un sırları sonsuza dek gizli kalmayacak. Karanlıkta dolaşması, varlığının gün ışığına çıkmasından daha büyük bir risk. Evet, bu durum düşmanlarımız söz konusu olduğunda spot ışıklarının onun üzerine çevrilmesine yol açıyor ama aynı zamanda bizden daha fazla kişinin onu kollayacağı anlamına da geliyor."

Bir an için Kral Noctis'i inceliyorum. Bakışlarım yüz hatlarındaki yaşlılık dokunuşunu, saçlarındaki beyazlığı, çehresindeki gücü takip ediyor. Babamla onu bir içki eşliğinde gülerken, Drameric'le ilgili endişelerini ve sorunları en iyi nasıl çözüp halka hizmet edebileceklerini tartışırken hayal edebiliyorum. Kathal Noctis'in Merik Tenebrae için ne kadar iyi bir dost olduğunu görebiliyorum; babam çoktan ölmüş olsa da o hâlâ iyi bir dost.

Aeson başını eğip derin bir nefes alıyor ve sonra yavaşça başını sallamadan önce bir nefes daha alıyor. "Merik Tenebrae'ye nasıl yardım edeceğimizi bulma konusunda herhangi bir ilerleme kaydettik mi?"

"diye soruyor, ses tonunda hala bir hırıltı var, sanki denese de tamamen kovmayı başaramamış gibi.

Aynaya daha da yaklaşıyorum ve söyleyecekleri her kelimeyi yakaladığımdan emin oluyorum.

Kral Noctis, "Bu konuyu araştıran bazı güvenilir kaynaklarım var," diye cevap veriyor. "Onu buraya getirip bazı testler yapmak isteyeceklerdir ama bunu Adlandırma'dan sonra düşünürüz."

Son bir yudumda içkisini boşaltırken içkisindeki buz küpü bardağa çarpıyor ve ardından bardağı tekrar masaya bırakıyor.

"Yarın çok erken kalkmam gerekiyor ve siz ikinizin bu akşam bir güvenlik toplantısı daha var. Siz en iyisi gidip görevlerinizin başına dönün," diyor kral umursamaz bir tavırla.

Hem Aeson hem de Lorn gitmek için ayağa kalkıyor ama Kral Noctis Aeson'u kucaklamak için yanına çektiğinde şaşırıyorum. Birbirlerini sıkıca kucaklıyorlar, sanki sık sık yaptıkları bir şeymiş gibi. Kral, Aeson'un kulağına bir şeyler fısıldıyor ama ne olduğunu duyamadan çekiliyorlar ve kral Lorn'a sarılmaya başlıyor.

Sevginin hiçbirisi bana yönelik olmasa da kıpırdanma ihtiyacımla savaşıyorum. Bu değişim karşısında hem büyülendim hem de tuhaf bir şekilde rahatsız oldum. Bu sıcak görüntü, kral ve onun nasıl biri olduğu hakkında sahip olduğum fikirlerin hiçbirine uymuyor, ki sanırım konu Noctise'ler olunca bu da geçerli oluyor. Sürprizlerle dolu görünüyorlar, ama bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi, hala söyleyemiyorum.

Ofis boşalıyor ve ışıklar tamamen sönmeden önce yavaşça kararıyor. Uzun bir süre karanlık limana bakıyorum ve az önce tanık olduğum türden bir sevgi ve ilgiyle yetiştirilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Kralın oğullarına saygı duyduğu çok açık. Onlarla eşitleriymiş gibi konuşuyor ama rehberliğe ihtiyaç duyduklarında da hemen devreye giriyor. Hepsi birlikte sorunsuz çalışıyorlar. Gerçek bir ekip ve bunların hiçbirisi göstermelik değil. İzlendiklerini bilmiyorlardı. Her hareketlerinin incelendiğini bilmiyorlardı. Birbirlerine karşı böyleler. Bu alçakgönüllü ve güzel bir şey ve ben de bunu istiyorum.

Onların sahip olduğu şeyi istiyorum.

Bu şekilde güvenmenin güvenli olduğu, sadece olmanın sorun olmadığı bir aşkı bilmek istiyorum. Kim ya da ne olduğumun önemli olmadığı bir aşk, çünkü artık avlanmıyorum, arzulanmıyorum, etrafımdaki herkes için bir tehlike değilim

Ben. Onların sahip olduklarını istiyorum ama ya bunu elde etmenin tek yolu onlardan almaksa? Ya huzuru bulmamın tek yolu onlarınkini çalmaksa?

Bunu yapabilir miyim?

Buna değer mi?

Eskiden duraksamadan, sorgulamadan evet diyebiliyordum, ama şimdi o kadar emin değilim.

34. BÖLÜM

Aynanın önünde adımlarken adımlarım sessizleşiyor. Yapmak üzere olduğum şeyin her adımını bir kez daha düşünürken bir geçiş yapıyorum, sonra bir tane daha. Son birkaç saattir karanlık ofisi izliyorum ve bir güvenlik sistemine dair herhangi bir kanıt görmedim. Ayrıca herhangi bir kamera da görmedim. Buna şaşırdığımdan değil; kralın özel alanında yapılan konuşmaların ve alınan kararların kaydıyla ilgilenmediğinden eminim.

Duşumdaki çiçek kokulu sabunla kendimi keseledim. Tove'un bunu benim tuhaf kokuma bir tür şaka olsun diye koyduğuna eminim ama şaka yapıyor çünkü koku izlerimi kapatmama yardımcı olmak üzere. O kadar çok çiçekli parfüme doymuş durumdayım ki gerçekten çiçek açmamaya başlamadığıma şaşıyorum.

Kokumu örtbas etmeme yardımcı olsa da, ziyaretimin tüm izlerinin kaybolması için kralın ofisine mümkün olduğunca çabuk girip çıkmam gerekiyor. Kralın bütün sabah konsey toplantılarıyla meşgul olması ve yarın gece de Ad Verme töreni olması işime geliyor. Bu ve bugün ile yarın arasında bir noktada ortalığı toparlayacağını umduğum temizlik dronları arasında, o ofisine tekrar ayak bastığında benim hırsızlığımın tüm izleri çoktan silinmiş olacak.

Bakışlarım Syphon Glass'ın içinden nüfus kayıtlarının bulunduğu rafa sabitleniyor. Kapalı kapakları beni daha yakına çağırıyor ve baş döndürücü bir beklenti beni şu anda mesafeyi kapatmaya ve siren şarkısına teslim olmaya teşvik ediyor. Hissi görmezden geliyorum ve odaklanıyorum. Bilgiyi saklamak istiyorum

Bu kitapların kapakları arasında, buna ihtiyacım var, ama bunu mahvetmek için sıfır kıpırdama alanı var.

Nefes alıp veriyorum ve planı tekrar gözden geçiriyorum.

Şu anda sinir hastası gibi davranıyorum, öyle olduğumu biliyorum ama yine de kendimi bundan kurtaramıyorum. Ren burada olsaydı bana gözlerini devirir ve siktir olup gitmemi söylerdi. Ama o burada değil, öldü ve bunun sorumlusu benim.

Uzanırken boynum ağrıyor. Omuzlarımı yuvarlıyorum ve sonra kan akışını sağlamak ve sinirlerimi yatıştırmak için kollarımı sallıyorum. Kendimi toparlamam gerekiyor. Gerginim ve aklımla kalbim ne yapacağım konusunda anlaşıyor, bu da her şeyin ters gitmesini garantilemenin kesin bir yolu.

Aklım bana beklemem gerektiğini söylüyor. Bir süre ofisi izleyebilir, başka neler öğrenebileceğime bakabilir, belki de bastırma giysileri, tarayıcılar ve alternatif kaçış planları içeren daha güvenli bir plan yapabilirim. Ama kalbim *ya şimdi ya da asla* şeklinde sabit bir ritimle çarpıyor. Bana sahip olmadığım zamana güvendiğimi ve kralın ve oğullarının benim için hazırladıkları tüm siyasi çene sallama ve gösteriş gösterilerine kapılmadan önce kralın ofisinde elde edeceğim en iyi şansın bu olduğunu söylüyor. Karşıt taraflar eldivenlerini çıkarıp hangisinin kazanacağını görmek için yumruklaşmaya başlamadan önce bir karar vermem gerekiyor.

Volta atmayı bırakıp Syphon Glass ile karşı karşıya geliyorum.

Sadece hızlı bir giriş ve çıkış.

Önemli bir şey değil.

Daha önce birçok kez yaptım.

Bu düşünceyle alay ediyorum, çünkü gezegendeki en güçlü varlığın kulesine hiç girmedim, ama bir keresinde üreyen gorgonların yuvasından bir yumurta çalmak zorunda kalmıştım. Onunla kıyaslandığında bu çocuk oyuncağı olmalı.

Omzumun üzerinden Gatlin'in koruduğunu bildiğim kapıya bakıyorum. Gece için kontrollerini çoktan yaptı ve dikkatini çeken bir şey olmadıkça buraya gelmemeli. Etraf sessiz ve hatta bulutlardan oluşan bir örtü, yıldızların yapmak üzere olduğum şeyi gözetlemesini engelliyor.

Eğer gideceksem, şimdi gitmeliyim.

Ciğerlerimi güçlendirici bir nefesle doldurarak son şüphelerimi de kovuyorum. Karanlık ofisin etrafına bir kez daha bakıyorum ama yeni kameralar açılmamış ve hala aktif bir güvenlik sistemine dair herhangi bir işaret yok. Tuttuğum nefesi dışarı veriyorum ve hareket ediyorum.

Daha önce parmağında oluşan kesiğe dokunarak taze kanın akmasını izliyorum. Kırmızı damlaları Syphon Glass'ın köşesindeki tepeye bastırıyorum ve yüzeyi casus modundan çıkarıp bir Limana dönüştüren bir desen çiziyorum. Yüzeydeki görüntü titriyor ve sonra hafifçe eğiliyor, sonra tekrar yerine oturup düzleşiyor.

Kendimi bundan vazgeçiremeden sihirli bölmeye adım atıyorum. Anında, buz gibi bir telaş beni sarıyor. Buz gibi bir güç dalgası duyularımda şok etkisi yaratıyor. Aeson'un kalesindeki odamdan kralın ofisine sihirli bir şekilde ısınırken sanki bir çamur tabakasının içinden geçiyormuşum gibi hissediyorum.

En son Vitric Port kullandığımda böyle hissettiğimi hatırlamıyorum, bu da midemde huzursuzluğun katılaşmasına neden oluyor. İçimdeki eşek arıları, yerleşen endişeyle birlikte isyan ediyor olmalı, ama şu anda kaskatı kesildiklerinden eminim.

Adrenalin damarlarıma doluyor, kalbim sistemimi harekete geçirmek için iki kat çalışıyor, artık sadece endişelenmek yerine harekete geçiyorum. Bedenim artık yerçekimi kanunlarına bağlı değil. Hâlâ tamamen normal olduklarını görebilmeme rağmen uzuvlarım uçurumun kenarına kadar gerilmiş gibi hissediyor. Zorlu nefeslerim buz kütlelerine dönüşüyor ve ciğerlerim hızla göğsümde yüzen buzdağlarından başka bir şey olmuyor. Etrafımda gerçekten hiçbir şey göremiyorum; çevrem, görüşüm keskinleşene kadar gözlerimi ovuşturmak istememe neden olan garip bir bulanıklık.

Her şey başladığı kadar hızlı bir şekilde sona eriyor ve Kral Noctis'in ofisindeki Limandan çıkıp sihirli aynanın tam altına yerleştirilmiş alçak bir dolabın üzerine çıkıyorum. Ben yok olurken Liman'ın cam yüzeyi arkamda dalgalanıyor ve girdaplar oluşturuyor ve kutsanmış sıcaklık bir kez daha tenimi öpüyor.

Bir anda odayı sessiz bir kristal tıkırtısı dolduruyor ve ben tamamen hareketsiz kalıyorum. Bakışlarım çılgınca bir kaynak ya da tehdit arıyor ve sonra üzerine tündüğüm dolabın ucunda, üzerinde alkol sürahileri ve yedek bardaklar bulunan bir tepsi fark ediyorum. Dikkatli bir nefes veriyorum ve tepsiyi daha fazla rahatsız etmemek için yavaşça hareket ediyorum.

Dolabın üzerine çömelip öyle uzun süre oturuyorum ki, eğer sessiz bir alarm varlığımı fark etmiş olsaydı, şimdiye kadar bana doğru gelen aceleci ayak seslerini duymuş olurum. Neyse ki, ofis sessiz ve rahatsız edilmemiş durumda, tıpkı kral ve scionlar saatler önce ayrıldığından beri olduğu gibi. Temkinli bir şekilde ayağımı

Sonra da yerdeki hareketin ya da basıncın başka güvenlik önlemlerini harekete geçirip geçirmediğini görmek için tekrar bekliyorum.

Kralın ofisinde görünmeyen herhangi bir sensörü harekete geçirmediğimden emin olunca, dolaptan tamamen inip temkinli adımlarla odaya giriyorum. Kralın oturduğu kanepenin arkasından dolanıyorum ve sağımda ve solumda tavandan tabana uzanan kitap raflarını görmezden geliyorum.

Sessizce kralın çalışma alanının arkasına geçerek raftaki nüfus sayımı kayıtlarını hedefliyorum. Masanın yüzeyinde beklenmedik bir şekilde üç monitör yanıyor ve ben korkuyla soluğumu zar zor tutuyorum. Kalbim göğüs kafesime "oh be" ritmiyle çarpıyor ve karanlıktaki ani ışık patlaması görüşümdeki lekeleri kırıştırmama neden oluyor. Gözlerim yavaşça tekrar alışıyor ve parlayan üç şeffaf ekranı dikkatle inceliyorum. Tahtanın birkaç santim üzerinde yüzüyorlar ve hemen önlerinde kullanılmayı bekleyen aynı derecede şeffaf görünümlü bir klavye var.

Kurulum yeterince masum, neredeyse davetkâr görünüyor, ama her ne kadar zararsız görünse de, böyle bir teknolojiyle uğraşmamam gerektiğini biliyorum. Bu odada kameralar ya da kapsamlı bir güvenlik sistemi olmayabilir ama kralın ana bilgisayarının olabildiğince sıkı bir şekilde kilitlendiğini garanti ederim.

Masaya ve bilgisayara sırtımı veriyorum ve bir kez daha nüfus kayıtlarının sırtlarına odaklanıyorum. Diğer Sifonlar ve ben genellikle o kadar kuzeyde avlanmadığımız için Burner bölgelerinden başlamaya karar verdim bile. Kitabı raftan alırken beklediğimden daha hafif olduğunu fark ediyorum ve bu da midemin endişeyle dolmasına neden oluyor.

"Hadi ama," diye fısıldıyorum, kapağı açıp içine bakarken yanıldığımı umuyorum.

Kitabın sırtı gıcırıyor ama beni karşılayan yıpranmış bir kâğıt sayfa değil, anında açılıp bir arama sorusu gösteren siyah bir ekran.

Lanet olsun.

Deri ciltli bir kitap gibi görünen dijital bir kayıt.

Çifte lanet.

Bakışlarım elimdeki dijital plaktan masanın üzerindeki yasak bilgisayara gidip gelirken azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Bağlanmamış olma ihtimalleri var. Ağları farklı olabilir. İhtimaller çok yüksek değil ama mümkün.

Parmaklarım loş tuş takımının üzerinde geziniyor.

Tek ihtiyacım olan sekiz harf ve biraz şans.

Kitabı kapatıyorum. Başım geriye düşüyor ve hayal kırıklığıyla dolu uzun bir nefes çekiyorum. Arama çubuğuna *Relacour* yazmak çok kolay olurdu ama bu riske giremem. Buraya girerek şansımı yeterince zorladım.

Kitabı odanın öbür ucuna fırlatmak ve her şeye lanet okumak istiyorum ama öfkemi kontrol altında tutuyorum. Belki bu ofiste kullanabileceğim başka bir şey vardır. Sezgilerim buraya girmem için beni neredeyse limana doğru itiyordu; bunların hepsi boşuna olamaz. Burada ihtiyacım olan bir şey olmalı, Sifonlara yardım edecek bir şey.

Birden arkamda yumuşak, cana yakın bir ses çınlıyor ve kanım damarlarımda buza dönüşüyor.

"Bana kimi aradığını söylemek ister misin, Ever Tenebrae? Belki yardımcı olabilirim."

BÖLÜM 35

ALARM, PHaSR el bombası gibi içimde patlıyor. Göz açıp kapayınca kadar, kitap olmayan kitap havada uçuyor ve az önce beni yakalayan davetsiz misafiri hedef alıyor. Syphon Glass'a doğru atılıyorum, sadece çevremde hırsızlık yapan herifin ekli bir pelerinle gümüş bir takım elbise giydiğini fark ediyorum.

Kahretsin.

Lütfen düşündüğüm kişi olmasın.

Acil kaçışıma odaklanıyorum ve düşüncelerimin Kral Noctis'in beni ofisinde suçüstü yakaladığından emin olduğum gerçeği etrafında dönmesine izin vermeyi reddediyorum. Nereden geldiği ya da buraya nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kapı açılmadı ve herhangi bir gizli giriş noktası da hissetmedim ama bu konuda daha sonra endişelenmem gerekecek. Şu anda kaçmam gerekiyor.

Vitric Limanı'ndan birkaç adım uzaklaşmıştım ki beyaz alevlerden oluşan bir duvar yerden yükselip yolumu kesti. Patinaj yaparak durmam ön kolumun ateş barikatına sürtünmesini engelleyecek kadar hızlı olmayınca içimden bir tıslama kopuyor. Kolumda bir acı belirliyor ama dönüp çılgınca başka bir çıkış ararken bunu görmezden geliyorum.

Kral Noctis, ofiste sıradan bir gün geçiriyormuş gibi, girişteki duvara yaslanmış tüm bu olanları izliyor. Elinde ona fırlattığım nüfus sayımı var ve yüzü şaşırtıcı bir şekilde meraklı, olmasını beklediğim gibi kızgın ya da öfkeli değil. Gözlerim ikimizin karşısındaki pencereye kayıyor ama daha ağırlığımı o yöne vermeden beyaz alevlerden oluşan bir başka duvar erişimimi kesiyor.

Dönüp Drameric Kralı Kathal Noctis'le yüzleşmekten başka seçeneğim olmadığını fark ettiğimde ter ve panik ensemden aşağı damlıyor.

Hay sikeyim.

Bana işkence edip sonra da öldürebileceği tüm yollar hızla aklımdan geçiyor. İki saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum ve çılgınca nefes alışımı yavaşlatıyorum. Gözlerimi açtığımda kolumu yanıma indirmiş, omurgamı dikleştirmiş ve ne olursa olsun kırılmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

"İşin bitti mi?" Kral Noctis eşit bir şekilde soruyor, sorusunda şaşırtıcı bir eğlence izi var.

Dirseğimdeki yanık, çarpan nabzımla aynı anda acı verici bir şekilde titriyor ve bunu beni topraklamak için kullanıyorum. Karanlık odaya umut dolu bir bakış daha atıyorum ama gerçekten kapana kısılmış durumdayım. Her nasılsa kralın ateşinin ofisinde benden başka hiçbir şeyi yakmadığını ya da soldurmadığını fark ediyorum. Bunu daha sonra, muhtemelen yakın geleceğimdiki dayak ve sorgulamalar arasında düşünmek üzere bir kenara kaydediyorum.

Kral kara bir kaşını kaldırıyor. Beklenti dolu bir hareket ve bana bir soru sorduğunu hatırlamam bir saniyemi alıyor. Ben orada öylece dururken cevapsız kalmaya devam eden bir soru; sanırım onun aşına olmadığı bir olgu.

"Bu konuşmanın aramızda kalmasını istiyorum," diyor bana sorduğu soruya cevap vermeye niyetim olmadığı belli olduğunda. "Eğer buna uygun değilsen, kanatlarımdan birini buraya çağırabilirim. Ya da tercih edersen Aeson'u. İstenirse ikisi de seni bir sandalyeye bağlar, böylece konuşabiliriz. Ve *konusacağız*. Yarınki Adlandırılmanızdan önce halledilmesi gereken epeyce şey var."

Pencereye doğru bakıyor, bakışları Talon's Reach'in zirveleri arasından yeni yeni görünmeye başlayan şafak vaktini kısaca inceliyor.

"Düzelتيyorum, *bugün*," diye düzeltiyor. "Seninle yarın buluşmayı planlamıştım ama bu da olur."

Şaşkınlık paniğime hemen nüfuz ediyor. Neden bahsediyor bu adam? Neden bir *konuşmanın* aramızda kalmasını istesin ki? İşkencenin ortasında itiraf etmeyeceğim şeyler listesine söylemek üzere olduğu şeyi de eklemem mi gerekiyor? Krala yaklaşıyorum ve onun ateşten duvarlarından uzaklaşıyorum. İçgüdülerim beni uyarmaya çalışıyor ama ben onları tersliyorum. Eğer bu her neyse hayatta kalırsam, sezgilerim ve ben ciddi bir kalp kalbe sahip olacağız. İçgüdülerimin beni tuzaklar hakkında uyarması gerekirdi, beni doğrudan tuzaklara yönlendirmesi değil.

Arkamdaki alevler bir anda sönüyor ve elimde olmadan duvarda hiç bozulmadan asılı duran Syphon Glass'a özlemle bakıyorum.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyor Kral Noctis. "O aynanın nasıl çalıştığını biliyorum. Geçmeyi başarsan bile, Vitric Limanı demenden daha hızlı bir şekilde diğer tarafta muhafızlar tarafından kuşatılacaksın."

Dikkatim tekrar krala yöneliyor, sözleri keskin, ayıltıcı bir tokat gibi geliyor.

"Vitric Limanı'nın ne olduğunu nereden biliyorsun?" Şok, kiminle konuştuğumun ciddiyetini tamamen aklımdan uzaklaştırarak soruyorum.

Kral Noctis gülümsüyor ve hem Aeson'u hem de Lorn'u gülümserken görmek tedirgin edici ve güven verici. Sakince masasının arkasındaki kitaplığa doğru ilerliyor ve beni bu ayrıntılı tuzağa çeken dijital nüfus sayımını yeniden düzenliyor.

"Oğlum kasalardan bir ayna aldığından bahsettiğinde, Limanlardan haberin olup olmadığını merak ettim. Baban özel olanları saklamak için her türlü aynayı topluyormuş gibi yapardı. Kararın tamamen duygusal olabilirdi ama bu beni meraklandırdı."

"Lorn ve Aeson Syphon Glass'ı biliyor mu?" Bu durumu ne kadar yanlış değerlendirdiğimi bilmek isteyerek soruyorum.

Kasa ve Crush başından beri bir tuzak mıydı? Noctis kardeşler yine benimle oynadı mı?

Kathal Noctis bana cevap vermek yerine ofisindeki kanepeler ve sandalyelere doğru başını sallıyor. Bu hareket zehrime seçmem ve bir koltuk seçmem için sessiz bir emirdi.

Bir kez daha cevap vermediğimde kralın bakışları yüzümde geziniyor. "Ben senin düşmanın değilim, Ever Tenebrae. Bunu böyle tutmaya çalışmanı öneririm."

Yarım saniye boyunca itaat edip etmeyeceğimi tartışıyorum ama merakım beni işbirliğine zorluyor. Aeson'ın daha önce oturduğu, şimdi karanlık olan şöminenin önündeki sandalyeye geçip oturuyorum.

Kralın ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirliyor, sanki bir sebepten dolayı benim seçimimle eğlenmiş gibi. Kral Noctis, daha önce onu ve oğullarını odanın güvenliğinden izlediğimde oturduğu kanepeli seçiyor. Bunun bir tür test olduğu hissine kapılıyorum, daha önce kasalardan aldığım Vitric Port ile başlamayan ya da bitmeyen bir test ve bu her şeyin kaybolmadığı anlamına geliyor. Kral Noctis'in ne istediğini bilmiyorum ama kesinlikle bir şey istiyor.

"Hayır, sorunuza cevap vermek gerekirse, oğullarımın Vitric Limanları'nın varlığından bile haberleri yok." Kral

Noctis kendini rahatlatırken bana anlatıyor.

Kullandığı "*tutar*" kelimesini bir kenara bırakıp sandalyeme yerleşiyorum ve bir mekanik yaydan daha gergin olmama rağmen onun rahat duruşunu taklit ediyorum.

"Savunmanda bilerek bıraktığın büyük bir delik var," diye geveliyorum ve sonra bunun için kendimi yumruklamak istiyorum.

Güzel, Ever. Hadi seni ofisini karıştırırken yakalayan pisliği kışkırtalım. Bunu yaparken, az önce keşfettiğiniz tüm kaçış yollarını paramparça etmesi gerektiğini ona hatırlattığınızdan emin olun.

Kral Noctis, "Limanlara erişebilen herkesin çoktan öldüğünü düşündüğünüzde bu bir güvenlik endişesi değil," diye karşı çıkıyor ve ifadesinde bir parça keder var.

"Tahtı ele geçirebilmek için ailemin ve halkımın pusuya düşürülüp öldürülmesinde senin parmağın var mı?" Açıkça soruyorum.

Gözleri akıl almaz bir ıstırapla doluyor ama yüz hatları yumuşuyor. "Hayır, Asla," diye cevap veriyor, sesi duygu yüklü. "Senin soyuna *asla* zarar veremezdim. Onlar pek çok açıdan benim de akrabalarımı. Taç istediğim son şeydi ama Horde'un iç çekişmeler ve güvensizlik yüzünden yok olduğunu görmektense görevi kabul ettim. Babanızın uğruna çalıştığı her şeyin onunla birlikte ölmesine izin veremezdim."

Kral Noctis yorgun bir elini yüzünde gezdiriyor ve bir an için tüm bunların ona verdiği zararı açıkça görüyorum.

"Tahtı hiçbir zaman istemedim, ne kendim ne de oğullarım için," diye devam ediyor. "Eğer babanı, Paloma'yı ve kardeşlerini geri alabilseydim, bu konumu ve gücü gözümü kırpmadan takas ederdim. En iyi arkadaşımın anısını onurlandırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ona ihanet edenlerin peşine düştüm, onları adalete teslim ettim ya da sen bize tüm bunların bildiğimizden daha fazlası olduğunu söyleyene kadar ben de öyle sanıyordum."

Üzüntüsü elle tutulur, sahici ve bu sahicilik kral hakkında bildiğimi sandığım her şeyin altını oyuyor. Kathal Noctis'in kalp acısı beni rahatlatmalıydı. Babamın sevgisi ve güveni yersiz değildi. Yine de tek düşünebildiğim, tüm bu kayıp ve acıdan kimin sorumlu olduğuna dair arayışında başa döndüğüm. Şimdiye kadar, Noctise'lerin Tenebra'lara ihanet etmesi en mantıklı olanıydı. Tüm ipler mükemmel bir şekilde dizilmişti.

Ancak buraya getirildiğimden beri, büyük resim düşündüğüm şeyi ortaya çıkarmıyor. Bu da demek oluyor ki bir kez daha

O gece gerçekten ne olduğunu öğrenmek için. Ve ilk defa, öğrenip öğrenemeyeceğimi merak etmeye başladım. Eğer Kathal Noctis Sifonlara ihanet etmediyse... o zaman kim etti? Ve eğer Ejder Sürüsü Kralı benim düşmanım değilse... o zaman bu onu ne yapar?

Bakışları yüzümde geziniyor ve beni incelemek için zaman ayırdığında oda sessizleşiyor. Karanlıkta ne kadarını seçebildiğinden emin değilim ama bu bana Lorn ve Aeson'ın Lairwood'da onlara kim olduğumu ilk söylediğimde bana nasıl baktıklarını hatırlatıyor. Yüz hatlarımdan babamı aradığını anlayabiliyorum ve arayışındaki ciddiyetle ilgili bir şey göğsümü ağrıtıyor.

"Babana Syphon Glass'ı bilmesi gerekmeyen hiç kimseye anlatmayacağıma söz verdim," diye açıklıyor, parmakları yaslandığı kanepenin kolunda soyut desenler çizirken. "Yeminlerimi ciddiye alırım, bunu yapacak tek kişi ben kalsam bile."

"Yani babam sana sihirli aynalarından bahsedecek kadar güvendi ama benden bahsedecek kadar güvenmedi mi?" Sert bir soru, hatta belki de acımasızca adaletsiz bir soru ama sormak zorundayım. Babam bu erkeğe çok şey emanet etmiş gibi görünüyordu, neden bu da olmasın?

Kral Noctis üzülüyor. Tavrında en ufak bir savunmaya geçme belirtisi bile yok; birdenbire gerçekten üzgün görünüyor.

"Keşke Merik bana söyleseydi," diye mırıldanıyor ama bu ifadenin benim için mi yoksa onun için mi olduğunu bilmiyorum. "Var olduğunu bilseydim, Ever, seni korumak için hiçbir şeyden kaçınmazdım."

Çelik mavisini gözler benimkilerle buluşuyor ve hazır olduğumdan çok daha babacan hissettiren bir bakışın ağırlığı altında kıvrınmamak için kendimi zor tutuyorum. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim, bu yüzden çok yakından analiz etmek yerine öfkemi topluyorum.

Onun sempatisini istemiyorum ve kendi kaybım bu kadar büyükken *onun* kaybı için üzülme istemiyorum. Kendimi Horde'a ve benden alınan her şeye karşı koymak için o kadar çok zaman harcadım ki, Noctise'lerin siyah-beyaz dünyamda ortaya çıkardığı bu gri alanlardan ne çıkaracağımı bilemiyorum. Özenle kurguladığım öfkemde delikler açılmasına hazırlıklı değildim, hele ki alta yatan hüznün uçurumunu zaten zar zor uzak tutabiliyorken.

Kral Noctis yüzümde yazılı olan her şeyi görebiliyormuş gibi beni içine alıyor. Birden bana oğullarına baktığı gibi baktığını fark ediyorum ve bu beni şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha fazla tedirgin ediyor.

Yüzünde, ne hak ettiğim ne de ne yapacağımı bildiğim bir şefkat ve ilgi var.

"Babana ulaşmaya çalıştım. Çayırına ilk ulaşan bendim... ne yaptıklarını görmek için..." Kralın gözleri benimkilerden ayrılıyor ve sözleri azalırken düşünceleri başka yerlere kayıyor.

Başka bir şey söylemesine gerek yok; ne gördüğünü ikimiz de biliyoruz. İkimiz de babamın kulesinde ne bulduğunu biliyoruz. Bu gerçek öfkemin bir kısmını alıp götürüyor ve yerine ağır bir yorgunluk çöküyor. Omuzlarım çöküyor ve bakışlarım çevredeki kitap raflarında geziniyor. Kral bir gözünün kenarını siliyor ve boğazını temizlerken kendini toparlıyor.

Elindeki konuya tekrar odaklanabilmek için acısını dikkatlice bir kenara bırakmasını izlemek bana bir şeyler yapıyor. Yıllar boyunca aynı şeyi kaç kez yaptığımı sayamıyorum. Ve şu anda fark ediyorum ki, ikimiz de babamın yasını tutuyoruz. İkimiz de onun son saatlerinin dehşetiyle yaşıyoruz. Ve ikimiz de bizden talep edilen diğer her şeyin arasına sıkışmış çalıntı anlarda yas tutuyoruz. Kayıp bizi hem aynı hizaya getirdi hem de birbirimizden ayırdı.

"Nüfus kayıtlarımda kimi bulmayı umuyordun?" Kral Noctis uzun bir sessizlikten sonra soruyor.

Takdire şayan bir ustalıkla, bana yönelttiği ilk cevapsız soruya geri dönüyor. Bir araya getirmeye çalıştığım yalanı önceden sezmiş gibi bir elini kaldırıyor.

"Kralına söylemek üzere olduğun şeyi iyi düşün, Ever Tenebrae. Daha önce de söylediğim gibi, ben senin düşmanın değilim. Beni tam olarak öyle olmaktan başka seçeneğim olmayan bir konuma sokmadığınız sürece değilim."

"Sana sadakat yemini etmedim," diye karşı çıkıyorum ama önemsiz bir ayrıntıymış gibi geçiştiriyor.

Onu inceliyorum ve o da sabırla benim sessiz incelememe karşılık veriyor. Aeson ve Lorn ile konuştuklarını duyduğum her şeyi hızlıca gözden geçiriyorum. Kralın sorusuna teknik olarak doğru olan pek çok açıdan yaklaşabilirim ama hangisi beni istediğim şeye, bulmak için burada olduğum şeye yaklaştıracak?

Kalbim göğüs kemiğime sertçe çarpıyor. Beni teşvik mi ediyor yoksa yapmak üzere olduğum şeyi yapmamam için yalvarıyor mu bilemiyorum.

"Relacour soyunun üyelerini arıyorum," diye cevap veriyorum uzun ve ağır bir anın ardından.

Cevabımın kralı şaşırttığını hemen anlayabiliyorum. Biraz daha dik oturuyor ve bakışlarında tomurcuklanan bir kurnazlık filizleniyor.

"Peki bu soy sizi neden ilgilendiriyor?" diye soruyor, sorusu kibar bir ilgi ve kayıtsızlığın mükemmel bir dengesi.

Sorcai ve Relacour soyu hakkında bildiklerimi zaten bilmiyor olsaydım, bana sorduğu şeyde yanlış bir şey bulmazdım... Şanslıyım ki biliyorum. Ölçülü ve hesaplı bir iç çekip sandalyeme daha da gömülüyorum.

"İsyan gecesi neler olduğunu düşünmek için çok zaman harcadım. Bulabildiğim her raporu taradım. O geceyle ilgili kayıtlara geçen her şeyi inceledim. Ve bir şey fark ettim. İsyana katılan Sorcai'lerin çoğu Kan İşleyicileri'ydi. Daha spesifik olarak, Relacour Kan İşleyicileri. Katılan başka sorcai'ler de vardı ama kim olduklarını araştırdığımda, şaşırtıcı bir kısmının Relacour soyundan geldiğini fark ettim."

Sandalyemde kasıtlı olarak kıpırdanıyorum ve sonra sinirlerimin ortaya çıkmasını engellemeye çalışıyormuşum gibi görünmek için parmaklarımı birbirine geçiriyorum. Kral Noctis'in bakışları yaptığım gösteriyi takip ediyor ama devam etmemi beklerken hiçbir şey söylemiyor.

"Bu bir anlamı olan bir bağlantı. Tam olarak ne olduğunu söyleyemem ama Kan Zanaatkârlarının ya da daha spesifik olarak Relacour Kan Zanaatkârlarının, Sifonların öldürüldükleri gece yer değiştirmelerini engelleyen lanete karıştıklarından şüpheleniyorum. Bu da nedenini bildikleri anlamına geliyor, bugüne kadar hala açıklayamıyorum. Onlara sormak istiyorum ama isyana katılan sorcai'lerin hepsi öldü. Ve diğer Blood Crafter soylarına gelince, çoğu yok edildi ya da benim gibi yok edilme korkusuyla saklanıyorlar. Yine de onlardan biriyle konuşabilirsem, yaptıklarını nasıl tersine çevirebileceğimi bulabilirim. İşte aradığım kişi bu. Bulmaya çalıştığım kişi *bu*."

Az önce söylediklerimi değerlendirirken kralı dikkatle izliyorum. Her kelimesi doğru ya da onaylanmaya yetecek kadar doğru. Teorimin doğruluğunu teyit etmek için şahsen yeterince Relacour ve Relacour akrabası avladığımı bilmesine gerek yok. Sifonlar, bozulmuş doğalarımızın suçlusunun bu Kan İşleyicileri soyu olduğunu biliyor. Uzun zamandır, laneti bozmak için laneti ilk ortaya çıkaranların izini sürmemiz gerektiğini düşünüyorduk, ancak sorguladığım ve sonra öldürdüğüm özellikle mızımız ve motive olmuş bir akraba sayesinde, kan büyüğü söz konusu olduğunda bir boşluk olduğunu biliyoruz.

"Bana yardım edebilecek biri varsa, o da Matron'ları olacaktır." *Onların kanalı*, bitiriyorum ama sadece kendime. Eğer kral bunun ne olduğunu biliyorsa, benim için en iyisi bu değil.

Ona benim de bildiğimi söylemek ilgimi çekiyor. Ve eğer o bu döngünün içinde değilse, bu da benim sorunum değil. "Kan büyüü ejderhamı tuzağa düşürdü, bu da onu serbest bırakmanın yolunun kan büyüü olduğu anlamına geliyor."

Arkama yaslanıyorum ve ona açıkladığım şeyi düşünmesi için zaman tanıyorum. Aramızdaki sessizlik, odadaki gölgelerin yer değiştirmesine yetecek kadar uzuyor. Tecrübesiz bir yalancı her yere yayılmış sessizliği doldurma ihtiyacıyla savaşırdı ama ben kulağının arkası ıslak bir acemi değilim. Kralın bir aldatmacaya işaret edebilecek ya da hikâyede daha fazlası olduğunu ima edebilecek herhangi bir şey aradığını biliyorum.

Var... her zaman vardır. Bilge bir insan bunu bilir. Ama Kral Noctis bilge mi? Arkadaşı ve eski kralı adına bir inanç sıçraması yapacak mı? Bana yardım edecek mi? Yoksa oğullarıyla birçok kez yaptığım gibi bu durumu da yanlış mı değerlendirdim?

Kralın vücut dili ve ne düşünüyor olabileceğine dair her türlü ipucu sıkı sıkıya kilitlenmiş durumda. Etkileyici ve korkutucu bir poker suratı, muhtemelen şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi, ki bu mantıklı. Kral olarak, her tikinde, göz kırpışında ve nefesinde ustalaşmak için bolca pratik yaptığını hayal ediyorum.

"Söylediklerinizde haklılık payı var. Muhtemelen ben de seninle aynı sonuçlara varırdım..."

Bu sözlerin ardında kesin bir *ama* hissediyorum ve az önce içimde çakan rahatlama hissi yerini endişeye bırakıyor.

"Haklısın, Kan İşleyicileri'nin izini sürmek zor ve bunun iyi bir nedeni var. Görmezden gelmeye ya da geçersiz kılmaya hevesli olmadığım nedenler... yani herhangi biri için değil."

Az önce bana servis etmeye çalıştığı kelime salatasını ayıklamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor. Kral bileğini dizinden indiriyor ve bir kez daha koltuğunda geriye yaslanıyor. Bu onun güç pozisyonu, bunu Aeson ve Lorn üzerinde kullandığı için tanınması kolay. Ve bununla birlikte, bir pazarlığa girdiğimi fark ediyorum, sadece şartların ne olduğu konusunda karanlıkta bırakıldım.

"Oookaaaay," diye çit çekiyorum, ihtiyatlı bir şekilde kralı inceliyorum. "Peki bu geçerli nedenleri kimin için görmezden geliyorsunuz?"

Mavi bakışlarında etkilenmiş bir pırıltı beliriyor. Omuz silkmesi kayıtsızca ama gülümsemesi yırtıcı. "Oğullarım. Onlar için neredeyse her şeyi yaparım. Ve elbette, aynı güvenilir düşünce onların... eşlerine de verilecektir."

Nefesim kesiliyor ve midemdeki eşek arıları tamamen çözülüp yeni bir öfkeyle vızıldamaya başlıyor.

Şu anda ciddi mi? Gerçekten de benim berbat lanetimi ayarlanmış bir çiftleşmeyle kaldıraç olarak kullanmaya mı çalışıyor?

Kral Noctis bana bakıyor, gözlerinde zafer dolu bir bakış var. Cevap bakışım öfkeli ama ses tonumu eşit tutmayı başarıyorum. Başımı düşünceli bir şekilde öne eğiyorum.

"Benimle ittifak kurmakla ilgilendiğine dair bir şeyler duydum çünkü... neydi o?" Çeneme dokunurken dalgınca soruyorum. "Doğru ya, siyasi nüfuz." Başımı onaylamaz bir şekilde sallıyorum. "Senin gibi sevgi dolu bir babanın oğlu için bundan daha fazlasını isteyeceğini düşünürdüm."

Kral Noctis kıkırdıyor. "Elbette onun için bundan daha fazlasını istiyorum. Her şeyden önce onun mutluluğunu istiyorum. Ve eğer Aeson'un sana olan ilgisinin siyasi avantajlarla başlayıp bittiğini düşünüyorsan, o zaman etrafında olup bitenlere gerektiği kadar dikkat etmiyorsun demektir," diyor bana şifreli bir şekilde.

Bu da ne demek şimdi? Dikkatimi vermiyor muydum?

Tek *yaptığım* dikkatimi vermek. Her lanet *şeyi* aşırı analiz ediyorum ve sonra ona göre plan yapıyorum. Benim etkimden ve Aeson'u kabul etmemin ne kadar önemli olduğundan bahsettiklerini kendi lanetli kulaklarımla duydum. Peki, oğlu ve bu *durum* söz konusu olduğunda neyi kaçırdığımı düşünüyor?

Şakaklarımı ovuşturuyorum, uzun gün sonunda yaklaşan bir baş ağrısı ve sabrımın son kırıntılarının da yok olması şeklinde beni yakalamaya başlıyor.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye çıkışıyorum. "Oğlunla çiftleşmeyi kabul edersem, Relacour Matron'u bulmama ve lanetimi bozmama yardım edecek misin? Doğru mu anladım?"

Kral sanki beni iplere sıkıştırdığını ve son darbeyi indirmeye hazır olduğunu biliyormuş gibi doğruldu.

"Yaklaştın ama tam olarak değil. Matron Relacour ile bir görüşme ayarlayacağım ama laneti bozacağını garanti edemem. Karşılığında, görüşmenizin sonucundan ya da lanetin bozulup bozulmamasından bağımsız olarak Aeson'la çiftleşmeyi kabul edeceksin."

Bunun üzerine yüzüm şaşkınlıkla buruşarak geri dönüyorum. "Ama eğer ortaya çıkamazsam, tam bir ejderha değilsem, bağ kuramam. Çiftleşme eksik olur... En başından eksik olur," diye savunuyorum.

Az önce söylediklerimden en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyor. Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyor gibi. Gerçekten sinir bozucu olsa da, bu tam olarak şaşırtıcı değil. Ejderhalar tarafından büyütülmedim, bu yüzden bilmediklerim

Kendi türüm hakkında bildiklerim muhtemelen ölü topraklardaki kum tanelerine rakip olabilir.

Kral Noctis bana sıcak bir gülümseme sunuyor ama bu sadece öfkemi daha da derinleştirmeye yarıyor. "Bu benim teklifim. İster kabul et, ister etme."

"Bunu düşünmek için zaman istiyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Benim için sorun değil," diye şaşırtıcı bir şekilde kabul ediyor ve sonra aniden koltuktan kalkıyor.

Ne olduğunu anlayamadan ben de ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Bu kadar mı?

Şimdi de zindanlar diyarına mı dönüyorum?

"Biraz dinlenmelisin. İsimlendirmen biz farkına varmadan burada olacak," diyor başıyla aynayı işaret ederken. "Geldiğin yoldan geri dönmek için iyi misin?"

Başım Kral ve Liman arasında gidip geliyor. "Bekle. Gidebilir miyim? Öylece gidebilir miyim?"

Kralın sıcak kahkahası odayı dolduruyor. "Tabii ki gidebilirsin. Bu ziyaretin aramızda kalmasını tercih ettiğimi söylemişim," diye hatırlatıyor bana ve bu ifade ilk duyduğumda yarattığı tüm alarmları tetikliyor.

Tartışmak, cevaplar talep etmek için ağzımı açıyorum ama sonra aslında gitmeme izin verdiğini fark ediyorum. Ve görünüşe bakılırsa, Syphon Glass konusunda babama verdiği sözü tutmaya ve bunu gizli tutmaya devam etmeye hazır. Nedenini bilmiyorum ama bundan faydalanmayacak kadar da aptal değilim.

Temkinli bir şekilde Sifon Camı'na yaklaşıyorum.

"Oh, ve Ever..." diye sesleniyor tam dolabın üzerine tırmanmak üzereyken. "Eğer bir daha kuleme girmeye çalışırsan, bu yaptığın son şey olur. Kimin kızı olduğun ya da oğlum için ne ifade ettiğin umurumda değil. Anlaşıldı mı?" Yüzündeki tüm sıcaklık ve mizah buharlaştı ve kralı gördüğümünden beri ilk kez makamının ve ölçülemez gücünün tüm ağırlığını hissediyorum.

Vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Yutkunmam duyuluyor ve başımı sarsıntılı bir şekilde sallıyorum. "Anladım," diye cıvıldıyorum.

"Bana bir cevap vermek için bu geceki Adlandırma'ya kadar vaktin var. Bu süre düşünmen için yeterli olacaktır."

Bununla birlikte, Kral Noctis ofisinden dışarı çıktı. Cevap vermeme fırsat vermiyor. Giderken arkasına bakmıyor. Sadece yürüyüp gitti,

Ofisinin kapısı arkasından sessizce kapanıyor ve ben de şaşkın bir şekilde dolabın yanında öylece kalakalıyorum.

Hiç vakit kaybetmeden Syphon Glass'tan odama geri dönüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, her şey bıraktığım gibiydi. Aeson ve Kanadı beni beklemiyor. Kimse suçlayıcı bir bağırıyla ve ihanet ilanıyla karanlıktan çıkıp gelmiyor. Oda sessiz ve gece yerini sabaha bırakırken her şeyin üzerine boyanmış gölgeler solmaya başlıyor.

Bunun bana daha kolay nefes aldırması, rahatlamama yardımcı olması gerekirdi ama hiçbir yanıma rahatlamış hissetmiyor.

Cevapları bulacağımdan emin olarak kralın ofisine girdim. Onun yerine, sadece daha fazla soru buldum. Şimdi ne yapacağıma karar vermeliyim.

Kralla pazarlık mı yapacağım? Yoksa kendime mi bahse gireyim?

İkisi de kumardır. İkisi de kesin değil. Ve riskler daha yüksek olamazdı.

36. BÖLÜM

"KALK VE PARLA, FRILLS, SENİN... uh... glam ekibin burada."

Karis'in sakin sesi beni uykumdan uyandırıyor ve içinde duyduğum belirsizlik çemberi yorgunluğumu geri iten bir merak uyandırıyor. Uykunun kazandığına karar vermeden önce bir an bilinç ile bilinçsizlik arasında gidip geliyorum. Merak son yirmi dört saatte yeterince canımı sıktı; tekrar bela aramaya başlamadan önce biraz daha bekleyebilir.

"Neden yerde yatıyor?" diye soruyor kaba, yabancı bir ses.

"Öyle yapıyor. Bunun için endişelenme," diye cevap verir

Farrow.

"Peki *o* tam olarak kim?" diye soruyor başka bir erkek ve anlaşıldığı kadarıyla bu onun ilk bilgi toplama girişimi değil.

Harika. Beni korumaları için bir grup Kanat özentisini görevlendirmişler ama onlara kim olduğumu ya da bu gece neler olacağını söylememişler. Eminim bu parlak fikir kimsenin, özellikle de benim başımı yakmayacak.

"*Onun* kim olduğu konusunda da endişelenmene gerek yok. Onu korumak için buradasın, anılarını yazmak için değil. Elindeki işe odaklan," diye azarlıyor Farrow.

Bu sinir bozucu konuşmaya sinirlenerek homurdanıyorum. "Siz dedikoducular çayınızı başka yerde yudumlayabilir misiniz? Uyumaya çalışıyorum," diye homurdanıyorum ve sonra battaniyelerimin içine daha da gömülüyorum.

Yorgunluktan bitap düşmüş durumdayım ve bugünün getirecekleriyle başa çıkabilmek için şu ana kadar geçirdiğim birkaç saatten çok daha fazla dinlenmeye ihtiyacım var. Aniden odayı gürültülü bir takırtı dolduruyor, ardından garip bir uğultu geliyor ve -iradem dışında- irkilerek uyanıyorum.

Fae'lerin canı cehenneme.

Battaniyeleri başımdan atıyorum ve hırlayarak doğruluyorum. "Atalarım üzerine yemin ederim, eğer siktirip gitmezseniz her birinizi lanet balkondan aşağı atacağım-"

"İsim Verme Gününüz Kutlu Olsun!" Azo, odanın ortasına bir tür metal sandalye ve masa kurmaya çalıştığı yerden mırıldanıyor.

İnsan bana bakıyor ve sonra tekrar sandalyeyle boğuşmaya başlıyor. Arkasında, içinde tek bir giysi bulunan küçük bir raf havada sallanıyor. Dikkatle bakıyorum. Süslü elbiseler hakkında pek bilgim yok ama rafta asılı olan her neyse, süslü ya da başka türlü bir elbise olacak kadar büyük görünmüyor. İçimi bir endişe kaplıyor ve huysuzluğumu daha da artırıyor.

Sandalyeyi çekiştirip masanın yanına koyan Azo, yerdeki çantadan metalik bir disk kapıyor ve onunla oynamaya başlıyor. Dikkatim Nixy'nin tuhaf asistanının yaptığı şeyden pencereden bana doğru parlayan güneşe kayıyor. Öğleden sonra olduğunu fark ettiğimde şaşkınlık içimi kaplıyor. Görünüşe göre düşündüğümde daha uzun uyumuşum. Gerçi kendimi dinlenmiş hissedecek kadar uzun süre dönüp durmadım.

Tanımadığım beş ejderhayla ilgili ayrıntıları hızla katalogluyorum. Onları incelediğimi hissetmiş olmalılar ama kimse gözlerime bakmıyor. Sadece odayı inceliyorlar, gergin ve hazırlar, tıpkı bugün burada olmak için geldikleri iyi muhafızlar gibi.

"Kalk ve iş başına, ejderha dişi. Seni elimizden geldiğince tembel bıraktık," diye emrediyor Farrow.

"Tove'la çok fazla takılıyorsun," diye mırıldanıyorum ve üzerimdeki örtüyü atıp ayağa kalkarken kaşlarımı çatarak arsız herife bakıyorum.

Sırıltısı çok çabuk kayboluyor ve yüzü endişeyle buruşuyor. "Neden yanık deri kokusu alıyorum?"

Kahretsin.

Yanığımı unutmuşum.

Karis bir adım daha yaklaştı, ben geri çekilip yaramı arkama saklamaya çalışırken koluma odaklanmıştı. Dün gece odama dönene kadar yanığa bakma fırsatım olmamıştı. Kötü değil, kabarcıklar bir hafta içinde iyileşir ama orada. Dün gecenin bir tür ateş rüyası olmadığının kanıtı, gerçekten oldu ve bir şekilde hikayeyi anlatmak için hayattayım. Kimseye anlatmak gibi bir niyetim olduğundan değil. Eğer anlatsaydım, Syphon Glass hakkında açıklama yapmam gerekirdi ve elimden gelse böyle bir şey yapmazdım.

Karis beklentiyle elini uzatıyor. Tarçın kahvesi gözlerindeki kararlı bakış bana bundan kaçmama izin vermeyeceğini söylüyor. İç çekiyorum.

ve yatarken giydiğim gömleğin kolunu geri çekerek inatçı Thrasher'a yaralı ön kolumu gösteriyorum.

"Bu nasıl oldu?" diye soruyor, yanığın tamamını görebilmek için bileğimi çevirerek.

Omuz silkiyorum ve odanın diğer tarafındaki şömineye doğru bir işaret yapıyorum, sanki şöminenin varlığı hikayemi sağlamlaştırmaya yardımcı olacakmış gibi. "Ateşe çok yakın uyurgezerlik yapmış olmalıyım."

"Yalan," diyor üç ayrı ses aynı anda.

Evet, bundan kurtulabileceğimi sanmıyordum ama denemek zorundaydım.

Farrow'a kaşlarımı çatarak bakıyorum ve diğer iki ispiyoncu Thrasher'a da kuşu gösteriyorum. Karis'e kaşlarımı çatarak bakıyorum çünkü o da bir Traşçı ve uzvumu ondan geri almaya çalışıyorum. Nazik dev kolumu geri almama izin vermiyor.

"Pacey'e söyle ona ihtiyaç var. Daega ile yer değiştirebilir," diye emrediyor Karis, zeytin yeşili pul zırhlı bir Kanalcı'ya dönerek.

Kanalcı bir kez başını salladı ve elinin üst kısmına sabitlenmiş telsize komutu yazmaya başladı. Kahverengi saçları kısa ama yataktan yeni kalkmış gibi dağınık. Yüzündeki dağınık saçlar da bu dağınık izlenimi pekiştiriyor. Erkeğin burun köprüsündeki şişlik, nasıl oluştuğunu ve daha da iyisi neden sakladığını merak etmeme neden oluyor. Horde'un Şifacıları bunu kolayca onarabilirdi ama ejderha bunu kişiliğinin önemli bir parçasıymış gibi taşıyor.

Thrasher'lardan biri -Daega sanırım- tam Pacey kapıdan içeri doğru kararlı adımlarla ilerlerken çıkıyor. Menekşe rengi gözleri hemen Karis'in geri vermeyi reddettiği koluna yerleşiyor ve yüz hatları düşünceli bir şekilde keskinleşiyor.

Şifacının boğazındaki belirgin ejderha işaretini inceliyorum; simsiyah saçlarının alt kısmına doğru uzanan siyah bir güneş.

"Alabilir miyim?" Pacey yaklaşırken koluma doğru başını sallayarak soruyor.

Ben bir şey söyleyemedim Karis elini kolumdan çekmeye çalışıyor ama Şifacı onu almıyor. Sanki gerçekten cevabımı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Eğer iyileştirmemi istemiyorsan, iyileştirmem," diyor ben hâlâ cevap vermeyince.

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı çünkü Pacey bir an durup durumu değerlendiriyor. Menekşe rengi gözleri Karis ve Farrow'un beni nasıl sıkıştırdıklarını inceliyor. Sonra bakışları ayaklarımın dibindeki battaniye ve yastıklara düşüyor, sonra da dikkati solumdaki hazır yatağa yöneliyor.

Şifacının yüzünde bir huzursuzluk ifadesi bel iriyor ama bana döndüğünde bu duygu parıltısı kaybolmuş oluyor.

İlginç.

"Düzeltebilirsin," diyorum Şifacı'ya, gözlemlerimi daha sonra bakmak üzere hızla bir kenara kaldırıyorum. "Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Fenox, beni duyabiliyor musun?" Azo yüksek sesle soruyor ve ben de insanın uğraştığı metal diskin etrafında döndüğünü görmek için ona bakıyorum.

Yanıp sönmeden önce birkaç saniye boyunca üzerinde bir görüntü yanıp sönüyor.

"Orada m ısı n, Nixy?" diye tekrar soruyor eğilip aleti tekrar kurcalamadan önce.

"Ben... buradayım... sen... beni... duyuyor musun? Ekranımda hiçbir şey yok Azo, ama seni duyabiliyorum." Nixy'nin sesi aniden odanın içinde net bir şekilde çınlıyor.

"Ses çalışıyor ama projektör bozulmuş gibi görünüyor," diyor Azo ona ve ardından cihaza sağlam bir tokat atıyor.

Nixy'nin tam boyutlu, yarı saydam bir versiyonu canlanırken, onu yansıtan metal daire de yükselir ve yerden yaklaşık bir metre yükseklikte süzölmeye başlar.

"Artık sizi görebiliyorum," diyor wyvern, ela mavis i bakışları odanın içinde gezinmeden önce.

"Biz de seni görebiliyoruz. Partiye hoş geldin," diye cıvıldıyor Azo ve sonra ikisi de bana dönüyor.

"Her şey hazır, ejderha kız," diye anons ediyor Pacey ve ben tam Şifacı geri adım atarken bakıyorum.

Yanık üzerinde çalıştığını hissetmedim bile. Gözlerim ön kolumun onarılmış derisine takılıyor ama ben ona teşekkür edemeden Pacey diğer ejderhaların yanına gidiyor. Zeytin yeşili pul zırhlı Kanalcı'ya bir şeyler söylüyor ama Nixy ve Azo önüme geçip görüşümü engellemeden önce ne olduğunu anlayamıyorum.

"Hadi başlayalım, olur mu?" Nixy soruyor ve ben de Nixy'nin kafasındaki çıkıntıdan ileri geri fısıldaştıklarını görebildiğim iki ejdere bakma isteğimle savaşıyorum.

"Büyük günün için heyecanlı m ısı n?" Azo soruyor, neredeyse neşeyle vızıldıyor.

İnsan beni Karis ve Farrow'dan uzaklaştırıp daha önce kurduğı sandalyeye doğru çekerken, "Mest oldum," diye takılıyorum.

Sandalyeye oturduğumda Nixy'nin projektör drone'u neşeli bir vızıltıyla etrafımda dönüyor. Azo hemen işe koyulurken, Nixy de onu sanki

sanatçı ama o fırça ve boya. Koluma nemlendirici bantlar yapıştırılırken, saçlarım taranıp şekillendirici için hazırlanırken ve beni kısa sürede bir tanrıça gibi gösterecek uzun ömürlü boyalarıyla makyaj makinesini kullanırken kahvaltıdan bir ısırik alırken birlikte çalışıyorlar, ileri geri konuşuyorlar. Karmakarışık ve etkileyici, bir de bakıyorum Nixy ve Azo geri dönüp bana ne yaptıklarına hayret ediyorlar.

Kimse bana bir ayna uzatmıyor ya da fikrimi sormuyor, ki bu benim için sorun değil. Nixy ve Azo'nun beni uygun bir şekilde abartılı ve telaşlı göstereceklerine güveniyorum. Belki hoşuma bile gider, kim bilir. Temiz olmak, beslenmek ve giyinmek için söylenecek çok şey var. Ağza alınmayacak yarıklardan kum silmiyorum ya da kurutulmuş et bir lezzetmiş gibi davranmıyorum. Hâlâ yabancılarla dans etmenin onsuz yaşayabileceğim bir işkence biçimi olduğunu düşünüyorum ama Sürü'yü, onların etrafında olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

"Elbise için hazır mıyız?" Nixy beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

Mavi-elmas gözleri hevesli bir beklentiyle dolup taşıyor. Yüzen rafa bakıyorum ve anında midemdeki kelebekler uçuşmaya başlıyor. Gizemli elbise tabutuma çakılacak son çivi gibi geliyor ama aynı zamanda geceyi atlatmak için çaresizce ihtiyaç duyduğum zırh.

Lütfen lazerleri olsun.

"Herkes dışarı. Ejderhanın giyinmesi gerekiyor," diye bağıyor Nixy şaşırtıcı bir otoriteyle.

Tanımadığım muhafızlar sanki onun emrini bekliyormuş gibi Karis'e bakıyorlar. O da başını sallıyor ve odanın etrafındaki yerlerini terk edip dışarı çıkıyorlar.

"Ne kadar kalacaksın?" Farrow odayı son bir kez daha gözden geçirmeden önce Azo'ya soruyor.

"Aşağı yukarı on beş dakika," diye cevaplıyor Azo ve hem Farrow hem de Karis çıkmadan önce başlarını sallıyorlar.

İçinde elbise varmış gibi görünmeyen giysi çantasını sormak için Nixy'ye dönüyorum ve donup kalıyorum. Gözleri arkamda Azo'nun yaptığı bir şeyi takip ederken parmağını dudaklarına götürüyor. Alarm kalbimi hızlandırıyor ve dönüp bakıyorum ki insan hızla odanın içinde dolaşıyor, pencerelerin ve kapıların etrafına bir şeyler püskürtüyor. İşini bitirip sakince masaya doğru yürüyor ve küçük gümüş bir kutu alıyor.

Elinden dört adet bilye benzeri cihaz çıkıyor ve yaklaşık bir metre uzaklaşana kadar dört ayrı yöne doğru fırlıyorlar. Durdukları anda kare şeklinde bir güvenlik alanı vızıldıyor ve beni, Azo'yu ve Nixy'nin projeksiyonunu duvarlarının içine hapsediyor.

"Neler oluyor?" Nixy parmağını dudaklarından indirir indirmez soruyorum.

"Tam olarak dokuz dakikan var," diye şifreli bir şekilde talimat veriyor. "Ne için dokuz dakika?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Nixy bana cevap vermek yerine insana, "Azo, şimdi zamanı işaretle," diyor.

Gözlerim Nixy'nin projeksiyonu ile telsizindeki düğmelere basmaya başlayan Azo arasında gidip geliyor. Sorumu tekrarlayamadan Nixy'nin görüntüsü titremeye başlıyor ve sonra birdenbire drone'dan bana bakan Ren'in küçük kız kardeşi değil, Enslee oluyor.

İkizimi görünce nefesim kesildi. Nixy'ye kız kardeşime bir mesaj iletmem gerektiğini söylemişim ama wyvern'ün Enslee'yle doğrudan konuşmamı ayarlayacağını milyon yıl düşünsem aklıma getirmezdin. Boğazım ve gözlerim duygularla doldu. Onu görmek çok güzel. Gerçekte burada olmadığını biliyorum, ama onun tahmini varlığı bile bugünlerde bana sürekli eşlik eden tüm endişe ve gerginliği bir anlığına ortadan kaldırıyor.

Beni içine çekerken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Çok iyi görünüyorsun küçük kardeşim," diye takılıyor Enslee, ama ben o altı basit kelimenin içinde her türlü duyguyu ve sıkıntıyı hissediyorum.

"Ben her zaman iyi görünürüm," diye şaka yapıyorum, sesim kalın olsa da.

Enslee'nin kıkırdaması gergin geliyor ve tüm mizah girişimleri pencereden uçup gidiyor.

"Neyin var? Sen iyi misin?" Sanki projeksiyonun içinden geçip kız kardeşimin kollarına girebilecekmişim gibi drone'a yaklaşıp soruyorum.

"Hey, o benim repliğim," diye karşı çıkıyor Enslee, açık yeşil bakışları beni içine çekerken. "Bugün senin isim verme günün olduğunu duydum."

Huff'ım alaycı.

"Benim şerefime bir kadeh şampanya içmen gerekecek," diyor hafifçe ama sorumdan kaçtığı belli, bu da beni daha da temkinli yapıyor.

"Sekiz dakika," diye sayıyor Azo ve adrenalinim yükseliyor.

Kahretsin. Nasıl oldu da bir dakika oldu? Tek yaptığımız merhaba demektir. "Ens, bir sorunumuz var," diyorum ona ve hemen konuya giriyorum.

Yüzündeki sahte ciddiyet hemen çatırdayıp kayboluyor.

"Endişelenmemiz gereken sadece duvarlarımızın içindeki ihanet değil; dışarıdan biri de başımıza bela açıyor," diyorum ve yüz hatları sertleşiyor.

Enslee ellerini önünde kavırıyor ve ayaklarını açıyor, sanki ona söyleyeceğim şeyle yumruk yumruğa mücadele etmeye hazırlanmış gibi.

"Lekelenmişler tesadüf değildi, Ens. Onlarla görevlerde karşılaşmaya tesadüfen başlamadık. Sanırım kan bankasındaki bağlantılarımızdan biri onları peşimize taktı. Bizi avlıyorlar. Ve sanırım nerede olduğumuzu biliyorlar. Korumalarımızdan içeri giremiyorlar, bu yüzden onları terk ettiğimizde bizi seçiyorlar. Enslee, bize ihanet eden kişi ile bu Lekeli olayının bağlantısız olduğunu sanmıyorum. Nasıl ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama tüm bu olanlar, son zamanlarda ters giden her şey

-"Bence bu planlı bir şey."

Enslee'nin zaten solgun olan teni daha da solgunlaşıyor ve sanki ortaya döktüğüm ihanetin ezici boyutunu bastıracağını umuyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

Azo yanıma yaklaşıyor ve omzuma vuruyor. "Altı dakika, sen konuşurken bizim de seni giydirmemiz gerekiyor" diyor.

Dalgınca başımı sallıyorum ve Enslee'nin ekrandan biriyle aceleyle konuştuğunu duyarken uyku tişörtümü ve şortumu çıkarmaya başlıyorum.

"Eteğin içine gir," diye talimat veriyor Azo ve ben de rahatsız edici derecede transparan görünen bir kumaş yığınının görece kadar uzun süre aşağı bakıyorum.

İçine giriyorum ve hemen Azo'nun yaptığı her şeyi bir kenara bırakıp göremediğim biriyle sessizce tartışmaya devam ederken hem kızgın hem de üzgün görünen ikizime bakıyorum.

"Nereden bilebilirdin ki?" diye kız kardeşimi teselli ediyor gizemli kişi ve ben Amadi'nin sesini tanıyorum. O bizden birkaç yaş büyük bir Syphon ve Enslee'nin benden başka en çok güvendiği kişi.

"Ens?" Onun dikkatini sessiz konuşmasından çekerek soruyorum. "Neyi bilemezdin?"

Enslee'nin bakışları tekrar benimkilere kayıyor. Bakışlarında hayal kırıklığı ve kararlılık var, ama damarlarımdaki kanın endişeyle dolmasına neden olan şey bakışlarında kaynayan pişmanlık.

"Ne yaptın sen?"

Kelimelerin yarısı suçlama, yarısı da yanıldığını iddia ediyor. Ama vücut dilinden, yüzündeki sıkışık ifadeden bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum.

Her ne ise, kız kardeşim kendini sorumlu hissediyor. Enslee irkiliyor ve utanç taşıyamayacağı kadar ağırmış gibi bakışları düşüyor. Bir anda zihnimde her türlü korkunç senaryo canlanıyor.

"İstihbarat iyi görünüyordu, Ever. Bilgi bizim saflarımızda bulunuyordu. Tüm bunlardan daha fazlası olduğunu bilseydim onları asla göndermezdim ama her şey Conduit olasılığını işaret ediyordu. Bunu görmezden gelemezdim. Belki başka bir Blood Crafter olabilir ama Conduit olamaz," diye açıklamak için acele ediyor Enslee.

"Ben sana yapma dedikten sonra bir göreve yeşil ışık mı yaktın?" İnanamayarak soruyorum ve sonra neden bu kadar perişan görüldüğünü, neden bu kadar... suçlu görüldüğünü anlıyorum.

"Kimi gönderdin, Enslee?" Soruyorum ama zaten biliyorum. Yüzünün her yerinde yazıyor.

Azo üzerime giydirdiği elbiseyi çekiştiriyor ve elbise aniden tenime yapışıyor. İnsan önce bedenimi sonra da eteğimi düzeltmeye çalışırken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ama yıkım ve öfke kalbimle çekişirken onun ne yaptığına odaklanamıyorum.

Enslee, "Uçuşunuz en yüksek başarı oranına ve en fazla deneyime sahip," diye savunuyor, omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırarak son darbeyi indiriyor.

Sanki az önce söylediklerinin kaçınılmaz gerçekliğini bastıracakmış gibi gözlerimi kapatma sırası bende. Adım atmak, öfkelenmek istiyorum ama Azo kıpırdamadan durmam için yalvarıyor yoksa elbiseyi mahvedeceğim ve bu da beni nerede ve neden olduğuma geri çekiyor. Dört Katlı'da sıkışıp kaldım, Horde'la ilk kez karşı karşıya gelmeme saatler kaldı ve Uçuşum, tehlike tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken gerçek olan ya da olmayan bir Conduit'i avlıyor. Öfke, kalan tüm sabrımı tüketiyor.

"Sana güvenli olmadığını söylemiştim," diye kız kardeşime çıkışıyorum. "Sana herkesi koğuştaki tutmanı söylemiştim!"

"Biliyorum ve tam da bunu yapmaya niyetliydim, ama Conduit'le ilgili bir şans... Bunu görmezden gelemezdim, Ever. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Yani benim lanet Uçuş'umu mu gönderdin? Sanki onlar yeterince şey yaşamamış gibi... sanki *ben yaşamamışım* gibi?" Projeksiyona bağırıyorum.

Kare bariyer vızıldıyor, Azo'nun zıplamasına neden oluyor ve ben kontrolden çıkmış öfkemi dizginlemeye çalışırken Enslee daha parlak bir şekilde parlıyor.

"Bir hainimiz olduğunu biliyordun. Sana söylediklerimden sonra, bana ve Ren'e olanlardan sonra gelen herhangi bir istihbarata neden inanasın ki? Sırf

Hayatının tehlikede olmaması bu kadar pervasız olabileceğın anlamına gelmez! Aklından ne geçiyordu?" Azarlıyorum.

Enslee'nin gözleri kısıldı ve ekrana yaklaştı. "Pervasız mı? Pervasız davranmıyorum, Ever. Her zaman yaptığımız şeyi yapıyorum, bir fırsattan yararlanıyorum. Hepimiz Dört Katlı'da ejderhaları giydirme oyunu oynayamayız. Hepimiz için bir şeyler yapıyorum ve bu da imkansız koşullarda zor kararlar almayı gerektiriyor çünkü bunlar bizi kurtaracak şeyler olabilir."

Geri çekiliyorum, sözlerindeki kin o kadar sert çarpıyor ki görüşüm bozuluyor. Sersemlemiş bir halde kız kardeşime bakıyorum. Dudaklarının gergin çizgisine, boğazına doğru ilerleyen ve yanaklarına yerleşen öfkeli kızarıklığa, açık yeşil gözlerinde parlayan öfkeye bakıyorum. Ondan bir aşağılama yayılıyor ve hayatımda ilk kez onu tanımadığımı hissediyorum. Ve *bu*, az önce ağzından çıkan boktan şeylerin hepsinden daha çok canımı yakıyor.

Biz her yönden aynıyız, hep öyleydik. Ama şu anda öyle olmadığımız acı verici bir şekilde ortada.

Duygusuz bir maske takıp kendimi bu dünyada hiç meydan okumadığım, hiç sorgulamadığım, hiç şüphe duymadığım tek kişiye kapatıyorum... ta ki şimdiye kadar.

"Kahretsin Ev, öyle demek istemedim-" diye başlıyor Enslee.

"Öldüler mi?" Sözünü soğukkanlılıkla kesiyorum, Sifonların Kraliçesi'ne sanki cevap içimi parçalamayacakmış gibi, sanki zaten ayaklarının dibinde kan kaybindan ölmüyormuşum gibi hitap ediyorum.

Enslee başını sallıyor ve bunun nefes almamı kolaylaştırdığını mı yoksa zorlaştırdığını mı bilmiyorum.

"Biz öyle düşünmüyoruz. Onlarla tüm iletişimi üç gün önce kaybettik ama sıkışmış olmaları ve temas kurmak ya da geri dönmek için ortalığın sakinleşmesini beklemeleri mümkün. Burada çok fazla Horde faaliyeti var; hareket etmek eskisi kadar kolay değil."

Bunu bir iğneleme olarak mı söyledi bilmiyorum ama ben yine de öyle algıladım.

Üç gün... Uçağım üç gün önce irtibatı kesti. Eğer Wistan'ın elindeyse, kanlarını akıtacaktır. Onları öldüreceğini sanmıyorum, en azından bu kadar çabuk değil, ama bu sefer tüm Uçuşumu ele geçirmeyi başardıysa, emrinde iki Syphons ve üç wyvern var. Wyvernlerin işine yaramadığına karar vermesi ne kadar sürer? Onlara yapacağını bildiğim şeye karşı herhangi biri ne kadar dayanabilir?

"Nereye gidiyorlardı?" Buz gibi soruyorum.

"Ever, özür dilerim. Burada işler boka sardı. Neyle uğraştığım hakkında hiçbir fikrin yok.

."

"Onları nereye gönderdin?" Sözünü tekrar kestim, şu anda gerçeklerden başka bir şeyle ilgilenmiyordum.

"Groton. Thrasher Bölgesi'ndeki bölünmenin diğer tarafında." Azo'nun telsizi çalışıyor ve mesaja bakarken küfür ediyor.

"Kalenin güvenlik sistemi az önce sinyalizimi etiketledi. Kısa kesmen gerekecek ejderha dişi," diyor benden özür dileyerek ve etrafımızda vızıldayan bozucu kalkanın bulunduğu gümüş çantaya uzanıyor.

"Asla, lütfen. Her şeyin böyle bitmesini istemiyorum," diye sesleniyor Enslee, ben onun görüntüsünü yansıtan drondan uzaklaşmaya başladığımda.

Kız kardeşime dönüp bakıyorum, incinmişlik ve öfke onun pişmanlık dolu ses tonunun ve bakışlarında parıldayan özrünün etkisini azaltıyor.

"Merak etme Enslee, ben sadece ejderhalarla oyun oynamaya ve imkansız koşullar altında birkaç zor karar vermeye gidiyorum çünkü bunlar bizi kurtaracak şeyler olabilir."

Enslee'nin projeksiyonu kesiliyor ve onunla birlikte kendimi koruma ve temkinli kararsızlığımın sonuncusu da gidiyor. Burnumun kenarını sıkıyorum ve gümüş kutuyu saçımı yapan şekillendiricinin gizli bir bölmesine sokan Azo'ya bakıyorum.

"Azo," diye soruyorum iç çekerek. "Krala nasıl mesaj gönderileceğini biliyor musun acaba?"

37. BÖLÜM

HAYATIM mümkün olan her şekilde boka sarıyor ve bu gece her şeyi daha da kötüleştirecek. Ama en azından iyi görünüyorum.

Sadece bir aynaymış gibi davrandığım Sifon Cam'da vücudumun her açısını döndürüp inceliyorum. Elbisemi süsleyen kristal kelebekler ışığı yakaladıkça hareketlerimle birlikte parlıyor. Elbise sırtımı çıplak bırakırken gövdem i ikinci bir deri gibi sarıyor. Yere güzelce dökülüyor. Mücevherli böceklerin tutunduğu kumaş, hayatım buna bağlı olsa adını koyamayacağım bir tür ipek gibi, ruhani bir malzeme. Ten rengimden bir ton daha pembe ve ince bir ışıltı veren bir parlaklığı var. Göğsümün etrafında kümelenen, gövdemden aşağıya doğru uçuşan ve kalçalarımın etrafında sürüler halinde toplanan her şekil ve boyuttaki kelebekler için mükemmel bir tuval. Kristal yaratıklar her özel yerimi kaplarken, her an uçup gidebilecekleri yanılsamasını vererek beni tamamen açıkta bırakıyor.

Elbise büyüleyici bir sanat eseri ve üzerinde lazer olmadığı için kızmıyorum bile.

Yansımama daha da yaklaşıyorum ve saçımın aldığı güzel şekle hayret ediyorum. Bunu kendi başıma taklit etme şansım sıfır, ama bu beni her ayrıntıyı incelemekten alıkoymuyor. Parmaklarımın uçlarını yanağımın pembe elmasının üzerinde gezdiriyorum. Yüzüme sürülen boya bana bile soy ağacımın dallarından birine tünemiş bir tanrı olup olmadığını sorgulattıyor.

Hiç bu kadar güzel görünmemiştim ya da bu yüzden kendimi bu kadar mahkum hissetmemiştim.

"Beğendin mi?" Görüntüsünü yansıtan drone etrafımda dönerken Nixy usulca soruyor.

Eğer burada şahsen olsaydı, eteklerimi kabartır ve saçlarıma takılmış mücevherli kelebeklerle uğraşırdı. Mavi ela bakışları yüzümü inceliyor ama yüz hatlarında gördüğüm endişenin elbiseyle değil, Enslee'yle aramızda geçenlerle ilgili olduğunu biliyorum.

Nixy'nin konuşmayı nasıl dinlediğini bilmiyorum ama wyvern göz kırparak yeniden var olduğu ve bana Aeson'un Kanadı'nın krala bir mesaj iletebileceğini söylediği andan itibaren, söylenen her kelimeyi duyduğu çok açık.

"Bu inanılmaz," diyorum ona, ses tonumda bir aksaklıkla.

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve elimi omzuma yakın bir kelebeğin üzerinde gezdiriyorum. Gerçekten de bu gece için ihtiyacım olan mükemmel kamuflej bu. Bu kadar çok şeyim ortadayken insanlar nereye bakacaklarını ya da nereye bakacaklarını bilemeyecekler. Soylular bakmakla ve yargılamakla meşgul olurlarsa, belki de orada olmayan bir şeyi gözden geçirirler... ejderha izi gibi.

Dikkatin bölünmesi, taktığım büyüleri halhalkın gözden kaçmasını ya da Horde'un herhangi bir kötü niyet veya tanıma işareti ararken her birini ne kadar dikkatle izlediğimi fark etmesini kolaylaştırır. Ben Sifonların bu lanet nihayet kırıldığında ve biz bir kez daha hak ettiğimiz yeri aldığımızda ihtiyaç duyacakları yararlı bilgileri toplarken onlar da doyasıya bakabilirler.

Arkamda tartışmalar başladı ve Nixy ile ikimiz de dönüp Azo ile yeni atadığım birkaç muhafızın hararetli bir tartışmaya kilitlendiğini izledik. Muhafızlar güvenlik ihlali olarak işaretlenen izinsiz sinyali aramak için buraya hücum ettiklerinden beri işler gergindi. Odayı birkaç kez taradılar ve hiçbir şey bulamadılar. Farrow ve Karis, krala basit mesajımı iletmek üzere ayrılmadan önce bu sonuçları kabul ettiler. Ancak, inisiyellerden ikisi bu işin peşini bırakmaya o kadar istekli değildi. Drake'ten çok Lycan'a benzeyen Shaw adında kıllı bir erkek ve daha önce gördüğüm çarpık burunlu ve zeytin yeşili pullu zırhlı Kanalcı Julian.

İki ejderha Azo'nun gözünü korkutup cevap vermesini sağlamak için ellerinden geleni yaparken Azo ya bana ya da Nixy'ye yalvaran bir bakış fırlatıyor. Öfkeyle, Sifon Camı'ndaki yansımamı terk edip insanı kurtarmak için adım atıyorum.

Azo, Shaw'un elinde tuttuğu küçük siyah kumandayı göstererek, "Sizi temin ederim, güvenlik sisteminin algıladığı sinyal bu olmalı," diye onaylıyor. "Olabilecek tek şey bu. Açmama izin verersen ne demek istediğimi anlarsın."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye homurdanıyor Shaw insana. "Onu açacağız ve bum, bu odadaki herkesi bir hamlede yok edeceksin. Planın bu mu?"

Azo iç çeker ve yenilgiye uğrar. Muhafızlar onu ilk sorgulamaya başladığında dehşete düşmüş gibi davranmıştı ama şimdi bitmek bilmeyen suçlama döngüsünden yorulmuş görünüyor.

"Bu bir patlayıcı değil," diye savunuyor Azo. "Öyle olsaydı, zaten yaptığınız dört taramada fark edilirdi. Bu onun elbisesi için. Kelebekleri silahlandırıyor."

"Kelebekleri silahlandırmak mı?" Heyecanlı topluluğa katılırken soruyorum.

"Evet, bu Nixy'nin senin isteğin üzerine programladığı bir güvenlik önlemi," diyor Azo.

Başım Nixy'nin yarı saydam yüzüne doğru kayıyor. "Kelebekler lazer atıyor mu?" Heyecanla soruyorum.

Dudaklarının düz, sıkıntılı çizgisi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hayır, yusufçuk, bunun için izin alamadım... ama denedim."

Gözlerim şaşkınlıkla parlıyor ve sırtışı aniden wyvern'inkiyle eşleşiyor. Bu konuşmanın kraliyet planlamacılarıyla nasıl geçtiğini ancak hayal edebilirim. Nixy zaten izleme listesinde olmasaydı, şimdi kesinlikle olurdu.

"İşin içinde lazer olmasa da, kelebekler aktive edildiklerinde bir dans caydırıcısı görevi görecekler," diye açıklıyor Nixy.

"Daha az konuş," diye cıvıldıyorum ve sonra Shaw beni durduramadan kumandayı elinden kapıyorum.

"Ejderha, yapma!" diye birkaç ejderha birden bağıyor ama ben çoktan işaretli cihazın düğmesine *basıyorum*.

Julian bana doğru sıçrayıp kumandayı almaya çalışıyor ama cihaz bip sesi çıkarıyor ve *açma* düğmesi yeşile dönüyor. Telaşlı bağırışlar arasında kumaşın yırtılma sesini duyabiliyorum ve bir an için elbisemin yırtıldığından endişeleniyorum. Sonra birden, odanın karşısındaki rafta asılı duran çantadan bir kelebek kaleydoskopu kopuyor. Hızla bana doğru parlıyorlar ve bir de bakıyorum ki etrafım uçan, mücevherlerle süslü, jilet gibi keskin kanatlarıyla muhafızlara pike yapmaya ve onları kesmeye başlayan sihirli teknolojilerle çevrili.

Kristal kelebeklerin saldırısını şaşkınlıkla izliyorum. Beni korumakla görevli küçük muhafız birliğini geri püskürttükçe kan döküyor ve kaosa yol açıyorlar. Kanalcılardan biri sürüye hava üfleyerek onları benden ve diğer herkesten uzaklaştırıyor ama çırpınan küçük silahlar yeniden toplanıp saldırılarını yeniliyorlar.

"Geri çekilirseniz dururlar!" Nixy muhafızlara bağıyor, dronu da arbedeye katılıyor. "Altı metrelik bir yarıçap için programlanmışlar, ama bir saniyeliğine geri çekilirseniz ayarlayabilirim, böylece düzeltebilirim!"

Uzaktan kumandaya bakıyorum ve aceleyle bir düğmeye daha basıyorum. Her basışta altıdan geriye doğru saymaya başlıyor ve ikiye geldiğimde durup elbisenin saldırı yarıçapını sıfırlıyorum. Yukarı bakıyorum ve kelebekler anında sakinleşiyor. Bana yaklaşıyorlar, bazıları iniş yapıp elbiseme zaten bağlı olan diğerleriyle karışırken, kaleydoskopun geri kalanı masum animatronik aksesuarlardan başka bir şey değilmiş gibi vücudumun etrafında çırpınmaya devam ediyor.

Lanet olası pullar, lazerlerden daha iyi olabilir.

Sırtışıam genişliyor ve çok kızgın bir avuç ejderhayı yaralayan kesik ve sıyrıkları incelerken içime bir sevinç yayılıyor.

Nixy, "Lütfen bunu yapma, onları yapmak çok zor," diye yalvarıyor ve bir Burner'ın elinde yüzen mavi alevlerle kelebekleri erittiğini, bir Thrasher'ın ise yakalamayı başardıklarını ezmeye çalıştığını görmek için bakıyorum.

"Hey!" diye bağıyorum, ejderham beklenmedik bir şekilde şişip bedenimin sınırlarına baskı yaparken öfke ve sahiplenme duygularım da onunla birlikte kabarıyor. "Onlar *benim*."

Sesimdeki bir şey, odadaki her kafanın dikkatle dönüp beni içine almasını sağlıyor. Burner'ın elindeki mavi alev sönüyor ve Thrasher yumruğunu açıp iki kelebeğin uçup gitmesine izin veriyor. Her iki muhafıza da ters ters bakarken bir yandan da içten içe kırık diğer yarımın beklenmedik sahiplenici gösterisi karşısında çıldırmamaya çalışıyorum.

"Burada neler oluyor?" Farrow herkesin dikkatini üzerine çekerek odaya giriyor, Karis de onu takip ediyor.

Her iki kanat üyesi de kızgın görünüyor ama bunun, onlara iletmelerini emretmeden önce krala şifreli mesajımı açıklamayı reddetmemle ilgisi olabilir ve benimle arkalarında bıraktıkları muhafızlar arasında meydana gelen yüzleşmeyle hiçbir ilgisi olmayabilir.

Farrow bariz bir küçümsemeyle, "Sizi on dakika yalnız bırakıp buna geri döneceğiz," diye bağıyor.

Shaw aceleyle, "Kelebekler yüzünden, efendim," diye açıklarken bir yandan da bana doğru çılgınca el kol hareketleri yapıyor.

Farrow'un yüzünde beliren kuşkulu ifadeye gülmek için kendimi zor tutuyorum. Karis bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Açıkla."

Nedense bu bende daha da çok gülme isteği uyandırıyor ve kendimi tutmak için avucumu ağzıma bastırıyorum.

Nixy'nin projeksiyonu birkaç adım ileri fırlıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Ejderha dişi, elbisesine bir yakınlık tetikleyicisi eklenmesini istedi. Rahatsız olduğu kişilerin çok yaklaşmasını engellemek istedi. Tam silahı kuruyorduk ki, biz teknolojinin parametrelerini ayarlayamadan tepki verdiler."

"Kıyafetine onay alması gereken ekleme bu muydu?" Karis soruyor, gözleri kelebeklerin etrafında attığı masum turları takip ediyor. "Yakınlık böcekleri mi?"

Nixy başını sallıyor. "Evet."

Karis başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, ama sonra daha iyi düşünmüş gibi görünüyor ve sadece başını sallıyor.

"Olumlu bir not olarak, artık her şeyin çalıştığını biliyoruz," diye ekliyor Azo neşeyle, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi.

Alnında büyükçe bir yara izi olan bir muhafız insana dik dik bakıyor ve ben de bastırmaya çalıştığım kıkırdamalarla olan savaşımı kaybediyorum. Muhtemelen bir tür stres tepkisi ve kaybettiğimin kesin bir işareti, ama içimden dökülen kahkahaları tutamıyorum.

"Kıçınıza... kelebekler tarafından tekme yediniz," diye uluyorum, kahkahalar arasında nefes almama yardımcı olmak için belimden eğilmeden önce muhafızları işaret ediyorum.

Julian ellerindeki iyileşmekte olan kesikleri incelerken, "Ben buna kıç tekmelemek demezdim," diye homurdanıyor.

"Sen ne derdin o zaman?" Titriyorum. "Kelebek dayağı mı?"

Julian'ın çatık kaşlarının yerini eğlenen bir gülümseme alıyor. "Hepimiz hâlâ ayaktayız, bu yüzden dayaktan kilometrelerce *uzakta*. Ve eğer Lahar onları yakmaya başladığında sahiplenici davranmasaydın, her şeyi kısa sürede kontrol altına almış olurduk. En iyi ihtimalle bir *kanat çırpma* olduğunu söyleyebilirim."

Gülümsemem daha da genişlediğinde kahverengi gözleri gamzemin üzerine düşüyor. "Kanat çırpma o zaman," diye katılıyorum parlak bir şekilde.

"Yeter," diye araya giriyor Farrow, onaylamayan bir bakışla Julian'a sabitlenmiş. "Herkesin temizlenmesini ve gitmeye hazır olmasını istiyorum. Beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

Bu emir, ben de dahil olmak üzere herkesi ayıltıyor ve kendine getiriyor.

Nixy'ye bakıyorum. "Yakınlığı iki yerine yirmi metreye uzatmanın bir yolu var mı?"

Küçük bir kahkaha atıyor. "Korkarım hayır, ejderha dişi."

İç çekiyorum. "Denemeye değer." Karis'e dönüyorum. "Ve buna kesinlikle gitmek zorunda mıyım?"

Hasta falanmışım gibi davranamaz mıyız?"

"Beş dakika içinde taşınıyoruz," diye tekrarlıyor, taş suratlı ve kararlı.

"Kahretsin. Bu gerçekten oluyor," diye mırıldanıyorum, buraya geldiğimden beri her şey buna yol açmasına rağmen bir şekilde bu gerçeğe şaşıyorum.

Belki de şimdiye kadar birinin beni öldüreceğine inandığım onca zaman ya da daha dün gece kaçmaya çalışıp çalışmamayı tartışarak geçirdiğim saatler yüzünden, ama her nasılsa, her şeye rağmen hâlâ buradayım ve Horde bekliyor.

Azo masa ve sandalyeyi kutulara koyup yüzer rafa yüklemeye başlıyor. Nixy'nin drone'u önüme geliyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz. Şu anda ona söylemek istediğim çok şey var ama herkes dinlerken söyleyemem.

Onun yerine "Teşekkür ederim Fenox," diyorum.

Kız kardeşimle konuşmama izin vermek için o kadar çok şeyi riske attı ki, Enslee ile yaptığım konuşmayı ele alış şeklimle onun tüm çabasını boşa çıkarmış ve kendini soktuğu tehlikeyi göz ardı etmişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Öfkem aniden yersizmiş gibi geliyor ve her şeyi nasıl bıraktığıma dair pişmanlık duyuyorum.

Enslee ve ben sık sık tartışmayız, hiç tartışmadık. Her zaman hazırlanacak çok şey, yapılacak çok iş vardır. Bu da incinmiş duygulara ve egoya kapılmaya zaman bırakmıyor. Bugün ikimiz de kendimizi stres ve baskı batağına sürüklenmeye bıraktık ve daha da kötüsü bunu seyircilerin önünde yaptık.

"Sana yardımcı olmak benim için bir zevkti ejderha dişi," diyor Nixy, profesyonelliğin resmini çizerek. "Azo'da senin için kumandayı tutacak bir kavrama var. Kelebekleri etkisiz hale getirmek istersen diye."

Başımı sallıyorum ve hâlâ elimde tuttuğum cihaza bakıyorum. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldar.

"Fla-"

Nixy'nin şeffaf görüntüsü kayboluyor. Beklenmedik ayrılışla irkiliyorum ve Karis'in drone'u aldığını görmek için aşağı bakıyorum. Kapatmış olmalı. Karis cihazı Farrow'a uzatıyor, o da kolunun altına sıkıştırıyor.

"Bu çok kabaydı," diye azarlıyorum.

Çarpan bir yılan kadar hızlı olan Karis kumandayı elimden kapıyor. Kelebekler anında tepki veriyor onun ihlaline iki metrelik çevresine I

Onları savunmaya programladı, ancak geri çekilir çekilmez yeniden uysallaştılar.

"Bu daha da kabaydı!" diye bağırdım.

Karis kapatma düğmesine basıyor ve içindeki öfke kabarmaya başlıyor, ta ki kelebeklerin hâlâ durma komutunu göz göre göre hiçe sayarcasına çırpındıklarını fark edene kadar. Büyük Thrasher bu kez kumandayı onlara doğrultuyor ve kapatma düğmesini tekrar deniyor ama yine bir şey olmuyor.

Azo neşeyle, "Ejderha dışının biyometrisine bağlı," diyor.

Bunun insanın varsayılan kişilik ayarı mı yoksa kendisinin ve Nixy'nin tüm sıkı çalışmasını mahvetmeye çalışan ejderhaya *dadı dadı yuh yuh* demenin pasif agresif bir yolu mu olduğunu anlayamıyorum.

Karis, Farrow'a "Ona dışarı kadar eşlik et," diyor ve Farrow Azo'yu kolundan tutup sürükleyerek götürdüğünde öfkeme alarm karışıyor.

"Senin derdin ne?" Her saniye daha da sinirlenerek soruyorum çünkü olanları durdurmak istiyorum ama denersem elimi gösterip her şeyi daha da kötüleştireceğinden endişeleniyorum.

"Krala gönderdiğin gizemli mesaj, kelebeklere saldırman ya da insan ve wyvern'in güney bölgelerinden birine izinsiz bir aktarım yapmasını kolaylaştırması dışında bir sorunum yok. Öte yandan, sizin yapmanız gereken ciddi bir açıklama var. Ama bu komutanın sorunu, benim değil. Hadi gidelim."

Kalbim bir gülle gibi mideme düşüyor. İstemsiz her türlü panik ya da suçluluk belirtisi, hiçbir şeyi ele vermeme konusundaki demir gibi kararlılığımın gücü altında ezilene kadar, sahip olduğum tüm istemli tepkileri kilitliyorum ve kendimi eşit bir şekilde nefes alıp vermeye zorluyorum.

"Çok komiksin," diye kestirip atıyorum onu umutsuzca. "Şimdi soruma bu sefer doğru cevap ver."

Karis bana satmaya çalıştığım hiçbir şeyi yutmadığını belli eden bir bakış atıyor.

"Şunları kapatacak mısın?" diye soruyor, kumandayı bana uzatırken ve etrafımda nazikçe süzülen kanatlı güvenlik sistemine başını sallarken iğrenç bir şekilde etkilenmemiş.

Bakışlarımın sessiz ama açık bir "*siktir* git "le dolmasına izin veriyorum ve cevap olarak kollarımı kavuşturuyorum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdanıyor Karis, sonra dönüp uzaklaşıyor, elbisemin kumandası hâlâ elinde.

Onu takip etmekten başka çarem yok, topuklarım ejderha taşı zeminde sinir bozucu bir şekilde takırdıyor. Nixy'yi uyarmalıyım ama bu düşünce aklıma geldiği anda bunun imkânsız olduğunu anlıyorum. Denesem bile, o ve Azo için daha derin bir çukur kazmış olurum. Her ne kadar bundan nefret etsem de, onların en iyi seçeneği şimdilik umursamıyormuş gibi davranmam ve daha sonra onlar için kılıcımı çekebileceğim şekilde bir şeyler ayarlamam.

Zihnim bir yandan Nixy ve asistanını temize çıkarırken bir yandan da Thrasher'ın yalan makinesine karşı koyabilecek kadar doğru bir hikâye uydurmaya çalışmakla meşgul. Umarım, böyle bir şey olması durumunda kanıtları yok etmek ve izlerini örtmek için acil durum planları vardır.

Bir kez daha muhafızlar tarafından kuşatılana ve karakoldan çıkarılana kadar huysuz Thrasher'ın peşinden gidiyorum. Çıktığımız koridorlar ve asansörler tanıdık ama son durak tanıdık değil. Yolumuza devam ederken herkes sessiz, ya tetikte oldukları için ya da benim gibi kızgın oldukları için. Bir çift yüksek altın kapının önünde durduğumuzda zamanımın dolduğunu anlıyorum. Bu eşiğin diğer tarafında kral, Horde ve çiftleşmeyi kabul ettiğim filiz var. Geçmişim ve geleceğim çarpışmak üzere ve çarpışmanın ardından kimin ayakta kalacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Artık umursadığımdan da emin değilim.

Biri bana "Hazır mısın?" diye soruyor ama kim olduğunu görmek için dönmüyorum.

Derin bir nefes alıyorum, çenemi kaldırıyorum ve nefesimin altında fısıldarken omuzlarımı geriye atıyorum. "Alevleri tutuştur. Cehennemleri tutuştur. Közleri kül et."

Ve sonra, kapılar açılır.

38. BÖLÜM

Ağına kadar Sürü'yle dolu mağara gibi bir balo salonuna girmenin nasıl bir şey olacağını birkaç kez hayal ettiğimde, her zaman gözümü korkutacak şeyin cesetlerin çokluğu olacağını düşünmüştüm. Meğer yanılmışım, çünkü yüzlerce ejderha halı kaplı bir koridordan krala doğru ilerleyişimi izlemek için döndüğünde, beni tedirgin eden şey sayı değil, sessizlik oluyor.

Bana bir İsimlendirmenin saygısı anlatılmıştı. Gürültülü ve şamatalı bir olay olmadığını biliyordum ama bunu beklemiyordum. Bu tür bir sessizlikte bir tüyün düşüşünü bile duyabilirdim ve bu tedirgin edici olmanın ötesinde bir şeydi. Bu büyüklükte bir grup bu kadar suskun, bu kadar bastırılmış olmamalı. Tanrı aşkına, onlar ejderha. Eve döndüğümüzde, Syphons uykumuzda bile bu kadar durağan ve sessiz değildi.

Kulaklarım bu boğucu sessizlikten, biri doğrudan kulaklarıma doğru ulusa aynı şekilde çınlıyor. Attığım her adım, çaldığım her nefes o kadar gürültülü ki sanki bir uçuruma doğru çığlık atıyorum. Nabzım, ben sonuma doğru yürürken son bir ağıt çalan bir davul çekirdeğine benziyor.

Güç odaya nüfuz ediyor, dizginlenemez, yapışkan, ağır. Devasa salonun derinliklerine doğru ilerledikçe, sanki bir akarsuyun güçlü akıntısına karşı ilerliyormuşum gibi hissediyorum. Bu güce uyum sağlamak için hızım yavaşlıyor ve sanki sıradan bir yürüyüş yapıyormuşum gibi görünüyor, oysa gerçek şu ki, bu koridordan aşağıya doğru koşuyor ve lanet olası arka kapıdan çıkıyor olmayı dilerdim.

Çabayla, zenginlik ve şıklık dalgasına karşı hareket ediyorum. Mücevherleri, süslü saçları, meraklı bakışları görmezden geliyorum. Işıltılı su damlacıklarından yapılmış gibi görünen göz alıcı takımları ve elbiseleri görmezden geliyorum, narin

çiçekler ya da kemik yakan alevler. Tüm bunlar dikkatimi kürsüden ve esneyen yürüyüşümün sonunda beni bekleyen üç dolu tahttan uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama benim odağım kralda kalıyor.

Dilsiz seyirciler her hareketimi dikkatle izlerken, ürkütücü hissetmek için tasarlanmış bir geçitte yürüyorum. Çoğu ejderha bunu çocukken yapar, ancak genellikle tek başlarına yapmazlar. Bölgelerde, soylu evler üç ayda bir düzenlenen Ad Verme Günü'ne başkanlık eder ve uygun olan tüm çocuklar sırayla klanları, akrabaları ve yakınları tarafından Ad Verilir ve Sahiplenilir.

Burada, Dört Katlı'da, kral soyluların çocuklarına ve onların büyük açıklamalarına hükmediyor. Başarısız ayaklanma hiç yaşanmamış ve babam öldürülmemiş olsaydı, bu geçiş törenini kız kardeşimle el ele, diğer Syphon çocuklarıyla çevrili bir şekilde gerçekleştirecektim. Bunun yerine, bu yolu tek başıma yürüyorum - bu bana çok yaygın ve çok cesaret kırıcı gelmeye başlayan bir şey.

Düşüncelerim Enslee'ye, Uçuş'uma ve Wistan ile Lekeli'nin ellerinde onlara neler olabileceğine kaymak istiyor, ama elimdeki göreve odaklanabilmek için tüm bunları çabucak kilitleyip mümkün olduğunca uzağa itiyorum.

Kralın yüzü kendimi bağladığım metanetli bir fener gibi. Yaklaştıkça Aeson'un bakışlarının beni damgaladığını hissedebiliyorum ama onunla yüzleşmeye hazır değilim. Kral şimdiye kadar ona eşi olmayı kabul ettiğini söylemiştir. Komutan kendini beğenmiş olabilir -istifa etmek de bir seçenek- ya da belki de tamamen kayıtsızdır. Tepkisi ne olursa olsun, henüz öğrenmekle ilgilenmiyorum.

Kendime, beni gerçekten istemiyorsa, tüm bu olanlarda oynadığı role kızıyorsa, o kadar iyi oynadığı bir rol ki, şimdi onunla sıkışıp kaldıysa... benimle sıkışıp kaldıysa, bunun önemli olmayacağını söylüyorum. Başından beri haklıysam bu beni zerre kadar rahatsız etmez. Ama başka bir ses, göğsümün derinliklerine gömülmüş, kendimi bildim bileli hapsolmuş bir ses, kesin ve inkar edilemez bir şekilde gürlüyor... *Benim*.

Bu açıklamayla içimi bir şok kaplıyor ama hemen bir duvarı yıkıp her şeyi engelliyorum. Bunun ne yeri ne de zamanı ve şu anda dikkatimin dağılmasına izin veremem.

Koridor hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, ama bir zincirin halkasıymışım gibi davranıyorum, bir çapanın emriyle denizin derinliklerine çekilen bir zincir ve o çıpa da kral. Umarım onu doğru okumuşumdur. Umarım anlaşılmaya sadık kalır. Belli ki oğluyla olan ilişkimde çıkarı var ve Başhemşire laneti bozamasa bile kralın bunu yapabileceğini düşünüyorum.

Bunu yapabilecek birini bulmama yardım et. Ne de olsa oğluyla resmi olarak çiftleşir çiftleşmez benim gücüm Kraliyet'in gücü haline gelecek. Onlar da bu laneti nasıl bozacaklarını bulmak isteyeceklerdir. Kendi çıkarlarından başka bir sebep yoksa tabii.

Koridorun sonuna yaklaşıyorum ve kralın gün ışığında daha da heybetli görüldüğünü fark ediyorum. Takım elbisesi bembeyaz, pantolonunda ve ceketinde fildişi işlemeli alevler var. Bugün giydiği pelerin tahtının bir kolundan sarkıyor, böylece kürsünün basamaklarından aşağıya etkileyici bir şekilde dökülebiliyor. Beni tuzağa düşürmek için ofisinde yarattığı aynı beyaz ateşten yapılmış gibi görünüyor ve onu görünce ön kolum karıncalanıyor.

Kelebekler görüş alanıma girip çıkıyor ve sonunda kendimi görkemli kürsünün dibinde buluyorum. Şimdi ya eğilmem ya da reverans yapmam gerekiyor, sonra kral bana isim verecek ve klanıma beni sahiplenme fırsatı sunacak. Bu yapıldıktan sonra parti, dans ve dedikodu başlayabilir. Ancak ben diz çökmem ya da herhangi bir şekilde selam vermem. Sadece ayakta durup Kathal Noctis'e bakıyorum, yüzüm boş ve omurgam sert ve boyun eğmez.

Dün gece krala ona sadakat yemini etmediğimi belirttim. Önemli değilmiş gibi geçiştirdi ama bu onun hatasıydı. Her erkeğin önünde eğilmem ve yemin etmediğim sürece Kathal Noctis *benim* kralım değildir.

Senaryonun dışına çıktığım anlaşıldığında kalabalığın içinde bir tedirginlik hışırtısı dalgalanıyor. Kralı izliyorum, bir sabırsızlık ya da öfke parıltısı bekliyorum, ama tıpkı dün gece olduğu gibi, meydan okumam onu kızdırmıyor. Hatta neredeyse bundan gurur duyuyor gibi görünüyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve hükümdara "*hamleni* yap" der gibi bir bakış atıyorum.

Beni durduğum yerde cayır cayır yakmaya ya da uygun gördüğü başka bir şekilde cezalandırmaya hakkı var. Ancak klanların uzak bölgelerde yalnız yaşadıkları ve sadece gençlerinin reşit olmalarını kutlamak için bir araya geldikleri zamanlardan kalma bu kadim geleneği devam ettireceğini umuyorum.

Kathal Noctis tahtından kalkıyor ve yemin ederim ofisinde olduğundan daha büyük görünüyor. Hem Aeson'un hem de Lorn'un bakışlarının yoğunluğundan yüzümün kenarları karıncalanıyor ama dikkatimi babalarına vermeyi sürdürüyorum. Sadece bir aptal odadaki en büyük tehdidi görmezden gelebilir.

"Bugün bir kutlama yapıyoruz. Bir zamanlar bizim için kayıp olduğu düşünülen büyük bir hazine bulundu," diye ilan etti Kral Noctis, sesi devasa odada dolaşarak

kabaran bir gelgit dalgası gibi. "Bir hediye, bir mucize, bir umut simgesi... eve doğru yol aldı."

Kralın dramatize etme yeteneğinden rahatsız olmak istiyorum ama seçtiği kelimelerden beklenmedik bir şekilde etkilendim. Bu sözlerin kalabalığı etkilemek ve cezbetmek için söylendiğini biliyorum, ama sanki tüm bu şeyleri gerçekten yapabileceğim günü bekliyorlarmış gibi içime gömülüyorlar.

"Halkım," diye emrediyor kral ve sanki Horde'un hepsi topluca nefeslerini tutmuş gibi hissediyorum. "Altmış iki yıl önce düşmanlarımız bize karşı harekete geçti ve sadece kralımızı ve kraliyet ailesini değil, Sifonları da kaybettik. Bugün, bu eşi benzeri görülmemiş Adlandırma'da, *her şeyin* kaybedilmediğine karar vermek için huzurunza çıkıyorum."

Kral Noctis ölçülü ve kendinden emin adımlarla kürsünün basamaklarını inerek önümde durdu. Yüzümü kavırıyor ve bana öyle bir sıcaklık ve kabulle bakıyor ki, bu beni sürüklüyor. Ona güvenmiyorum ama bunu gerçekten isteyen parçalarımı da görmezden gelemiyorum.

"Sana Ever Tenebrae adını veriyorum, Kral Merik Tenebrae'nin kızı ve son Syphon."

Kalabalıktan yayılan şaşkınlık kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Kral Noctis alnımı öpmek için eğiliyor, bu jest bir Hükümdarın kraliyet armasını son kararnamesinin yumuşak balmumu mührüne bastırmasını anımsatıyor. Kelebeklerimin ona saldırması gerektiğini fark ediyorum. Korumakla görevlendirildikleri iki metrelik alanın çok içinde ama yine de bir ihlal tespit etmemişler gibi etrafımda dolanmaya devam ediyorlar.

Belki de Karis onları kapatmanın bir yolunu bulmuştur.

Kral doğrulurken, odadaki ürkütücü sessizlik nefes alışlar, çığlıklar ve ürkmüş mırıltılardan oluşan sabit bir gürültüyle bozuldu.

Ellerini yüzümden indirip omuzlarımı kavrayan Kral Noctis'in mavi gözlerine bakıyorum.

"Bundan sonra olacaklara hazır mısınız?" diye soruyor sessizce ve anlaşılmamızdan caymam için bana son bir şans vermesine şaşıyorum.

Ama her ne kadar kaçmak istesem de, kayıp Uçuş'um beni buna zorladı. Eğer onları kurtarma şansımız varsa, bir bütün olmalıyız. Sifonlar bozuldu ve onları düzeltmek için kendimi düşmana satmam gerekiyorsa, hayatım ödenecek küçük bir bedel.

Onlar için bir piyondan başka bir şey olmayabilirim ama bir piyon bile doğru koşullarda bir şahı kontrol edebilir.

Başımı salladım. "Ben hazırım."

Gülümsemesi içten ve gözleri boğazımı düğümleyen o sıcak gururla parlıyor. Kral beni, hepsi Horde'a ait yüzlerden oluşan bir denize bakana kadar döndürüyor. Ellerini omuzlarımda tutuyor ve odanın bir kez daha sessizleşmesini bekliyor. Soylular mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha hızlı bir şekilde kendilerini toparlıyorlar.

"Peki son Syphon ve Kral Merik Tenebrae'nin kızı Ever Tenebrae'yi kim istiyor?" Kral az önce bir bomba atmamış ve bir tane daha atmaya hazırlanmıyormuş gibi devam ediyor.

"Biliyorum."

Aeson'un sesi yüksek ve net bir şekilde çınlıyor ve tahtından kalkıp kürsüden bana doğru ilerlediğini anlamak için bakmama gerek yok. Zorlukla yutkunarak sonunda bakışlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

Takım elbisesi altınla süslenmiş simsiyah kadife. İşlemeli alevler ceketinin yakalarını, omuzlarını, pantolonunun yanlarını ve kollarının manşetlerini süslüyor. Alevler için kullanılan iplik parıldıyor ve Aeson hareket ettikçe ve filamentler ışığı yakaladıkça altından kehribara ve turuncuya renk değiştiriyor. Sinekkaydı traşlı ve müthiş yakışıklı ama yüzündeki sert ifade anında keşke güçlü durup gözlerimi uzak tutsaydım dedirtiyor.

Etrafımdaki kelekler olabildiğince sakın, ama komutanın yüzüne baktığımda ve tüm duygulardan yoksun olduğunu gördüğümde midemdeki isyan eden kaleydoskop için aynı şeyi söyleyemem. Kürsünün altında bana katılıyor ama aramızdaki mesafeyi kapatmıyor. İçimden bir ses bunun elbisemdeki güvenlik özelliğinden kaynaklanmadığını söylüyor.

Kral gururla oğluna, "Onu klan, soy ya da akraba olarak kabul ediyor musun, Scion Noctis?" diye soruyor.

"Ben, Aeson Noctis, Ever Tenebrae'yi eşim olarak kabul ediyorum," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor ve bunu prova edip etmediklerini merak ediyorum.

Aeson'un beyanı devasa odayı doldururken daha fazla soluk ve çığlık duyuluyor. Yan tarafta birinin bayıldığını bile gördüğüme yemin edebilirim. Az önce beni açıkça sahiplenmesine rağmen komutan bakışlarımla karşılaşmıyor. Sanırım kızgın olduğunu söylemek yanlış olmaz, asıl soru tam olarak *neye* kızgın olduğu.

Ondan yayılan öfke midemi bulandırıyor ve kalbimi kurşun gibi hissettiriyor. Kızdığı şey genel olarak anlaşma mı? Kral ona Syphon Glass'tan bahsetti mi? Yoksa Karis çoktan yetkisiz bir şekilde

Hala nasıl örtüneceğimi bulmaya çalıştığımı mı söylüyorsun? Olasılıklar sonsuz.

Kral, "Kraliyet bu talebi kabul ediyor ve böylece bu Adlandırma tamamlanmış oluyor," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Yarın devlet başkanlarıyla oturup tüm bunların nasıl gerçekleştiğinin ayrıntılarını tartışacağım. Ama bu gece İsimlendirilmiş'i kutluyor ve aramızdaki yeni yerini onurlandırıyoruz. Sen artık Horde'a aitsin Ever, Horde da sana ait. Hoş geldin!"

Salonu dolduran onaylayıcı kükreme beni derinden sarsıyor. Bir yaz fırtınası gibi üzerimde esen kabullenme dalgası içimi ürpertiyor. Daha önce çok ağır ve yoğun hissettiren güç şimdi neredeyse... rahatlatıcı geliyor.

Kürsüye ulaşmak için geçtiğim koridor, Horde'un aceleyle bir araya gelmesiyle bir anda kayboluyor. Heyecanları şaşırtıcı derecede bulaşıcı ve oda huşu ve kutlama ile patlarken boğazımda bir kahkaha kabarcığı hissediyorum. Kürsü istila edilmeden önce, taş suratlı muhafızlardan oluşan bir duvar kraliyet ailesi ile Sürü arasında durmak üzere harekete geçiyor.

Dönüyorum ve Lorn'u görüyorum. Beni izliyor, gözlerinden endişe akıyor. Çenesi hayal kırıklığı gibi görünen bir şeyle sıkılmış, ama ona sorunun ne olduğunu sormadan, sürülüp götürülüyorum.

Herkes bana yaklaşmaya çalışırken ortalık karışıyor. Chastain ve Sondar'ı Horde'u uzak tutan kas gücünün içinde görüyorum. Bu sabahtan tanıdık gelen diğer yüzler, ben aceleyle taht odasının kenarına götürülürken görüş alanıma girip çıkıyor.

Bağırılan emirler etrafımda sekiyor ve bir kapıdan geçip bir tür ön odaya alınıyorum. Her şey o kadar hızlı bir şekilde sessizlikten gürültüye ve tekrar geri dönüyor ki, etrafımdaki muhafızların bağırdığını ve küfrettiğini fark etmem bir dakikamı alıyor.

Etrafıma bakıyorum ve birkaçının benden, daha doğrusu onlara acımasızca saldıran keleklerden aceleyle uzaklaşmasını izliyorum.

Ne oluyor lan? Karis onları kapattı sanıyordum.

Ve sonra aklıma geldi. Tabii ki kelekler krala saldırmazdı; bu ihanet olurdu. Nixy bunu hesaba katmış ve onları kraliyet ailesine tepki vermemeleri için programlamış olmalı.

"Bizi yalnız bırakın!" Aeson birdenbire hırılıyor.

Emir uzun odada yankılanırken irkiliyorum, beyaz taş duvarlardan ve zeminden yansıyor. Bu alanın depo olarak kullanılıp kullanılmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

ya da bir tür geçiş olup olmadığını bilmiyorum ama uzun, oldukça geniş ve boş.

Odanın karşı ucunda durduğum yerden ihtiyatla komutanı inceliyorum. O da beni eşit yoğunlukta inceliyor, gözleri öfkeyle parlıyor ve elleri iki yanında yumruk olmuş. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değılim ama bende ciddi bir sorun olmalı çünkü korkmak yerine içimde bir heyecan kuru yerleşiyor ve kaynamaya başlıyor.

Son muhafız da kapıdan çıkıp gözden kaybolunca, Aeson yavaşça ve metodik bir şekilde yaklaşmaya başlıyor.

"Bana neler olduğunu anlatır mısın... dostum?" diye homurdanıyor, uzun adımları aramızdaki mesafeyi hızla siliyor.

Odayı geçmeye devam ederken birkaç adım geri çekiliyorum ama ne yaptığımı fark ettiğim anda ona bir adım daha atmamak için kendimi zorluyorum. Kapana kısılmış ejderham onaylarcasına mırıldanıyor.

"Sen de oradaydın, yani eğer gerçekten bilmiyorsan... bir sorunumuz olabilir," diye cevap veriyorum, hafif ve esprili olmaya çalışıyorum ama sadece şaşkın ve tedirgin olmayı başarıyorum.

"Oh, kesinlikle bir sorunumuz var, çünkü babamla ne zaman tanıştın ki, onunla bir anlaşma yapmak için zamanın olsun, *dostum*?"

"şunu söylemeyi kes," diye çıkışıyorum, kızgınlığım ilerlemem gereken temkini bastırıyor. Ses tonu mu yoksa o kelimeyi kullanması mı sinirimi bozuyor bilmiyorum ama her neyse, az önce sınırimi açtım.

"Neyi söylemeyi keseyim? Dostum mu?" diye soruyor kuşkuyla. "Ama sen de öyle değıl misin? Benim yalancı, aldaticı, sinir bozucu küçük dostum?"

"*Yalan söylemekten ve kandırmaktan* anlamam," diye yalan söylüyorum. "Ve ikinci kısım senin sorunun gibi geliyor... ama evet, senin eşin olmayı kabul ettim, o yüzden bunu ayıp bir kelimeymiş gibi söylemeyi bırak."

Gözleri hem ihtiyaç hem de öfkeyle parlıyor. Hangisinin üste çıkacağını kimse tahmin edemez ama şu anda odanın yarısından fazlasını geçmiş durumda ve kazanıyor.

"Gel bakalım dostum. Pis ağızımı sevdiğini sanıyordum," diye mırıldanıyor ve yemin ederim bunu klitorisimde hissediyorum. "şimdi soruma cevap ver. Babamla ne zaman bir anlaşma yaptınız ve daha da önemlisi, neden? Her ayrıntıyı istiyorum, yoksa bana yardım et, ben-"

"Ne yapacaksın?" Onunla kafa kafaya çarpışmaya fazlasıyla hazır bir şekilde homurdanıyorum. "Beni odama mı kilitleyeceksin? Aramalarımı mı izleyeceksin? Her hareketimi kontrol mü edeceksin? Oh oh, biliyorum," diye hevesle cıvıldıyorum, yüzümde sakarin bir sırtış yayılıyor. "Peki ya

İstediğinizi elde etmek için beni manipüle mi edeceksiniz? Flaş haber Komutan, siz zaten bunların hepsini ve daha fazlasını yapıyorsunuz."

Yüzümdeki sahte gülümseme kayboluyor ve devam etmeden önce ona ters ters bakıyorum.

"Ve bunu sen başlatmamışsın gibi davranma. Beni çayırına sen koydun. Beni çiftleşme süitine kilitledin. Birlikte oynamamı söyleyen senin kanadındı. Peki senin sorunun ne? Oyun sana dönene kadar her şey eğlence ve oyun mu?"

Benden birkaç adım ötede duruyor ve bir an için nefesimi tutuyorum, jilet kanatlı kelebeklerin benim adıma müdahale etmesini mi yoksa filizin yaklaşmasına izin vermeyi mi istediğimden emin değilim. Eğer bu kadar güzel olmasaydı bu daha kolay olabilirdi. Ellerinin vücudumda ne kadar iyi hissettirdiğini, dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu ya da tadının neye benzediğini bilmeseydim onu becermek istemeden de becerebilirdim. "Yaptığım her şey gerekli bir önlemdi. Sana güvenebileceğimizi anlayana kadar bu gerekli" diye savunuyor. "Bu gidişle, eğer seviyeni yükseltmeye başlamazsan benimle, hayatında *kalıcı* demirbaşlar olacaklar. İstedğin bu mu?"

Bir kahkaha attım ama içinde bir damla bile gerçek mizah yoktu. "Ne istediğimi mi? Bu lanet olası yerde ne zaman biri benim ne istediğimi umursadı ki?" Talep ediyorum. "Ne zaman herhangi biriniz sorma zahmetine katlandı? Ama sizinle bir anlaşma yapacağım Komutan ve merak etmeyin, babanızı bu işin dışında tutabiliriz. Sen de benimle aynı şeyi yaptığında seninle aynı seviyeye gelmeye başlayacağım. O zamana kadar sen ve taleplerin siktirip gidebilirsiniz."

"En başından beri sana karşı açık sözlü davrandım, ne oluyor lan?" diye homurdanırken bir adım daha yaklaşır ve kelebekler hemen karşılık verir.

Biri havaya dalıp kanatlarını elinin arkasını kesmek için kullanıyor ve yüzünü hedef alan bir diğerini havadan kapıyor.

Kahretsin!

Kanatlı caydırıcılar ayrılışın diye hızla geri çekiliyorum. Başka bir kelebek Aeson'ın kulağına son bir atış yaptıktan sonra sakince kanat çırparak bana doğru gelirken irkiliyorum.

Düzelتيyorum, Nixy elbiseyi krala saldırmaması için programlamıştı ama görünüşe bakılırsa scionlar adil bir oyun.

Aeson şu anda bir pislik gibi davranmıyor olsaydı kendimi kötü hissedebilirdim. "Bu nedir?" diye soruyor, mücevherli saldırganı tutarak.

"Bu benim istediğim bir güvenlik önlemi. Benden iki adım uzakta durduğun sürece aktif hale gelmeyeceksin" diye açıklıyorum.

Sonra da demir pençesinden kurtulmak için çırpınan kristal böceği inceliyor. "Bana sorarsan lazerden iyidir."

"Lazerler mi?" diye soruyor şaşkınlıkla, ama sonra yüz hatları düşünceli bir hal alıyor. Muhtemelen dün gece kardeşiyle yaptığı konuşmayı düşünüyordur. Lorn, babalarını ofisinde beklerken Nixy ile yaptığım görüşmenin metnini okuyordu.

Aeson'un gözleri benimkilerle buluşuyor ve az önceki ateşli öfke yerini kaynayan bir kızgınlığa bırakıyor. "Arkamdan iş çevirdin ve babamla bir anlaşma yaptın. Bunun ne olduğunu ve nasıl yaptığını bilmek istiyorum."

Çenesinin keskin kıvrımını, dudaklarının öfkeli çizgisini, bakışlarındaki alev alev yanan talebi inceliyorum. Bu, insanların reddedeceği bir erkek değil ama yine de hiç tereddüt etmiyorum. Keşke onu kızdıranın anlaşma kısmı mı yoksa burnunun dibinde gerçekleştiği ve şartları belirleyen kendisi olmadığı için mi kızgın olduğunu anlayabilseydim.

"Bu soruları babana sormalısın," diye geçiştiriyorum. "Ben sana soruyorum," diye homurdanıyor Aeson. "*Benim... dostum.*"

Bu kez söyleme biçiminde yakıcı bir ısırık yok. Bunun yerine, başlığı ölümcül bir arzu ve vaat kombinasyonu ile süslemiş. İfadenin tadını çıkarıyor, sanki tadına doyamıyormuş gibi dilinin üzerinde oynuyor. Bu hem bir alay hem de bir davet, aniden LCV yapmak istediğim bir davet.

Gözlerim ağzına kayıyor ve hayaletini omzumda hissedebiliyorum. Yutkunurken ejderha izinin alevleri dans ediyor, Adem elması önce alçalıp sonra yükseliyor. Burun delikleri kokumu arıyormuş gibi parlıyor ve gözlerimi onunkilere kaldırdığımda ikimizin de bakışlarında özlem yanıyor.

Gerginlik çatırdıyor ve hayal kırıklığı yüzüne yayılıyor. "I-"

Odanın uzak ucundaki bir kapı aniden açılır ve Ogdan başını içeri uzatır. "Böldüğüm için üzgünüm Komutan ama Kont Marteen ve Lord Piers gidiyorlar. Onlar geçitten çıkmadan önce kuyruklarını yakalamak istiyorsak hemen harekete geçmeliyiz."

Aeson'un gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Aramızdaki özlem doyumsuz bir sızıya dönüşüyor ve ayaklarım beni ileri taşıyor, daha yakın olmak için inkar edilemez bir ihtiyaca cevap veriyor. Ama o bir adım geri atıyor. Gözlerini kırıştırıp gözlerindeki ateşi söndürüyor ve beni yalnız başıma yanmaya bırakıyor.

"Geliyorum," diyor Aeson ona, çoktan dönüp kapıya doğru yürüyor. Giderken onu izliyorum, bunun sahip olacağımız tek gelecek olup olmadığını merak ediyorum, birimiz geçici olarak uzanırken diğeri sürekli yürüyor uzakta.

Gözlerim Ogdan'a kayıyor ve sözümüzü kestiğinde söylediklerini tekrarlıyorum. Kuyruklar mı? Horde üyelerini mi izliyorlar? Bir anda yapbozun parçaları yerine oturuyor ve Aeson'un Kanadı'nın bu gece beni neden koruyamadığını anlıyorum. Bu yüzden kral kim olduğumu açıklamak için Sürü'yü topladı. Noctise'ler burada olabildiğince çok ejderha olmasını istiyorlardı ki tepkilerini izleyebilsinler.

Bir tuzak kurdular.

Çabucak Marteen ve Piers isimlerine yüzler uydurmaya çalışıyorum ama Syphons'ın erişmeyi ve incelemeyi başardığı dosyaların hiçbirinde ikisini de hatırlamıyorum.

"Hainleri arıyorsanız, değil mi?" Soruyorum, çünkü başka ne olabilir ki? Casusluk yaptığım konuşmadan bu gece yem olduğumu zaten biliyorum. Şu anda Noctise'ler için altmış iki yıl önceki isyana hangi ejderhaların karıştığını bulmaktan daha önemli bir şey olduğundan şüpheliyim.

Aeson uzaklaşmaya devam ederken "Pek çok şey arıyoruz," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

Bu bir hayır demek değil.

Konu bu olduğunda geride kalmamaya kararlı bir şekilde onu takip ediyorum. Syphons'a ihanet eden piçleri alaşağı etmeye yardım etme hakkını kazanan biri varsa, o da benim. Aeson onu takip ettiğimi fark edip bana doğru döndüğünde kapıya giden yolu yarılamıştım.

"Hiç şansın yok Pençeler. Burada kalıyorsun," diye emretti, sanki buna hakkı varmış gibi.

"Bu patronluk taslama saçmalığıyla kıcımlı yiyebilirsin Komutan," diye çıkışıyorum. "Yardım edebilirim."

Aeson bakışlarını bana dikeyiyor ama bir süre düşünceli görünüyor. "Haklısın, yardım edebilirsin," diye kabul ediyor ve bu tanıma ile midemde rahatlama oluşuyor. "Cevaplar, Claws. Bana bu konuda yardım edebilirsin ve ben bu kapıdan geri döndüğümde onları hazır etsen iyi olur. Oyun oynamaktan bıktım."

Ogdan'ı da yanına alarak hışımla odadan çıktı ve kapı arkalarından sertçe çarptı. Aeson'un ardından bakakalıyorum, ağzım şok içinde açık ve öfkem alev alev yanıyor.

Ciddi miydi? Dalga geçmeyi bıraktı mı?

"O zaman ikimiz kaldık, göt herif," diye homurdanıyorum, odanın diğer ucuna kadar tepinip kapının kolunu tutuyorum.

Öfkem bir yangına dönüşüyor. Kapı açılmadığında ve beni buraya kilitlediğini fark ettiğimde Aeson Noctis'i yakmaya niyetlendim.

Siktiğimin ejderhası.

Yumruklarım çürüyene kadar kapıya vuruyorum ve sonra iyi bir önlem için birkaç topuk tekmesi atıyorum, ama kimse öfkeli çağrılarıma cevap vermiyor. Kapının tokmağının önünde çömelip onu incelerken acımasız bir intikam planlıyorum ve sürekli küfürler savuruyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek, her şeyi yerinde tutmaya yardımcı olan iğnelerden birkaçını çekip çıkarıyorum.

İyi ki kilit açmayı biliyorum.

39. BÖLÜM

Kimsenin dikkat etmediği bir yan girişin gölgelerinden İsimlendirme partimi incelerken MÜZİK VE SOHBET DUYULARIMI TİTRETİYOR. Drake'ler büyük balo salonunun ortasında dans ediyor ya da kenarlarında dolaşıyor. Her şey olabilen bir tür için her şey çok medeni.

Etkileyici cam tavan gece gökyüzünün bize bakmasını sağlıyor ve o kadar güzel ki ilk başta bunun bir tablo olduğunu düşündüm. Neredeyse bütün gece burada yıldızların ve odayı çevreleyen sütunlara oyulmuş büyük efsanevi canavarların koruması altında durabilmeyi dileyecektim. Akıntıya kapılmayacak kadar küçük kanatları olan yılan benzeri yaratıklar var. Yüzgeçleri ve solungaçları olan büyük deniz canavarları. Ve aslan ile leviathan karışımı bir kafaya ve dilleri uzun kurdelelere benzeyen kanatsız canavarlar.

Sanırım bunlar ejderha tasvirleri ya da bazı eski kültürlerin ejderhalara benzettikleri şeyler, ama kesin bir şey söyleyemem. Böyle şeyler düşünen insanlar ya çoktan öldüler ya da artık türümüzün onların arasında yürüyebileceğini biliyorlar, tıpkı kabuslarındaki büyük kanatlı canavarlara dönüşebildiğimiz gibi.

En azından çoğumuz.

Bir tutam alev-turuncu saç yüzüme düşüyor ve onu düzeltiyorum. Kapıyı açarken kullandığım iğneler sayesinde saçım olması gerekenden biraz daha gevşek. Ayrıca bir avuç kelebeğim eksik ama kanatları sonunda kapıyı açmama yardımcı oldu, bu yüzden fedakârlıklarına değdiğini düşünüyorum.

Sakin ve kayıtsız bir maske takarak saklandığım yeri terk ediyor ve balo salonuna giriyorum. Syphons bu sektördeki büyük oyuncuların çoğunu tanıyor.

Hiyerarşi, ama istihbaratımız hacklenmiş dosyalar, dedikodu beslemeleri ve arka kanal söylentilerinden oluşan bir karmakarışık. Tüm dük ve düşesleri, kont ve konteslerin de muhtemelen yarısını tanıyabilirim ama konu her lord ve leydiye geldiğinde işim bitiyor. Aynı şey askeri liderler için de söylenebilir. Generalleri ve komutanları ve belki birkaç yüzbaşığı belirledim ama tüm Kanatları, Filoları ve Takımları belirlemeye çalışmak imkansız.

Yanlarından geçtiğim ejderhaları incelerken, havada asılı duran kokteyl ve kanepe tepsilerine rastlamadığımdan emin oluyorum. Kalabalığın arasından sıyrılıp duyularımı açıyorum ve kayda değer bir şey var mı diye çeşitli kokuları ve sesleri tarıyorum. Çok hızlı bir şekilde, kuru çalıları yiyen ateş gibi Horde'un içinde yayılan bir mırıltıyı fark ediyorum. İnsanlar beni dikkatle izliyor, yanlarından geçerken eğiliyor ve reverans yapıyorlar; kalabalıktaki bir başka yüz olduğum günlerin geride kaldığı açıkça görülüyor.

Bu gece, anonimliğim resmen elimden alındı. Bunu bir isim ve ejderhalar arasında bir yer karşılığında takas etmeye razıydım; benden alınan şeyin büyüklüğünü anlayabilecek yaşa geldiğimden beri istediğim ve düşündüğüm bir şeydi bu. Ve yine de her şey şaşırtıcı derecede boş geliyor.

Belki de burada yalnız olduğum ve kaybettiklerimizi geri almak için Sifonların planlarının sadece birinci aşamasında olduğum içindir. Bu balo salonunda birlikte, başka hiçbir şeyi umursamadan ve endişelenmeden gülüp eğlenmeden önce yapmamız gereken çok şey var.

"Seni yarım saat daha beklemiyorduk," diyor Lorn ve ben de dönüp bana doğru geldiğini görüyorum.

"Bekliyor muydunuz?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum ve tam kişisel alanımı işgal etmek üzereyken onu durdurmak için elimi hızla kaldırıyorum. "Benden bir metre uzak durmalısın, yoksa elbisemi patlatacaksın," diye uyarıyorum.

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Biraz daha yaklaşırsan elbisem seni tahrik edecek." Aldatıcı derecede sakın kelebekleri işaret ediyorum ve Lorn'un bakışları kanatlarında kurumuş kan olan bir tanesine takılıyor.

"Anladım," diye mırıldanıyor temkinli bir şekilde, beni biraz daha dikkatle incelerken yarım adım geri çekiliyor. "Muhafızlarınız nerede?" diye soruyor bir süre sonra.

Omuz silkiyorum ve bir kez daha çırpınan kaleydoskopu işaret ediyorum. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi korumalar. On üzerinden on, şiddetle tavsiye edilir."

Filozofun yüz hatlarında bir şüphe titreşimi beliriyor. "Daha da iyisi, Aeson nerede?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi," diye cevap veriyorum kayıtsızca, odanın etrafında yaptığım tura devam ederken. "Kaçma eğilimi var, ama onu görürsen benden uzak durması için onu cesaretlendirmekten çekinme."

Lorn homurdanıyor ve iki adımdan fazla uzak durmaya dikkat ederek yanıma geliyor. "Anladığım kadarıyla işler iyi gidiyor?"

"Harika," diye kestirip atıyorum.

Lorn'un sırtışında saf bir eğlence var. "Seni önemsiyor, biliyorsun." Alay ediyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Bunu göstermek için komik bir yolu var." "Mm-hmm," diye mırıldanıyor. "İkinizin de öyle olduğundan şüpheleniyorum."

"Beni umursayacak kadar iyi tanımıyor, hiçbiriniz tanımıyorsunuz," diye karşı çıkıyorum, Lorn'un bariz balık avını görmezden gelerek.

"Bizim türümüzde işler böyle yürümez, bunu biliyorsun. Bir bağ kurmak için senin hakkında her şeyi bilmesine gerek yok."

Gülüyorum ve Lorn'un kaşları çatılıyor. "Bağ mı? Burada olan şey bu değil. Bağ *kuramam*, bunu açıklamadım."

Lorn beni durdurmak için elini uzatıyor ve sonra bir kelebek onu yakalamadan önce elini hızla geri çekiyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye soruyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Bunu sana kim söyledi?"

Sırtışım bocalıyor. "Ne demek istiyorsun? Bunu herkes biliyor."

"Herkes kesinlikle bilmiyor," diye itiraz ediyor. "Açığa çıkmadığın sürece kızgınlık dönemine giremezsin ama olgunlaştığında kesinlikle bağ kurabilirsin. Bu tür şeyler doğuştan gelir. Halkımızın tarihinde bir ejderhanın ortaya çıkmasının zaman aldığı ama yine de bağ kurabildikleri pek çok vaka olmuştur."

Düşüncelerim kekeliyor ve az önce söylediklerini anlamaya çalışırken ağzım açık kalıyor. Lorn'un gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, her geçişte biraz daha tedirginleşiyor.

"Ever, tanıştığınızdan beri Aeson'la aranızda olan şeyin bu olduğunu anlıyorsun, değil mi? Bu çok ciddi bir şey. Buraya geldiğin gece onu neredeyse çılgına çeviriyordun. Ejderhanın onu çağırdığını hissedebiliyor. Kesinlikle bir bağı tetikledin."

"Tetiklemedim," diye itiraz ediyorum, hemen savunmaya geçiyorum, kafam karışıyor ve gerçekten endişeleniyorum. Sanki çarpan kalbimin sakinleşmesine yardımcı olacakmış gibi avucumu göğsüme bastırıyorum.

Ejderhamı hissedebiliyor mu?

"Bekle, neden ciddi?" Diye soruyorum, şaşkınlık geçici olarak telaşlanmış şaşkınlığının yükselen dalgasını engelliyor.

"Çünkü bağlar yerine getirilmeden bırakılırsa kurcalanabilir," diye açıklıyor. "Bir bağ oluştuğu andan itibaren içgüdüleriniz aşırı hızlanır. Daha sahiplenici, daha huzursuz, daha değişken ve daha savunmasız olursunuz. Bağ, siz teslim olana kadar durmaksızın sizi zorlayacak ve zorlayacaktır. Bunu yapmazsanız, içgüdülerinizin artık *kiminle* bağ kurduğunuzu umursamadığı bir noktaya ulaşırsınız. O noktada herhangi biri devreye girip sizi çarpık bir bağın içine hapsedebilir ve siz de ihtiyaçtan çılgına dönüp içgüdülerinizin sınırına kadar sürüklenirsiniz, isteseniz bile bunu durduramazsınız."

Tamamen sersemlemiş bir halde Lorn'a bakıyorum. Benim yüzümden histerik bir kahkaha atmaya başlamadan önce bir gülümseme patlatmasını ve "*anladım*" demesini bekliyorum. Ama o da en az benim kadar endişeli görünüyor.

Ne oluyor lan? Wyvern'lerin bize temel bilgileri anlattığı Ejderha Büyürken kitaplarının neresinde yazıyordu bunlar? Yani, eğitimimin eksik olduğunu biliyordum ama içgüdülerimin doğru olduğuna karar verdiği sihirli alete atlamazsam kesinlikle herhangi biriyle yetinebilecek seks delisi bir manyağa dönüşebileceğimi bilmiyordum.

Göğsüm sıkışmaya başladı. Burası sıcak mı oldu, çünkü birden kavrulmaya başladım. Kendimi yelpazelemeye başladım, çok fazla insanın muhtemelen bu çok özel, çok berbat konuşmayı dinlediğini fark ederek gözlerim etrafta geziniyor.

"Merak etme, senin elbisenin de kendine göre numaraları var, benim takım elbisemin de kendine göre birkaç önlemi var. Kimse bizi duyamaz."

En azından bunun için şükürler olsun.

Lorn bana bir tür muammaymışım gibi bakıyor. Kendi doğam söz konusu olduğunda açık bir anlayış eksikliğimden dehşete düştüğüne eminim, ancak neden türümüz hakkında bir bok bildiğimi düşündüğünü bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, cehaletim konusunda pek de açık sözlü değildim. Bunu bana karşı kullanabileceklerinden o kadar endişeliydim ki, sırf daha iyi bilmediğim için kendimi böyle bir şeye hazırlayabileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Ejderhan onu da sahiplendi," diyor bana, sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi. "Bağlar tek taraflı değildir. Hissettiğin çekim bu. Bu yüzden onu ve yuvanı sahipleniyorsun."

"Bu mümkün değil," diye fısıldıyorum, yüz hatlarımı düzeltmeye çalışırken gözlerim etrafımızda geziniyor.

Etrafımızdaki ejderhalar ne dediğimizi duyamayabilir ama yine de vücut dilini okuyabilirler. Scion'la kavga ediyordum ya da kendimi kaybetmenin eşiğindeymişim gibi görünmesini istemiyorum.

"Ejderham onu sahiplenmedi, Lorn. Benim lanet bir ejderham yok!" "Ever, sen lanet bir ejderhasın! Sırf ortaya çıkaramadığın ya da Belirgin yakınlıklar özünüzde ne olduğunuzu değiştirmez. Aeson senin Bağlı Eşin ve sen de onunsun."

Lorn'un bana savurduğu her şeyi temizleyecekmiş gibi başımı sallıyorum ve ona dönüyorum. "O zaman neden kralla yaptığım anlaşmaya bu kadar kızgın? Onun eşi olmayı kabul ettim; istediği şey bu değil mi, ikimizi de delirmekten alıkoyacak şey?"

"Evet, ama bunu zorla değil, kendi isteğinle kabul etmeni istiyor," diye karşı çıkıyor Lorn. "Onurlu hiçbir erkek bunu kabul etmez."

Düşüncelerim bir gece önce duyduğum konuşmaya geri dönüyor. Kral Noctis, Aeson'un talebini kabul etmezsem daha sert önlemler alacaklarından bahsetmişti ama mesele benim siyasi nüfuzum ve beni kullanmak değil, kaçınılmaz olanla savaşımaya devam edersem başımıza geleceklerdi.

Sarsılan düşüncelerimi sabitleyecekmiş gibi bir elimi ağzıma bastırıyorum. Şaşkına dönmüştüm ama yine de... çekim, ejderhamın ve içgüdülerimin uyanışı, şehvet, çok yaklaştığı anda beynimin pelteye dönüşmesi... işaretler oradaydı. Sadece neye işaret ettiklerini bilmiyordum, bu yüzden onları görmezden geldim.

Lorn iç geçiriyor ve yüz hatları yumuşuyor. "Neredeyse tüm hayatın boyunca savaştığını biliyorum Ever, ama onunla savaşmak zorunda değilsin. Aeson babamızdan sonra tanıdığım en iyi erkek. Senin için her şeyi yapar ama sen onu içeri almazsan yapmaz. Doğru olanı yaptığını, sessizliğinin ve aşılmaz duvarlarının seni koruduğunu düşündüğünü biliyorum ama bunun bedeli ne olacak? Artık yalnız değilsin. Bırak arkadaşın yardım etsin. Yeni ailen olarak sana yardım etmemize izin ver."

Teklifi beni hem duygulandırıyor hem de korkutuyor. Kulağa çok basit geliyor ama yine de tam tersi doğru. Zihnim bir kasırgaya dönmüş durumda ve şu anda ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, yeniden kalibre olmak için çaresizce, dünyanın kendi ekseninde kaymasına izin veriyorum, böylece tüm bunları anlamlandırabiliyorum.

Aeson Noctis benim Bağlanmış

Eşim. Benim. Bağlanmış. Eşim.

"Nereye kaybolduğunu merak ediyordum," diye haykırıyor Kral Noctis ve bir sarsıntıyla gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

O biliyordu. Anlaşmanın sebebi buydu. Bu politik bir hamle değildi, oğlunu ve hatta belki de beni koruyordu.

Kral geniş bir gülümsemeyle, "Güzel, görüyorum ki günün hanımını bulmuşsun," diyor, gözleri arkamı aramaya başlamadan önce bir an bana dikiliyor. "Ve nerede... ah... Aeson, işte buradasın!"

Geriliyorum ve tüm vücudum soğuklaşırken aynı anda sıcaklıkla parlıyor.

Kahretsin.

Hazır değilim! Henüz onunla yüzleşmem!

Kaçmak için çaresizce bir çıkış aramaya başlıyorum ama Aeson'un Kanadı'nın sinir bozucu derecede tanıdık yüzleri etrafımıza yayılmış durumda. Hangisini geçebileceğimi hesaplamaya başlıyorum ve sonra çıplak sırtımda kavurucu büyük bir avuç içi hissediyorum.

"İşte buradasın," diye gürlüyor Aeson ve içindeki tehdidi başkaları da duyabiliyor mu yoksa sadece ben mi duyuyorum merak ediyorum. "Ben de nereye *sıvıştığımı* merak ediyordum."

Kelebekler birkaç hamleden fazlasını yapamadan hızla uzaklaşıyor ve tenim anında onun dokunuşunun yokluğuna ağıt yakıyor. Varlığı iki adım ötemde bile bir anda bunaltıcı oluyor ve artık çok geç olduğunu biliyorum.

Kapana kısıldım... her anlamda.

Kanım erimiş lav gibi. Nabzım sürekli *bok, bok, bok atıyor*. Bedenim her ağırlık değişiminin ve nefes alışımın farkında ve ejderham aramızdaki mesafeyi hemen kapatmamı istiyor. Neredeyse gülmek istiyorum, çünkü bunu daha önce nasıl göremedim? O kadar bariz ki. Onun yakınlığıyla aramızdaki bağın yerine oturduğunu hissedebiliyorum; tıpkı bir enstrümandaki sıkı bir tel gibi, koparıldığında, okşandığında ya da doğru şekilde okşandığında mükemmel notayı çalmaya hazır.

Aeson'ın yüzüne cesurca bir bakış atıyorum ve bakışlarımız birleştiği anda, içimde dolaşan her kaotik, şaşkın, cinsel düşünceyi okuyabildiğinden emin oluyorum.

*Onunla savaşmak zorunda
değilsin. O senin için her şeyi
yapar. Artık yalnız değilsin.*

Lorn'un iddiaları zihnimde yankılanıyor ve üç Noctise'in birbirleriyle konuşmaya başlamasını engelliyor.

Komutanı inceliyorum, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi bakıyorum. O artık sadece düşmanım değil, beni esir alan kişi.

Tırmalamamak için savaşıyorum. O artık demir atacağım rıhtım, içgüdülerimin sonsuza dek yörüngesinde döneceği güneş, sahip olabileceğimden emin olmadığım gelecek.

Lorn, Aeson'ı içeri almamı, ona güvenimi ve sırlarımı vererek aramızdaki bağı sağlamlaştırmamı istiyor. Ama bu sırlar sadece benim değil. Beni ben yapan diğer tüm hayati bağlantılardan ödün veremem, Bağlı Eşim için bile. Ve bunun farkına varmak beni dehşete düşürüyor.

Kral Noctis öyle bir şey söylüyor ki Aeson sırtıyor ve gözlerinde meraklı bir parıltıyla bana bakıyor. "Ne diyorsun Pençe? Meydan okumaya hazır mısın?"

"Her zaman meydan okumaya hazırım," diye cevap veriyorum, içimde çılgılık atan bir sinir ve heyecan düğümü varken sakin ve kendinden emin görüldüğüm için gurur duyuyorum. Az önce neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama beynimin bu eş saçmalığı yüzünden eridiğini ve dikkat etmediğimi itiraf etmeyeceğim.

"Mükemmel." Kral başını sallıyor ve sonra bana geniş bir gülümseme fırlatıyor. "Belirli bir şarkı var mı?"

Şarkı mı?

"Sorun değil, ben bir tane seçerim," diyerek geçiştiriyor ve ben cevap veremedim ya da neden bahsettiğini anlayamadan uzaklaşıyor.

Şaşkınlıkla Aeson'a dönüyorum. "Neler oluyor?"

Yüz hatları muziplikle doluyor ve belinden eğilerek bana cesur bir beyefendi gibi elini uzatıyor. "Ever Tenebrae, bu dansı bana lütfeder misin?"

Lanet olsun.

40. BÖLÜM

Balo salonunun ortasında benden birkaç adım ötede duran Aeson'a "BU KÖTÜ BİR FİKİR," diyorum.

Diğer dansçılar yolu açmış ve müziğin başlamasını beklerken tüm gözler üzerimizde.

"Kötü fikirlerin senin ekmek teknen olduğunu sanıyordum," diye cevap veriyor kayıtsızca. "Listene bir tane daha eklesen ne olur?"

Bunun tereyağı bıçaklarıma bir gönderme olduğundan eminim ama şu anda bu kararı *tekrar* savunmaktan daha önemli işlerim var, bu yüzden istemeyerek de olsa görmezden geliyorum.

"Ben dans etmiyorum," diyorum, etrafımda beni izleyen herkese bakarken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum ve spiral yapmamaya çalışıyorum. "Ve bu benim huysuz doğamdan kaynaklanmıyor, yapamam. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok," diye ciyaklayarak aramızda işaret ediyorum.

Sert yüz hatları sonsuz bir şekilde çözülüyor. "Eğer dövüşebiliyorsan, dans edebilirsin," diye beni temin ediyor ama bu hiç de rahatlatıcı değil.

Onu vurursam Horde'un bağırsaklarını bu balo salonunun sütunlarını süsleyen canavarlara asacağından eminim.

Kahretsin! Kelebekler!

Onun bana yaklaşmasına izin veremem, yoksa bu ejderhalar kafamı koparacak!

"Bana bir rakipmişim gibi davran," diye cesaretlendiriyor Aeson, yeni keşfettiğim korkumdan habersiz. "Dövüş ritmimi ve duruşumu anlamaya çalışıyormuş gibi beni yansıtın ve sonra hamlelerime karşılık verin. Ben öne çıkacağım, sen karşı hamle yapacaksın."

geri adım atarak. Ben kenara çekilirim, sen takip edersin. Nereye gitmeni istediğimi ellerimle ve kollarımla söyleyeceğim. Tek yapmanız gereken takip etmek."

"İşte burada bir sorunumuz var," diye başlıyorum ama müzik aniden havayı dolduruyor ve tartışacak zaman kalmıyor.

Aeson eğildi ve sonra bana doğru adım attı. Aynen söylediği gibi yapıyorum ve anında geri adım atarak hamlesine karşılık veriyorum. Bir sırtıma komutanın sert maskesini kırıyor.

Sanki ilk talimatlarını yanlış anlamışım gibi, "Adımlarımı yansıtmaya başlamadan önce sana dokunmam gerekiyor," diyor.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Nasıl çalıştığını biliyorum. Ama daha fazla yaklaşamazsın."

Uyarımı dikkate almayan Aeson ilerliyor ve bir kez daha ondan kaçıyorum. "Pençeler," diye gürleyerek beni uyarıyor. "Kaçmayı bırak."

"Kaçmıyorum. Seni elbisem tarafından saldırıya uğramaktan, beni de değerli filizlerine zarar verdiğim için Horde tarafından mobbinge uğramaktan koruyorum."

"Senin sivri uçlarınla başa çıkabilirim, Pençeler. Şimdi av dürtülerimi harekete geçirmeden ve seyircilere çok farklı bir gösteri sunmadan önce kıpırdama."

Sözleri vücudumdaki her hücreyi aydınlatmaya niyetli bir elektrik akımı gibi içimde çatırdarken boğazıma bir inilti hapsediyorum.

"Aeson," diye itiraz ediyorum o yaklaşırken. Ama hareket etmiyorum. "Seni keseceğim. Giysini yok edeceğim. Canını yakarım." Beni dinlemesi için yalvarıyorum ama hâlâ keleklerden mi bahsediyorum yoksa onu kendim hakkında mı uyarıyorum bilmiyorum.

Yüz hatları arzuyla kararıyor ve gözleri beni içine çekerken niyetle parlıyor, ama bana doğru yürümeyi bırakmıyor, sanki son savunmamı kırmaya çok hazırmış gibi.

"Kes beni. Canımı yak. Yok et beni. Senin için seve seve kanımı akıtacağım, Ever. Her damlası zaten senin."

Sonra önümde durdu ve beni göğsüne doğru çekti. Bir avucu sırtıma bastırırken diğeri elimi sarıyor. Kelebekler birleşiyor, elbisesini yırtıyor ve ellerini kesiyor. Etrafımızda nefesler ve mırıltılar çınlıyor ama Aeson irkilmiyor bile, alev alev yanan bakışları benimkilere sabitlenmiş durumda. Jilet gibi keskin kanatları en kötüsünü yaparken, vücudunun benimkine yaptığı baskıya alışmam için bana bir saniye veriyor. Sonra Aeson beni yönlendirmeye başlıyor ve ben de ilk kez onu takip ediyorum.

Beni derin derin içine çekiyor ve asla bırakmaya niyeti olmayan yeni keşfedilmiş bir hazine gibi sarılıyor. Vücudunun hissinde kayboluyorum

Dans pistinde adım atarken ve dönerken benimkine rehberlik ediyor, parlak mavi gözleri, onun bittiği ve benim başladığım çizgiler bulanıklaşana kadar aramızdaki bağları çekiştiriyor.

Bağ bu mu?

Teslimiyet böyle bir şey mi?

Yanağına bir kelebek konuyor ve ben gerilerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni durdurmadan önce aramıza sadece birkaç santim girmeyi başarıyorum.

"Şimdi cevaplarım için hazırım," diyor bana, sesi alçak ve çakıl taşlı. Tereddüt ettiğimi anlayınca başparmağıyla omurgamı okşuyor ve beni daha sıkı tutuyor. "Ya ben yerde kanlı bir kurdele yığını haline gelene ya da sen sorularıma cevap verene kadar bunu bütün gece yapacağız."

Her ikisi de zihnimde ön plana çıktıkça sıkıntı dehşete dönüşüyor. Bir başka kelebek takım elbisesinin kolundaki kesikten kan çekiyor, ama kendimi birdenbire onun durumundan daha az rahatsız olmuş buluyorum.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Ben de birkaç cevap istiyorum."

Aeson tek kaşını kaldırıyor, yüzündeki ifade hem bir davet hem de bir meydan okuma.

"Neden bana bir bağ kurduğumuzu söylemedin?" Hemen kestirip atarak başlıyorum.

Beni düşünürken dolgun dudakları düzleşiyor ve gözleri cevap verip vermemeyi tartışıyormuş gibi yüzümde geziniyor.

"İlk başta sana güvenmediğim içindi," diye itiraf ediyor sonunda, bizi ceketinde birkaç yırtık, çenesinde küçük bir kesik ve ellerinde yarım düzine yeni kesik kazandıran zeminde küçük bir dairesel geçişten geçirdikten sonra. Etraftaki kalabalığın irkilerek çıkardığı sesler, tamamen kaybolmadan önce beyaz bir gürültü gibi gelmeye başlıyor. "Neler olduğunu bilmiyormuş gibi mi davranıyordun yoksa gerçekten hiçbir fikrin yok muydu anlayamadım. Ben de her şeyi akışına bırakmaya karar verdim."

"Bu yüzden mi beni çayırına koydun, yoksa gerçekten sadece korunmam için miydi?" Şimdi fırtınalı mavi gözlerine bakarken soruyorum. Bu sorunun cevabını zaten bildiğimden oldukça eminim ama komutanın ne kadar açık sözlü olacağını görmek istiyorum.

"Lairwood'da kanını tattığım andan beri biliyordum," diye itiraf ediyor. "Bu yüzden benim çayırılığında ve çiftleşme süitimizde bulunuyorsun."

Şok olmuş bir şekilde geri çekilip ona baktım. Zindandaki yaralarımın her şeyi harekete geçirdiğini sanıyordum, ama Lairwood? Bizi yerde döndürürken yüzünün her santimini inceliyorum. Bana izin vermiyor

tökezliyorum ya da ne yaptığımı fazla düşünüyorum. Onun ellerinde, balo salonlarında bundan başka bir şey yapmadan bir ömür geçirmişim gibi görünüyorum.

İç çekiyorum. Muhteşem, yetenekli ve alçakça kurnaz. Keşke bu kadar cazip bulmasaydım dediğim ölümcül bir kombinasyon.

"Babanla bir görüşme talep etmedim ya da herhangi bir anlaşma yapmaya çalışmadım," diyorum ona, bana zaten sorduğu soruların önüne geçmenin en iyisi olduğuna karar vererek. Bu şekilde ona, pastanın tamamına sahip olduğunu düşünmesini sağlayacak kadar gerçek dilim sunabilirim. "Birden ortaya çıktı. Tamamen beklenmedikti ve nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama konuşmak istedi. Biz de konuştuk."

"Peki muhafızların neredeydi?" diye soruyor, Kanatlarından birinin kendisinden bir şey saklamış olma ihtimalinden rahatsız olduğu belli.

"Kalede yalnızdım; yanımda değillerdi."

Aeson bu kez geri çekilir. Gözleri şokla irileşmiş ama öfkeyle parlıyor. "Peki bunu nasıl başardın?" diye homurdanıyor.

"Buna cevap vermeyeceğim," diyorum ona sakın ama kararlı bir şekilde.

Güzel mavi gözlerini bana diyor ve beni vücuduna daha da sıkı çekiyor. Keskin bir çıtırtı duyularımı dolduruyor ve ardından çınlayan bir ses dikkatimi çekiyor. Gürültüyü takip ediyorum ve yerde birkaç kristal kelebek buluyorum, her birinin artık hareketsiz olan bedenlerinden küçük bir duman izi yükseliyor.

Aeson'a dik dik bakıyorum, yüzüne yayılan memnun gülümseme karşısında sinirim daha da artıyor.

"Peki sorularımdan birine cevap vermediğinde ne *kızartacağım*?" Kalan çırpınan koruyucularımı korumak için duyduğum sahiplenici ihtiyaçla savaşıırken, her heceden öldürücü bir şurup damlayarak soruyorum.

Bir saniye soruyu düşünüyor. "Cevaplamadığım her soru için, istediğin bir silahı alabilirsin," diye teklif ediyor ve ben neredeyse şok içinde sendeliyorum.

"Tamamdır," diye hemen kabul ediyorum ve o da benim aşırı hevesli halime gülüyor. Eğer bu bana silah kazandıracaksa, cephaneliğe kadar benimle dalga geçebilir.

"Neden babamla bir anlaşma yaptın?" diye başlıyor ama başımı sallıyorum.

"Hayır, sıra bende."

Bana uzlaştırmacı bir baş selamı veriyor ve ağzını kapatıyormuş gibi yapıyor. O boğazını temizleyene kadar kendimi ağzının içinde buluyorum ve

Ani sersemliğimden kurtuldum.

"Bir bağ nasıl tamamlanır? Sadece sevişmek mi yoksa daha fazlası da var mı?"

Aeson nefes nefese kalıyor ve kendini toparlarken adımlarımız kısa bir süreliğine yavaşlıyor.

Tekrar bana baktığında gözleri parıldayan akuamarinler gibi. Tüm çehresi yanmaya başlıyor ve bakışları dudaklarıma inerken hırlama ile mırıltı arasında bir ses çıkarıyor.

"Bana benim olduğunu söyle Claws, hemen şimdi buradan ayrılalım ve sana bir bağın nasıl tamamlandığını uzun uzun gösterebileceğim bir yere gidelim." Boynuma sokuluyor, dudaklarını boğazımın kenarından geçirip çenemde gezdirdikten sonra jilet kanatlı bir saldırgana gözünü kap tı r m a m a k için geri çekiliyor.

Uyluklarımın arasında arzu birikiyor ve bir iniltiyi ısııyorum. Böyle devam ederse, bu dans bittiğinde yere damlayan tek şey kan olmayacak.

"Soruya cevap ver," diyorum nefes nefese, içimdeki sızıyı ve gözlerindeki ateşi görmezden gelerek.

Aeson uzun ve yavaş nefes alıyor, beni kokluyor ve çıkardığı alçak inilti hafif acılı, tamamen tatmin olmuş ve sahiplenmeyle kenarlı. Sırtımdaki eli, parmaklarının uçları kıç yanaklarımın üst kısımlarını okşayana kadar aşağıya iniyor. Dans pistinde dönüp üçüncü bir geçiş yaparken meme uçlarım sertleşiyor, göğsüne karşı hassas tepeler oluşturuyor. Kesiklerinden üzerime ılık kan damlıyor ve sırtımdan ve kollarımdan aşağı yavaşça damlarken şehvetli bir okşayış gibi hissettiriyor.

"Sevişmek de bunun bir parçası," diye cevap veriyor sonunda. "Kan da değiş tokuş edilmeli. Ejderhalarımızın tek başına kontrol ettiği büyülü bir yönü var ve yeminler var, ancak bunlar gerekli olmaktan çok törensel. Ama tüm bunları yaptıktan sonra ömür boyu bağlanmış oluyorsunuz."

Anlayışla başımı salladım ve düşüncelere daldım. Aeson'la çiftleşmeyi kabul ettiğimde, pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmek zorunda kalmadan önce zamanım olacağını düşün mü ş t ü m - en azından töreni planlamak için gereken süre kadar - ama aramızdaki bu bağ işleri değiştiriyor. Eğer bağlanma dürtüsü Lorn'un söylediği kadar hızlı ilerliyorsa, Aeson ve benim daha sonra değil daha erken çiftleşmemiz gerekiyor, bu da Sifonlarla ikinci aşama için zaman çizelgesini yeniden düşünmem gerektiği anlamına geliyor.

Tekrar filize odaklanıyorum ve sorusunu yanıtlıyorum.

"Bana olan ilginizin yalnızca siyasi avantaja dayandığını sanıyordum," diye açıklıyorum. "Bu parayı istediğim bir şey karşılığında takas etmeye hazırdım,

Sadece babanın erişmeme yardım edebileceği bir şey. Bunun karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmadan başka bir şey olmadığını sanıyordum. Bağdan ya da ne anlama geldiğinden haberim yoktu. Ama bilmek kararımı değiştirmez. Söz verdim ve sözümün arkasındayım."

"Peki kendini takas edecek kadar çok istediğin şey neydi?" diye soruyor ve sorusunun öfkeyle mi yoksa entrikayla mı dolu olduğunu anlayamıyorum.

Boynundaki ejderha izini hedef alan bir kelebeği uzaklaştırıyorum. Bir araya gelerek alev titreşimleri oluşturan çizgileri inceliyorum ve kesik gömleğinin yakasının altında kaybolana kadar parmağımın ucuyla bir tanesini takip ediyorum. Boğazında tüyler diken diken oluyor ve içimden memnun bir uğultu yükseliyor. Ona böyle dokunmak hoşuma gidiyor, dokunmamam gerekse bile.

"Bu soruya cevap vereceğim ama burada değil. Giysinin belli bir alanın dışındaki herkesin konuştuklarımızı duymasını engellediğini biliyorum ama bunu riske atmayacağım. Çayıra döndüğümüzde tekrar sor," diyorum ve o da anlayışla çenesini eğiyor.

"Ejderham sana ne hissettiriyor?" Hazırlıksızca soruyorum.

"Ah, ah, ah, son soruma cevap vermedin, o yüzden sıra hâlâ bende," diye itiraz ediyor.

Bir kahkaha atıyorum ve devam etmesini işaret ediyorum. Dans etmeyi bırakıyoruz ve Aeson bana bakıyor, yüzü saygılı ve bakışları ciddi.

"Ever Tenebrae. Bağımı kabul edip eşim olur musun?"

Sözleri beni şaşırtıyor. Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Az önce ona kralla yaptığım anlaşmanın arkasında durduğumu söyledim, yani sorusu gereksizdi. Ama hararetli bakışlarını incelerken, bu hareketin bununla ilgili olmadığını anlıyorum. Şimdiye kadarki ilişkimiz güvensizlik, duruş ve suları test etme üzerine kuruluydu, ama eğer istemiyorsak bu yolda devam etmek zorunda değiliz.

Bize yeniden ayarlama ve karşılıklı anlayış ve samimiyetin olduğu bir yerden ilerleme şansı veriyor. Gerçekte var olmadığını ikimiz de bilsek de bana bir seçim şansı veriyor ve bu da kırık kalbimin karanlık köşelerini ısıtıyor.

Komutana gülümsüyorum ama gülümsememdeki hüznü görmüş olmalı çünkü bakışlarında bir endişe parıltısı belirliyor.

"Bağını kabul edeceğim ve senin eşin olacağım. Ama bana aşık olmamalısın Aeson," diye aynı nefeste hem itiraf ediyor hem de uyarıyorum. "Düşman olarak kalırsak her şey ikimiz için de daha kolay olur."

Uzun bir süre beni düşünüyor, bilmek istediği şeyi ortaya çıkarmaya yardımcı olacak ipuçlarını takip edecek kadar iyi tanıyormuş gibi yüzümü inceliyor.

"Biz hiçbir zaman gerçekten düşman olmadık Pençeler," diyor bana nazikçe ve parmak uçları sırtımda omurgamın çıkıntılarını izlerken aynı naziklikle fısıldıyor.

Bir ürpertiyle savaşıyorum ve yoğun bakışlarının üzerimde yaratmaya çalıştığı büyüyü göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Belki de değil," diye omuz silkerek kabul ediyorum. "Ama biraz zaman ver. Eminim oraya varacağız."

Müzik duruyor ve etrafımızdaki kalabalık alkışlamaya başlıyor. Aeson'un yanağından bir damla kan benim yanağıma dökülüyor ve garip bir şekilde sembolik hissettiren bir gözyaşı gibi yüzümden aşağı kayıyor.

"Bu beni korkutmuyor, Claws. Meydan okumayı severim," diye itiraf ediyor, bakışlarındaki parıltı hevesli ve kararlı.

"Buna güveniyorum," diye mırıldanıyorum ve sonra kollarından ayrılıp uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 41

Buradan gitmem gerek. Vücudumun her santimini tüketmeye çalışan bir şehvet yangını var ve eğer sakinleşecek bir yer bulamazsam, her an alevler içinde kalabilirim. Bu çok saçma. Sadece birkaç dakikalığına Aeson Noctis'e doğru bastırıldığım için bu kadar sıcak ve rahatsız olmamalıydım, hele ki onun kanının endişe verici bir miktarını taşıırken hiç olmamalıydım. Ama sanki aramızdaki bu bağı kabul etmek onu bir şekilde güçlendirmiş gibi ve şimdi başım ve vücudum şehvet dolu bir özlem isyanına dönüşmüş durumda.

Dokunuşu, tercih ettiği o kendini beğenmiş gülümsemesi, söylediğim her şeyin satır aralarını karıştırırken gözlerinin daha derin bir maviye dönüşmesi, bunların hiçbirini aklımdan çıkaramıyorum. Kafayı takmış durumdayım ve bu gerçekten çok rahatsız edici çünkü endişelenmem gereken yeterince şey var. Aeson Noctis'in ve bu bağı listemin üst sıralarına tırmanmaya çalışmasına ihtiyacım yok.

Görüşüm daha önce balo salonuna gizlice girmek için kullandığım çıkışa doğru tünel çiziyor. Sadece sütunları geçmem gerekiyor ve sonra özgürüm. Burada yaptığım her şeyi sorgulamakta özgürüm. Kendimi odama kilitlemek, kendimi boşaltmak ve kimsenin beni duymaması için bir yastığa bağlamak için özgürüm. Komutanın benim Bağlanmış Eşim olduğu gerçeğinden korkmakta özgürüm.

Biri adımı söylüyor ama duymazdan geliyorum. Duramam yoksa kendiliğinden yanacağım.

Kaçış 15 adım ötede. On iki adım.

Dokuz.

Bir topuğumu sütunların gölgesine koymuştum ki, birdenbire arkamdan yakalandım. Şok tepkimi yavaşlatıyor ve büyük bir avuç ağzımı kapatarak alarm çılgılığını bastırıyor. Karşı koymaya başlıyorum ama bir de bakıyorum ki sırtım bir sütunun soğuk taşına yapışmış ve Aeson orada, üzerimde belirmiş, gözleri aklıktan parlıyor.

Göğsü hızlı nefeslerle yükselip alçalıyor, bu hareket meme uçlarımla alay ederken kaslı bir bacağını kalçalarımın arasına sıkıştırıyor ve dudakları kulağımın kabuğunu sıyrana kadar başını eğiyor. Eli ağzımdan çekiliyor ve sahiplenici bir şekilde boğazımı sarıyor.

"Benden kaçmaya devam edersen ne olacağını açıkça söylediğime inanıyorum," diye kulağıma hırlıyor.

Kulak mememi ısırıldığında nefesim kesiliyor ve sürtünme arayışıyla otomatik olarak kalçasını aşağı doğru çekiyorum, rahatlamak için çıldırıyorum. Memnuniyetle mırıldanıyor ve bana bakmak için geri çekiliyor. Yüzündeki ve ellerindeki kesikler iyileşmiş, sadece orada olduklarına dair kan izleri bırakmışlar. Takım elbisesinin ceketi kurtarılamayacak şekilde kesilmişti ve etrafımda kalan birkaç kelebek onu tamamen yok etmek için işe koyuldu.

"Benim hakkımda henüz bunu bilmiyor olabilirsin Pençeler ama ben sözümün eriyimdir.

Boş tehditler savurmam ve asla geri adım atmam... asla."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, ama aniden çaresiz kaldığım gibi beni öpmek yerine, alt dudağımyı ağzına alıyor ve bırakmadan önce benden küçük bir inilti koparacak kadar sert ısıyor.

"Uğursuz küçük uyarının tartışmamızın sonu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor diğer eli kalçama inip yavaşça yukarı çıkmaya başlarken. "Tekrar düşün Claws, seninle işim henüz bitmedi."

"Aeson," diye nefes alıyorum ve ona durması için mi yoksa durmaması için mi yalvardığım konusunda hiçbir fikrim yok.

Çok yakın, çok sıcak, çok tüketiyor. Önceden alev alev yanan biriysem, şimdi azgın bir cehennemim. Ona karşı kıvranıyorum ve o çıldırtıcı, kendinden memnun gülümsemesi geri geliyor.

"Neye ihtiyacın var Pençe?" diye mırıldanıyor, sanki zaten bilmiyormuş gibi. "Bağına senin için ne yapabileceğini söyle."

Kuru çirayı tutuşturan bir kibrit gibi, tutuşturuyorum ve sonra yakıyorum.

"Öp beni," diye emrediyorum. "Ve sonra beni bir yere götür ki seni becerebileyim ve kimse çılgılıklarımı duymasın."

Titreyen bir şimşek kadar hızlı, ağzımı talep ediyor ve ben de onun sağını talep ediyorum. Dudakları esnek ve yumuşak ama ağzı sert ve talepkâr. Dili benimkiyle alay ediyor, ben onun baş döndürücü tadında kaybolana kadar beni daha derine çekiyor. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum, ona her yerde ihtiyaç duyuyorum.

Kalbim aramızda oluşan çılgınlığa yetişmek için hızla atıyor ve vücudumdaki her sinir ihtiyaçla alevlenirken kanım şehvetli bir türkü söylüyor. Etrafımızda pike yapıp uçuşan hırçın kelebekler doymak bilmez coşkumuza eşlik ediyor ve bir kez daha Aeson'ın kanını çekiyor. Eli boğazımdan düşüyor ve kıcımlı kavrayıp beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyor ve onu yutuyorum.

Geri çekilip öpüşmemizi keserken dilimi emiyor ve ben itiraz ediyorum. Ama sonra gözlerim boğazından aşağı kaymaya başlayan kırmızı bir filize takılıyor. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama eğilip yalıyorum, dilim yeni yaranın üzerinde Aeson'ın kanı en sevdiğim dondurma tadıymış gibi geziniyor.

Komutandan aldığım küçük tadı açgözlülükle yutuyorum ve onun çaresiz iniltisi, kesiğinin çizgisini tekrar yalamadan önce ejderha izinin çizgilerini dilimle takip etmek için ihtiyacım olan tüm müstehcen onay. Kahretsin, tadı çok güzel. Anında dizlerimin üzerine çöküp sikişinin lezzetini boğazımda denemek istiyorum.

"Senin içinde olmak istiyorum Pençe. Çayıra kadar gelebilir misin? Dölünün çarşaflarımıza bulaşmasını ve çığlıklarının odalarımızın duvarlarına gömülmesini istiyorum."

"Daha yakın bir yer var mı?" Nefes nefese kalçalarımı pantolonundaki sert çıkıntıya doğru yuvarlıyorum. "Çünkü eğer bir dakika içinde beni sikmezsen, kendimi sikmeye başlayacağım. Bunun nerede olacağı sana kalmış."

Cevap iniltisi hem acı verici hem de cesaretlendirici. Gözleri arkamızdaki gölgeli çıkışa doğru kayıyor ve sonra hareket ediyoruz. Beni yere bırakmıyor ve bu benim için sorun değil. Dudaklarımı çenesinin çizgisine ve kulağının kıvrımına alıştırma fırsatını değerlendirirken, attığı her kendinden emin adımda kalçalarımın onunkilere çarpmasına izin veriyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar karanlık bir koridorda hızla ilerliyoruz ve sonra bir anda Aeson'a saldıran kelebeklerin sonuncusu da yere düşüyor. İçimden öfke akıyor, ama sonra Aeson beni başka bir duvara yapıştırıyor ve öfkem kül olup beyaz arzum pantolonunu ıslatana kadar beni öpüyor.

Aeson bir elini aramıza sokuyor ve eteğimin altına giriyor. Parmakları hemen amımın dikişini okşuyor ve tıslayarak yüzünü şokla geri çekiyor.

"Bunca zamandır çıplak mıydın?" diye soruyor, gözlerindeki bakış vahşi ve aç. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken cevap gülümsemem boğucu. "Sen beni o odaya kilitlemeden önce bile çıplaktım ve kalçalarımın aşağı damlıyordu."

Bu konuda tam olarak ne hissettiğimi ona anlatmak için dudağını sertçe ısırıyorum.

Cevap niteliğindeki hırıltısındaki titreşim vücudumda ilerliyor ve klitorisime lezzetli bir şekilde yerleşiyor. Aeson'ın parmaklarına karşı kıpırdanıyorum ve o da dudaklarımı ayırıp bir tanesinin ucunu içime sokuyor.

"Kahretsin, gerçekten damlıyorsun," diye inliyor. Parmağını klitorisime kadar takip ediyor ve yavaşça, metodik olarak daire çizmeye başlıyor. "Bütün bunlar benim için mi Pençeler?" diye mırıldanıyor oynarken.

Bu göt herifin beni tahrik etmeye çalıştığından eminim ama şaka yapıyor, şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki muhtemelen sadece bununla bile boşalabilirim. Sanki aklımı okuyabiliyor ve buna izin vermeyi reddediyor, elini çekip koridorda ilerlemeye devam ediyor.

"Aeson," diye yalvarıyorum ama sesimde belirgin bir hırıltı var.

"Asla," diye karşılık veriyor masumca, sanki sorunumun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. "Beni burada becer," diye sabırsızca emrediyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye sızlanıyorum.

Açıklama, onu uzun zamandır sallanıp durduğum uçurumdan aşağı itmeye yardımcı olacak.

"Bana iki dakika ver, Claws. Bir yer biliyorum, uzak değil," diye karşı çıkıyor ve ben hayal kırıklığıyla inliyorum.

"O zaman bana parmaklarını ver. Sikine binene kadar ellerine binmeme izin ver."

Kıçımın yanaklarını daha sert sıkıyor ve beni hala sinir bozucu bir şekilde pantolonunun içine sıkışmış olan shaftına doğru öğütüyor. "Parmaklarımı başka zaman alabilirsin. Parmaklarımın değil, sikimin üzerindeyken adım haykırmamı istiyorum."

Hayal gücümle dalga geçen bu görsel karşısında inliyorum ve iç duvarlarımı hiçbir şeyin etrafında sıkıyorum.

İşte bu kadar. Meseleleri kendi ellerime alma zamanı... kelimenin tam anlamıyla.

"Seni uyarmıştım," diye çıkışıyorum ona, içimde, altımda, üstümde olması için duyduğum ezici dürtüyle tüm mantığım ve sabrım tükeniyor ve

Her yerimden damlıyor. Ama şu anda bunu yapamıyorsam, en azından biraz rahatlayabilirim.

Aeson açılana kadar orada olduğunu bilmediğim o yan gizli kapılardan birinden daha geçerken kendi elimi bedenlerimizin arasına sokuyorum.

"Pençeler, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye soruyor ve sesi şimdi ince bir histeri notasıyla çınlıyor.

Tek cevabım parmaklarımı içime daldırırken inlemek oluyor. Onları güzelce ısıtıyorum ve sonra çekip çıkarıyorum ve klitorisimi tam istediğim gibi okşamaya başlıyorum. Çıkarmaya başladığım tatmin edici seslere biraz daha fazla güç katıyorum ve Aeson'un ağzından bir dizi çok renkli küfür dökülüyor, ardından merdivenlerden son sürat inmeye başlıyor.

"Sakin buna cüret etme, Ever," diye bağıyor parmaklarımı tekrar amımın içine sokup ne kadar müstehcen bir şekilde ısılandığımı duyabilmesi için biraz oynatırken. "Yemin ederim, eğer benim elim yerine kendi eline boşalırsan-"

Fazladan yüksek bir inilti tehdidini kesiyor ve hayatımı sarsan bir orgazmın eşiğindeymişim gibi başımı arkaya atıyorum. "Bu sen olabilirdin, Spare," diye alay ediyorum kendi parmaklarımı sürerken. "Merak etme, işim bittiğinde mavi taşaklarına bir *keşke burada olsaydın* kartpostalı göndereceğim."

Göğüslerimi göğsüne daha sert bastırıyorum ve omzuna doğru sıcak kesik kesik nefesler alıyorum. Bizi nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Merdiven boşluğu karanlık, ama etrafımızdaki pürüzsüz gri taşta, Aeson'un acı çeken yüzünün ve gergin vücudunun her ayrıntısını seçebilmeme yetecek kadar ışıkla bizi yıkayan zayıf bir parıltı var.

Klitorisime tekrar yüklenmeye başladığımda içimden abartılı bir miyavlama daha çıkıyor ve çevremizdeki taşta garip bir ışık parıltısının hızla kaybolan belirgin bir dalga halinde dalgalandığını fark ediyorum.

Orgazmın başlangıcı kök salmaya başlıyor ve tüm dikkatim bulunduğumuz yerden çekilip parmaklarımın vücudumdan hevesle çekip çıkardığı serbest kalmaya odaklanıyor. Kaslarım gerilmeye başlıyor ve klitorisimi daha da hızlı ovarak serbest kalmanın peşine düşüyorum.

Bir anda Aeson bizi döndürüyor. Ağırlığım geriye kayarken ve düşmek üzere olduğumdan oldukça emin olduğumda inliyorum ve iki elimle ona tutunmaya çalışmak zorunda kalıyorum. Güçlü kollar beni Aeson'un göğsüne sabitliyor ama sonra taş basamakların pürüzsüz kenarı sırtımı kesiyor ve beni merdivenlere sıkıştırdığını fark ediyorum.

Aeson üzerimde geziniyor ve yüzündeki ifade tehditkâr. Elimi öyle hızlı tutuyor ki irkiliyorum ve ağzına götürüyor, bu sırada ateş mavisi gözleri beni koklamak için elinden geleni yapıyor. Dudakları henüz içimde olan iki parmağın etrafını sarıyor ve yüzü saf bir coşku ifadesine dönüşüyor. Tenimdeki uyarılmayı emerken, sanki ağzının başka yerlerde yapmak istediklerini bana tattırıyormuş gibi parmaklarımı dillerken çıkardığı inilti en ham haliyle tensel bir tatmin. Parmaklarımdaki arzunun son damlasına kadar titizlikle yalıyor ve sonra onları ağzından çıkarıp cezalandırıcı bir bakışla bana bakıyor.

"Şu andan itibaren sadece benim sikime, parmaklarıma, ellerime, ağzıma ve dilime boşalacaksın. Her orgazm, her inilti, her nefes nefese söylenen söz ve her damla döl benimdir. Peki bunun nedenini biliyor musun?" diye soruyor ceketinin ve gömleğinin parçalarını çıkarırken.

Göğsündeki, omuzlarındaki ve kollarının üst kısmındaki ejderha izinin siyah alevleriyle kesişen sert kasların genişliğine bakarken aklım duruyor. Pantolonunun tokasına uzanıyor ve kasları onun aceleci, sarsıntılı hareketleriyle aynı anda esneyip gerilirken ağzımın suyu birden fazla yerden akıyor.

Göğsüm daha da hızlı kabarıyor ve kalbim, gelmekte olduğunu bildiğim şeyi beklerken göğüs kafesime doğru heyecanla çarpıyor. Arzu içimi kaplıyor ve her santimim sıcak ve hassas hale geliyor. Birden elbisemi çıkarmak istiyorum ama ellerimi göğsümde ve yanlarda gezdirdiğimde fermuar, toka ya da çıkarmama yardımcı olacak başka bir şey hissetmiyorum.

"Bana ejderhanın nasıl bir his olduğunu sordun ama ben cevap vermedim. Tekrar sor Pençe."

Elbisemi çekiştiriyorum, hareketlerim giderek daha çılgınca bir hal alıyor ama yine de kıpırdamıyor. Aeson elini kaldırıyor ve avucunun içinde küçük turuncu bir alev canlanıyor. İlk başta bu şeyi nasıl çıkaracağımı anlamama yardımcı olmak için merdiven boşluğunu aydınlatmaya çalıştığını düşünüyorum ama sonra alevi bana doğru tutuyor. Bir çılgılık atıyorum ve panik içinde geri çekilmeye çalışıyorum.

"Sorun yok, seni yakmayacak," diye beni ikna etmek için acele ediyor ve beni merdivenlere doğru tutuyor. "Alevi ben kontrol ediyorum. Neyi tüketip neyi tüketmeyeceğine ben karar veririm."

"Yakıcılar bunu yapabiliyor mu?" Şaşkınlıkla soruyorum, iri gözlerim onun sakın yüzünden karnımda emir bekler gibi titreyen aleve doğru çılgınca sıçırıyor.

"Hepsini değil ama yapabilirim," diyor bana sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Göğsünü itiyorum ama bir santimetre bile kıpırdamıyor. "Bir dahaki sefere bana alevler fırlatmaya başlamadan *önce seni yakmaya çalışmadığım* konusunda bana ipucu vermeye ne dersin?"

"Daha önce belirttiğim şartları kabul edersen bunu kabul edebilirim." Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Senin zevkin benim zevkim. Orgazmların benim. Kendinle oynuyorsan, ya ben istediğim içindir ya da ben orada olmadığım ve beni düşündüğün içindir."

Talepleri gülünç. En saçma şekilde otoriter davranıyor. Kim zevkinin dizginlerini bu şekilde teslim etmeyi kabul eder ki, özellikle de hiç tanımadığı birine? Öyleyse neden bunu düşününce altımdaki basamaklara damlatıyorum?

"Orgazmlarıma sahip olmak mı istiyorsun?" İtiraz ediyorum. "O zaman bu ayrıcalığı hak et. *Emin* ellerde olduğumu bilmediğim sürece hiçbir şeyi kabul etmiyorum. O zaman konuşabiliriz."

Sanki tam da onun umduğu şeyi söylemişim gibi gülümsüyor. Elinin bir hareketiyle karnımdaki sabit alev gövdemden yukarı çıkmaya başlıyor ve ilerledikçe elbisemin ipek kumaşını yaktığını fark ediyorum. Sıcak ama acı verecek kadar değil. Ateşin tek titremesi vücudumda ilerlerken canımı yakmıyor ama yine de nefesimi tutuyorum, derim kavrulmaya başlamadan saniyeler önce bir acı hissedeceğimden endişeleniyorum. Ancak Aeson'un yakınlığı üzerindeki kontrolü rakipsiz olmalı çünkü ateş vücudumdaki tek bir kılı bile yakmıyor; sadece elbisemin üzerinde ateşli bir fermuar gibi bir çizgi oluşturuyor.

Aeson pantolonunu tekmeliyor ve beni merdivenlerden kaldırıyor. Elbisem hareketle birlikte düşüyor ve göğsümde dans eden alev titreşimi anında sönüyor. Artık tene tene temas ediyoruz ve bunda o kadar samimi ve erotik bir şey var ki, manik şehvetin sisi sadece bir nefesliğine dağılıyor ve yaptığımız şeyin etkisi kayıtlara geçiyor.

Arkadaşımı ilk kez becermek üzereyim.

Kısa bir süre önce, Kral Noctis'in ikinci oğlu ve Ejderha Sürüsü'nün Scion'u Aeson Noctis'e bağlanma gerçeği bir yana, bir eş düşüncesi bile beni kıcımla güldürürdü, çünkü *lanet olsun hayır, bu asla olmayacaktı*. Bunun bazı şeyleri değiştireceğini biliyorum ve ne kadar aptalca, ne kadar bencilce olursa olsun, bu seçimi yapıyorum.

Aeson beni merdivenlerle aynı pürüzsüz gri taştan yapılmış geniş bir odaya taşıyor. Beni antrenman minderlerinden yapılmış gibi hissettiren bir zemine yatırıyor ve yarı süngerimsi zeminin soğuk dokunuşuyla tıslıyorum. O da

Gürültü, tavanda ısıltılı havai fişekler gibi parıltıların patlamasına neden oluyor ve onu izlemek için duruyorum.

"Neredeyiz ve bu nedir?" Soruyorum ve odadaki birkaç yer sesimle aydınlanıyor.

"Bir eğitim odası ve bu da Flare Moss. Sese tepki veriyor. Eğitimcilerimiz bu alanı gizlilik eğitimi için kullanırdı. Gençken tüm formlarımızı yosunlardan herhangi birini tetiklemeden uygulamak zorundaydık. Çoğu program bunu yapmak için büyü teknolojisi kullanır ama bizim eğitimcimiz eski kafalıydı," diye dalgınca cevap veriyor ve aşağıya baktığımda gözlerinin vücudumda bir yol izlediğini ve bir yumruğunu sikinin kalın shaftında aşağı yukarı pompaladığını görüyorum.

Onu izlediğimi fark ediyor ve o kibirli gülümsemesi ortaya çıkıyor. Büyük elini bir, iki kez aşağı yukarı hareket ettiriyor, gözleri kızarmış yüzümde titreşen her istekli, arzulu, muhtaç duygu parıltısını izliyor.

"Ben de senin için damlatıyorum, Pençeler," diye mırıldanıyor ucundan parıldayan bir prekum damlası dökülürken. "Şimdi bana ejderhanın bana nasıl hissettirdiğini sor. Arzuların ve zevkin üzerinde egemenlik talep etmeye ne hakkım olduğunu sor."

Dudaklarımı yalıyorum ve büyülenmiş bakışlarımı onun sikinden çekip kavurucu mavi gözlerine bakıyorum.

"Ejderham sana nasıl hissettiriyor?" Yarı sızlanıyorum, yarı iç çekiyorum, devasa gövdesine yer açmak için bacaklarımı olabildiğince açıyorum.

Bakışlarında sahiplenici bir sıcaklık birikiyor ve burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar üzerime eğiliyor. "Ejderhan da seninle aynı şekilde hissediyor... Sanki sen benim için, ben de senin için yaratılmışım gibi. Sanki mutluluğumun ölçüsü sadece sana bağlıymış gibi. Sanki sen yanımda olmadan asla tam olamayacakmışım gibi."

Sonra beni öpüyor, dudakları ve dili vahşi ve ateşli arasında ince bir çizgide yürüyor. Vahşi bir terk edilmişliğin tüm sınırlarına sahip ama yine de daha derin, daha derin, tamamen hayat değiştirici. Saygılı ve görkemli ve dudaklarında hissettiğim her sözü, dilinde tattığım her antlaşmayı ve ağızlarımızın ettiği her yemini doymak bilmeden kabul ediyorum.

Ciğerlerim hava almak için çılgınlık atmaya başlıyor ve geri çekiliyor, ağzını boğazımdan aşağı indiriyor, sıcak, ıslak, yetenekli ağzına bir meme ucunu alana kadar göğsümden aşağı iniyor. Diliyle emiyor ve oynuyor; ben onun devasa gövdesinin altında kıvrılırken inilti arasında çaresizce nefes alıyorum. Kalçaları kalçalarımın beşiğinde dinleniyor ve ona doğru yuvarlanıyorum, şu anda içimde ona ne kadar ihtiyacım olduğu konusunda sınırda çıldırıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor göğüs kafesime doğru ve hınzır ağzını diğer göğsüme odaklıyor.

"Hayır," diye bağıyorum ve kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Duygusal şefkat saçmalıklarının hiçbirisi yok," diye nefes nefese onu azarlıyorum, kalbim üzerindeki egemenliğimi sürdürmek için herhangi bir umut varsa, çizgiyi bir yere çekmem gerekiyor.

Kaşlarını öfkeyle çatıyor. "Ah, doğru ya. Düşman olmamız gerekiyor," diye kestirip atıyor, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş gibi.

"Kesinlikle," diye katılıyorum. "Şimdi benden nefret ediyormuşsun gibi becer beni."

Öpücüğüm morartıcı, vahşi ve talepkâr, ağzıma onayını homurdanarak veriyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor. Kıcımlı avuçluyor ve kalçalarımı yukarı kaldırıyor ve sonra içime giriyor, tek bir yumuşak sürüşte kendini tamamen oturtuyor. Başımı geriye atıyorum, derin ve tatmin olmuş inlemelerim onunkilerle aynı anda duvarları aydınlatıyor.

Nihayet! Vücudum onun sikinin nefis girişine uyum sağlarken kafamın içinde çığlık atıyorum.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor. "Yapacağını biliyordum, ama bu..."

Dudakları bir kez daha dudaklarıma yapıştığında sözleri kayboluyor ve sanki ben hayat iksiriymişim ve o ölümün eşiğinden dönmek için savaşıyormuş gibi beni içiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazla ağzına, daha fazla sikine, her şeyine.

İçimden ucuna kadar çekiyor ve pistonları tekrar içeri sokuyor. İkimiz de birbirimizin iniltilerini yutuyoruz ve sonra Aeson kendini tutmayı bırakıyor. Beni sert, hızlı ve derin sikiyor. Tam da itiraf edemeyeceğim kadar uzun zamandır arzuladığım şekilde. Umutsuz nefesler ses çıkaran inlemelerime karışırken ağzımı onunkinden ayırıyorum.

İçimde gerçek olmaktan çok efsane olduğunu düşündüğüm yerlere dokunuyor.

Her hamlesi kalçalarının yuvarlanmasıyla noktalanıyor ve vajinam üzerinde Aeson "Tanrı Gibi Sikiyor" Noctis'in Malı yazan ürünleri satın almaya başlarken klitorisim onun tekniğine övgüler yağıdırıyor.

Çok hızlı bir şekilde, uzuvlarımdaki karıncalanma çekirdeğimde birleşmeye başlıyor ve bu orgazmın rekorlar kitabına gireceğini biliyorum.

İçime daha da hızlı girmeye başladığında "Boşalacağım," diye miyavlıyorum.

"Sikimi ıslat, Claws. Bana ihtiyacım olanı ver," diye cevap olarak homurdanıyor.

omzumun üstünü ısıtıyor.

Beyaz sıcak zevk içimde patlıyor ve bu zevkten neredeyse bayılacakken serbest bırakılmam için feryat ediyorum. Aeson'ın adı odanın taşlarında yankılanırken içim kıpırdamıyor. Yankılar, şimdi onun için inşa etmem gereken tapınağın dibinde söylenebilecek bir ilahi gibi uygun bir şekilde geliyor

O. Kapalı göz kapaklarımın diğer tarafında ışık parlıyor ve Flare Moss'un yaptığı şeyden en az bizim kadar zevk aldığı düşüncesiyle bir kahkahayı ısıyorum.

Doymuş bir şekilde arkama yaslanıyorum, ter tenimi kaplıyor ve vücudum tamamen kemiksiz. Bırakın yürümeyi, bu yerden nasıl kalkacağım hakkında bile hiçbir fikrim yok ama bu hayatımın en iyi orgazmının artçı şoklarıyla hala seğirmediğim zaman için bir sorun.

"Eğer böyle olacağını bilseydim, beni sokakta yakaladıktan hemen sonra seni Lairwood'da becerirdim."

Gülüyorum ve sonra mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Aeson sessiz, muhtemelen kendini toparlıyor ama hâlâ içimde olduğunu fark ediyorum ve artık çekilebileceğini işaret etmek için kalçalarımı oynatıyorum.

Hareket etmiyor.

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum ve gözlerindeki kararlı bakış beni duraksatıyor. "Ne yapıyorsun?" Temkinli bir şekilde fısıldıyorum.

"Bekliyorum," diye cevap veriyor kesin bir ifadeyle. Kafam karışıyor. "Ne için?" "Devam etmeye hazır olmanı."

Şaşkınlıkla geri çekiliyorum, bakışlarım hâlâ içimde olan sikine kayıyor. Kalçalarımı bir kez döndürüyorum ve evet, hâlâ sert.

Ne oluyor lan?

"İşimiz bitmedi mi?" Sorguluyorum, sanki düşüncenin kendisi kavrayışımın ötesindeymiş gibi.

"Oh, Claws," diye mırıldanıyor bana, sakarin tatlı tonunu kalçalarının sert bir itişiyile noktılıyor. "Daha yeni başlıyoruz."

Geçen sefer bana fırlattığından daha büyük bir alev elinde parlıyor ve onu nazikçe göğsüme koyduğunda bu sefer korkmuyorum. Ateş tenimi öper öpmez yarım düzine küçük ateş topuna bölünüyor ve bunlar vücudumun farklı yönlerine doğru fırlıyor. Nefesim kesiliyor ve çıplak tenimde tüylerim diken diken oluyor, çünkü odanın soğuğu gövdemin üzerinde dolaşan alevlerin sıcaklığıyla mücadele ediyor.

İnliyorum ve iki küçük ateş topu meme uçlarımın etrafında dönmeye başladığında irkilen bakışlarım Aeson'a yöneliyor. Bakışları tenime değen sıcak bir damga gibi. Yakınlığı onun hak iddia etmesine yardımcı olurken, üzerime sahiplik damgasını vuruyor.

Bedenimden aşağıya doğru inen titrek alevler, arkalarında küçük bir sızı bırakacak kadar sıcak ama tam olarak acıtmıyorlar. Bunun yerine, dokundukları her şeyi sonsuz derecede daha hassas hale getiriyor gibi görünüyorlar. Meme uçlarımdaki ateş topları sanki Aeson her bir göğsümün ucuna ısıtılmış meme ucu kelepçeleri takmış gibi hissettiriyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve alışılmadık olsa da, uyardığı zevk kıvılcımlarına çabucak yenik düşüyorum.

Tam meme uçlarımı koparan yaramaz alevlere alışmışken, diğer ikisi kalçalarımın arasından kayıyor. Bir alev klitorisimde zıplamaya başladığında nefesim kesiliyor ve omurgam eğiliyor, diğeri ise Aeson'un shaftının tabanını bana doğru bastırdığı yerde yavaşça daire çizmeye başlıyor. Sanki sıcak bir parmağını girişime sürüyor ve aynı zamanda ben de onun sikiyle olabildiğince doluyorum.

Son gezici alev kıcımdan aşağı inip yanaklarımın arasına yerleştiğinde beni inletiyor. Klitorisimde titreyenle aynı anda nabız atmaya başlıyor ve ben anında bir his ve ihtiyaç birikintisine dönüşüyorum. Mırıldanmalarım tutarsız. Zihnim hangi duyuma odaklanacağını bulamıyor, bunun yerine tekliyor gibi görünüyor, beni her şeyin çok fazla gibi geldiği ama yine de bir şekilde yeterli olmadığı bu garip belirsizlik durumunda rehin tutuyor.

Aeson kollarını bana doluyor ve sonra topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak beni de yanına alıyor. Şimdi dik duruyoruz, hâlâ göğüs göğüse ve o hâlâ içimin derinliklerine yerleşmiş durumda. Kollarımı omuzlarına sabitliyorum ve yavaşça ona doğru sallanmaya başlıyorum.

"Mmmmm," diye mırıldanıyor Aeson, ben onun ateşinin zonklayan sıcaklığıyla birlikte sikine binmeye başladığımda. "Benim için çok güzel yanıyorsun."

Boğazını yalıyorum ve sonra ağzımı tekrar alıyor, beni kemik eriten bir öpücükle yakıyor. Kendimi onun ağız sulandıran vücudunun sert düzlemlerine sürüyorum ve aniden her santimini yalamak ve sahiplenmek istiyorum. Ejderha işaretinin siyah alevleri, sahip olduğum her erojen bölgeyi aydınlatan alevlerin titrek ışıltısında dans ediyor.

İnlemelerimiz yükselirken Flare Moss etrafımızda parlayıp sönüyor. Aeson zıplayan kalçalarımı kendi sert itişleriyle karşılık vermeye başlıyor ve içimde bağırsız ve vahşi bir şey oluşmaya başlıyor.

Ejderham içimde akıyor, sanki şu anda yaptığım her şeyi hissetmeye hevesliymiş gibi tenimin bariyerine baskı yapıyor. Kelimelerle ifade edemeyeceğim bir his bu. İçimdeki bu varlık hem olduğum her şey hem de değil. Kendimi tamamen yabancı ve yeni hissederken aynı zamanda eve dönmek gibi.

Aeson'un alevleri birdenbire pistonlu sikiyle senkronize oluyor ve daha önce içine girdiğim cehennem şimdi beni tamamen tüketmeye niyetli bir süpernovaya dönüşüyor -zihnimi, bedenimi ve ruhumu.

Benim coşkum Flare Moss'u harekete geçirirken etrafımızdaki gri taş oda alev alev yanıyor. Birden sanki uzayın derinliklerinde, sonsuz yıldızlardan oluşan bir denizin ortasında asılı kalmış gibiyiz.

Drake'in beni sanki başka hiçbir şey yapmamak için yaratılmış gibi becermesinin yanında bu gördüğüm en güzel şey.

"Bana bir tane daha ver Ever," diye emrediyor Aeson ve bedenim anında boyun eğiyor, çılgık çılgıca bir orgazm ruhumu ele geçirirken binlerce parçaya ayrılmaktan başka çarem kalmıyor.

Beni tekrar uçurumun kenarına sürüklerken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor ve bu sefer, etrafımızdaki yıldızların güneşlere dönüşmesini sağlayan bir kükremeye beni takip ediyor. Sıcak salınımı içimi dolduruyor, beni tüm onarımların ötesinde bir zevkle parçalamaya kararlı bir alev daha titriyor.

Bir coşku havuzunda yüzüyorum, zihnim az önce beni mahvettiği tüm yolları anlamlandırmaya çalışırken Aeson'un vücudumu nazıkçe okşadığının ve beni usulca öptüğünün uzaktan farkındayım. Bırakırsam ne olacağından korkar gibi ona yapışıyorum. Kendime ona ait olamayacağımı, kanımı bozan bu lanetin aramızdaki bağı da bozacağını ve asla düşmeyeceğimi söyledim.

Ama yanılmışım.

Çünkü onun ejderhasını hissedebiliyorum.

Onun olduğu her şeyin merkezine sarılmış ve bir şekilde... benim de olduğum her şeyin etrafına sarılmış.

Farkındalık içime düşüyor, nefesimi alıyor.

Aeson Noctis'in benim Bağlanmış Eşim olduğunu sanmıyorum. Sanırım o benim Ruh Bağı'm olabilir.

BÖLÜM 42

DÜŞÜNCELERİM İKİ KELİMENİN İÇİNE VE ETRAFINA SARILIYOR, HER AÇISINDAN İNCELİYOR, NE ANLAMA GELEBİLECEKLERİ ÜZERİNDE DÜŞÜNÜYORUM.

Ruh Bağı.

Olamaz ve yine de, eğer şüphelerim doğruysa, olduğunu düşündüğüm şeyi, zaten olmuş olan şeyi açıklayacak başka bir bağlantı duymadım. Scorch'a geri dönmeli ve annemin Wells'ten kurtardığımız kitaplarına bakmalıyım. Bu terimin Surger'larla birlikte yok olan ejderhalar arasında bir bağlantı olarak geçtiğini gördüğüm tek yer orası.

Lorn, Aeson'un ejderhamı hissedebildiğinden bahsettiğinde bunu bağa yordum çünkü Bağlı Eşlerin birbirlerinin duygularını hissettikleri ya da eşlerinin güç kaynağıyla güçlü bir bağ kurdukları bilinir. Ama Aeson'la hissettiğim şey farklı. Bu sadece onun özünde kim olduğunu hissetmek ya da genel olarak nasıl hissettiğini okumak değil; onun ejderhasını içimde hissettim. Kendi ejderhammış gibi hissettim... ve bu ilk kez olmuyordu.

O zaman fark etmemiştim ama zindandan sonra, Kaynak sarhoşu olduğumda ben de aynı şeyi hissettim. O zamanlar eşler, bağlar ya da buna benzer şeyler hakkında düşünmüyordum çünkü önce açığa vurmadan herhangi bir bağlantıyı tetikleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama şimdi... şimdi burada mümkün olandan daha fazlası olduğunu düşünüyorum... tabii... kahretsin... ama bu şu anlama gelir...

Birdenbire tökezledim. Soluk soluğa ve ciyaklayarak ileriye doğru savruluyorum. Yüzüstü düşmemi engelleyen tek şey Aeson'un hızlı refleksleri oldu.

Beni yakalıyor, ayağa kaldırıyor ve dengemi yeniden kazanana kadar tutuyor. Yüzümdeki göz bağını yırtıp ona fırlatıyorum.

"Bu çok aptalca," diye çıkışıyorum, eğilip acıyan ayağımı ovuyorum. Ayakkabılarımı nerede kaybettiğime dair hiçbir fikrim yok ama balo salonu ile eğitim odası arasında bir yerde kaybolmuşlar.

Aeson, "Hayır, aptalca olan seni taşımayı teklif ettiğim *halde* inatla *yürümekte* ısrar etmen," diye itiraz ediyor.

Başımı arkaya atıyorum ve hayal kırıklığıyla inliyorum. "Az önce içimdeydin. Nasıl oluyor da bu kadar güven duyuyorsun ama aletini pantolonuna soktuğun anda her şey yok oluyor? Bunu mantıklı hale getir! Neden benim senin tüm *gizli geçitlerini* görmemde bir sorun yok da Kral'ın Kalesi'nin içinden geçenler yasak?"

Yırtık gömleğinin eteklerini çekiştirerek kalçalarımın fazla tırmanmadığından emin oluyorum. Şansıma, gömleğinin arkası, artık parçalanmış olan takım elbise ceketinin koruması sayesinde çoğunlukla sağlamdı. Gömleği geriye doğru attım ve şu ana kadar olmamam gereken hiçbir şeyi göstermiyorum. Aeson'ın pantolonu da pek iyi durumda değil ama en azından kalesine geri dönerken yarı giyinik durumdayız.

"Gerçekten güven hakkında bir tartışmaya girmek istiyor musun Pençeler? Çünkü diğer Sifonlar hakkında *dürüst* ve *güvenilir* fikirlerini almak istediğim bazı sorularım var."

Bu orospu çocuğu.

Gözlerimi deviriyorum ve ona alaycı olmayan bir bakış fırlatıyorum.

"Sor bakalım, Spare. Kardeşin kendi şüphelerini dile getirdiğinde ona söylediklerimin aynısını sana da söyleyeceğim. Başkalarının da benim gibi hayatta kalmış olması mümkün ama bunun doğru mu yoksa sadece senin hüsnükuruntu mu olduğunu söyleyemem."

"Oh, yani *Spare*'e geri mi döndük?" diye soruyor sahte bir öfkeyle. "*Aeson*'a ne oldu, *çok iyi hissediyorsun, evet, tam orada, beni olduğun tanrı gibi becer,*" diye taklit ediyor abartılı bir falsetto ile ve sesi bana hiç benzemiyor.

Yanaklarım ısınıyor.

Lanet olsun.

Tüm bunları gerçekten yüksek sesle mi söyledim? Yani, yarı katatonik ve tamamen tutarsız olduğum bir noktaya geldiğimi biliyorum, ama tanrı bokunun dökülmesine izin vereceğimi düşünmemiştim.

Üzüntümü bir kenara ittim ve sanki bu güçlü duruş beni daha fazla utançtan koruyacakmış gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Benim hatam, ilişkimizin bu kadar başında evcil hayvan isimlerini değiştirdiğimizi fark etmemiştim. Bir dahaki sefere bir araya geldiğimizde babanın önünde sana tam olarak böyle hitap edeceğimden emin olabilirsin."

Aeson gülüyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Bu sıradan ama bir o kadar da samimi hareket hakkında ne düşüneceğimi bilemeden donup kalıyorum. İçim kıpır kıpır olurken garip bir şekilde başım dönüyor ve geri kalan her şeyim bu gelişmeden kuşku mu duyuyor yoksa hoşlanıyor muyum karar veremiyor.

Kollarını bana doğru açtı. "Hadi, yolun geri kalanında seni ben taşıyım," diye teklif ederken bir yandan da göz bağını bana geri vermeye çalışıyor.

Cevap veren bakışım *benimle dalga geçiyor olmalısın* diye bağırıyor.

"Şu tarafa doğru on üç adım." Tam arkamızı işaret ediyorum. "Sola dön, on dört adım, bir sol daha, beş adım, sağa dön, iki adım, sola dön, on sekiz adım, bir sağ daha, otuz iki adım atarak sekiz kat aşağı ineceğim merdiven boşluğuna varacağım, sağa döneceğim, başka bir merdiven setine varmadan önce on üç adım daha atacağım ve sonra balo salonuna giden koridora geri döneceğim," diye tekrarlıyorum.

Aeson'un bakışları önce şaşkınlık sonra da öfkeyle doluyor. "Bunu nasıl yaptın?"

"Buna saymak deniyor, Spare. Hepimiz sadece dış görünüşüyle geçinen zenginler olamayız," diye abartılı bir öfkeyle alay ediyorum.

Aylarca Lekelenmişler tarafından esir tutulduğumu, çoğu zaman nerede olduğumu anlamamı zorlaştırmak için duyularımın hecelendiğini belirtmek yerine işleri neşeli tutmak muhtemelen daha iyidir. Bir şeyleri deşifre etmeye çalışırken yaratıcılığımı kullanıyordum, özellikle de fırsat çıkarsa diye potansiyel kaçış yollarını.

Koridorun geri kalanında ilerlemeye devam etmek için döndüm ama ayaklarımdan tutulup geniş ve sert bir omuza fırlatıldım. İtirazımı haykırıyorum ve iri bir el karşılık olarak kıçıma tokat atıyor.

"Sana saymayı göstereceğim... Bir," diye sesleniyor ve sonra beni şakacı bir şekilde tekrar tokatlıyor. "İki..." Şaplak. "Üç..."

Bir itiraz çılgılığı atıyorum, ama her avuç kık yanaklarıma değdiğinde hızla bir ciyaklamaya dönüşüyor. Aeson'un omzundan kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarımı sıkıca tutuyor ve kendimi kurtaramıyorum.

"Dört," diye alay ediyor ve ben de onun elinden kurtulmak için kıvranıyorum ama kahkahalarım gücümü tüketiyor ve beni kolay bir av haline getiriyor.

"Evinize hoş geldiniz Komutan Noctis ve Ever Noctis," diyen robotik bir kadın sesi duyuyorum ve başımı kaldırıp baktığımda bizi Aeson'un kalesinin hemen yanına getiren gizli bir geçitten çıkmış olmamız gerektiğini fark ediyorum.

Kulenin kapısının kilidi açılıyor ve havanın yer değiştirmesinden ve kalçalarımın arkasına vuran hafif esintiden kapının açıldığını anlıyorum. Etrafımızdaki duvarları inceliyorum ama duvarda gizli bir panel ya da az önce nereden geldiğimizi gösterecek taşa bir dikiş izi bile göremiyorum. Beni kamarasının ana odasına taşıyor ve koridordaki gizli kapıyı başka bir zaman aramam gerektiğine karar veriyorum. Belki de Aeson'ın odasındaki hazine gibi onu gizleyen aynı tür bir teknolojiye sahiptir.

"İndir beni, seni kaba herif," diye çıkışıyorum, sonra kendi şaplaqlarımı atmak için oldukça iyi bir açım olduğunu fark ettiğimde komutanın kışına sert bir tokat atıyorum.

Kıkırdıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Her şeyin hala örtülü olduğundan emin olmak için gömleğimin eteklerini çekiştiriyorum ve arkamı dönüyorum, Aeson'un tüm kanadının ciddi koruma modunda etrafımıza yayıldığını gördüğümde gülümsemem azalıyor. Bakışlarım koltuktan kalkan bir yabancınkine takılıyor ve herkesin neden bu kadar gergin görüldüğünü hemen anlıyorum.

O, Kral'ın Kanadı'nın bir üyesiydi.

Aeson arkamdan geliyor ve ziyaretçiyi fark ettiği anda kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Raeger," diye sertçe selamlıyor ve ben de dönüp baktığımda onun Kanalcı'ya başıyla selam verdiğini görüyorum.

"Scion," diye onaylıyor Raeger aynı sertlikte. "Sadece bir mektup bırakıyordum," diye açıklıyor ve ben de o sırada ejderhanın elindeki altın diskini fark ediyorum.

Aeson etrafımdan dolanıp erkeğe yaklaşıyor, kolunu beklenti içinde uzatmış.

"Bu senin için değil Scion. Fil dişisi için," diye duyuruyor Raeger, Aeson'u atlayarak altın diskini bana uzatabilmek için. "Kral güvenli ve hızlı bir yolculuk dileklerini iletiyor," diye bilgilendiriyor beni Kanalcı ve sonra başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürümeye ve derhal ayrılmaya devam ediyor.

Aeson'un bakışları girişten bana doğru kayıyor, mavi gözlerindeki tüm hafiflik ve mizah yerini ihtiyata bırakıyor. Kaşlarından biri soru sorarcasına kalktı.

"Trip?" diye düz bir şekilde soruyor.

Elimdeki diske bakıyorum ve içimden bir şaşkınlık süzülüyor. Kral Noctis'in toplantıyı bu gece ayarlayacağını düşünmemiştim. Bundan daha fazla zaman alacağını düşünmüştüm.

Aeson'a cevap vermek yerine diskin ortasındaki bir düğmeye basıyorum ve cihazın hemen üzerinde dört holografik belge yanıp sönüyor. Kraldan gelen ve adı verilmeyen kısıtlı bir alana sınırlı erişim izni veren bir kraliyet yetkisi var. Görünüşe bakılırsa bu izin tam dört gün geçerli ve aktivasyon süresine göre mümkün olan en kısa sürede ayrılmam bekleniyor. Sıcak tutacak giysiler, ısı paketleri ve telsizimi getirmemem için talimatlardan oluşan bir eşya listesi var. Üçüncü belge şifreli ve sadece refakatçim tarafından çözülmesi gerekiyor ve son görüntü Lorn'dan bir not, Aeson reddederse beni götürmeyi teklif ediyor.

Bu beni duraksatıyor. Aeson neden reddetsin ki?

Başparmağımı diskin üzerinde bırakıyorum ve tüm belgeler kayboluyor. Bir an için boşluğa bakıyorum. Başhemşire'yle neden yasak bir bölgede buluşmam gerekiyor? Bu onun isteği üzerine miydi yoksa kralın mı? Biri boğazını temizliyor ve ben düşüncelerimden sıyrılıp etrafımızı sarmış olan Aeson ve Kanadına odaklanıyorum.

"Sanırım artık soruma cevap verme zamanın geldi," diyor Aeson, elimdeki diskten bana doğru acımasızca bakarken. "Babam anlaşmanın bir parçası olarak sana ne vermeyi kabul etti?"

Cevap olarak Aeson'a diski fırlatıyorum ve belgeleri okumasını izliyorum. Şifrelenmiş hedefe ulaşır ulaşmaz, yüz hatlarında öfke ve şüphe beliriyor. Onları çabucak uzaklaştırıyor ama Lorn'un notunu okumaya devam ederken inkar edilemez bir gerginlik yayılıyor. Bitirdiğinde beni dikkatle inceliyor ve sanki son birkaç saatimi birlikte geçirdiğim seksi, rahat erkek gidene ve onun yerine çok iyi tanıdığım sert, boyun eğmeyen komutan gelene kadar savunmasını nefes nefes, tuğla tuğla güçlendirdiğini görebiliyorum.

Kalbim küt küt atıyor, midemdeki pervaneler boğazıma tırmanmakla tehdit ediyor, huzursuzluk ve acı içime doluyor.

"O kadar yer varken neden buraya gelmek istedin?" diye soruyor soğukkanlılıkla, altın diski havaya kaldırarak ve suçlayıcı ses tonunun buz gibi ısırganının içimi kemirdiğini hissediyorum.

Geri çekiliyorum ve mektubu Ogdan'a uzatırken onu inceliyorum, o da hızla inceliyor, tavrı Aeson'un ki kadar sert ve taş gibi oluyor.

Kaşlarımı çatıyorum, bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Aeson'u kızdıran hâlâ anlaşma mı, yoksa şimdi başka bir şey mi?

"Tam olarak nereye gittiğimize dair bir ipucu almadım ama Relacour sorcai'nin başkanıyla bir görüşme talep ettim ve o diskte kodlanmış olan her neyse, babanın onu barındırmayı uygun gördüğü yerde," diye cevap veriyorum, göğsümdeki ağrının kafatasımın içinde çekiçle vurmaya başlayan ağrıya aynı anda zonklamasını görmezden gelerek. Uzun bir gece oldu.

Aeson, Farrow ve Karis'e bakıyor ve sonra her iki Thrashers da onu kuşatmak için hareket ediyor. Bana öyle boş boş bakıyorlar ki, söylediğim her şeyi yalan ya da herhangi bir aldatma iması aramak için taramaya hazır olduklarını anlıyorum.

Geri çekilip Thrasher'lardan komutana bakıyorum. Şimdi bile, her şeyden sonra, beni hâlâ bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyor. Başımı sallıyorum, hayal kırıklığım öfke ve kederime karışıyor. Bu gecenin aramızdaki şeyleri değiştireceğinden, onunla birlikte olduktan sonra her şeyin farklı olacağından endişeliydim. Ama Aeson'un bağıni kabul etmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceği hiç aklıma gelmemişti. Ve yine de, Lairwood sokaklarında scion'u gördüğüm ilk saniyeden beri karşı karşıya olduğum aynı güvensizlik ve şüphecilikle karşılaştığımda, göz kamaştırıcı bir hata yaptığımı fark ettim. Bu gecenin onun için ne anlama geldiğine dair abartılı bir tahmin.

"Ben de bunu geride bıraktığımızı düşünüyordum," diyorum komutana düz bir ifadeyle, kemiklerime kadar işleyen bir ihtiyat ve kalp acısı beni aniden ağırlaştırıyor.

"Neden Relacour Matron ile görüşmek istiyorsun?" Aeson az önce söylediklerimin herhangi bir yönünü kabul etmek yerine soruyor.

Güzel. Eğer aramızdaki ilişkinin böyle soğuk ve kopuk olmasını istiyorsa, o zaman tam olarak bunu elde edecek. En iyileriyle bile soğuk kaltaklık yapabilirim.

"Çünkü Relacour Blood Crafters wyvern ve sorcai isyanında önemli bir rol oynadı ve Syphons üzerindeki lanetten onların sorumlu olduğuna inanıyorum. Bana yapıları düzeltebilecek biri varsa, o da Matron olacaktır," diye cevap veriyorum yumuşak bir şekilde.

"Peki o senin lanetini bozamazsa, babamla yaptığın anlaşma geçersiz mi olacak?" Aeson soruyor, tonlaması düz ama gözlerindeki öfke keskin.

Alay ediyorum ve sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi bakıyorum. Belki de öyleyimdir.

"Vay canına. Yeni inşa ettiğimiz iyi niyetin her zerresini yakmaya çok heveslisin, değil mi?" Ona saldırıyorum.

"Soruya cevap ver," diye karşılık veriyor.

Cevap veren bakışlarım kabarıyor, ama en ufak bir korkuya kapılmıyor.

"Babanla anlaşmamız Matron'la bir görüşme ayarlamasıydı, ama merak etme, lanetimi bozup bozamayacağından bağımsız olarak, sen ve ben hala bir *şeyiz*. Ve sen bunu olduğundan daha fazla kendinle ilgili hale getirmeye çalışmadan önce, bir şeyi açıklığa kavuşturalım, bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Aeson. Bütün olmak, ejderhamı özgür bırakmak, benden çalınanı geri almak için bir şans istedim. Baban bana bunun için bir şans vereceğine söz verdi ve ben de kabul ettim çünkü bu bana kimsenin vermediği kadar büyük bir şans."

Duygularımı dizginlemek için harcadığım çabayla göğsüm kabarıyor. Aeson'a bu gece yeterince kırılganlığımı gösterdim; daha fazlasını görmesine gerek yok.

"Haftalardır buradayım ve siz pisliklerden hiçbiri bana tüm bunlardan ne istediğimi, hatta bu konuda ne hissettiğimi bile *sorma* zahmetine girmedi. Bana emirler verdiniz, öğütler verdiniz, benim adıma kararlar aldınız, bana bir piyon ya da kukladan başka bir şey değilmişim gibi davrandınız ve sonra da kendimi koruduğum, bu boktan durumdan ihtiyacım olanı elde etmemi sağladığım için bana kızma cüretini gösterdiniz."

Öfkeyle komutana, onun kanadına ve sonra da etrafımdaki odaya işaret ediyorum.

"Eğer kızmak istiyorsanız, kızın ama bunu ait olduğu yere, birbirinize yöneltin. Ben her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Hayatta kalıyorum. Kendime bakıyorum çünkü başka kimse bakmıyor. Şimdi izin verirseniz, toplanmam ve Lorn'u aramam gerekiyor."

Gitmek için dönüyorum, göğsümdeki acıyı ovuşturuyorum ve gözlerime dolan duyguları hızla geri kırıyorum.

"Lorn seni götürmeyecek," diye arkamdan sesleniyor Aeson.

"Şu anda onu sana tercih ettiğim için katılmıyorum," diye bağırarak odama doğru ilerliyorum. Eğer arkamı dönersem, hırçınlaşacağım ve bu hiç kimse için iyi sonuçlanmayacak.

Aeson "Ya ben ya da sen gitmiyorsun" diye tehdit edince duruyorum ve yavaşça ona dönüyorum.

Üzerinde hâlâ sadece doğranmış takım elbisesinin pantolonu var. Kasları ve ejderha izi tam teşekküllü bir şekilde sergileniyor, tıpkı ondan dalga dalga yayılan gerginlik gibi. "Otuz dakika içinde hazır olacağız," dedikten sonra sanki bir dövüşe hazırlanıyormuş gibi kollarını kavuşturdu.

Başka bir gün olsa, ona bir tane vermeye hazır olabilirdim. Ama şu anda ne onunla kapışmak ne de onun zedelenmiş egosu umurumda. Umurumda olan

Başrahibe ile buluşup bu laneti bozmak istiyorum. Bunu yapmak için onun huysuz kıcına katlanmam gerekiyorsa, öyle olsun.

"Peki," diye karşılık veriyorum. "Ama Aeson," diye sesleniyorum o gitmek için dönerken, "sen benim eşimsin, efendim değil. Bu ikisini birbirine karıştırmadığınızdan emin olun, yoksa benim için bir hiç olursunuz."

43. BÖLÜM

ODAMA FIRTINA GİBİ GİRDİM, çiftleşme süitindeki her şeye beni kişisel olarak rahatsız etmiş gibi baktım.

Ne göt herif ama.

Benim güvenilmez olduğumu mu düşünüyorlar? Göz açıp kapayınca kadar şakacı ve cilveli biriymen güvensiz bir dangalağa dönüşen ben değilim.

Huzursuz ve hayal kırıklığının ötesinde, odamda bir ileri bir geri yürüyorum. Öfkelenmek mi yoksa ağlamak mı istediğimi bilemiyorum, ki bu beni daha da sinirlendiriyor çünkü kral az önce Başhemşire ile bir görüşme ayarladı. Kahrolası Başhemşire. Syphons ve ben sonsuza dek onu aradık ve şimdi bir şekilde gerçekleşiyor ve ben buna sevinmek yerine Aeson Noctis'in ruh hali değişimleri yüzünden sarsılıyorum.

Şakaklarımı ovuşturuyorum, aniden çok yoruldum. Bir hafta boyunca uyumak istiyorum ama Relacour Blood Crafters'ın lideriyle bir toplantım var ve kafamı toparlayıp önemli olana odaklanmam gerekiyor.

Oturma alanındaki uzun sehpanın üzerinde bir şey gözüme çarpıyor. Birkaç şey, yaklaştığımda fark ediyorum ve birkaç paketlenmiş kutu yığını buluyorum.

Nixy bana bir şey mi gönderdi? Genelde gönderdikleri doğrudan dolaba gider ama belki de bunlar Enslee'ye bir mesaj iletmek istediğim için örtbas etmek istediğim pijamalardır. Yığınlardan birinden bir kutu alıp inceliyorum. Tehlikeli bir şeye benzemediğini, ses çıkarmadığını ya da kokmadığını görünce kanepeye oturup açmaya başlıyorum.

Kağıdı çıkardım ve dikkatlice kapağı kaldırdım. İçindekilere bakıyorum, zihnim gözlerime yavaş yavaş yetiştiriyor çünkü Kemik Adalar'daki silah ustalarının büyüğü damgasıyla işaretlenmiş bir çantaya bakıyorum.

Ciğerlerim doluyor ama kutuyu saygıyla açtığımda ve zümrüt yeşili kadifenin güvenliği içinde yuvalanmış iki zarif kemik bıçağı bulduğumda nefeslerim kesiliyor. Saplarında Render'ların armalarında bulunan bulutlar, mücevherli yıldızlar ve hilal ayları var. Tapınırçasına parmağımı fildişi bıçağın üzerinde hafifçe gezdiriyorum ve yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

Önümdeki kutulara bakıyorum ve heyecanla ikinci bir pakete uzanıyorum; içinde kemik bıçaklar için iki adet çarpıcı kilitli kılıf var, herhangi bir yüzeye takabileceğiniz ve hiçbir yere gitmeyeceklerini bildiğiniz türden. Sersemlemiş bir halde nefesim kesiliyor ve önümdeki paketlenmiş her kutuyu çılgınca açmaya başlıyorum.

Bir darbe yayı ve koşum takımı, iki dördüncü nesil XD tabanca ve onlarla birlikte gelen kalça kılıfları, bir PHaSR el bombası kemeri ve bir yedek kutu, altı batiriye çivisi ve bir yakalama eldiveni keşfediyorum.

İlk yığının son kutusuna iliştilmiş bir disk var, düğmeye basıyorum ve Aeson'un Kanadı'ndaki tüm gülümseyen yüzleri yakınlaştıran bir kayıt başlıyor.

"İsim Verme Gününüz kutlu olsun, Fırfırlar!" diye herkes coşkuyla sesleniyor -Tove hariç herkes, o gözlerini deviriyor ve coşkunun tam tersi bir görünüm sergiliyor, ama o da orada, sanırım bu da bir şeydir.

Chastain heyecanla "Bunlar listenizdeki her şey ve onlara her baktığınızda hepimizi düşünmenizi sağlayacağını umduğumuz ekstra özel bir hediye" diye açıklıyor. "En sevdiğiniz Wing'den İsim Verme Gününüz kutlu olsun," diye ekliyor ve kameraya öpücükler göndermeden önce kirpiklerini cilveli bir şekilde kırıştırıyor.

Herkes onun maskaralıklarına homurdanıyor ve Ogdan öne ve ortaya çıkmadan önce biri onu kadrajın dışına itiyor.

"Seni bulduğumuza sevindik genç kız," diyor sıcak bir şekilde. "Özellikle yeni cephaneliğinle ön tarafını korumakta fazlasıyla yetenekli olduğunu biliyoruz, ama arkanı korumana yardımcı olmak için her zaman burada olacağımızı bil. İsim verme günün kutlu olsun."

Kayıt kesiliyor ve Ogdan'ın sözlerinin içimde uyandırdığı duygu kabarmasına göz kırpyorum. Saygılı bir şekilde destedeki son hediyeği açıyorum ve içindekini görünce başımı arkaya atıp gülüyorum.

Kıkırdamam odanın duvarında çınlıyor ve yüzümden gülme gözyaşları hızla akmaya başlıyor. Kutunun içine uzanıyorum ve neredeyse ön kolum uzunluğunda iki keskin hançer barındıran cam bir kutu çıkarıyorum. Bıçakların gümüş metali ışıktaki parıltıya ama gülmekten karnıma ağırlar girmesine ve yüzümdeki geniş sırtıştan yanaklarımın ağrımına neden olan şey hançerlerin kabzası ve çapraz muhafazası.

Bir kertenkelenin yüzü sanki hançerin kabzasını ısıtıyormuş gibi görünüyor. Kertenkelenin başının hemen arkasında hançerin çapraz siperi olarak kullanılan firfırlı bir boyun var. Fabrikasyon sürüngenin gövdesi sapı oluşturuyor ve kuyruğu şaşırtıcı derecede rahat bir tutuş sağlamak için gövdenin etrafında spiral çiziyor.

Bu şerefsizler bana firfırlı kertenkele hançerleri verdi.

Başımı sallıyorum, kertenkele bıçaklarını elimde ustalıkla döndürüp ağırlığını ve dengesini test ederken vücudum hâlâ eğlenceyle titriyor. Komik olmalarının yanı sıra, hançerler ustalıkla üretilmiş ve mükemmel dengelenmiş. Hafif ama sağlamlar ve sapın dibinde çapraz korumanın firfırlı boynunun düz durmasını sağlayan bir düğme var, bu yüzden hançerler kolayca giyilebilir ve cam kutunun altına yerleştirilmiş iki kilitli kılıf daha buluyorum.

Geriye üç kutu kalıyor ve hemen onları açıyorum. Bir tanesi Nixy'den ve içinde tüm yeni silahlarımın kılıflarına, kılıflarına, kayışlarına ve kemerlerine mükemmel bir şekilde uyacak muhteşem bir zırhlı elbise var. Koyu gri renkte ve üzerinde Syphon'ların sık sık sahip olduğu ejderha izlerine benzeyen çizgiler ve girdaplar var. Sanki bana kendi ölçekli zırh versiyonumu vermeye çalışıyordu ve onun çabası ve düşünceliliği beni etkiledi.

Lorn bana her iki dünyanın da en iyisi olduğunu belirten bir video mesajıyla birlikte dış kırıncıları verdi: mücevher gibi görünen bir silah. Boynunuza bir kolye gibi dolanacak ve sonra omuzlarınızın üst kısmına oturacak şekilde tasarlanan ve koltuk altlarınızın altında sabitlenen mücevheri inceliyorum. Arkasındaki bir düğmeye basıyorum ve parıldayan savunma cihazının her tarafından keskin sivri uçlar fırlıyor.

İçimden küçük bir ciyaklama sesi çıkıyor ve şekerçi dükkanına girmiş bir çocuk gibi etrafıma bakarken küçük bir mutluluk dansı yapıyorum. Ambalaj kâğıdı parçalarının altında son bir kutu daha görüyorum ama içinde sadece "Arkama bak" diyen bir mesaj buluyorum.

Bir an arkamdaki boş duvara bakıyorum, kafam karışıyor ve sonra bunun ne olabileceği aklıma geliyor. Koltuktan kalktım ve duvara yaklaştım.

zararsız görünen bir taş. Yaklaştıkça önümdeki duvar kayboluyor ve boş raflarla dolu cam bir dolap ve tüm yeni silahlarımı ve daha fazlasını barındıran büyük bir raf ortaya çıkıyor.

Gözlerim, hazinem en büyük hazinelerini barındırması amaçlanan dolabın ortasında oturan bir şeye takıldığında nefesim kesiliyor ve elimi ağzıma götürüyorum - bu Aeson'un takımyıldızı zambağı. Türünün tek örneği olan bu çarpıcı çiçeğe her an yok olacaktı gibi dikkatle yaklaşıyorum. Değerli zambağın yapraklarının altına sıkıştırılmış bir not var ve kağıdı çekip çıkarıyorum ve erkeksi ama şaşırtıcı derecede düzgün bir yazıyla yazılanları okuyorum.

Asla,

Büyükannem haklıydı. Her ejderha, hayatını değer vereceği, saygı duyacağı ve koruyacağı hazinelerle doldurmayı hak eder. Bu çiçek, seni görene kadar gördüğüm en nefes kesici şeydi. Şimdi ona sahip olman çok uygun. En büyük hazine için büyük bir hazine.

*Sevgiler,
Aeson*

Notu ikinci, üçüncü ve dördüncü kez okudum ve sonra bir damla gözyaşı düşüp kâğıdı ıslatırken ağladığımı fark ettim. Bu notu yazan erkekle, az önce bu odaya girdiğimde öfke duyduğum erkeği nasıl bağdaştıracağımı bilemiyorum. Aramızdaki bağ daha yeni oluşmuşken şimdiden darmadağın olmuş durumda. Belki de böylesi daha iyi. Aramızdaki şeyler her zaman karmaşık olacaktı, belki de en iyisi, işler olduğundan daha da karmaşık hale gelmeden önce cırtlak bir şekilde durmasıdır.

Ne kadar acı verse de, kendimi neyin içine soktuğumun gerçeğini görmem gerekiyordu. Artık Aeson'la olan anlaşmamı olduğu gibi kabul edebilirim; bir anlaşma, bir amaca ulaşmak için bir araç ve daha fazlası değil. İkimiz de birbirimize asla güvenmeyeceksek, Bağlı ya da Bağlanmış olmamızın bir önemi yok ve bunun söz konusu olmadığı çok açık.

Ejderham karşı çıkıyor ama ben daha pragmatik davranıyorum. Kayıtsızlık bizi güvende tutar. Bu gerçeğe tutunmaya çalışıyorum, her ne kadar bu sefer olması gerekenden daha zor olduğunu kanıtlasa da.

Kapımın sertçe çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"On beş dakika," diye sesleniyor Farrow ve temizlenip toparlanmam gerektiğini fark ediyorum.

Çabucak, darbeli yayı, fazladan el bombalarını ve batirien çivilerinin yarısını silahları koymak için tasarlanmış rafın üzerine koyuyorum. Aeson'un notunu takımyıldızı zambağının yanına koyuyorum ve dolap kendini yeniden silahlandırıp bir kez daha taş duvardan başka bir şeye benzemeyene kadar dolaptan uzaklaşıyorum.

Üzerimdeki geceyi temizlemek için umutsuzca duşa koşuyorum ve bu dolapların kendilerini kamufle etmek için kullandıkları teknolojinin insanlar üzerinde kullanılıp kullanılamayacağını merak ediyorum. Kral kendini ofisinde böyle mi saklıyordu?

Zihnim olacakları beklemekten ve nasıl anlamlandıracağımı bilemediğim bir duygu karmaşasından ibaret. Eşek arıları mideme geri dönmüş, kelebeklerle dans ediyor çünkü hiçbir şey hakkında ne hissettiğimi anlayamıyorum.

Nixy'nin bana hediye ettiği zıbını çabucak giyiyorum ve aceleyle toparlanıyorum. Yeni silahlarımı kuşanmaya başlıyorum, daha önce hiç bu çapta bir silahla donanmamış olmama rağmen bir göreve hazırlanmanın tanıdık hareketleri ve kas hafızasıyla kalbim sakinleşiyor.

Düşüncelerim kız kardeşime, Uçuşuma ve diğer Sifonlara kayıyor. Onları özlemek için kendime bir an veriyorum, bu toplantının bizim için gidişatı değiştiren şey olmasını umuyorum ve sonra herkesle ilgili tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Onlar hakkında endişelenip şu anda yapmam gereken her şeye odaklanamam.

Gitmeye hazır olduğumda odayı son bir kez daha tarıyorum. Gözlerim gizli dolaba kayıyor ve sorgulamamaya karar verdiğim aceleci bir son dakika kararıyla ona doğru yürüyorum ve Aeson'un notunu güvenli dolabından çıkarıyorum. Kâğıdı zırhlı elbisemin gizli bir cebine, güvende olması gereken yere tikiştiriyorum ve odaya sırtımı dönüp çıkıyorum.

Odadan uzaklaştığım her adımda içimde kederli bir his büyüyor ama kağıdı incelemeyi reddediyorum. Halkımı kurtarmak için kralla kumar oynadım; şimdi bu kumarın işe yarayıp yaramadığını görme zamanı.

BÖLÜM 44

Bir sorcai, grubumuzun sıçrama portalından geçmek için bekleyen sıranın önüne geçmesine izin vermeyi teklif ettiğinde, Aeson sıramızı beklemekten mutlu olduğumuzu söyleyerek onları elinin tersiyle itiyor. Diğer yolculara karşı kibar ve düşünceli ama bir o kadar da sinir bozucu. Özellikle de bunu yapmasının tek nedeni beni sinirlendirmek ve gidişimizi uzatmak olduğu için.

Sinirimi bir kenara bırakıp cam tavandan gece gökyüzüne bakıyorum. Şeffaf tavan bir tasarım özelliği mi yoksa bir ejderhanın ortaya çıkıp tavanı havaya uçurması durumunda camı değiştirmek daha mı kolay bilmiyorum ama buradaki binalarda yaygın olan bu özelliğe kızgın değilim. Günün her saatinde gökyüzünü görebilmek hoşuma gidiyor; bana evimi hatırlatıyor ve şu anda ihtiyacım olan bir şekilde beni topraklıyor.

Bir an için kendimi gecenin en karanlık derinliklerinde saklanan bilinmeyen galaksilerin ve dünyaların içinde kaybolmaya bırakıyorum. Talon's Reach'in zirveleri, ruh hallerine bağlı olarak koruyabilecek ya da yok edebilecek gölge kaplı devler gibi üzerimizde belirliyor. Diğer gezginler yola çıkmaya hazırlanırken ya da Scion Noctis ve Kanadı'nın varlığı hakkında dedikodu yaparken etrafımızda sessiz bir sohbet uğultusu var.

İçinde bulunduğumuz seyahat istasyonu sade, şık ve çok sayıda Ark'ı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde içeri ve dışarı taşımak için tasarlanmış. Mevcut dört atlama portalından ikisi bu saatte çalışır durumda ve yaklaşık on beş metre boyunda ve genişliğindeki büyük kemerli açıklıklara hayret ediyorum. Sorcai rünleri kazınmış taşlardan oluşan bir bordür her bir parlak beyaz havuzu çevreliyor

büyük. Lairwood'da içinden itildiğim geçici portalın daha rafine bir versiyonu.

Dalgın bir şekilde, seyahat edeceğimiz atlama portalının yakınındaki uzun masayı yöneten sorcai'yi gözlemliyorum. Seyahat belgelerini tarıyor, varış koordinatlarını yüklüyor ve sıkılmış ama pratik bir rahatlıkla soruları yanıtlıyorlar. Bu ve Talon's Reach'in batı tarafındaki geçidi lisanslı Span Crafters'ın birkaç covens'i işletiyor. Portalların her zaman çalışır durumda olmasını sağlamak için istasyonlarda kimlerin ikamet ettiğini dönüşümlü olarak değiştiriyorlar.

Dikkatim etrafımızdaki gezginlerde, çoğunlukla Aeson'a bakıp yaptığı ve söylediği ve söylemediği her şeyi aşırı analiz etmekten kaçınmak için dolaşıyor. Sıradağların doğu tarafındaki bu portal istasyonuna vardığımızdan beri cırcır böcekleri gibi sesler geliyor ve aldığım her nefeste hayal kırıklığım artıyor.

Neyse ki içinde bulunduğumuz sıra oldukça hızlı ilerliyor ama bu kadar geç saatte, daha doğrusu sabahın bu erken saatinde bu kadar çok insanın seyahat etmesine şaşıyorum. Aeson, Ogdan ve Sondar, Span Crafter'a atlayışımızın koordinatlarını vermek için kenara çağrıldılar ve ben de kendim bir ipucu bulup bulamayacağımı görmek için onları takip etmek istiyorum.

Chastain omzumu dürtüyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor. Ondan gelen bu jest, *son fetihimi tartışmak istediğimden sıçmam gerektiğine* kadar her anlama gelebilir, bu yüzden sadece arsız Kanalcı'ya bakıyorum ve bana ne istediğini söylemesini bekliyorum. Beni tekrar dürtüyor ve aptalca bir gülümseme ile başını sallıyor.

Sonunda bana "Güzel hançerler," diyor ve bu benim soğukkanlı yüzümü kırmak için tam da ihtiyacı olan şey.

Yüzümde bir gülümseme belirliyor ama ben onu utangaç bir sırıtışa dönüştürüp omuzlarımı silkiyorum. "Tereyağı bıçağı değil ama iş görürler," diye takılıyorum ve Chastain'in sırıtışı ışıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Blay abartılı bir şekilde kendini yelpazelemeye başlarken, "Silah istediğin için sana bok attığımızı biliyorum, Fırfırlar, ama onları giyerken böyle görüneceğini bilseydim... woou eeee, çok daha erken gemiye binerdim," diyor.

Kendimi tutamayarak bir kahkaha attım. Daha önce odamdan çıktığımda, yeni hazinelerim için hepsine bol bol teşekkür etmeye hazırdım. Ancak komutan ve ekibinin hepsi çok ciddi ve temkinli davranıyordu ve benim hakkımda bir tür konuşma yapıldığı belliydi. Bu yüzden ben

minnettarlığımı bir kenara bırakıp çenemi kapalı tuttum ve bir kez daha hediyelerimin daha az hediye ve daha çok uyarı olup olmadığını merak ettim.

"Dinle! Dinleyin! Bisküvi. Yemek mi yoksa yenmek mi istediğimi bilmiyorum," diyor Herm, göğsünü abartılı bir şekilde sıkarken ve gözlerini takdirle vücudumda aşağı yukarı gezdirirken.

Tove bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırıyor ve Farrow'a *kendi kopmuş kollarıyla dövülmek istiyormuş gibi davranmakla* ilgili bir şeyler homurdanıyor. Farrow sadece gülümsüyor ve başını sallıyor. Artık bana düşmanmışım gibi bakmadıkları için kendimi hafiflemiş hissediyorum ama bunun da uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"*Arkadaşımı* kim yiyor?" Aeson arkamdan soruyor, bana dokunmadan durabildiği kadar yakın dururken vücudunun sıcaklığı aniden sırtıma vuruyor.

Aramıza bir kez daha dikilen şüphe ve güvensizlik bariyerini aşmak için tek yapmam gereken arkama yaslanmak ama yapmıyorum. Bazı duvarlar korunmamız için vardır ve yalnız bırakılmaları daha iyidir.

"Yukarıdayız," diye anons ediyor Ogdan ve iki sorcai'nin sıçrama portalına büyü beslediğini görmek için bakıyorum.

Ancak tuhaf olan, birkaç muhafızın bu sıçrama portalına erişimi engellemiş olması ve şimdi bizi takip etmeye çalışabilecek herhangi birini zorla durdurmaya hazırmış gibi sırtlarını oraya dönmüş olmaları. Bir keresinde birinden gökyüzüne düşmem dışında bu portalları kullanmadım, bu yüzden bir kraliyet seyahati sırasında bu normal bir protokol mü yoksa başka bir şey mi bilmiyorum.

Aeson ağzını kulağıma yaklaştırarak, "İstedğini elde etmek üzere olan birine göre çok durgunsun," diye gözlemliyor.

Nefesi boynumu gıdıklarken içimi titretmek isteyen bir ürpertiyle savaşıyorum ve aramıza daha fazla mesafe koymak için hareket ediyorum.

"Tecrübelerime göre, umutlanmak asla iyi bir fikir değil; hayat bu şekilde daha az hayal kırıklığı yaratıyor."

Cevap vermiyor ama bakışlarının başımın arkasını yaktığını hissedebiliyorum. Acaba üzgün mü, aramıza mesafe koyduğu için pişman mı diye merak ediyorum. Ya da belki de her zamanki gibi yaptığım her şeyin satır aralarını okumaya çalışıyordur.

Aramızdaki bağlantıyı, onun ya da benim ejderhamın bu değiş tokuşta var olan herhangi bir ipucunu arıyorum, ama orada hiçbir şey yok. Bu beni meraklandırıyor.

hissettiğimi sandığım şeyi hissettim. Belki de bu sadece sıradan bir bağıdır. Ben bu konuda ne biliyorum ki zaten?

Span Crafters'tan izin aldığımızda, beyaz parlayan büyüünün kemerine doğru yürüyüp içeri adım atıyoruz. Hava soğuk ama Nixy'nin bana verdiği giyside termal sensörler var ve ani sıcaklık değişimiyle mücadele etmek için otomatik olarak ısınıyor.

Sıçrama geçidinden ikinci geçişim ilkinden çok daha iyi geçiyor. Geçen seferki gibi gökyüzünde süzülme yerine, büyüünün soğuk yıkamasından geçtiğimde ayaklarım hemen sert zemine değişiyor. Nerede olursak olalım, dışarı da gece, ama burada her şey karla kaplı ve bu karanlığı daha aydınlık hissettiriyor.

Kalbim biraz kırılıyor. Uzak bir ihtimaldi ama bir parçam Thrasher Bölgesi'ne çıkacağımızı umuyordu. Groton yakınlarında bir yerde, Uçağımın Kanal'ı aramaya gittiği yerde. Şansın düşük olduğunu biliyordum ama yine de belki de doğru yolda olduklarına ve tekrar ihanete uğramadıklarına dair küçük bir umut kırıntısına tutunmaktan kendimi alamıyordum. Ama kesinlikle Thrasher Bölgesi'nde değiliz.

Monoton bir ses "İzinler," diyor ve Aeson grubun önüne doğru ilerleyip ön kolunu gösteriyor.

Bizi karşılayan muhafız Aeson'ın iletişim bandını tarıyor ve ardından tabletine yeni yüklenen belgeleri gözden geçirmeye başlıyor. Keskin, buz gibi bir rüzgâr saçlarımın tellerini, yelelerimi topladığım topuzdan kurtarıyor. Soğuk havada nefesim buğulanıyor ve bulunduğumuz yerin kokusunda bir tuhafılık var ama beni endişelendiren kokladığım şey değil, koklamadığım şey.

Aeson ve Kanadı muhafızlarla meşgul, ben de bulunduğumuz yeri inceleyebilmek için birkaç santim sağa kayıyorum. Ne yazık ki görececek pek bir şey yok. Geçitten kayalık bir girintiye çıktık. Donmuş fraktalların altındaki bitki örtüsünün nasıl olduğunu görmek için aşağı bakıyorum ve ayaklarımın altındaki karı karıştırıyorum. Ama ben tekmeledikçe kar garip bir şekilde yüzüyor, ki bunun normal olduğunu sanmıyorum.

Şaşkınlıkla daha iyi görebilmek için eğildim ve donup kaldım.

İmkânı yok.

Bu kar değil... kül.

Kafamı kaldırıyorum ve çılgınca bana yarıldığımı söyleyecek bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Ne ağaç, ne çalı, ne de herhangi bir yeşillik vardı.

Nazik. Görebildiğim tek canlı biz ve hâlâ herkesin belgelerini kontrol eden gardiyanlar.

Şok olmuş bakışlarım her şeyin üzerine serpilmiş açık gri küllerin üzerinde geziniyor. Rüzgârın savurduğu şey bu. Ayaklarımızın altındaki toprağın hayatını söndüren şey. Bir başlangıçla Kül Çoraklığı'nda olduğumuzu fark ediyorum.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, tüm parçalar yerine oturdu. Kısıtlı hava sahası. Zaman sınırı. Aeson'ın ç ı l d ı r m a şekli.

Burada olmamızın tek bir olası nedeni var.

"Her şey hazır, Scion Noctis," diyor bir muhafız saygılı bir baş hareketiyle. "Fae Geçidi ana kampına tekrar hoş geldiniz."

Lanet olsun.

İnançsızlık beni göğsümden vuruyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Aeson'ın çıldırmasına şaşmamalı. Fae Geçidi'ni korumak ve kapalı kalmasını sağlamak dışında herhangi bir nedenle kimsenin buraya çıkmasına izin verildiğini sanmıyordum. Ama eğer bu doğruysa, Relacour Kan İşleyicileri'nin Başrahibesi'nin Fae Kapısı'na yaklaşmasına neden izin verilsin ki? Onun soyu isyana katılan ana topluluklardan biriydi; onlara güvenilemez.

Etrafıma bakıp geçidin kendisini arıyorum ama etrafımdaki girintiler yerini gizliyor.

"Yüzbaşı Zhao size odanıza kadar eşlik edecek. Matron Relacour'u şimdi uyandırmamızı ister misiniz?"

"Hayır, geç oldu, onunla görüşmek için bugün daha makul bir saate kadar bekleyebiliriz. Ama ikincil güvenlik protokolünün kırk üçten kırk dokuza kadar olan bölümleri uyarınca, lütfen sıçrama portalını açık tutun," diye emrediyor Aeson ve muhafız başıyla onayladıktan sonra bakışları tekrar bana dönüyor.

Başka bir muhafız gruba yaklaşıyor ve onu kapıdan uzaklaştırırken takip ediyoruz, düşüncelerim bir dakikada bir mil hızla ilerliyor. Kral neden bana gideceğim yerin burası olduğunu söylemedi? Bu bir çeşit garip test mi?

Kayalık bir labirente ilerlerken buzul rüzgârı bize doğru esiyor. Bir virajı döndüğümüzde daireler çizip çizmediğimizi sorgulamaya başlıyorum ve işte orada, neredeyse dünyamızı yok eden Fae Kapısı.

Bir vadinin bir ucunda duruyor ve her iki tarafı yüksek kayalıklarla çevrili devasa halkadan sürekli titreşen uğursuz bir güç uğultusu hissediyorum. Yüz metreden uzun ve geniş olmalı, kenarları metal şeritlerle çevrili. Bu dünyada doğal olarak bulunmayan ve bilim adamlarının ne kadar deneseler de kopyalayamadıkları bir metal.

Etrafı sorcai r nlerine benzeyen gliflerle kaplı, ancak bu işaretler farklı ve sadece fae'ler tarafından okunabiliyor. Her şey hayal edebileceğimden daha büyük ve çok daha korkutucu, en çılgın hayallerimde bile bir gün burada olup ona bakacağımı düşünmezdim.

Kapının dibinde, eski bir siyah-beyaz Western filmini andıran küçük bir kasaba var. Bir ve iki katlı binalar tek bir yol boyunca sıralanıyor. Burada konuşlanmış mangalar ve liderler için konutlar, bir tür kantin ve küçük bir erzak deposu var gibi görünüyor. Ayrıca geçidin kendisini ve gerektiğinde bizi geçitten korumak için çevredeki kayalıklara yerleştirilmiş bir ordu değerinde savunma teknolojisi ve izleme sistemleri var.

Fae Kapısı'nın karşısında bulunan iki katlı bir binaya doğru y nlendiriliyoruz. Etrafta hareket eden kimseyi göremiyorum, muhtemelen saat geç olduğu için. Burası insanların öylesine dolaştığı bir yer değil.

Bizimkinin yanındaki binanın yan tarafına bir sıra araç park edilmiş. Modifiye edilmiş motosikletlere benziyorlar, ancak  n ve arka rotorlar dikey yerine yatay. Sihirden çok makine gibi görünüyorlar, tıpkı bizim memleketteki frankensteined yaratımlar gibi, ama bunlar kaynakla bir araya getirilmiş ölüm tuzakları değil. Birinci sınıf ve bozulmamışlar.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Bana en yakın gardiyan olan Jori'ye soruyorum.

"Birkaç kez," diye cevap veriyor ama bundan daha fazlasını söylemiyor.

Görevli bizi bir binaya götürüyor ve içeri doluşuyoruz. şaşırtıcı derecede geniş ve konforlu görünen binanın alt katında oturup yemek yiyebileceğimiz birkaç masa, bir dinlenme alanı ve birkaç oyun masasının bulunduğu bir tür dinlenme alanı var. Refakat imiz bu zemin katın arka tarafında birkaç özel oda bulunduğunu, diğer odaların ise üst katta yer aldığını açıklıyor.

"Bir hatırlatma olarak, lütfen bu binaların dışında hiçbir silaha izin verilmeyeceğini unutmayın. Geldiğinizde olduğu gibi ayrılırken de üzerinizde taşıyabilirsiniz, ancak burada kaldığınız süre boyunca odanızda saklanmaları gerekir, aksi takdirde el konulacaktır." Yüzbaşı Zhao bana dikkatle bakıyor.

  imi çekiyorum, *ama onları daha yeni aldım* argümanının onu kesmeyeceğini anlıyorum. Onlara çoktan el koymadıkları için muhtemelen şanslıyım. Kraliyet ailesinin bir  yesi dışında başka biriyle seyahat ediyor olsaydım, muhtemelen ederlerdi.

"Not edildi," diye kibarca onaylıyorum.

Bununla birlikte Kaptan Zhao ayrılıyor ve Aeson'un kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde sabitlenmiş beklenti dolu bir ifadeyle herkese dönmesi tam üç saniye sürüyor.

"Biraz dinlenin. Uzun bir gün oldu," diye emrediyor ve sanki birilerinin onunla tartışmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Kimsenin yok.

Karis komutana çantasını uzatıyor ve sonra benim çantamı da ona veriyor -Hani şu daha önce kaleden ayrılırken benden çaldığı. Aeson'un okunamayan mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve nabzım anında yükseliyor.

Komutan dönüp koridorda ilerliyor ve omzunun üzerinden sesleniyor: "Gidelim Pençeler. Sen benimlesin."

45. BÖLÜM

AESON iki çantamızı da uzak duvara yaslanmış büyük yatağın üzerine bırakıyor. Etrafına bakınmaya başlıyor, az önce girdiğimiz kapının arkasına göz attıktan sonra yanmayan şöminenin önünde duran tekli koltuğa doğru ilerliyor. Oradan, sanki potansiyel saldırganları temizliyormuş gibi bitişikteki banyoya doğru ilerliyor. Bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok; eğer burada bizden başka biri olsaydı, onları duyar ya da kokusunu alırdı, ama ağzımı kapalı tutuyorum ve pencereden Fae Kapısı'nın manzarasını seyrediyorum. Şu anda çok zararsız görünüyor, çok aldatıcı bir şekilde uykuda. Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar ıssızlık ve yıkımdan sorumlu olabilir?

Bu geçidin birdenbire ortaya çıkmasının ve ardından her şeyi yok etmeye niyetli bir orduyu serbest bırakmasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. İlk saldırının dalgalarında kaybolan insan sayısı şaşırtıcıydı. Ejderhalar ve diğer Arklar fae'leri alt edip onları ait oldukları yere geri göndermeden önce toplam nüfuslarının üçte ikisinden fazlası telef olmuştu.

Aeson aramasını bitiriyor ve şömineye bir ateş topu fırlatırken camın yansımalarından onu izliyorum. İçeriye yığılmış olan küçük bir odun yığını çabucak çitirdayan sıcacık bir ateşe dönüşüyor ve ardından komutan dikkatini bana yöneltiyor.

"Yarın Blood Crafter ile ilgili planının ne olduğunu bana söylemek ister misin?" Aeson soruyor.

Yüzümü ona dönüyorum. "Fae Kapısı'nın ana kampında neden bir Kan Yaratıcısının ikamet ettiğini söylemek ister misin?"

"Bu gizli bir bilgi," diye cevap veriyor, yanında durduğum pencereye doğru yürüyor ve şeffaflıktan opaklığa geçene kadar cama iki kez vuruyor.

"Gizli mi?" Filizi inceleyerek meydan okuyorum. "Yani onca yer varken lanet olası Fae Kapısı'nın önünde durup şu gizemli Matron Relacour'la görüşmeme izin var ama onun burada ne yaptığını bilmeme izin yok öyle mi?"

"Kulağa doğru geliyor." Aeson omuz silkiyor ve yatağın başucundaki yan masaya doğru başını sallıyor. "Silahlarını orada tutabilirsin."

"Baban onu burada saklıyor mu yoksa koruyor mu?" Cephaneliğimden kurtulup her şeyi masanın üzerine düzgünce yerleştirirken bir yandan da neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

Eğer kral sorcai'yi saklamaya çalışıyorsa, burası onun için en iyi seçenek olurdu. Gözlerden uzak, müstahkem, geçilmez. Ama bunu neden yapmak istesin ki?

Aeson şaşırtıcı bir şekilde, "Onu değil, sadece geçidi koruyor," diye cevap veriyor.

"Yani bir şekilde geçide mi bağlı?" Kafam daha da karışmış bir şekilde soruyorum.

Duvara yaslanıp beni izlediği yerden gizemli bir şekilde "Özellikle o değil," diyor.

Ellerimi sinirli bir şekilde havaya kaldırıyorum. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çünkü bilmemen gerekiyor. Bu *gizli* bir bilgi," diye tekrarlıyor ve ben de ona bir hançer fırlatma isteğimle savaşıyorum.

"*Eşin* olarak neler döndüğünü bilmem gerekmiyor mu?"

Aeson aniden önüme çıktı. Geri çekiliyorum ama arkamdaki duvar yüzünden kaçacak yerim yok. Kaslı kolları beni içine hapsediyor ve umutsuzca bakışlarına kilitlenene kadar eğiliyor.

"Evet, yapmalısın ama şu anda bu kartı oynamak isteyeceğini sanmıyorum. *Bana* her şeyi anlatmadığını bildiğim halde. İnkâr etmeye de zahmet etme; bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum, bunu *hissede biliyorum*."

"Elbette bir şeylerin peşindeyim, bu yıldızların lanetini kırmaya çalışıyorum. Buna inanmak senin için neden bu kadar zor?" Bıkkınlığın da ötesinde tersliyorum. "Bütün olmak istiyorum. Benden çalınan şeyi istiyorum. Burada başka ne yaptığımı sanıyorsun bilmiyorum ama yanılıyorsun. Bu lanetle ilgili. Her zaman sadece lanetle ilgiliydi! Ve bana öyle bakma."

Gözleri bana daraldığında ve çenesindeki tik, bir tartışmayı geri püskürtme çabasından dolayı titreştiğinde kırılır.

Kollarının kafesinden çıkmaya çalışıyorum, ama beni bir kez daha hapsediyor.

İyi. İşte başlıyoruz.

"Kendinin yarısı olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye gürlüyorum ona. "Damarlarında dolaşan gücü hissetmek ama ona asla ulaşamamak. Kim olduğunuzun, kim olmanız gerektiğinin hayati parçalarının sizden çalındığını bilmek!"

Avucumu kalbimin üzerine bastırırken sesim çatlıyor. Çatlaklarımdan görünen incinmişlik ve kırılğanlıktan nefret ediyorum ama anlaması gerekiyor. Kırıldığım tüm yolları görmesine, yaşadığım sürece bana yapılanları düzeltmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğimi anlamasına ihtiyacım var.

"Ejderham sana her uzandığında ama sana ulaşamadığında, bu beni eziyor. Kendi türümün gökyüzünde süzülüşünü izlediğimde, onlar ortaya çıktığında ama ben yapamadığımda, bu beni öldürüyor. İyileşemiyorum. Bir yakınlık gösteremiyorum. Kendimi koruyamıyorum," diye bağıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı dökülüyor. "Bana yapılanları saklamak için bir tılsım takarak dolaşıyorum çünkü durduramadım. Bunu durdurabilmeliydim! Olmam gerekenin yarısıyım, senin görmeyi ya da anlamayı reddettiğin bir şekilde parçalanmış durumdayım. Fae Geçidi umurumda değil. Gizli bir amacım yok. Bir Syphon olmak istiyorum, gölgesi değil. *Kendim* olmak istiyorum."

Aeson'ın yüz hatlarındaki öfke kaybolur ve gözleri yumuşar. Yanaklarımdan süzülen yaşları siliyor ve sonra beni kendine çekiyor, etrafımı sarıyor ve beni göğsüne doğru sıkıca bastırıyor. Kollarım otomatik olarak beline dolanıyor ve ben de ona aynı sertlikte sarılıyorum. Yüzümü göğsüne bastırıyorum, sıcak pul zırhına gömülüyorum, onu içime çekiyorum, varlığının, kokusunun ve dokunuşunun beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Bir süre öylece duruyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz, ikimiz de bırakmıyoruz.

"Sahip olacağımız tek şey bu mu? Sırlar ve güvensizlik mi?" Sessizliği, hüznü ve etrafımızı saran belirsizliği bozarak mırıldanıyorum. Ama bu soru Aeson'a mı yoksa kendime mi soruluyor bilmiyorum.

"Bunu istemiyorum," diye itiraf ediyor sessizce, başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondurarak. "Ama ne zaman bir yerlere geldiğimizi düşünsem, daha fazla sır ortaya çıkıyor."

"Seni incitmeye çalışmıyorum, Aeson," diye fısıldıyorum, ciddiylim.

İstemiyorum

seni incitmek için," diye ekliyorum çünkü bu ayrım da önemli.

"O zaman beni içeri al, Ever," diye yalvarıyor ve sesindeki acıya karşı gözlerimi kapatıyorum.

Ona bakıyorum, gözlerimdeki gerçeği görmesini istiyorum. "Deniyorum. Bu o kadar kolay değil, benim için değil, ama her iki taraf için de geçerli olmalı. Kendini tutan tek kişi ben değilim."

İç geçiriyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Tamam," diye kabul ediyor. "Bunu kabul edebilirim. Her şeyi bu gece çözmek zorunda değiliz. Seni bilmem ama ben çok yorgunum." Yüzünde arsız bir gülümseme beliriyor. "Bir tanrı gibi sevişmek insanı gerçekten yoruyor."

Bir kahkaha attıktan sonra inleyerek alnımı hafif bir mahcubiyetle göğsüne bastırıyorum. "Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi?"

Kahkahası içimde titreşiyor ve gülümsememe engel olamıyorum. Dikkatlice topuzumu çözmeye başladı. Bandı çözüyor ve parmaklarını bükülmüş saçlarımın arasında gezdiriyor. Bir iniltiyi bastırıyorum ve o kafa derimi ovarken ve parmaklarıyla saçımdaki düğümleri tararken ona doğru eğiliyorum.

"Hiç şansın yok. Bunu kartvizitlerime ekleyeceğim," diye kestirip atıyor.

Homurdanıyorum ve sert karnına şakacı bir tokat atıyorum. "Senin kartvizitin yok."

Elleri omuzlarıma iniyor ve sonra boynumun arkasına geçiyor. Becerikli parmakları tulumumun gizli fermuarını buluyor ve aşağı çekmeye başlıyor.

"Sadece ikimiz olduğumuzda şeker gibi olan, ama etrafta başka biri olduğu anda pisliğin teki olan adamlardan mısın?" Geri çekilip kollarımı takım elbisemden çıkarırken soruyorum ama bol üst kısmı göğsümde tutuyorum.

Mavi gözleri omuzlarımın üzerinde gezinirken parlıyor. "Ben bir pislik miydim?" diye homurdanarak bana doğru uzanıyor ama ben onun elinden kurtulup çantama doğru ilerliyorum.

"Raeger'ı çayırında gördüğün andan itibaren," diye cevap veriyorum, uyku tişörtümü çıkarıp başımın üzerinden geçirerek.

Ölçekli zırhı yavaşça geri çekilmeye başlıyor, plakalar vücudunun üst kısmı çıplak kalana kadar derisine geri kayıyor. Her nefis kıvrımına ve eğimine bakıyorum ve düşünce trenimi tamamen kaybediyorum.

"Kendini korumak için senin kendi yöntemlerin var, benim de kendi yöntemlerim. Götlük yapmaya çalışmıyordum; sadece babamla senin neyin peşinde olduğunuzu anlamaya çalışıyordum," diye savunuyor.

"Biz hiçbir şeyin peşinde değiliz."

Aeson'un gülümsemesi midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

"İşte burada yanılıyorsun Pençe. Babam her zaman bir şeylerin peşindedir. Bu genellikle ailesinin, Horde'un ya da genel olarak Drameric'in iyiliği içindir ama söz konusu o olduğunda kurnazlık hafif kalır."

"Nereden anladığını anlıyorum o zaman. Her fırsatta herkesten on sinir bozucu adım önde oluyorsun," diye gözlemliyorum ve şortumu giyebilmek için takım elbisemin geri kalanını çıkarıyorum.

Aeson inliyor. "Neden hiç iç çamaşırı giymiyorsun?" diye soruyor ve ben gülüyorum.

"Seninle sevişmeyi kolaylaştırıyor."

"Benimle sevişmek mi yoksa beni *becermek* mi?" diye soruyor.

Yataktan bir battaniye ve bir yastık alıp ona göz kırpmıyorum. "Hıyarlık yapmadığın sürece ikisi de işime gelir."

Sanki bir yarasına vurmuşum gibi göğsünü sıkıyor. "Sikimi sevdiğini biliyorsun," diyor ukala bir sırıtişla.

Bir kahkaha atıyorum ve şöminenin önündeki sandalyeye doğru ilerliyorum, yatağıma daha fazla yer açmak için onu itiyorum. Battaniyeyi ve ardından yastığı yere seriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Aeson kaşları endişeyle çatılmış bir halde soruyor.

"Uh... uyumaya gidiyorum," diye ihtiyatlı bir şekilde cevap veriyorum.

"Yerde mi?" diye itiraz ediyor, yatağımlı elimden alacakmış gibi yaklaşıyor.

Önüne geçip erişimini engelliyorum. "Evet, yerde. Yataklarla ilgili bir sorunum var. Eminim eninde sonunda bunu aşacağım ama şu anda yer, gerçekten uyuyabildiğim tek yer ve gerçekten dinlenmeye ihtiyacım var. Dumanla çalışıyorum. Görünüşe göre bir tanrı tarafından becerilmek insanı gerçekten yoruyormuş."

Aeson umduğum gibi gülüyor ve şokunun ve öfkesinin bir kısmı sönüyor.

"Peki," diye iç geçirdi, yatağına doğru yürüdü ve yatak takımının geri kalanını ve diğer yastığı çıkardı.

"Bekle, ne yapıyorsun?" O da benim yaptığım gibi her şeyi yere sererken itiraz ediyorum.

"Neye benziyor? Seninle yatıyorum," diye açıklıyor, sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi.

"Ama... ben... ben sarılmayı sevmem," diye beceriksizce arz ettim.

"O zaman sarılmayacağız ama ben senin yanında uyuyorum Pençe. Aş artık bunu."

İçimi çekip uzanıyorum, battaniyeyi üzerime çekip yerleşiyorum. Aeson da beni takip ediyor ve bir kolunu başımın altından geçirip sırtımı göğsüne doğru çekerek etrafımda rahat ediyor.

"Bunu konuştuğumuzu ve *sarılmak yok* çözümüne ulaştığımızı sanıyordum?" O etrafımda rahatlarırken ben şikayet ediyorum.

"Sarılmıyoruz. Sadece birkaç dakikalığına sana sarılıyorum." Bir kahkaha atıyorum. "Burada kaç dakikadan bahsediyoruz?" "Sen farkına bile varmadan bitmiş olacak. En fazla beş dakika."

Kıs kıs gülüyorum ama onu itmiyorum. Her ne kadar bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmese de, bu ertelemeye söyleyebileceğimden daha çok ihtiyacım var. Daha sonra savaşmaya, ihmallere ve temkinliliğe geri dönebiliriz. Ama şu anda, hiçbir karışıklık, karmaşa ve güvensizlik olmadan sadece birlikte yatan Bağlanmış Eşler olabiliriz.

Ona karşı gevşiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bunu yapabilirim. Büyütülecek bir şey değil. Beş dakika beni öldürmez.

46. BÖLÜM

İçimde bir farkındalık dalgası dolaşüyor. Uykulu dikkatimi sessiz ama sabit bir uğultuya çekiyor. Zihnim bu gıcırdama hissiyle ilgili bir şeyler yapmam için beni dürtüyor ama içimin geri kalanı sıcak ve memnun ve uykuyu terk etmeye o kadar da istekli değil. Üzerimi örten sağlam sıcaklığa sokuluyorum ve unutkanlığa geri dönmeye çalışıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, battaniyelerim hareket etmeye başlıyor. Bir çift kol etrafımı sarıyor ve üzerinde yattığım rahat yuva uykulu bir şekilde bir şeyler mırıldanıyor.

Kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş bir şekilde uyanıyorum.

Zemin paletlerinin hareket etmemesi gerekiyor.

Gözlerim karanlık odaya alışıyor. Gölgelemin açısındaki hafif değişiklik bana sadece birkaç saattir dışarıda olduğumu söylüyor. Yere bakıyorum ve üzerinde yattığım yatağın çarşaf ya da battaniye değil, bir komutan olduğunu görüyorum. Kendi kişisel vücut yastığımmış gibi yarısına kadar onun üzerine yayılmış durumdayım.

Sarılmayı sevmemek buraya kadarmış.

İçimde bir utanç kabarıyor, ama el sallayarak uzaklaştırıyorum. Kimsenin bilmesine gerek yok.

Yuvarlanıp Aeson'la arama biraz mesafe koyabilmek için yer değiştiriyorum ama sonra yine o garip uğultuyu fark ediyorum. Kıpırdamadan duruyorum, uykulu bir şekilde ne olduğunu ya da nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Bir an için bunun dışarıdaki Fae Kapısı olup olmadığını merak ediyorum ama sese odaklanmaya çalıştığım benden geldiğini fark ediyorum.

Anlamak sistemime adrenalini pompalıyor ve doğrulup hemen gölgeleri taramaya başlıyorum. Orada hiçbir şey yok ama yine de kanım, yakınlarda bir Relacour olduğunu söyleyen o açıklanamaz şekilde vızıldamaya devam ediyor.

Bu ilk kez olduğunda, bu hissin ne olduğunu anlayamamıştım. İçimde uğuldayan şeyin avın verdiği keyif, sonunda cevaplara ulaşmanın verdiği sarhoşluk olduğunu düşünmüştüm. Ancak üçüncü ve ardından dördüncü seferden sonra garip bir şeyler olduğunu fark etmeye başladım. Kan dolaşımda şarkı söyleyen kaderimi geri almaya çalışmanın coşkusu değil, Relacour büyüyüdü.

Relacour Kan İşleyicilerini hissedebiliyordum, onları hissedebiliyordum. Tüm Sifonlar hissedebiliyordu.

Bu, Relacourlar hakkındaki hipotezimizin doğru olduğunun kanıtıydı. Kanımız Kan İşleyicilerini tanıdı çünkü damarlarımızı kirleten onların büyüyüdü, ejderhalarımızı hapseden kafeslerin parmaklıklarından damlayan onların kanıydı.

Dikkatlice kendimi Aeson'dan kurtarıyorum ve ayağa kalkmak için hareket ediyorum. Hoşnutsuzluğunu homurdanarak bana doğru uzandı.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldanıyor
uykulu uykulu. "Tuvalete," diye
fısıldıyorum.

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve yastığıma sarılıyor, yüzünü yastığa gömüyor ve tekrar dışarı çıkana kadar derin derin nefes alıyor. Onun uykuya yenik düşmesini izlerken göğsüme bir sıcaklık yerleşiyor.

Hareket ederken silahlarıma bakıyorum, ne alacağımı düşünüyorum. Her şeyi takarak Aeson'u uyandırmak istemiyorum ve Matron'u hemen savunmaya geçirmek istemiyorum. Sessizce dört hançer savuruyorum. Fırfırlı kertenkelelerim ve kemik bıçaklarım. Kilit kılıflarını gömleğimin altından sırtımın derisine bastırarak elimden geldiğince gizliyorum.

Cilalı ahşap zemin çıplak ayaklarıma buz gibi geliyor ama neyse ki gıcırdamıyor ya da ben sessizce ilerlerken beni ele verecek başka bir şey yapmıyor. Nefesimi tutarak kapıyı açıyorum ve ancak diğer tarafa güvenle geçtikten sonra sessizce kapatmadan önce nefesimi vermeye cesaret ediyorum. Karanlık koridoru taramak için bir saniyemi ayırıyorum. Muhtemelen bir yerlerde devriye gezen bir Wing üyesi vardır ama kimseyi görmüyorum ya da hissetmiyorum.

Kalbim küt küt atmasına rağmen kanımın vızıltısı sabit kalıyor. Hızlı nefes alışlarım koridordaki hızlı adımlarımla eşleşiyor. I

Ana odaya ulaştığında büyülü bir bariyerin yakınlarda olduğunu gösteren o çok tanıdaık yapışkan hissi anında hissediyorum.

 rk t c  bir şekilde hareketsiz kalıyorum, gözlerim büyünün kaynağını aramak için odanın içinde geziniyor. Onu göremiyorum ama kanımdaki vızılı daha da ısrarcı ve Relacour Matron'un sadece yakınlarda olmadığını biliyorum. O burada.

Bu tanışmanın ejderhaların geçici odalarında gerçekleşmesine karar vermesine şaşırdım. Çok c retk rca ama söz konusu Relacour sorcai olunca bu izler kalıyor. Her zaman b y lerinin yenilmez olduğunu d ş n rl r ama ben buna güveniyorum.

Ciğerlerimi güçlendirici bir nefesle dolduruyorum ve adrenalinimi düşürmeye çalışıyorum ama kıpırdamıyor. Sifonların  ğruna çalıştığı her şey bu ana bağlı ve vücudumdaki her hücre bunu biliyor.

Daha fazla vakit kaybetmeden bariyerden geçiyorum ve büyünün tenimde yarattığı rahatsız edici gezinme hissinden hızla sıyrılıyorum. I eri girer girmez, etrafımdaki büyü kubbesi sertleşerek beni içeride, diğer her şeyi dışarıda tutmak için mükemmel olan kalın, şeffaf bir ablukaya dönüşüyor. Dikkatli bir şekilde karanlık dinlenme alanını tarıyorum, bakışlarımı yemek masaları ve banklar, uzanmak için yerleştirilmiş sandalyeler üzerinde gezdiriyorum ve tam karşımdaki yoğun bir karanlık parçasına odaklanıyorum.

Anomaliyi fark ettiğim anda, ince bir vücut gölgelerden ayrılıyor ve pelerinli bir figür öne doğru adım atıyor.

"Burada neyiz varmış bakalım?" diye soruyor boğuk ama melodik bir ses.

Kukuletasının örtüsünü geriye itiyor ve koyu renk gözleri, platin saçları ve koca bir meclisin liderine ya da Başhemşire'nin olduğunu bildiğim kadar yaşlı birine ait olamayacak kadar pürüzsüz ve nemli görünen bir yüzle karşılaşıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla dalgalanıyor.

"Sen Sorcai değilsin," diye gözlemliyor, yüz hatlarında şaşkınlık beliriyor. "Ama yine de kanın benim için akıyor."

Onu gördüğümde beklentim tüm uzuvlarıma yayılıyor ama soğukkanlılığımı koruyup sorcai'ye rahat bir omuz silkme öneriyorum. Bu şarkıyı ve dansı ondan önce gelenlerle saçma bir şekilde defalarca yapmamışım gibi davranıyorum.

Başrahibe beni incelemeye devam ederken, "Buna şarkı söylemek diyebilir miyim bilmiyorum," diyorum. "Bana melodi gibi gelmiyor, daha çok aralıksız bir  ğultu gibi geliyor."

Yüz hatlarında bir şaşkınlık beliriyor. "Beni de hissedebiliyor musun?" diye soruyor, önüne konan bulmacayı çözmeye çalışırken başı yana eğiliyor.

Gözleri kulaklarıma kayıyor ama dağınık saçlarım onları örtüyor. Relacour'lar bir şeyleri bir araya getirmeye çalışırken neden hep oraya bakarlar bilmiyorum, ama asla başarısız olmazlar.

"İtiraf etmeliyim ki, uzun zamandır bu kadar şaşırmamıştım. Halkımın büyüsunü hissedebiliyorum ama sen bizden biri değilsin. Onlarla arkadaşlık etmene rağmen ejderha hissetmiyorum. Wyvern listede yok," diyor, yüzü tiksintiyle buruşarak. "Ve sen de *onlardan* biri değilsin," diye mırıldanıyor ciğerlerini derin bir nefesle doldururken.

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı.

Onlardan *biri mi? Bu da ne demek oluyor?*

Sessizce yaklaşıyor ve bir metre ötemde duraklıyor. İçimdeki karşı konulmaz hareket etme dürtüsüne rağmen kendimi sakın ve rahat kalmaya zorluyorum. Başrahibe sanki tek bir bakışıyla beni büyüleyebilecekmiş gibi dikkatle gözlerimin içine bakıyor. Başka biri olsaydım, bu mümkün olabilirdi; bazı sorcai'ler bu yeteneğe sahip, bazı vampirler de.

"Benim için kanını akıtır mısın çocuğum?" diye soruyor, gözleri üzerimde geziniyor, sanki çoktan kabul etmişim de şimdi en iyi nereden çekeceğine karar veriyormuşum gibi. Koyu renk gözlerinde hırs parlıyor ve daha da yaklaşıyor. "Kanının hangi yaratılışı itiraf ettiğini görmek isterim," diye fısıldıyor imrenerek.

Kan İşleyicileri çok ürkütücü. Neden hepsi bunu yapıyor?

Geri çekilip Matron'un gözlerindeki yırtıcı bakışla arama mesafe koyma içgüdüleriyle savaşıyorum ve bıçaklarıma uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Zamanlamayı mükemmel yapmalıyım.

"Sana ne olduğumu söyleyeyim," diye kibarca teklif ediyorum, gülümsemem geniş ve tatlı. "Teknik olarak yaratılmamda senin de parmağın var, yani bu adil."

Sorcai'ler arasında sık sık yapılan geleneksel selamlaşmada elimi uzatarak kollarını kavriyorum. Kaşlarının şaşkınlıkla seğirdiği anın tadını çıkarıyorum.

"Merhaba Başrahibe," diye cesaretle selamlıyorum.

Bir süre sonra öne çıkıp kolumu kavriyor. Ne olduğuma dair ipuçları aramaya devam ederken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, işte tam o sırada arkama uzanıp bir hançeri kınından çıkarıyorum. Kolunu aniden sıkıca kavradığımda gözleri endişeyle parlıyor ve yüzümdeki samimiyet kayboluyor ama geri çekilmiyor.

"Ben Ever Tenebrae," diye teklif ediyorum, sesim alçak, gözlerim onunkilere dikilmiş, onlarca yıllık nefretle aniden ağırlaşmış. "Ben bir süredir Syphon'lardan biriyim.

senin soyunu arıyorum. *Sonunda* seninle tanışmak çok güzel."

Yüzünde bir telaş beliriyor ve kolunu tuttuğum yerden kurtararak benden uzaklaşmak için ayaklarının üzerine düşüyor. Etkileyici bir şekilde düşmüyor ama hızla aramıza kırmızı bir bariyer çekiyor. Elleri hızla havaya kalkıyor ve avuç içlerinden büyü kıvılcımları fışkırıyor. Güç, Matron'un etrafında yeni bir koruyucu kubbe oluşturma kadar havada parıltıyan bir polen bulutu gibi dağılıyor.

"İmkânsız," diye soluk soluğa beni kendi gücünün sınırları içinde izliyor.

Kaçmaya çalışmıyor, ki bu çok kötü, denedikleri zaman hep hoşuma gitmiştir. Yine de, muhtemelen en iyisi her şeyi daha önce odanın etrafına diktiği sevimli ses geçirmez bariyerin içinde tutmak.

Matron'un etrafında dönmeye başlıyorum. Sanki zayıf noktalarını arıyormuşum gibi dalgınca onu saran güce dokunuyorum. Bu yeni bariyer kabaca 10'a 10 boyutlarında ve tıpkı bizi çevreleyen dış bariyer gibi şeffaf. Bununla birlikte, bu döküm taze ve büyü'nün hala kırmızı bir tonu var.

"Ne istiyorsun?" diye tersliyor Matron, etrafındaki yavaş turumu izlerken gerçekten endişelenmekten çok sinirlenmiş.

"Tüm Sifonların istediği şeyi, ejderhalarımızı geri istiyorum," diyorum ve damarlarımda oluşmaya başlayan kana susamışlığı memnuniyetle karşılıyorum.

Horde tarafından toplandığımdan beri dezavantajlıydım. Noctise'lerle tanıştığım andan itibaren onları yakalamaya çalışıyordum, hep savunmadaydım. Ama artık değil, çünkü bu -Matron'u avlamak, ihtiyacım olan cevapları alabilmek için olayları uzatmak- benim yaptığım şey.

Bu işte iyiyim.

Matron için çok kötü, daha fazla cevaba ihtiyacım yok. Tam olarak aradığım şeyi buldum. Tam önümde duruyor.

"Ejderhan mı?" diye homurdanıyor Kan Zanaatkârı, sanki hakkım olmayan bir şeyi talep eden mızımız bir çocukmuşum gibi. "Ejderhanın üzerindeki laneti kaldıramam. Bunu laneti yapan sorcai'nin yapması gerekir ve onların hepsi öldü."

Cık cık diyorum ve kafese kapatılmış bir aslan gibi bariyerinin önünde volta atmayı bırakıyorum. Ona öylesine nefret ve intikam dolu bir bakış fırlatıyorum ki kolundaki tüyler diken diken oluyor.

"Yanlış," diye bağıriyorum ve sonra bir sabun köpüğünden başka bir şey değilmiş gibi bariyerinden geçip elimi boğazına doluyorum.

Şaşkınlıkla nefesini tutuyor ve bana bir savunma hamlesi daha yapmaya çalışıyor ama ben onu kırmızı bariyerinin sert büyüüne acımasızca geri çarpıyorum. Panik içinde, ham gücü bana doğru itiyor. Cızırdıyor ve yakıyor ve tutuşumu kırıp beni içten dışa doğru yakmaya çalışırken acı içimde patlıyor. Sistemime gönderdiği elektrik şoklarıyla dişlerimi sıkıyorum. Bunu yapabilen başka bir Kan Yaratıcım daha vardı ama Matron'un gücünün ısırtığı gerçekten eşsiz.

İyi ki acıya yabancı değilim.

İçime daha da fazla güç akıtırken karanlık gözleri nefret ve memnuniyetle doluyor ama gülmeye başladığımda hepsi şoka ve ardından korkuya dönüşüyor.

"Nasıl hâlâ ayaktasın?" diye haykırıyor bana, hem şok olmuş hem de öfkelenmiş bir halde. Tek cevabım ona doğru atılmak oldu.

İyi yerleştirilmiş bir vuruşla kaşını yarıyorum ve boğuşmaya başlıyoruz, birbirimizi koruyucu kubbesinin duvarlarına doğru ileri geri çarpıyoruz. Birkaç vuruş daha yapıyorum ve ayaklarımı altımdan çekmeye çalışıyor, bu da ikimizin de dengesini kaybetmeye başlamasına neden oluyor. Düşmemek için bir elini kırmızı bariyere bastırıyor ve ben de avucuna bir hançer saplayarak elini kendi büyüüne sabitliyorum.

Ama bu artık onun sihri değil, benim sihrim, sadece henüz farkında değil.

Matron'un çılgılığı kulaklarıma müzik gibi geliyor. Kızıl büyü ellerinden kaynar su patlamaları gibi dökülüyor ve beni durduğum yerde kızartmak için daha da çok çabalıyor. Beni ölümcül miktarda olması gereken bir güçle kaplıyor ve sonra vücudum büyüyü emerken dehşet içinde izliyor ve ben ayakta kalıyorum Hem de zahmetinin karşılığı olarak üzerimde bir iz olmadan.

Dehşete kapılan kadın, çabucak dövüşü bırakır ve kaçmaya çalışır. Hançeri elinden çekip çıkarmaya çalışıyor ama yerinden oynamıyor. Etrafımızdaki kırmızı bariyeri bir kez daha düşürmeye çalışıyor, böylece kendini bu şekilde kurtarabilecek, ancak bariyerdeki büyü ona yanıt vermiyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye bağırıyor, artık gözlerinde saf panik parlıyor.

"Bilmiyor muydun?" Mırıldanıyorum. "Relacour"ların üzerimize yaptığı lanet sayesinde,

Senin büyüün artık damarlarımda dolaşıyor," diyorum arkamdan bir kertenkele hançeri daha çıkarırken ona kayıtsızca. "Bunun gibi eğlenceli küçük şeyler yapmamı sağlıyor..."

Diğer elini tutup tekrar bariyere bastırıyorum ve sonra diğer hançerimi bariyere saplıyorum, gözyaşları yüzünden aşağı damlamaya başlarken ve yardım için tüm gücüyle çılgık atarken kollarını uzatarak onu sıkıştırıyorum.

Boğazını sıkıyorum ve onu sırtındaki bariyere doğru bastırıyorum. "Benim soyum da o gece çığlık attı. Senin halkın ejderhalarını çalıp onları katletmeye yardım ettiğinde. Kimse onlara yardım etmeye de gelmedi."

"Senin lanetini bozamam, seni aptal sürtük!" diye hırlıyor ve bana tükürmeye çalışıyor.

Tükürüğü savuşturdum ve ona acımasızca gülümsedim. "Şimdi, şimdi, *Conduit*, evet yapabilirsin," diye gıdaklıyorum ve gözleri saf ve katıksız bir dehşetle açılıyor. "Evet, o küçük boşluk hakkında *her şeyi* biliyorum. Sadece laneti yapan sorcai onu bozabilir, değil mi? Yanlış. Siz büyücü piçlerin kendinize saklamayı sevdiğiniz bir istisna var, değil mi? Bir soyun Kanal'ını öldürürseniz, o soydaki herkes ölür ve bu olduğunda büyüleri de onlarla birlikte ölür."

"Yapamazsın," diye panikle nefes alıp veriyor. "İzle beni," diye yüzüne hırlıyorum.

Çığlık atmaya ve çırpınmaya başladı, ama tıpkı ondan önce gelen diğerleri gibi, olmak üzere olanı durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktı. Diğer Sifonlar ve ben, diğer Kan Zanaatkârlarından biri onun ne olduğunu, daha doğrusu *kim* olduğunu ve neden özel olduklarını itiraf ettiği andan itibaren Relacour Kanalı'nın peşindeydik.

Sorcai'lerin vampirler gibi olduğu ortaya çıktı. Hepsi bir efendiye ya da yaratıcıya bağlı. Efendi vampiri öldürürsen, tüm soyu da onunla birlikte gider. Bir Conduit'i öldürürsen, onlar da kendi meclislerini aynı şekilde yok ederler. Bu çok sıkı korunan bir sır, bir hayat karşılığında teklif edilen bir sır, ama ben yine de kabul ettim, çünkü hiçbir Relacour bir daha asla bir Syphon'un ellerinde merhamet bulamayacak.

Bir anda, Matron'un elini bariyere sabitleyen hançerlerden biri uçup gidiyor. Kafam kılıcımın yörüngesini takip ediyor ve Herm'i ilk bariyerin diğer tarafında elini uzatmış halde buluyorum. Kertenkele hançerim bir mıknaş gibi ona doğru uçuyor.

Sanırım artık tereyağı bıçaklarımı nasıl çaldığını biliyorum. Şerefsiz.

Aeson'ın Kanadı odaya giriyor ve dış bariyerin kenarına yayılıyor. Birbirlerine bağırarak emir vermelerini izliyorum, aramızdaki iki büyü kubbe sesi engelliyor ama zamanımın tükenmekte olduğunu anlamak için onları duymama gerek yok. Herm tekrar elini kaldırıyor ve ben de dönüp diğer kertenkele hançerimin, onu çalmaya çalışan Fırtınacı'nın gücüyle savaşıyormuş gibi titremeye başladığını görüyorum.

Kahretsin.

Etrafımızdaki hareketliliği gördükçe Matron'un çığlıkları ve feryatları daha da yükseliyor. Gözyaşları ve kan yüzünden ve ellerinden serbestçe dökülürken yardım için yalvarmaya başlıyor. Kalan kertenkele hançerim Herm'e karşı mücadelesini kaybediyor ve Kanal'ın diğer avucundan uçarak iç bariyerden dışarı çıkıyor. Matron'un yere yığılmasını engellerken bir yandan da aceleyle kemik bıçağımı kınından çıkarıyorum.

İşleri uzatmayı bırakıp yeni hançerimi Matron'un kaburgalarının arasından girip tam kalbine saplanacak şekilde hizalıyorum. Hızlı ve pratik bir hamleyle hançerin yarısını göğsüne saplıyorum ki şaşırtıcı bir güçle elimi tutup son darbeyi indirmeme engel oluyor. Delinen yerden akan ılık kan ikimizin de ellerini kaplıyor ve yavaş yavaş tutuşunu kaybetmeye başlıyor.

"Bekle," diye yalvarıyor, bir santim daha kazandığımda elimi daha sıkı kavıyor. "Cevap istemiyor musun?" diye mırıldanıyor, gözleri çaresizce benimkiler arasında gidip geliyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum. "Cevap senin ölümün." Bir santim daha kazanıyorum.

Etrafımda gök gürültüsünü andıran bir patlama sesi duyuluyor ve bakışlarım sesin geldiği yöne doğru savrulup Aeson'ı buluyor. Yüzü öfkeyle dolu ve dikkatimi çekmek için dış bariyere vuruyor. Önce beni sonra da yeri işaret ederek öfkeyle bir şeyler bağırıyor. Onu duyamıyorum ama az önce bana silahımı bırakmamı ve sorcai'den uzaklaşmamı emrettiğinden oldukça eminim.

Ona *hiç şans tanımayan* bir bakış fırlatıyorum ve sonra tekrar Matron'a odaklanıyorum. Aeson yankılanan bir patlamayla bariyeri tekrar yumrukluyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Beni öldürürsen, Fae Kapısı'nı zayıflatırsın," diye soluk soluğa bağırıyor Matron, hançeri daha da derine soktuğumda ağzı kanla doluyor, onun gücü azalıp benimki üstün geldikçe kalbine daha da yaklaşıyorum.

"Var olan tüm Thrasher'lar sana kefil olsa bile ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmam," diye hırlıyorum ve o da inliyor.

Beyanatıma rağmen, sözlerini bir milisaniye boyunca düşündüm. Bilmediğim nedenlerden dolayı burada, Fae Kapısı'nda, ama Aeson'ın kendisi, özellikle Matron'un kapıyla bir ilgisi olmadığını söyledi, bu yüzden akıl oyunlarını ve oyalama taktiklerini siktir et.

Aniden, bir güç dalgası gök gürültüsünü andıran bir sesle odayı yırttı. Başhemşireden uzağa fırlatıldım ve o yere yığıldı.

Yerde. Ayağa kalktım, kafamda sürekli bir çınlama vardı ve az önce olan şeyin anlık şokunu üzerimden atmaya çalışıyordum.

Aeson aniden önümde belirdi, bizi hâlâ ayıran tek büyülü bariyerden dolayı kırmızıya boyanmıştı. O ve Kanadı az önce diğerini parçalamış olmalı. Matron öksürüyor, umut dolu kurtarıcılara doğru sürünmeye çalışırken kendi kanında boğuluyor.

"Hayır, yapamazsın," diye mırıldanıyorum, bacağından tutup kendime doğru çekiyorum. "Ne halt e d i y o r s u n , Ever?" Aeson bana bağılıyor ve ben Şimdi onu duyabildiğime şaşırdım.

Aşağı bakıyorum ve kemik bıçağımın hâlâ Matron'un göğsüne saplı olduğunu görüyorum. Altında kan birikiyor ve kanlı elini yanımdaki bariyere bastırıyor, sanki hala Aeson ve diğer ejderhaların içeri girebilmesi için bariyeri düşürmeye çalışıyormuş gibi.

Korumalarına dokunduğum anda onların kontrolünü ele geçirdiğimi anlamıyor. Nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok ama damarlarımızdaki Relacour büyüsü Sifonların Relacour büyülerine dayanmasını, kontrollerini geçersiz kılmasını ve istedikleri zaman korumalarını talep etmelerini sağlıyor.

Sorcai'nin göğsünde duran hançerin sapına uzanıyorum. "Ever, dur!" Aeson bir elini bariyere bastırarak emrediyor. itaat etmemi sağlayabilir. "Beni dinlemelisin, onu öldüremezsın!" diye bağılıyor ve her kelimesinde öfke ve ihaneti duyuyorum.

Aeson'un sesindeki incinmişlikten beklenmedik bir şekilde hissettiğim duygu selini engellemek için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Adımı tekrar söylüyor ve ben de elimi yumruğunu vurduğu bariyere bastırıyorum.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama başka bir yolu olmalı," diye homurdanıyor ve ben başımı eğiyorum çünkü yok.

Öfkeli olduğunu, anlamadığını biliyorum ama yapabileceğim bir şey yok. Bunu Relacour'lar başlattı ve şimdi Syphon'ların bitirme zamanı. Hem Aeson'a hem de halkıma ait olmanın bir yolu olsaydı, onu kullanırdım. Bize yapılanları ona zarar vermeden düzeltebilseydim, yapardım. Ama bu mümkün değil. Onu Sifonlara tercih etmeyeceğim. Onu kendime tercih etmeyeceğim.

"Claws, beni dinle, bana güvenmene ihtiyacım var," diye tekrar deniyor Aeson, bu sefer daha sakin, sanki bana emir veremeyeceği için beni bu çıkmazdan indirebileceğini umuyor.

Kararlıyım, elimi onunkinden çekip Matron'un göğsündeki hançere doluyorum. Aeson çılgınca bariyere tekrar vurmaya başlıyor,

Diğer elimle arkamdaki son kemik kılıcımı kınından çıkarıp Matron'un boğazına bastırırken bağılıyor ve emirler yağıdırıyorum.

Ölümün eşiğinde, göğsünden, ağzından ve ellerinden serbestçe kan akıyor ama yine de bana saf bir kötü niyetle bakmayı başarıyor. "Bunun seni kurtaracağını sanıyorsun ama kurtarmayacak," diye homurdanıyor, yaşam gücüyle aynı anda dökülen kezzapla boğuluyor. "Fae'ler senin için gelecek ve ben geçidin diğer tarafındakileri kastetmiyorum. Ben zaten burada olanlardan bahsediyorum."

Onun sözleriyle damarlarıma buz doluyor ama hançerimi kalbine saplarken bıçağımı boğazına doğru çekmeye başladım bile. Aeson kükrüyor ve ölüm sonunda Matron'u, meclisini, soyunu ve büyüsunü... sonsuza dek ele geçirirken ses etrafımda yankılanıyor.

Altmış iki yıl boyunca acı çektik, plan yaptık, avlandık ve yok olmanın eşiğinden döndük ve sonunda bitti. Syphons sonunda özgür.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Dizlerimin üzerine oturup bıçaklarımdaki kanı başrahibenin pelerinine silerken göğsümde rahatlama ve keder çalkalanıyor. Aeson'un yüzünde öfke ve ihanet karışımı bir ifade vardı. Yeniden bir bütünümler, lanet kırıldığına göre artık her anlamda bir Syphon'um ama yine de bana bakışı beni yeniden paramparça etmekle tehdit ediyor.

Açıklamak, anlamasına yardımcı olmak için ağzımı açıyorum ama kanım bir anda damarlarımda kaynıyor ve kemiklerim eriyor. Ejderham kafesinin parmaklıklarını zorluyor... ama parmaklıklar aniden kırılıyor ve parçalanıyor. Güç içimde dalgalanıyor, vücudumdaki her hücreyi dolduruyor ve kanımdaki her damla yabancı büyüü temizliyor. İçimdeki cehennem büyüyor ve kör edici acı hemen ardından geliyor. Bedenim eğiliyor, ağzımdan sessiz bir çığlık dökülüyor ve sonra içimde yükselen ve genişleyen güç kuyusu... patlıyor.

BÖLÜM 47

AESON

İÇİMDEN BİR İNLEME FIŞKIRDI ve yanıma yuvarlandım, kafam karışmış ve ağrıyordu. Yerdeyim.

Neden yerdeyim ki?

Kül üstümde havada süzülüyor ve nerede olduğumu anlamam bir saniyemi alıyor. Sonra göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor... Hiç... Fae Kapısı!

Acı dolu bir hırıltıyla doğruluyorum, sanki Horde'un tamamıyla on raunt dövüşmüşüm gibi hissediyorum ama hırpalanmış bedenimle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itiyorum.

"Hiç mi?" Bağıriyorum ve yıkılmış bir çatı parçasına benzeyen şeyin altından gelen bir inilti duyuyorum.

Enkaza doğru koşuyorum ve Karis ile Tove'u enkazın yanında yatarken buluyorum. Çoktan kıpırdanmaya başlamışlardı. Çılgınca, Kanadımın geri kalanı için odayı tarıyorum ve rahatlıyorum. Herkes burada, iyiler ve kendilerine geliyorlar.

O hariç herkes.

Tökezleyerek Başhemşire'nin cesedinin yanına gidiyorum ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Onu hiç öldürmedi.

Soğukkanlılıkla.

Korku beni ele geçiriyor ve Fae Kapısı'na bakan kırılmış pencereye koşuyorum. İçimden derin bir oh çektim. Geçit kapalı değil. Ana kampta hiçbir alarm çalmıyor ve aynı korumalar

daha önce yerinde çalkalanma sağlam görünüyor. Asıl soru, ne kadar süre için?

"Geçidin güvenlik durumuna ihtiyacım var," diye bağırarak Ogdan'a bakıyorum. Daha yeni doğruluyor ve ben de hemen ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"Stabil," diye homurdanıyor başının arkasını ovuştururken. "Olasılıklar, böyle bir sonucun korumaları sadece zayıflatması gerektiğini, tamamen ortadan kaldırmaması gerektiğini belirtiyor, ancak bir düzeltme yapana kadar her şeyi desteklememiz gerekecek. Buraya başka bir Relacour Blood Crafter getirmeliyiz ve bunu hemen yapmalıyız."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, başım şimdiden zonkluyor. "Babamla temasa geç, ona neler olduğunu anlat. Lorn'u yeni bir Kan Yaratıcısı ile buraya göndersin," diyorum Ogdan'a ve o da başını sallıyor. "Syphon'u gören var mı?" Sesleniyorum.

Sondar yaklaşırken, "Sanırım gitti," diye homurdandı. "Şu anda güvenlik yayınlarını birleştiriyorum. Bana bir saniye ver. Ses yok ve patlamadan dolayı bozuklar ama elimizdekilerin en iyisi bu."

Herm onun yerden kalkmasına yardım ederken Tove, "Lanet olası sürtük," diye inliyor. "Az önce lanet olası bir Matron'u öldürdü. Relacour covens'ları çıldıracak. Bu boku nasıl açıklayacağız?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, düşüncelerim sıkıntılı ve öfkeli. Ever bunu neden yapsın ki? Lanetini bozmak istediğini söyledi ama bunu Matron'u öldürerek nasıl yapacak? Belli ki bir şeyleri kaçırıyorum ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yakaladım onu," diye anons ediyor Sondar, koşarak yanıma geliyor ve telsizindeki düğmelere basarak güvenlik görüntüsünü benimkine aktarıyor.

Kaydı izlemek için kolumu kaldırdığımda omzum acıyla sızlıyor. Ağrıyı görmezden geliyorum ve eşimin Relacour Matron'un boğazını bıçaklayıp kesmesine ikinci kez tanık olurken dişlerimi sıkıyorum. Hançerlerini cesetten çıkarıp temizleyene kadar yayını hızlandırıyorum, ki bu onun yaptığını hatırladığım son şey. Aniden kör edici bir ışık parlaması ekranı dolduruyor. Herkesi yere seren ve barakaları yerle bir eden şey bu olmalı.

Işık yavaşça azalıyor, ta ki tamamen sönene kadar ve muhteşem, hilekâr, yalancı küçük dostumu odanın ortasında dururken buluyorum. Sersemlemiş görünüyor ve biraz sendeliyor ama ayakta kalmayı başarıyor. Ever şaşkın bir şekilde etrafına bakınır ve sonra barakalardaki hasarı fark eder. Panik içinde adımlarla odaya doğru koşuyor ve başlıyor

Kanadımı enkazdan çıkarıyor. Enkazı tararken herkesin nabzını ve nefes alışını tek tek kontrol ediyor.

Birdenbire ters dönmüş bir masaya doğru atılıyor ve onu kenara itiyor. Yüzükoyun yatan bedenimin yanına çöküyor ve tıpkı diğerlerine yaptığı gibi hayati organlarımı ve solunum yolumu kontrol ediyor. Ellerimden birini kendi ellerinin arasına almadan önce yüzümdeki külü fırçalayıp rahatlayarak iç çekişini izliyorum. Ever bir şey söylüyor ama ne olduğunu duyamıyorum ya da anlayamıyorum.

Orada tepkisiz yatıyorum, göğsüm yavaşça yükselip alçalıyor, o zaman bana doğru eğiliyor ve başını göğsüme bastırıyor, sanki rahatlamak istiyor. Neredeyse bir dakika öyle kaldıktan sonra ayağa kalkıyor, avucumun içini öpüyor ve sonra göğsüme yaslıyor. Sanki dudaklarının baskısını hala hissediyormuşum gibi elime bakıyorum ve sonra eşimin ayağa kalkıp kameranın çerçevesinden çıkmasını izliyorum.

Geri sarıyorum ve her şeyi tekrar izliyorum.

"Bu düşündüğüm şey mi?" Blay kaybolmadan hemen önce Ever'ı işaret ederek soruyor.

"Ne?" Chastain, işaret ettiği şeye bakmak için Blay'in üzerine eğilerek soruyor.

Gördüğümü sandığım şeyi doğrulamak için yakınlaştırdığımda şok, öfke ve gurur düşüncelerime hâkim olmak için savaşıyor.

"Ever'da ejderha izi var," diye mırıldanıyorum ve herkes hareketsiz kalıyor, açıklamam karşısında afallıyor.

Daha da yakınlaştırmak yayının grenli fotoğrafını inceliyorum. İlk başta Ever'ın da benim gibi boğazından alevler çıktığını düşünüyorum ama daha yakından bakınca, işaretinin çizgilerinin daha çok kaligrafiye benzediğini fark ediyorum. Farklı kalınlıklardaki mürekkepli vuruşlar çenesinin ve omuzlarının kadınsı açılarını vurguluyor. Daha geniş siyah şeritler arasında akan daha ince çizgiler var ve boğazının ön tarafında bir yıldız şekli -ya da belki eşkenar dörtgen- var. Ejderha izi üstünün yakasının altından akıyor ve sanırım sırtından aşağıya ve göğsüne doğru devam ediyor.

Çok güzel ve mükemmel, her bir çizgiyi dilimle takip etmek istiyorum ama ancak ne halt düşündüğünü açıklayana kadar onu boğazladıktan sonra. Fae Kapısı'ndaki koşulları değiştirebilirdi ve daha sonra bu dublörle tüm Drameric'i mahvedebilirdi, çünkü dinlemedi, kendi Bağlanmışlarına güvenmedi.

"Emirleriniz nedir?" Karis saçındaki külü silkeleyerek ve beni öfkeli düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"Kardeşim buraya gelir gelmez ve Fae Geçidi yeniden emniyete alınır alınmaz, buradan gidiyoruz."

"Nereye?" Farrow, lojistik hazırlıklara başlayabilmek için bilgisayarında birkaç harita açarak soruyor.

Kaşlarım çatılıyor ve yüz hatlarım sertleşiyor. "Syphon hunting."

AYRICA IVY ASHER TARAFINDAN

FANTEZİ ROMANTİZM

[Akrepler Tarikatı](#)

PARANORMAL ROMANTİZM

[Osseous Günlükleri](#)

[Kemik Cadı Kan](#)

[Cadı Bağlı Cadı](#)

SHIFTER ROMANTİZM STANDALONE

[Kuduz](#)

PARANORMAL NEDEN ROMANTİZMİ SEÇMELİSİNİZ

[Kayıp Nöbetçi](#)

[Kayıp ve Seçilmiş Uyanmış](#)

[ve İhanete Uğramış](#)

[İsaretlenmişler ve Kırılmışlar](#)

[Bulunmuşlar ve Dövülmüşler](#)

[Gölge Kanatlar](#)

[Gizlenenler](#)

[Açıklananlar](#)

[İslah](#)

[Eylül](#)

[Av](#)

[Ürkütücü](#)

[İnlerine](#)

[Hellgate Guardian Serisi](#)

[Mezar Hataları](#)

[Vahim Sonuçlar](#)

Mezar Mezar
İşaretleriKararları

SHIFTER ROMCOM STANDALONE

Uygun Sekilde Mahkum Edildi

DISTOPIK ROMANTİK KOMEDİ TEK BAŞINA

Nisan Sakaları

YAZAR HAKKINDA

IVY ASHER ULUSLARARASI BESTSELLING YAZARI

paranormal ve fantastik romantizm. Kar fırtınalarına, küfürlere, çaya ve sizi daha fazlası için yalvartacak epik hikayelerde belalı kadınlar yazmaya bağımlı. Kocasını, kızını ve üç kürklü bebeğiyle birlikte güzel Colorado eyaletinde yaşıyor. Bir sonraki dövmesini planlamadığı, okumadığı veya genel bir tehdit olmadığı zamanlarda, karakterler ve dünyalar hakkında hayal kuruyor ve hayatında bu tür bir çılgınlığı destekleyen harika insanlar için sonsuz minnettarlık duyuyor.

Ivy Asher ile ilgili her şeyden haberdar olmak için, onu tüm sosyal medya hesaplarından takip ettiğinizden ve haber bültenine katıldığınızdan emin olun. Her şeyin bağlantılarını ivyasher.com web sitesinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

